"Okuduğum en nefes kesici romanlardan biri!"
—DAVID BALDACCI

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

KURAK

BÜYÜK SIRLARLA DOLU KÜÇÜK BİR KASABADA
UMUTSUZ BİR ARAYIŞ

amazon
AYIN EN İYİ KİTABI

JANE HARPER

ithaki

BİR **DEDEKTİF AARON FALK** ROMANI

HADLER AİLESİNİN KATİLİ KİM?

Luke Hadler'ın namlusunun ucunda önce karısı ve çocuğu, ardından da kendisi var. Kiewarra'nın tarım topluluğu her gün ölüm kalım meseleleriyle karşı karşıya. İçlerinden biri, olur da bu yükün altından kalkamazsa…

Onu yirmi yıl önce reddetmiş insanlardan dolayı federal dedektif Aaron Falk cenaze törenleri için Kiewarra'ya dönme konusunda isteksizdi. Ancak dedektiflik hünerleri, Hadler davasıyla ilgili gerçeklerden ve bu cinayet-intihar vakasından şüphe duymasına neden olmuştu.

Falk ölümleri daha derinlemesine araştırdıkça eski yaralar da açılmaya başlıyor: Falk ve çocukluk arkadaşı Luke'un paylaştığı, Falk'un uzun zaman önce unutulduğuna inandığı, Luke'un ölümüyle ortaya çıkmaya başlamış olan bir sır…

"Sıcağı hissedeceksiniz ve toprağı tadacaksınız. *Kurak*, güneşte kavrulmuş bir kasabanın en karanlık köşesine ışık tutan harikulade bir suç romanı."
—MICHAEL ROBOTHAM

"Okuduğum en iyi romanlardan biri. Avustralya'nın yakıcı sıcağını hissedebiliyordum. Her bir sözcüğü mükemmele yakın. Anlatı, bildiğinizi sandığınız her şeyi dev bir dalga misali yıkarcasına silip atıyor. Bu romanı okuyun!"
—DAVID BALDACCI

Çeviren: Pınar Polat

İthaki

ithakiyayinlari
ithakiyayinlari
ithakiyayinlari

25 TL

www.ithaki.com.tr
İnternet satış
www.iknokta.com

9 786053 756897

Jane Harper

Hem Avustralya hem de Birleşik Krallık'ta on üç yıl boyunca gazeteci olarak çalışan Jane Harper, Melbourne'de yaşıyor ve diğer yayınlara ek olarak *Herald Sun*'da yazıyor. Basılmamış Kitap dalında **Victorian Premier Edebiyat Ödülü**'nü, En İyi Kitap dalında **Avustralya Kitap Endüstrisi Ödülü**'nü ve hem En İyi Çıkış Kitabı hem de Yılın Kitabı kategorilerinde **Indie Kitap Ödülü** kazanan ve hakları yirmiden fazla bölgeye satılan *Kurak* ilk romanıdır.

Kurak
Jane Harper

Orijinal Adı: *The Dry*

İthaki Yayınları - 1235

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Alican Saygı Ortanca*
Redaksiyon: *Su Akaydın*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni: *Aslıhan Kopuz*
Kapak Tasarımı: *Madacin Creative*
Kapak Fotoğrafı: *Jodie Griggs © Getty Images*
1. Baskı, Temmuz 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-689-7

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Pınar Polat, 2017
© İthaki, 2017

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

KURAK

JANE HARPER

Çeviren
Pınar Polat

ithaki

Bana her zaman kitap okuyan annem ve babam,
Helen ve Mike'a.

GİRİŞ

Çiftlik sanki daha önce hiç ölüm görmemiş gibiydi. Kurt sinekleri de hiç ayrım yapmıyorlardı. Onlar için bir hayvan cesediyle insan cesedi arasında çok az fark vardı.

Kuraklık o yaz, sinekleri seçeneklerle şımartmıştı. Kiewarra çiftçileri tüfeklerini cılız hayvanlarına doğrulturlarken, sinekler kırpıştırılmayan gözlerle yapış yapış yaraların izini sürüyordu. Yağmur yoksa yem de yok demekti. Yemin yokluğu da, küçük kasaba yakıcı mavi gökyüzü altında bir gün daha kavrulurken, zor kararlar verilmesine neden oluyordu.

Aylar birer birer birikerek iki seneyi geçerken, çiftçiler, "Bu döngü bozulacak," diyordu. Bu sözcükleri bir tılsım gibi, birbirlerine ve kendi kendilerine alçak sesle dua gibi tekrar ediyorlardı.

Ama Melbourne'deki hava durumu sunucuları onlarla aynı fikirde değildi. Takım elbiselerini giymiş, klimalı stüdyolarda sempatik ifadeleriyle, çoğu akşam saat altıda bu konudan gelişigüzel bir şekilde bahsediyorlardı. Bunlar resmen yüzyılın en kötü hava koşullarıydı. Bu hava durumunun, telaffuzu bir türlü netliğe kavuşturulamayan bir adı vardı: *El Niño*.

En azından kurt sinekleri mutluydu. Fakat o gün buldukları şey sıradışıydı. Daha küçük ve teni yumuşak bir şeydi. Tabii bunun bir önemi yoktu. Sonuçta hepsi aynıydı. Gözleri donuk, yaraları ıslaktı.

Ağaçsız arazideki açıklıkta bulunan ceset en son ölendi. Evin dış kapısı davetkâr bir şekilde ardına kadar açık olmasına rağmen, sineklerin çiftlik evindeki iki cesedi bulmaları biraz zaman almıştı. Koridorda ilk önce sunulanın ötesine geçenler, bu kez yatak odasında bir başka cesetle ödüllendirilmişlerdi. O daha küçüktü ama rekabete dahil olmaktan pek uzak değildi.

Kan, fayansların ve halıların üzerinde kopkoyu bir renk alarak birikirken, sinekler olay yerine ilk intikal edenler olarak memnuniyetle sıcağa üşüşüp durdu. Dışarıda yıkanmış çamaşırlar güneşten kemik gibi kurumuş bir halde hâlâ çamaşır ipinde asılıydı. Bir çocuğun *scooteri* taş yolun üzerine öylece bırakılmıştı. Çiftliğin bir kilometre çapı dahilinde, atan tek bir insan kalbi vardı.

O yüzden de evin en içindeki bebek ağlamaya başladığında hiçbir şey tepki vermedi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Kiliseye Noel'den Noel'e de olsa ayak basmayanlar bile, oturacak yer sayısından daha çok yas tutan kişi olacağını biliyordu. Aaron Falk ardında bir toz bulutu ve ezilmiş kuru yapraklar bırakarak arabasını yukarı doğru sürerken, girişte çoktan siyah, gri renklerinde bir kalabalık oluşmaya başlamıştı.

Kararlı olan ama öyle görünmemeye çalışan komşular, insan güruhu kapıların arasından içeri süzülürken, önce davranabilmek için birbirlerini itip kakıyordu. Yolun karşısını da medya çevreliyordu.

Falk sedan arabasını eski püskü bir kamyonetin yanına park edip kontağı kapattı. Klima sessizliğe boğuldu ve arabanın içi hemen ısınmaya başladı. Falk aslında pek zamanı olmasa da kendine izin verip bir an kalabalığı inceledi. Ta Melbourne'den buralara kadar ayak sürüyerek beş saatlik yolu, altı saatten uzun bir zamanda gelmişti. Kimsenin tanıdık görünmediğini düşünerek arabadan indi.

Öğleden sonra sıcağı etrafını sardı. Ceketini almak için çabucak arka kapıyı açtı. Bu arada da elini yaktı. Bir anlık tereddüdün ardından şapkasını da koltuktan aldı. Kahverengi kan-

vas kumaştan yapılmış geniş kenarlı şapka, cenaze için giydiği takım elbiseyle uyumlu değildi. Fakat Falk yılın bir yarısında rengi mavimsi yağsız süte benzeyen teni, diğer yarısında da kanserli gibi duran çilleriyle rüküş olma riskini göze almaya hazırdı.

Doğuştan soluk benzi, kısacık kesilmiş beyaz saçları ve görünmez kirpikleriyle, otuz altı yıllık ömrü boyunca, sık sık Avustralya güneşinin kendisine bir şey anlatmaya çalıştığı hissine kapılıyordu. Bu, gölgenin gelip geçici bir şey olduğu Kiewarra'ya kıyasla Melbourne'ün uzun gölgeleri arasında kolaylıkla göz ardı edilecek bir mesajdı.

Falk önce bir şehrin çıkışına doğru giden yola, sonra da saatine baktı. Cenaze, anma töreni, tek bir gece... Sonra da buradan gitmiş olacaktı. On sekiz saat süreceğini hesapladı. Daha fazla değildi. Bunu aklına iyice koydu ve aniden esen sıcak rüzgârın kenarlarını uçuşturduğu şapkasını tutarak uzun adımlarla kalabalığa doğru ilerledi.

Kilisenin içerisi hatırladığından daha küçüktü. Yabancılarla omuzları birbirine değecek kadar yakın dururken, kendisini bırakarak cemaatin arasına doğru ilerledi. Duvann yanında boş bir yer olduğunu fark etti ve araya girerek pamuklu gömleği göbeğinde gerilmiş bir çiftçinin yanında kendisine yer buldu. Adam ona başıyla selam verdi ve tekrar önüne dönüp karşıya baktı. Falk adamın, kısa bir süre öncesine kadar dirsek hizasındakıvrılmış olan gömleğinin kollarındaki izleri görebiliyordu.

Şapkasını çıkardı ve çaktırmadan yelpaze gibi kullandı. Etrafa bakmadan edemiyordu. İlk başta yabancı gelen yüzler artık daha net bir şekilde gözüne çarpıyordu ve oradaki insanların gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkları, kırlaşmış saçlarını ve aldıkları kiloları fark edince mantıksız bir şaşkınlık hissine kapıldı.

İki sıra arkada duran yaşça büyük bir adam Falk'la göz göze gelince başıyla selam verdi ve birbirlerini tanıdıklarını

gösteren buruk bir ifadeyle gülümsediler. Adamın adı neydi? Hatırlamaya çalıştı. Odaklanamadı. Adam öğretmendi. Onun bir sınıfın önünde durup sıkılan gençlere nazik bir ifadeyle coğrafya, ağaç oyma ya da herhangi bir şeyi anlatışı gözünün önüne gelir gibi oldu ama hemen gelip geçen bir anıydı bu.

Bankta onun yanında oturan adam, yerini verebileceğini ima ederek başını salladı ama Falk olumsuz anlamda nazikçe reddetti ve tekrar önüne döndü. En iyi ihtimaller dahilinde bile havadan sudan konuşmaktan kaçınırdı ve bunun şüphesiz o ihtimallerle uzaktan yakından bir alakası bile yoktu.

Off! Ortadaki tabut küçüktü. Tam boyuttaki iki tabutun arasında durması da daha kötü görünmesine neden oluyordu. Tabii daha da kötü görünmesi gibi bir şey mümkündüyse. Saçları geriye taranıp kafalarına adeta yapıştırılmış küçük çocuklar parmaklarıyla işaret ederek, "Baba bak, bu kutunun renkleri futbol takımıyla aynı," diyordu. Tabutun içinde ne olduğunu bilecek kadar büyük yaşta olanlarsa, üstlerinde okul üniformalarıyla annelerine biraz daha sokulup huzursuzca kıpırdanarak korku dolu gözlerle sessiz sessiz bakıyordu.

Dört kişilik bir aile, üç tabutun üstündeki büyütülmüş bir fotoğraftan bakıyordu. Donuk gülümsemeleri fazla büyük ve piksel pikseldi. Falk bu fotoğrafı haberlerden tanıdı; çünkü çok fazla kullanılmıştı.

Fotoğrafın altında ölenlerin isimleri bölgeye has çiçeklerle yazılmıştı: *Luke. Karen. Billy.*

Falk, Luke'un fotoğrafına baktı. Gür siyah saçlarında artık tuhaf gri bir hat vardı ama hâlâ otuz beş yaşını geçmiş erkeklerin çoğundan daha formda görünüyordu. Yüzü Falk'ın hatırladığından daha olgun duruyordu ama zaten onu en son göreli neredeyse beş yıl olmuştu. Yüzündeki kendinden emin gülümsemesi de, gözlerindeki hafif kurnaz ifade gibi değişmemişti. Falk içinden, Hâlâ aynı, diye düşündü. Fakat üç tabut bunun aksini söylüyordu.

"Çok yazık oldu." Falk'ın yanındaki çiftçi birdenbire konuştu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yumruklarını koltuk altlarına iyice yerleştirmişti.

Falk, "Gerçekten öyle," dedi.

"Onları iyi tanır mıydın?"

"Pek sayılmaz. Sadece Luke'u..." Falk bir an sersemleyerek en büyük tabuttaki adamı tanımlayacak bir kelime bulamadı. Zihninde sadece dedikodularla dolu günlük gazetelerde bulunabilecek türden klişe ifadeler dönüp durdu.

Sonunda, "Babayı tanıyordum," dedi. "Küçükken arkadaştık."

"Evet. Luke Hadler'ın kim olduğunu biliyorum."

"Sanırım artık herkes biliyor."

"Hâlâ buralarda mı yaşıyorsun?" Çiftçi iri bedenini hafifçe döndürerek ilk kez Falk'ın gözlerinin içine doğru düzgün baktı.

"Hayır. Uzun zamandır yaşamıyorum."

"Peki, ama seni görmüşüm gibi geliyor." Çiftçi kaşlarını çatarak onu hatırlamaya çalıştı. "Baksana, sen şu televizyon muhabirlerinden değilsin, değil mi?"

"Hayır. Melbourne'de polis memuruyum."

Adam, "Öyle mi? Her şeyin bu kadar berbat olmasına izin verdikleri için lanet hükümeti soruşturmalısın," derken başıyla Luke'un bedeninin, karısı ve altı yaşlarındaki oğluyla yan yana yattığı yeri işaret etti. "Biz yüzyılın en kötü hava şartları altında, bu ücra yerde, ülkeyi doyurmaya çalışıyoruz. Onlarsa para desteği konusunda zırvalayıp duruyorlar. Bazı yönlerden bu zavallı herifi de suçlayamazsın. Bu lane..."

Durdu. Kilisede etrafına baktı. "Bu talihsiz bir skandaldan başka bir şey değil."

İkisi de Canberra'nın yetersizlikleri konusunda derin düşüncelere daldılar ve Falk bir şey demedi. Hadler ailesinin olası ölüm nedenleri gazete sayfalarında didik didik edilmişti.

Adam başıyla tabutları işaret ederek, "Peki sen bu olayı mı araştırıyorsun o zaman?" diye sordu.

"Hayır. Sadece bir arkadaş olarak buradayım. Hâlâ araştırılacak bir şey olduğundan emin değilim."

Herkes gibi o da sadece haberlerden duyduğu kadarını biliyordu. Fakat yorumlara göre her şey apaçık ortadaydı. Tüfek Luke'a aitti. Sonradan, ağzından geriye kalan dokuların içine yapışmış bir halde bulunan da aynı tüfekti.

Çiftçi, "Sanırım yok," dedi. "Sadece onunla arkadaş falan olduğun için öyle düşündüm."

"Hem ben o tür bir polis memuru değilim zaten. Federal Mali İstihbarat Birimi'nde çalışıyorum."

"Bende hiçbir çağrışım yapmadı dostum."

"Yani paranın izini sürüyorum işte. Sonunda olmaması gereken birkaç sıfırla biten herhangi bir meblağı. Aklanmış, zimmete geçirilmiş paralar gibi şeyler."

Adam cevap olarak bir şey dedi ama Falk onu duymadı. Bakışları üç tabuttan, ön sıradaki yas tutanlara kaydı. Orası aileye ayrılmıştı. Kafalarının arkalarına bakıp o durumda olmadıkları için Tanrı'ya şükreden bütün arkadaşları ve komşularının önünde oturabilsinler diye.

Yirmi yıl olmuştu ama Falk, Luke'un babasını hemen tanıdı. Gerry Hadler'ın yüzü yaşlanmıştı. Gözleri adeta yuvalarına kaçmış gibi duruyordu. En ön sıradaki yerinde uysalca oturuyordu ama başını çevirdi. Yanında ağlayan karısıyla oğlu, gelini ve torununun naaşlarının olduğu üç ahşap kutuyu görmezden geliyordu. Onun yerine doğruca Falk'a bakıyordu.

Arkada bir yerlerde hoparlörlerden bir melodi süzülüyordu. Cenaze töreni başlıyordu. Gerry başını hafifçe sallayarak selam verdi ve Falk farkında olmadan elini cebine koydu. Orada masasına iki gün önce gelen mektubu hissetti. Mektup Gerry Hadler'dan gelmişti ve otoriter bir tonda yazılmış dokuz kelimeyi içeriyordu:

Luke yalan söyledi. Sen de yalan söyledin. Cenazeye gel.
Bakışlarını ilk kaçıran Falk oldu.

Fotoğraflara bakmak güçtü. Kilisenin önündeki bir ekranda sürekli devam eden bir montaj halinde dönüp duruyorlardı. Luke on yaş altı bir futbolcu olarak kutlama yapıyor, genç bir Karen bir midilliyi çitin üzerinden atlatıyordu. Şimdi onların donup kalan o gülümsemeleri bir tuhaf geliyordu ve Falk gözlerini kaçıran tek kişinin kendisi olmadığını gördü.

Fotoğraf tekrar değişti ve Falk kendini fark edince şaşırdı. On bir yaşındaki halinin bulanık bir görüntüsü kendisine bakıyordu. Luke'la göğüsleri çıplak bir halde yan yana durmuş, oltada küçük bir balığı gösteriyorlardı. Mutlu görünüyorlardı. Falk fotoğrafın çekildiği anı hatırlamaya çalıştı. Hatırlayamadı.

Slayt gösterisi devam etti. Luke'un sonra Karen'ın fotoğrafları gelip geçiyordu. İkisi de hiç durmayacaklarmış gibi gülümsüyorlardı. Sonra yine Falk ekrandaydı. Bu kez akciğerleri sıkışmış gibi hissetti. İnsanlar kendi aralarında alçak sesle konuşmaya başladılar. Falk bu fotoğraftan etkilenen tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu.

Gençlik hali Luke'la yan yana duruyordu. Bu fotoğrafta ikisinin de upuzun kolları ve bacakları vardı. Yüzleri sivilcelerle doluydu. Yine gülümsüyorlardı ama bu kez dörtlü bir grubun bir parçasıydılar. Luke kolunu açık sarı saçlı incecik bir genç kızın beline dolamıştı. Falk'ın eli de uzun siyah saçlı ve kapkara gözleri olan ikinci bir kızın omzunda daha temkinli bir şekilde duruyordu.

Falk bu fotoğrafın gösterildiğine inanamadı. Dişlerini sıkmış dimdik oturan Gerry Hadler'a bir bakış attı. Falk yanındaki çiftçinin kıpırdandığını, hafifçe kendinden biraz uzağa kaydığını hissetti. Jetonu düştü, diye düşündü.

Kendini tekrar fotoğrafa, dört kişilik gruba, yanındaki kıza

bakmaya zorladı. O gözler ekrandan kaybolup gidene kadar onlara baktı. O fotoğrafın çekildiği ânı hatırlıyordu. Uzun bir yazın sonuna doğru bir öğleden sonra çekilmişti ve dördünün birlikte çekilen son fotoğrafıydı. İki ay sonra o kara gözlü kız ölmüştü.

Luke yalan söyledi. Sen de yalan söyledin.

Falk bir dakika boyunca öylece yere baktı. Ekrana tekrar baktığında, zaman ilerlemişti ve Luke'la Karen düğün günlerinde resmiyetle kaskatı durmuş gülümsüyorlardı. Falk da o düğüne davet edilmişti. Katılmamak için ne bahane uydurduğunu hatırlamaya çalıştı. Bahanesinin iş olduğuna neredeyse emindi.

Billy'nin ilk fotoğrafları belirmeye başladı. Kırmızı yanaklı bir bebek, sonra da kafası saçlarla dolu bir ufaklıkken... Daha o zamanlar biraz babasına benziyordu. Üzerinde şortla bir Noel ağacının yanında duruyordu. Aile üç canavar gibi giyinmişti. Yüzlerindeki makyaj gülümsemelerinin etkisiyle çatlamıştı. Birkaç yıl sonra, yaşı biraz daha ilerlemiş bir Karen, yeni doğmuş başka bir bebeği göğsünde tutuyordu.

Charlotte. Şanslı olan. Çiçeklerle onun adı yazılmamıştı. Şimdi on üç aylık olan Charlotte, o anda sanki planlanmış gibi, ön sıradaki babaannesinin kucağında ağlamaya başladı. Barb Hadler kızcağızı tek koluyla göğsünde sıkıca tutmuş, gergin bir ritimle sallıyordu. Diğer eliyle de yüzünü bir peçeteyle kapatıyordu.

Bebekler konusunda uzmanlığı olmayan Falk, Charlotte'ın annesini ekranda tanıyıp tanımadığından emin olamadı. Belki de sadece o capcanlı dururken cenaze törenine dahil edildiği için sinirliydi. Falk onun bu duruma alışacağını fark etti. Pek fazla bir seçeneği yoktu. Kaderinde üzerine yapıştırılan "tek hayatta kalan" etiketiyle büyümek olan bir çocuğun saklanacağı pek fazla yer yoktu.

Müziğin son tınıları da yavaş yavaş kesildi ve son fotoğraflar huzursuz bir sessizlikte gelip geçti. Birisi ışıkları yaktığında

ortama toptan bir rahatlama hissi hâkim oldu. Kilolu bir papaz kürsüye giden iki merdiveni güçlükle çıkarken, Falk tekrar tüyler ürpertici o tabutlara baktı. Kara gözlü kızı, yirmi yıl önce bedeni korku ve ergenlik hormonlarının etkisindeyken uydurulmuş, üzerinde hemfikir olunmuş bir yalanı düşündü.

Luke yalan söyledi. Sen de yalan söyledin.

O kararla şu an arasında ne kadar kısa bir mesafe vardı? Bu soru, bedeninde bir morluk gibi sızladı.

Kalabalığın arasındaki yaşlı bir kadın öne bakmayı bırakıp Falk'a baktı. Falk onu tanımıyordu ama kadın programlanmış gibi onu tanıdığını belli edercesine başını sallayarak nazikçe selam verdi. Falk gözlerini kaçırdı. Tekrar baktığında kadın hâlâ ona bakıyordu. Birdenbire kaşlarını çattı ve yanındaki yaşlı kadına döndü. Kadının ne fısıldadığını anlamak için Falk'ın dudak okuyabilmesine gerek yoktu.

Falkların oğlan geri gelmiş.

İkinci kadının gözleri yüzüne, sonra da aniden başka tarafa çevrildi. Başını hafifçe sallayarak arkadaşının şüphesini onayladı. Eğilip diğer tarafındaki kadının kulağına bir şey fısıldadı. Falk'ın içine bir huzursuzluk çöktü. Saatine baktı. *On yedi saat.* Sonra gitmiş olacaktı. Tekrar. Neyse ki.

İKİNCİ BÖLÜM

"Aaron Falk, gitmeyi aklından bile geçirme sakın."

Falk arabasının yanında durmuş, içine binip buradan uzaklaşma isteğini bastırmaya çalışıyordu. Cenazeye gelenlerin çoğu çoktan anma töreninin olduğu yere giden kısa yolu kat etmeye başlamışlardı. Falk sesin geldiği tarafa döndü ve hiç huyu olmasa da gülümsedi.

Kadın onu kendine çekerek sarılıp sonra da alnını omzuna yaslarken Falk, "Gretchen," dedi. Çenesini kadının sarı saçlarına yasladı ve öne arkaya sallanarak bir dakika kadar orada öylece durdular.

"Tanrım, seni gördüğüme öyle sevindim ki," derken kadının yüzü tişörtüne gömülü olduğundan sesi boğuk çıktı.

Kadın geri çekildiğinde Falk, "Nasılsın?" diye sordu. Gretchen Schoner, ucuz güneş gözlüğünü çıkarıp kızaran gözlerini ortaya çıkarırken omuz silkti.

"İyi değilim. Aslında kötüyüm. Sen?"

"Aynı."

"Kesinlikle aynı görünüyorsun," derken titrek de olsa gülümsemeyi başardı. "Görüyorum ki hâlâ albino tarzınla yakıyorsun ortalığı."

"Sen de çok değişmemişsin."

Gretchen alaylı bir kahkaha attı ama sonra yüzünde bir gülümseme belirdi ve kaybolmadı. "Yirmi yıl sonra bile mi? Hadi ama!"

Falk sadece iltifat etmiyordu. Gretchen, cenaze töreninde gösterilen dört kişilik gençlik fotoğrafına bakarak hâlâ tanınabilirdi.

Luke'un o fotoğrafta kolunu doladığı bel, şimdi biraz daha kalındı ve o açık sarı saçlar bir kutu boyadan yardım almış olabilirdi ama o mavi gözler ve çıkık elmacık kemikleri tamamen Gretchen'a özgüydü. Klasik pantolonu ve bluzu geleneksel cenaze kıyafetlerinden bir ton açıktı ve içinde bir parça huzursuzca hareket ediyordu. Falk kıyafetler birinden ödünç mü alındı yoksa nadiren mi giyiliyor diye merak etti.

Gretchen da ona aynı inceleyen gözlerle bakıyordu ve göz göze geldiklerinde güldü. Anında olduğundan daha neşeli ve daha genç görünmüştü.

"Gel hadi," deyip uzandı ve Falk'ın kolunu hafifçe sıktı. Avucu tenine soğuk geldi. "Anma töreni belediye binasında. Birlikte gidelim de kurtulalım şundan."

Yoldan aşağı doğru inmeye başladıklarında, Gretchen sopayla bir şeyi dürten küçük bir erkek çocuğuna seslendi. Çocuk başını kaldırıp isteksizce yaptığı şeyi bıraktı. Gretchen elini uzattı ama çocuk başını sallayıp sopasını kılıç gibi savurarak önden koşmaya başladı.

Gretchen, Falk'a doğru yan yan bakarak, "Oğlum Lachie," dedi.

"Doğru. Evet." Falk tanıdığı o genç kızın şimdi bir anne olduğunu bir an hatırlayamamıştı. "Bir bebeğin olduğunu duymuştum."

"Kimden duydun? Luke'tan mı?"

"Öyle olmalı. Fakat anlaşılacağı üzere bayağı bir zaman oluyor. Oğlun kaç yaşında?"

"Daha beş ama şimdiden zamanının yarısını elebaşı olmakla geçiriyor."

Lachie sahte kılıcını görünmez saldırganlara doğru savururken onu izlediler. Gözlerini kocaman açmıştı. Kıvırcık saçları toprak rengiydi ama Falk çocuğun keskin yüz hatlarında Gretchen'dan bir eser göremedi. Luke'un onun bir ilişkisi olduğundan ya da çocuğun babasının kim olduğundan bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştı. Bahsettiğini sanmıyordu. Bahsetseydi hatırlayacağını düşündü. Gretchen'ın sol eline baktı. Yüzük yoktu ama bu günlerde bunun bir anlamı yoktu.

Sonunda ağzını arayarak, "Aile hayatı senin için nasıl gidiyor?" diye sordu.

İmalı bir tonda, "İdare eder. Lachie beni bayağı uğraştırıyor. Ayrıca sadece onunla ben varız. Ama akıllı bir çocuk ve yuvarlanıp gidiyoruz işte. En azından şimdilik," dedi.

"Annenle babanın çiftliği hâlâ duruyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Off! Hayır. Sekiz yıl kadar önce emekli oldular ve çiftliği sattılar. Sydney'ye taşınıp orada kız kardeşimle çocuklarından üç sokak ötede küçük bir daire aldılar." Omuz silkti. "Şehir hayatını sevdiklerini söylüyorlar. Görünüşe göre babam her gün *pilates* yapıyormuş."

Az ve öz konuşan Bay Schoner'in benliğine dönüp nefes egzersizleri yapan hali gözünde canlanınca, Falk gülümsemeden edemedi.

"Sen de onların peşinden gitmek istemedin mi?" diye sordu.

Gretchen alaylı bir kahkaha attı ve yolun kenarındaki sıra sıra kurumuş ağaçları gösterdi. "Gidip de bütün bunları bırakmak mı? Hayır. Çok uzun zamandır buradayım. Artık kanıma işlemiş. Nasıl olduğunu bilirsin." Cümleyi kısa kesti ve yana doğru baktı. "Ya da belki de bilmiyorsun. Özür dilerim."

Falk elini sallayarak bu yorumu geçiştirdi. "Bu günlerde neler yapıyorsun?"

"Tabii ki de çiftçilik. En azından yapmaya çalışıyorum. Birkaç yıl önce Kellermanların yerini aldım. Koyunlarla uğraşıyorum."

"Gerçekten mi?" Falk etkilenmişti. Orası çok revaçta bir çiftlikti. Ya da en azından o küçükken öyleydi.

Gretchen, "Ya sen? Polis olduğunu duydum. Öyle mi?" dedi.

"Evet. Oldum. Federal polis memuruyum." Bir süre sessizce yürümeye devam ettiler. Ağaçlardan gelen coşku dolu kuş cıvıltıları kulağa aynı hatırladığı gibi geliyordu. İleride, cenazeye katılan bir grup tozlu yolda leke gibi göze çarpıyordu.

Falk, "Buralarda durumlar nasıl?" diye sordu.

"Berbat." Gretchen bu kelimeyle konuya bir nokta koydu. Eskiden sigara içen biri gibi gergin bir havayla bir parmağının ucunu dudağına dokundurdu. "Tanrı biliyor ya eskiden de yeterince kötüydü zaten. Herkes para ve kuraklık konusunda endişeli. Sonra da Luke ve ailesinin başına bunlar geldi... Durum çok kötü Aaron. Çok kötü. Hissediyorsundur. Hepimiz zombi gibi dolanıp duruyoruz. Ne yapacağımızı, ne diyeceğimizi bilemeden. Birbirimizi izliyoruz. Bir sonraki cinnet geçirenin kim olacağını bulmaya çalışıyoruz."

"Tanrım."

"Evet. Tahmin bile edemezsin."

Falk merakla, "Luke'la hâlâ yakın mıydınız?" diye sordu.

Gretchen tereddüt etti. Dudaklarını ciddiyetle birbirine bastırdı. "Hayır. Yıllardır değildik. Dördümüz varken olduğu gibi değildi."

Falk o fotoğrafı düşündü. Luke'u, Gretchen'ı ve kendisini; bir de uzun siyah saçlarıyla Ellie Deacon'ı. Hepsi çok samimiydiler. Arkadaşların ruh ikizleri olduğu ve aradaki bağların sonsuza kadar süreceğinin düşünüldüğü gençlere özgü bir samimiyet.

Luke yalan söyledi. Sen de yalan söyledin.

Gretchen, "Görünüşe göre sen onunla iletişimi koparmamışsın, değil mi?" diye sordu.

"Ara sıra haberleşiyorduk." En azından bu doğruydu. "Melbourne'e geldiğinde zaman zaman bira falan içip sohbet ettik." Falk durakladı. "Ama onu yıllardır görmedim. Meşgaleler artıyor biliyorsun. O ailesiyle meşguldü. Ben de çok çalışıyordum."

"Hiç sorun değil. Bahane bulmana gerek yok. Hepimiz kendimizi suçlu hissediyoruz."

Belediye binası dolup taşıyordu. Falk merdivenlerde durakladı. Gretchen kolundan çekiştirdi.

"Hadi ama... Her şey yolunda gidecek. Çoğu insan muhtemelen seni hatırlamayacaktır bile."

"Hatırlayan da çok olacak. Özellikle de cenazedeki o fotoğraftan sonra."

Gretchen suratını buruşturdu. "Evet, biliyorum. Ben de şoke oldum. Fakat sen de görüyorsun; bugün insanların senden başka endişelenecekleri bir sürü şey var. Başını öne eğ. Arka kapıdan çıkarız."

Cevap beklemeden bir eliyle Falk'ın kolundan tutup diğer elinde de oğluyla kalabalığın arasından ilerleyerek onları içeri götürdü. İçeride bunaltıcı bir hava vardı. Cenazeye katılan insanlar içerideki gölgeye toplanırlarken, belediyenin kliması elinden geleni yapıyor ama başarısız oluyordu. İnsanlar ellerinde plastik bardaklar ve çikolata dolgulu pasta olan tabaklar, suratlarında ciddi ifadelerle birbirleriyle kaynaşıyordular.

Gretchen, ortak bir klostrofobi hissinin bazı insanları, topluluktan ayrılıp çimle kaplı çocuk parkına çıkmak zorunda bıraktığı ikiz kapılara yöneldi. Çitlerin hizasında gölge bir yer buldular ve Lachie güneşten aşırı ısınan metal kaydırakta şansını denemek için koşup gitti.

Falk yüzünü gizlemek için şapkasını biraz daha öne indirerek, "Şerefine gölge düşürecekse eğer yanımda durmak zorunda değilsin," dedi.

"Of, kapa çeneni! Ayrıca şerefime gölge düşürmeyi kendim de yeterince başarıyorum zaten."

Falk çocuk parkını inceledi ve bir zamanlar babasının arkadaşı olabileceğini düşündüğü yaşlı bir çifti fark etti. Üzerinde merasim üniforması olan, bot giymiş ve öğleden sonra güneşinin altında ter döken genç bir polis memuruyla sohbet ediyorlardı. Polis memuru nazikçe başını sallarken alnı ışıldıyordu.

Falk, "Baksana. Barberis'in yerine yeni gelen mi şu?"

Gretchen onun baktığı yere baktı. "Evet. Barberis'i duydun mu?"

"Tabii ki de. Üzücü bir kayıp. Eskiden bize çiftlik araç gereçlerini kurcalayan çocuklarla ilgili korkunç hikâyeler anlatırdı. Hatırlıyor musun?"

"Evet. Yirmi yıldır resmen geliyorum diyen o kalp krizinden gitti."

Falk içtenlikle, "Yine de yazık olmuş gerçekten," dedi. "Peki kim bu yeni delikanlı?"

"Komiser Raco. Ayrıca beline kadar belaya batmış gibi görünüyorsa gerçekten öyle olduğu içindir."

"İşinde iyi değil mi? Kalabalığı iyi idare ediyor gibi duruyor."

"Bilmiyorum gerçekten. Bütün bunlar olduğunda buraya geleli daha beş dakika olmuş gibiydi."

"İlk beş dakikada da tam bulaşacak olayı bulmuş o da."

Gretchen'ın cevabı ikiz kapılardaki bir hareketlilikle yarıda kesildi. Barb ve Gerry Hadler gün ışığı altında göz kırpıştırarak ortaya çıktıklarında, insanlar saygıyla açılarak yol verdiler. Sıkıca el ele tutuşarak, cenazeye katılan gruplar halindeki insanların arasından geçtiler. Zaman zaman birkaç kelime edip birileriyle sarılıyor, belli belirsiz kafa sallayıp yollarına devam ediyorlardı.

Gretchen fısıldayarak, "Onlarla en son ne zaman konuştun?" diye sordu.

Falk, "Geçen haftaya kadar yirmi yıl olmuştu konuşmayalı," dedi. Duraksadı. Gerry onları fark ettiğinde hâlâ çocuk parkının diğer ucundaydı. İri bir kadına sarılırken geri çekildi ve kadının boşluğa sarılmasına neden oldu.

Cenazeye gel.

Falk talimatta belirtildiği üzere gelmişti. Şimdi de Luke'un babası ona doğru yaklaşırken kendisini izliyordu.

Önce Gretchen, Gerry'nin önünü kesip ona sarıldı. Gerry onun omzunun üzerinden göz bebekleri kocaman, ışıldayan gözleriyle Falk'a baktı. Falk onun, bugünü atlatmak için bir tür ilaç kullanıp kullanmadığını merak etti. Gerry serbest kaldığında ona elini uzatarak sıcak eliyle elini iyice sıktı.

Gretchen yanlarında dururken rahat bir ifadeyle, "Demek geldin," dedi.

Falk, "Geldim. Mektubunu aldım," dedi.

Gerry gözlerinin içine baktı.

"Doğru. Burada olmanın gerekli olduğunu düşündüm. Luke için. Gelebileceğinden de emin değildim evlat." Son cümlesinden sonra bir sessizlik oldu.

Falk, "Tabii ki de Gerry," derken başını salladı. "Burada olmam gerekiyordu."

Gerry'nin şüpheleri asılsız değildi. Bir hafta önce telefon çaldığında, Falk, Melbourne'deki masasında oturmuş Luke'un gazetedeki fotoğrafına boş boş bakıyordu. Gerry ona yirmi yıldır duymadığı tok bir sesle cenazeyle ilgili bilgi vermişti. Gelip gelmeyeceğini sormadan, "Orada görüşürüz," demişti. Falk gözlerini Luke'un pikselli bakışlarından kaçırarak işiyle ilgili bir şeyler gevelemişti. Aslında hâlâ kararsızdı. İki gün sonra mektup gelmişti. Gerry onu telefonu kapatır kapatmaz postalamış olmalıydı.

Sen de yalan söyledin. Cenazeye gel.

Falk o gece pek iyi uyumamıştı.

İkisi de rahatsız bir ifadeyle Gretchen'a baktılar. Gretchen o anda, ortada durmuş, kaşlarını çatarak parktaki demirlerden beceriksizce sallanan oğlunun olduğu yere bakıyordu.

Gerry, "Bu akşam kasabada kalıyorsun," dedi. Falk yine soru sormadığını fark etti.

"Barın üstünde."

Çocuk parkından bir çığlık koptu ve Gretchen memnuniyetsizlikle homurdandı.

"Kahretsin. Bunun olacağını biliyordum zaten. Affedersiniz," deyip koşarak gitti. Gerry, Falk'ın dirseğinden tuttu ve onu cenazeye katılanlardan diğer tarafa doğru çevirdi. Eli titriyordu.

"Konuşmamız gerek. Gretchen gelmeden önce."

Falk arkalarındaki insanların farkında olduğu için, kolunu kontrollü bir hamleyle çekti. Orada kimin olduğundan, kimin izlediğinden emin değildi.

"Tanrı aşkına Gerry! Ne istiyorsun?" Rahat görünmesini umduğu bir pozisyonda durmaya çalıştı. "Eğer bu bir tür şantajsa sana hiç boşuna uğraşmamanı söyleyebilirim şimdiden."

"Ne? Tanrım! Hayır Aaron. Öyle bir şey değil." Gerçekten şoke olmuş gibi duruyordu. "Eğer sorun yaratmak isteseydim bunu yıllar önce yapardım, değil mi? Boş verip geçmekten gayet memnundum. Boş verip geçmeyi nasıl da isterdim. Fakat artık yapamam, değil mi? Hem de söz konusu buyken. Karen da Billy de öldüler. Çocuk daha yedi yaşında bile değildi." Gerry'nin sesi titredi. "Bak. Mektup için özür dilerim ama burada olmana ihtiyacım vardı. Bilmek zorundayım."

"Neyi?"

Gerry'nin gözleri parlayan gün ışığında neredeyse simsiyah görünüyordu.

"Luke'un daha önce cinayet işleyip işlemediğini."

* * *

Falk sessiz kaldı. Gerry'ye bunun ne anlama geldiğini sormadı.

"Anladın işte..." İşgüzar bir kadın, papazın onunla mümkünse hemen konuşması gerektiğini söylemek için sallana sallana geldiğinde Gerry'nin sözü yarıda kesildi.

"Tanrım! Rezalet bir durum," diye çıkıştı ve kadın boğazını temizledi. Sabırlı bir ifadeye büründü. Gerry tekrar Falk'a döndü. "Gitsem iyi olur. İletişime geçeceğim." Falk'ın elini gerektiğinden bir müddet daha uzun süre tutarak sıktı.

Falk başını salladı. Anladı. Gerry kadının peşinden giderken kambur ve küçük duruyordu. Gretchen da oğlunu sakinleştirmiş tekrar yanına geliyordu. Yan yana durup Gerry'nin gidişini izlediler.

Gretchen alçak sesle, "Berbat görünüyor. Dün süpermarkette Craig Hornby'ye bağırdığını, onu durumu hafife almakla falan suçladığını duydum. Pek olası değil. Craig elli yıllık arkadaşı."

Falk kimsenin, özellikle de metanetli Craig Hornby'nin o üç korkunç tabutu hafife alabileceğini sanmıyordu.

Kendine hakim olamayarak, "Luke hiçbir şey belli etmedi mi?" diye sordu.

"Ne gibi?" Gretchen'ın dudağına sinek kondu. Sabırsızlıkla onu eliyle kovaladı. "Ana caddede elindeki silahı sallayarak ailesine bunu yapacağına dair tehdit savurması gibi mi?"

"Off Gretchen! Sadece soruyorum. Yani depresyon falan gibi bir şeyi kastettim."

"Affedersin. Sıcak yüzünden böyle. Her şeyi daha da berbat bir hale getiriyor." Duraksadı. "Bak, Kiewarra'da sabrı taşmak üzere olmayan neredeyse kimse yok. Fakat dürüst olmak gerekirse Luke herkesten daha çok zorluk çekiyor gibi de durmuyordu. En azından kimse buna şahit olduğunu itiraf etmeyecektir."

Gretchen'ın boş bakışları merhametsizdi.

Biraz duraksadıktan sonra, "Ama anlamak zor. Herkes çok öfkeli. Ama sadece Luke'a öfkeli değiller. Ona en çok söven

insanlar, yaptığı şey yüzünden ondan nefret ediyor gibi durmuyorlar. Tuhaf bir durum bu. Sanki kıskanıyorlar."

"Neyi?"

"Sanırım kendilerinin yapmaya cesaret edemeyecekleri bir şeyi yapmasını. Çünkü şimdi o kurtuldu. Öyle değil mi? Geri kalanımız mahvolup gitmek üzere buraya kısılıp kalırken, o artık mahsuller ya da kaçırdığı ödemeler ya da bir sonraki yağmur konusunda endişelenmiyor."

Falk, "Çaresizlikten doğan bir çözüm," dedi "Yani aileni de yanında götürmek. Karen'ın ailesi bununla nasıl başa çıkıyor?"

"Duyduğum kadarıyla ailesi yokmuş. Onunla tanıştın mı hiç?"

Falk başını iki yana salladı.

"Tek çocukmuş. Annesiyle babası o çocukken ölmüşler. Birkaç yıl önce de ölen halasıyla yaşamak için buraya taşınmış. Bence Karen aslında bir Hadler sayılırdı."

"Onunla arkadaş mıydınız?"

"Pek sayılmaz. Ben..."

Kanatlı kapılardan kadehe vurulan bir çatal sesi geldi. İnsanlar yavaşça sessizleştiler ve Gerry ile Barb Hadler'ın el ele durdukları yere döndüler. Etraflarında bütün o insanlarla çok yalnız görünüyorlardı.

Falk geriye artık sadece ikisinin kaldığını fark etti. Onların bir zamanlar, çok kısa bir süreliğine bir kızları da vardı. Luke üç yaşındayken, o yeni doğmuştu. Ondan sonra çocuk yapmaya çalıştılarsa da başarılı olamamışlardı. Onun yerine bütün enerjilerini hayatta kalan canlı kanlı oğullarına yönlendirmişlerdi.

Barb boğazını temizleyerek fıldır fıldır gözlerle kalabalığı inceledi.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istedik. Luke iyi bir adamdı."

Fazla hızlı ve fazla yüksek sesle konuştu ve ağzından daha fazlasının kaçmasına engel olmak istercesine dudaklarını birleştirdi. Sessizlik tuhaf bir ortam oluşana kadar sürdü. Hatta ondan sonra da biraz devam etti. Gerry sessizce önündeki toprağa baktı. Barb dudaklarını güçlükle açarak bir parça nefes aldı.

"Karen'la Billy de çok güzeldiler. Olanlar..." deyip yutkundu. "...dehşet vericiydi. Ama umarım Luke'u eninde sonunda iyi olarak hatırlayabilirsiniz. Önceki haliyle. Çoğunuzun arkadaşıydı. İyi bir komşu, çalışkan bir adamdı ve ailesini çok seviyordu."

"Evet, onları kesip biçene kadar."

Kalabalığın arkasından gelen bu sözcükler alçak sesle söylenmişti ama başını çevirip arkaya bakan bir tek Falk değildi. İnsanlar konuşan kişi olduğu anlaşılan kırklı yaşlarının ortalarında, kel, iri bir adama öfke dolu bakışlarla baktılar. Kollarını kavuşturduğunda kastan çok yağdan şişkin pazıları tişörtünü geriyordu. Yanakları kırmızıydı; kirli sakalı ve insanları ezmekten hoşlanan birine özgü kibirli bakışları vardı. Kendine kızmak için dönen herkese, onlar gözlerini kaçırıp başka tarafa bakana kadar dik dik baktı. Barb ve Gerry onun dediğini duymamış gibi görünüyordular. Falk bunun hayattaki ufak merhamet anlarından biri olduğunu düşündü.

"Kim bu geveze?" diye fısıldadı ve Gretchen ona şaşkınlıkla baktı.

"Tanımadın mı? Grant Dow."

"Şaka yapıyorsun." Falk ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ve başını çevirdi. Çelik gibi kasları olan yirmi beş yaşındaki halini hatırladı. Bu herif ondan sonra çetin bir yirmi yıl geçirmiş gibi duruyordu. "Farklı görünüyor."

"Hâlâ tam bir pislik. Endişelenme. Seni gördüğünü sanmıyorum. Görse haberin olurdu."

Falk başını salladı ama yüzünü ondan tarafa dönmedi. Barb ağlamaya başladı. İnsanlar da bunu konuşmanın bittiğine yor-

dular. İçlerinden nasıl geliyorsa o şekilde, ona doğru ve ondan uzağa doğru dağılmaya başladılar. Falk ile Gretchen oldukları yerde kaldılar. Gretchen'ın oğlu yanlarına koşup yüzünü annesinin pantolonuna gömdü. Annesi onu biraz zorlanarak kaldırıp kucağına aldı. O da esneyerek başını annesinin omzuna yasladı.

Gretchen, "Bunu eve götürmenin zamanı geldi sanırım. Sen Melbourne'e ne zaman dönüyorsun?" dedi.

Falk saatine baktı. On beş saat, diye düşündü.

Sesli bir şekilde, "Yarın," dedi.

Gretchen ona bakarak başını salladı. Sonra da öne doğru eğildi ve boştaki kolunu Falk'ın sırtına dolayıp onu kendine çekti. Falk sırtında güneşin sıcağını, önünde de Gretchen'ın bedeninin sıcaklığını hissediyordu.

"Seni tekrar görmek çok güzel Aaron," derken Gretchen'ın mavi gözleri, hafızasına kazırmışçasına yüzünde gezindi. Sonra da buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Belki bir yirmi yıl falan sonra yine görüşürüz."

Falk, gözden kaybolana kadar onun gidişini izledi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Falk yatağın kenarında oturmuş, boş gözlerle duvara tutunmuş büyük bir örümceği izledi. Akşamın ilk saatlerinde, güneş batarken sıcaklık sadece birazcık düşmüştü. Bir duş aldıktan sonra şort giymişti. Ucuz pamuklu çarşafa temas eden bacakları karıncalandı. Duş başlığının yanındaki bir kum saatinden sallanan katı bir uyarı ona yıkanma süresini üç dakikayla sınırlı tutmasını emretti adeta. İki dakikadan sonra suçluluk duymaya başlamıştı.

Yerden barın boğuk sesleri, uzaktan da arada sırada öten bir zilin kısık sesi geliyordu. Aşağıda kimlerin olduğunu az da olsa merak ediyordu ama yanlarına katılmak gibi bir arzusu da yoktu. Yere düşürülüp parçalanan bir bardağın boğuk sesi diğer bütün sesleri kesti. Kısacık bir sessizlik olduktan sonra birçok alaylı kahkaha sesleri geldi. Örümcek tek bacağını hareket ettirdi.

Komodinin üstündeki telefon tiz ve plastik sesiyle çaldığında Falk yerinden sıçradı. Sıçradı ama şaşırmadı. Bu telefonu saatlerdir bekliyormuş gibi hissediyordu.

"Alo?"

"Aaron Falk'la mı görüşüyorum? Size bir telefon geldi." Barmenin İskoç aksanı belirtileri taşıyan tok bir sesi vardı. Falk iki saat önce hiçbir yorum yapmadan bir oda anahtarı karşılığında kredi kartı bilgilerini alan heybetli adamı gözünde canlandırdı.

Falk onu hayatında daha önce hiç görmemişti. Görseydi öyle bir suratı hatırlayacağını düşündü. Falk, kırklı yaşlarının sonlarında, geniş omuzlu ve gür kızıl sakallı barmenin burada sonsuza kadar kalan sırt çantalı bir gezgin olduğunu tahmin etmişti. Falk'ın adını duyduğunda hiçbir tanıma belirtisi sergilememişti. Sadece herhangi birinin, barı doğrudan alkolle ilgili olmayan bir nedenle kullandığına inanamamış gibiydi.

Falk tahmin edebilse de, "Kim arıyor?" diye sordu.

Barmen, "Ona kendin sormalısın. Telesekreter hizmeti istiyorsan, daha iyi bir müessesede kalmalısın dostum. Arayan adamı şimdi bağlıyorum." Hat uzunca bir an sessiz kaldı, sonra bir nefes duydu.

"Aaron? Orada mısın? Ben Gerry." Luke'un babasının sesi yorgun geliyordu.

"Gerry, konuşmamız gerek."

"Evet. Bizim eve gel. Barb da seninle konuşmak istiyor zaten." Gerry ona adresi verdi. Uzunca bir sessizlik oldu. Sonra Gerry derin bir iç çekti. "Ayrıca dinle Aaron. Onun mektuptan haberi yok. Ya da bunların herhangi birisinden. Öyle kalmasını sağlayalım. Olur mu?"

Falk, Gerry'nin yol tarifine göre kasvetli kasaba yollarından gitti ve yirmi dakika sonra arabasını kısa asfaltlı bir yola çevirdi. Veranda ışığı, düzgün ahşap kaplamalı eve turuncu bir ışık yansıtıyordu. Durdu. Sürgülü kapı gıcırdayarak açıldı ve Barb Hadler'ın bodur silueti belirdi. Biraz sonra da arkasında kocası belirdi. Uzun bedeninin uzun gölgesi araba yoluna düşüyor-

du. Falk verandanın merdivenlerinden çıkarken, ikisinin de üstlerinde hâlâ cenaze kıyafetleri olduğunu fark etti. Fakat artık kırışıktılar.

Barb, "Aaron. Tanrım! Çok uzun zaman oldu. Geldiğin için teşekkürler. İçeri gel," diye fısıldayarak boştaki elini uzattı. Charlotte bebeği göğsüne sıkıca bastırmış hızlıca sallıyordu. "Bebeğin kusuruna bakma. Çok huysuz. Bir türlü uyumuyor."

Falk'ın gördüğü kadarıyla Charlotte basbayağı uyuyordu.

"Barb." Falk kadına sarılmak için çocuğun üzerine doğru eğildi. "Seni görmek ne güzel." Barb iri kolunu onun sırtına koyarak onu uzunca bir süre bırakmadı ve Falk içinde ufacık da olsa bir rahatlama hissine kapıldı. Saç spreyinin tatlı çiçeksi kokularını alabiliyordu. Bu koku, Falk onu hâlâ Bayan Hadler olarak tanıdığı zamanlarda kullandığı aynı kokuydu. Ayrıldılar ve Falk, Charlotte'a ilk kez doğru dürüst bakabildi. Kırmızı yanaklıydı ve babaannesinin göğsüne bastırıldığı için rahatsız gibi duruyordu. Alnı Falk'a şaşırtıcı derecede babasını hatırlatan bir şekilde hafifçe kırışmıştı.

Koridorun aydınlığına doğru ilerledi ve Barb onu baştan ayağa süzdü. Falk ona bakarken gözlerinin beyazları kızardı. Uzanıp sıcak parmak uçlarıyla Falk'ın yanağına dokundu.

"Şu haline bir bak. Neredeyse hiç değişmemişsin," dedi. Falk mantıksız bir şekilde kendini suçlu hissetti. Barb'ın o an onun yanında oğlunun gençliğini hayal ettiğini biliyordu. Barb burnunu çekti ve bir peçeteyle yüzünü sildi. Peçeteden ufak beyaz parçalar üstüne düştü. Onları görmezden geldi ve buruk bir gülümsemeyle ona peşinden gelmesini işaret etti. Onu çerçeveli aile fotoğraflarının sıra sıra asılı olduğu koridordan geçirdi. Falk o fotoğrafları özenle görmezden geldi. Gerry de peşlerinden geliyordu.

Nazikçe, "Eviniz güzelmiş Barb," dedi. Barb eviyle hep gurur duyardı ama Falk şimdi etrafa bakındığında her yere rasgele koyulmuş şeylerin tuhaflığını görebiliyordu. Bir sehpanın

üstünde kirli kupalar vardı. Çöp kutusu tıka basa doluydu ve açılmamış bir deste zarf vardı. Her biri yas ve kafa dağınıklığının göstergesiydiler.

"Teşekkürler. Küçük ve idare edilebilir bir şey istedik. Şeyden sonra..." Bir an tereddüt etti. Yutkundu. "Çiftliği Luke'a sattıktan sonra."

Güzelce biçilmiş çimlere bakan bir verandaya çıktılar. Akşam, günün sıcaklığının şiddetini bir parça keserken ayaklarının altındaki ahşap parke çıtırdadı. Etrafı özenle budanmış ama ölmüş gül ağaçlarıyla çevriliydi.

Barb, Falk'ın baktığı yere bakarak, "Geri dönüştürülmüş suyla onları canlı tutmaya çalıştım. Sonunda sıcak onları mahvetti," dedi. Falk'a hasır bir sandalyeye oturmasını işaret etti. "Seni haberlerde gördük. Gerry sana söyledi mi? Birkaç ay önce. Yatırımcılarından sermaye paralarını çalan şu şirketlerle ilgili haberlerde."

Falk, "Pemberley davası. Çok şaşırtıcıydı gerçekten," dedi.

"Senin iyi iş çıkardığını söylediler Aaron. Televizyonda da, gazetelerde de. O insanlar paralarını geri aldıklarını da söylediler."

"Bazıları aldı. Bazılarınınkiyse çoktan uçup gitmişti."

Barb, "Yine de senin iyi iş çıkardığını söylediler," derken onun bacağını sıvazladı. "Baban gurur duyardı."

Falk duraksadı. "Teşekkürler," dedi.

"Vefat ettiğini duyduğumuza üzüldük. Kanser çok pis bir illet."

"Evet." Babası altı yıl önce bağırsak kanserinden ölmüştü. Üstelik hiç kolay bir ölüm de değildi.

Gerry kapının çerçevesine yaslanarak Falk geldiğinden beri ağzını ilk kez açtı.

"Siz gittikten sonra bağlantıyı koparmamaya çalıştım. Biliyorsun, değil mi?" Rahat ses tonu savunmaya geçtiğini gizlemeye yetmedi. "Babana yazdım. Birkaç kez telefon etmeyi

denedim. Ama karşılığında hiçbir haber almadım. Sonunda da vazgeçmek zorunda kaldım."

Falk, "Sorun değil. Babam Kiewarra'dan kimsenin iletişim kurmasına fırsat vermedi pek," dedi.

Bu dediği, gerçeğin yanında aslında hafif kalırdı. Ama hepsi farkında değillermiş gibi yaptı.

"Bir şey içer misin?" Gerry cevap beklemeden eve girerek gözden kayboldu ve elinde üç kadeh viskiyle geri geldi. Falk şaşkınlıkla kendi kadehini aldı. Gerry'nin hafif biradan başka hiçbir şey içtiğini görmemişti. Kadeh eline geçtiğinde içindeki buz çoktan erimeye başlamıştı.

Gerry, "Şerefe," diyerek başını geriye doğru atarak kocaman bir yudum aldı. Falk yüzünü ekşitmesini bekledi. Fakat ekşitmedi. Falk nazikçe bir yudum aldı ve kadehi bıraktı. Barb kendi kadehine memnuniyetsizlikle baktı.

"Bebeğin yanında şunu içmemelisin gerçekten Gerry," dedi.

"Tanrı aşkına hayatım. Çocuğun umurunda bile değil. Lanet dünyayı ruhu duymuyor." Sonra berbat bir sessizlik çöktü. Kapkaranlık bahçede bir yerlerde gece açığa çıkan böcekler, sinekler uğultu yapıyorlardı. Falk boğazını temizledi.

"Nasılsın Barb?" diye sordu.

Barb başını eğerek Charlotte'ın yanağını okşadı. Başını iki yana salladı. Gözünden bir damla yaş küçük kızın yanağına damladı. "Her şey ortada," diye söze başladı. Sonra duraksadı. Gözlerini sıktı. "Yani bunu Luke'un yapmadığı ortada. O asla böyle bir şey yapmazdı. Sen de biliyorsun. Kendi kendine yapmazdı. Ayrıca güzel ailesine hiç yapmazdı."

Falk göz ucuyla Gerry'ye baktı. Gerry hâlâ kapının girişinde durmuş, yarısı boş kadehine öfke dolu gözlerle bakıyordu.

Barb konuşmaya devam etti. "Bunlar olmadan birkaç gün önce Luke'la telefonda konuştum. Gayet iyiydi. Dürüst olmak gerekirse gerçekten normaldi."

Falk diyecek bir şey bulamadı. O yüzden başını salladı.

Barb bunu, konuşmaya devam etmesini istediğinin bir işareti olarak gördü.

"Yani anlıyorsundur çünkü onu gerçekten tanıyordun. Fakat buradaki diğer insanlar... Onlar öyle değiller. Onlar sadece kendilerine söylenenleri kabul ediyorlar."

Falk, Luke'u beş yıldır görmediğini söylememek için kendisini zor tuttu. İkisi de başlarını kaldırıp içeceğini inceleyen Gerry'ye baktılar. Ondan herhangi bir yardım gelmedi.

Barb tereddüt ederek başını tekrar çevirdi. "Yani biz şey umuyorduk... yani ben... senin bize yardım etmeni umuyorduk."

Falk ona öylece baktı.

"Size tam olarak hangi konuda yardım etmemi istiyorsunuz Barb?"

"İşte... gerçekten ne olduğunu öğrenmek konusunda. Luke'un adını temize çıkarmak için. Ayrıca Karen ile Billy için... ve Charlotte."

Bunu dedikten sonra Charlotte'ın sırtını sıvazlayıp sakinleştirici sesler çıkararak onu kollarında sallamaya başladı. Bebek yine de kıpırdamadı.

"Barb." Falk sandalyesinde öne doğru eğildi ve elini onun boştaki elinin üstüne koydu. Eli terli ve sıcaktı. "Olanlar konusunda çok üzgünüm. Hepiniz adına üzgünüm. Luke eskiden benim için bir kardeş gibiydi. Bunu biliyorsun. Ama bunun için doğru kişi ben değilim. Eğer endişeleriniz varsa polise gitmelisiniz."

"Sana geldik." Barb elini çekti. "Sen polissin zaten."

"Bu tür şeylerle ilgilenmek konusunda donanımlı bir polise gitmelisiniz. Ben artık bu işlerle ilgilenmiyorum. Bunu biliyorsunuz. Artık mali konularla ilgileniyorum. Hesaplar, para."

Barb, "Evet işte," dedi.

Gerry memnuniyetsiz bir şekilde homurdandı. "Barb para sorunlarının bu işte payı olduğunu düşünüyor," dedi. Kayıtsız bir tonda konuşmaya çalıştı ama çok başarılı olamadı.

"Evet. Tabii ki de düşünüyorum," diye çıkıştı. "Bu senin için neden bu kadar inanılmaz Gerry? Cebine para girdi mi durmuyor. Luke'un eline bir dolar geçse, onu kaybettiğinden emin olmak için iki dolar harcardı."

Doğru muydu bu? Falk merak etti. Luke'un elini cebine atmaya pek hevesli olduğunu bilmezdi hiç.

Barb yüzünü ona döndü. "Bak. On yıldır çiftliği Luke'a satmakla iyi ettiğimizi düşündüm. Fakat bu geçtiğimiz iki haftadır, onun omuzlarına taşıyamayacağı bir yük yüklediğimizi düşünerek endişelenmekten başka bir şey yapamadım. Üstüne kuraklık da eklenince... Kim bilir? Herkes çok çaresiz. Birinden borç para almış olabilir. Ya da ödeyemeyeceği borçları vardı. Belki de borçlu olduğu biri onu bulmaya geldi."

Sonra uzun bir sessizlik oldu. Falk viski kadehini buldu ve kocaman bir yudum aldı. İçkisi sıcaktı.

Sonunda, "Barb, öyle gelmeyebilir ama bu davadan sorumlu polis memurları bütün bu olasılıkları gözden geçirmiş olacaklardır," dedi.

Barb, "Hiç de iyi yapamamışlar," diye çıkıştı. "Bilmek istemediler. Clyde'dan buraya gelip şöyle bir baktılar ve 'Cinnet geçiren bir çiftçi daha,' dediler. O kadar. Davanın açılmasıyla kapanması bir oldu. Ne düşündüklerini görebiliyordum. Sadece koyunları ve tarlaları... Zaten en başında burada yaşamak için keçileri kaçırmış olmak gerektiğini de. Bunu yüzlerinden okuyabiliyordum."

Falk biraz şaşırarak, "Buraya Clyde'dan bir ekip mi gönderdiler?" diye sordu. Clyde en yakındaki büyük şehirdi ve tam teşekküllü emniyete sahipti. "Davadan buralı bir adam sorumlu değil miydi? Adı neydi hani?"

"Komiser Raco. Hayır. O sadece bir haftadır filan burada. Başka birini göndermiştiler."

"Bu Raco'ya endişeleriniz olduğunu söylediniz mi?"

Barb'ın kibirli bakışları sorusuna cevap oldu.

"Sana söylüyoruz işte," dedi.

Gerry kadehini çat diye verandaya koydu. İkisi de sıçradılar.

"Yeter. Bence üstümüze düşeni söyledik biz. Bugün çok yorucu bir gün oldu. Aaron'a etraflıca düşünmesi, ona neyin mantıklı geldiğini görmesi için bir fırsat verelim. Gel hadi evlat. Seni geçireyim."

Barb itiraz etmek ister gibi ağzını açtı ama Gerry'den gelen bir bakışın ardından geri kapattı. Charlotte'ı boştaki sandalyeye koydu ve Falk'a sıkıca sarıldı.

"Sadece düşün. Lütfen." Nefesi Falk'ın kulağında bir sıcaklık bıraktı. Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordu. Barb geri oturdu ve Charlotte'ı kucağına aldı. Çocuk sonunda huzursuzca ağlayarak gözlerini açana kadar onu sertçe salladı. Saçlarını düzeltip sırtını sıvazlarken ilk kez gülümsedi. Falk koridorda Gerry'nin peşinden giderken Barb'ın detone bir tonda mırıldandığını duyabiliyordu.

Gerry, Falk'a arabasına kadar eşlik etti.

"Barb uçan kuştan medet umuyor. Bütün bunların hayali bir alacaklının işi olduğunu kafasına koymuş. Saçmalıktan başka bir şey değil. Luke para konusunda o kadar kafasız değildi. Herkes gibi zorluk çekiyordu, evet. Ayrıca arada sırada risk de alırdı ama mantıklı adamdı. Asla böyle bir şeye bulaşmazdı. Zaten çiftliğin bütün hesaplarını Karen tutuyordu. O söylerdi. Durum o kadar kötü olsaydı bize söylerdi."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Bence... bence Luke büyük bir baskı altındaydı. Bu beni her ne kadar üzse de, ki gerçekten içimi parçalıyor adeta, ama bence olanlar aynen göründüğü gibi. Benim bilmek istediğim bu suçta payım olup olmadığı."

Falk arabaya yaslandı. Beyni zonkluyordu.

Falk, "Ne zamandan beri biliyordun?" dedi.

"Luke'un olay anında senin olduğun yeri söylerken yalan söylediğini mi? En başından beri. Yani ne... yirmi küsur yıl

mı oldu şimdi? Olayın olduğu gün Luke'u tek başına bisiklet sürerken gördüm. Siz çocukların olduğunuzu iddia ettiğiniz yerin de yakınında bile değildi. Birlikte olmadığınızı biliyordum." Duraksadı. "Bundan hiç kimseye bahsetmedim."

"Ellie Deacon'ı ben öldürmedim."

Karanlıkta gizli cırcır böcekleri tiz sesler çıkararak öttüler.

Gerry ayaklarına bakarak başını salladı. "Aaron, eğer senin öldürdüğünden bir an bile şüphe duysaydım, sessiz kalmazdım. Neden bir şey demedim sanıyorsun? Bu, hayatını mahvederdi. Şüphe *yıllar* boyunca peşini bırakmazdı. Polis olmana izin verirler miydi? Yalan söylediği için suçu Luke'un üzerine atarlardı. Hepsi ne uğruna? Hâlâ ölü olan bir kız yüzünden. Gerçekçi olmak gerekirse kendini öldüren bir kız yüzünden. Ayrıca böyle olduğunu düşünen çok sayıda insan olduğunu da biliyorum. Sizin bu konuyla hiçbir alakanız yoktu." Gerry botlarından birinin burnunu yere bastırdı. "En azından ben böyle düşündüm."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi mi? Tanrım. Neye inanacağımı bilmiyorum. Ben Luke'un seni korumak için yalan söylediğini düşündüm hep. Fakat şimdi gelinim ve torunum öldürüldü ve tüfeğin her yerinde kendisi de ölmüş oğlumun parmak izleri var."

Gerry elini yüzünde gezdirdi.

"Luke'u seviyordum. Onu sonuna kadar savunurdum. Fakat Karen ile Billy'yi de seviyordum. Charlotte'ı da. Ben mezara girene kadar oğlumun böyle bir şey yapamayacağını söylerdim. Fakat içimden bir ses, 'Doğru mu? Emin misin?' diye fısıldıyor. O yüzden ben de sana soruyorum. Burada. Şimdi. Luke seni korumak için mi olay anında olduğunuz yer konusunda yalan söyledi Aaron? Yoksa kendisini korumak için mi yalan söylüyordu?"

Falk temkinle, "Luke'un Ellie'nin başına gelenden sorumlu olduğuna yönelik hiçbir ima yoktu asla," dedi.

Gerry, "Evet," dedi. "Ama olay anında olduğunuz yerleri uydurduğunuz için yoktu, değil mi? Sen de ben de onun bu konuda yalan söylediğini biliyorduk ve ikimiz de bu konuda hiçbir şey demedik. Bu yüzden de asıl sorum bunun gelinimle torunumun kanını benim ellerime bulaştırıp bulaştırmadığı."

Başını eğdi ve yüz ifadesi karanlıkta kaldı.

"Bu, koşarak Melbourne'e gitmeden önce kendine sorman gereken bir soru. Sen de ben de gerçeği sakladık. Ben suçluysam, sen de suçlusun."

Şehir dışındaki kırsal yollar, bara geri dönerken daha da uzun geldi. Falk uzun farlarını açtı, karanlığın içinde beyaz ışıktan oluşan koniler şeklindeydi. Onca kilometrelik mesafedeki tek kişi kendisiymiş gibi geldi. Önünde de, arkasında da hiçbir şey yoktu.

Yoldan belli belirsiz bir şeyin geçişini fark etmeden önce tekerlerin altındaki mide bulandırıcı küt sesini hissetti. Bir tavşandı. Bir an oradaydı. Sonra anında yok oldu. Falk'ın kalbi küt küt atıyordu. Otomatik olarak frene bastı ama bin kilo ve saatte seksen kilometreyle geç kalmıştı. Karşısında duran hiçbir şey yoktu. Etki göğsüne yumruk gibi indi ve hafızasında bir şeylerin hareketlenmesine neden oldu. Yıllardır düşünmediği bir anı su yüzüne çıktı.

Luke'un ellerinde titreyen tavşan sadece bir bebekti. Tırnaklarının arası pislikle doluydu. Hep öyleydiler zaten. Kiewarra'daki sekiz yaşındaki çocuklar için hafta sonu eğlenceleri sınırlıydı. Fazla uzun çimlerin arasından, belirli bir varış noktaları olmadan koşarlarken Luke olduğu yerde durdu. Uzun sapların arasına eğildi ve bir an sonra elinde havada tuttuğu küçük bir canlıyla tekrar ayağa kalktı. Aaron bakmak için yanına koştu. İkisi de birbirine fazla bastırmamasını söyleyerek tavşanı okşadılar.

Luke, "Beni seviyor. Benim o," dedi. Luke'un evine giderken yol boyunca isimler üzerine tartıştılar.

Tavşanı içine koyacakları karton bir kutu buldular ve yeni evcil hayvanlarını incelemek için kutunun üzerine eğildiler. Onların dikkatli bakışları altında tavşan korkudan titredi ama genelde kıpırdamadan duruyordu. Onu haline razı olmuş gibi gösteren şey korkuydu.

Aaron karton kutunun içine serilecek bir havlu almak için içeri koştu. Bulması beklediğinden uzun sürdü ve tekrar göz kamaştıran gün ışığına çıktığında, Luke hiç kıpırdamıyordu. Bir eli kutunun içindeydi. Aaron yaklaşırken aniden başını kaldırdı ve elini birden geri çekti. Aaron ne göreceğinden emin olamayarak kutuya yaklaştı ama kutunun içine baktığı anı erteleme isteği duydu.

Luke, "Öldü," dedi. Dudaklarını ciddiyetle birleştirdi. Aaron'ın gözlerine bakmadı.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Öldü işte."

Aaron birkaç kez daha sordu ama hiç başka bir cevap alamadı. Tavşan hiç kıpırdamadan siyah ve boş bakan gözlerle yan yatıyordu.

Falk evlerinden ayrılırken Barb, "Sadece bir düşün," demişti. Falk bir hayvan tekerlerinin altında daha yeni ölmüşken, o uzun kırlarla çevrili uzun yollardan ilerlerken, Ellie Deacon'ı, ergenliğindeki dört kişilik gruplarını ve su ciğerlerini doldurmayı bıraktıktan sonra Ellie'nin siyah gözlerinin de o kadar boş bakıp bakmadığını düşünmeden edemedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sarı polis bandı Luke Hadler'ın çiftlik evinin kapısının etrafında hâlâ parçalar halinde sallanıyordu. Falk arabasını kurumuş çimlerin üstündeki polis arabasının yanına park ederken sabah güneşi bantların üstüne vuruyordu. Güneş tepeye çıkmaktan hâlâ bir parça uzaktı ama Falk'ın teni daha şimdiden arabadan iner inmez karıncalandı. Şapkasını takıp evi inceledi. Yol tarifi almaya ihtiyacı olmamıştı. Çocukken bu evde neredeyse kendi evinde geçirdiği kadar çok zaman geçirmişti.

Falk zili çalarken Luke'un, evi ailesinden devraldıktan sonra pek değiştirmediğini düşündü. Zil sesi evin içinde yankılandı ve birden zamanda geriye doğru yolculuk yapıyormuş gibi hissetti. On altı yaşındaki ukala bir gencin kapıyı açacağına yönelik huzursuz bir hisse kapılarak neredeyse geriye bir adım attı.

Hiçbir şey kıpırdamadı. Perdeleri çekili pencereler dışarıya kör gözler gibi bakıyordu.

Falk gecenin çoğunu yatağında uyanık bir halde Gerry'nin dediklerini düşünerek geçirmişti. Sabah Gerry'yi arayıp bir iki gün daha kalabileceğini söyledi. Sadece hafta sonuna kadar.

Bugünse perşembe günüydü. Pazartesi işe geri dönmesi bekleniyordu. Bu arada da, Luke'un çiftliğine gidecekti. Barb için mali kayıtlara bakacaktı. En azından bu kadarını yapabilirdi. Gerry'nin ses tonu da bu konuda hemfikir olduğunu gösteriyordu. Bu gerçekten de yapabileceği en basit şeydi.

Bir an bekledi. Sonra da binanın yanından dolandı. Gökyüzü sarı tarlaların üzerinde kocaman ve masmaviydi. Uzakta dikenli bir karaltı gibi duran çalılıklarla kaplı alanı araziden ayrı tutuyordu. Çiftlik çok izoleydi. Falk bunu ilk kez gerçekten fark etti. Çocukluğunda burası hep dopdolu gelirdi. Çocukken yaşadığı ev, buradan bisikletle gidilecek mesafede olabilirdi ama ufukta bir yerlerde tamamen gözden uzaktı. Şimdi etrafına baktığında, görünürdeki tek ev, uzaktaki bir tepenin yanında yer alan geniş gri bir yapıydı.

Orası Ellie'nin eviydi.

Falk, Ellie'nin babasıyla kuzeninin hâlâ orada yaşayıp yaşamadıklarını merak etti ve içgüdüsel olarak başını çevirdi. Komiser Greg Raco'yu üç ambardan en büyüğünde bulana kadar arazide dolandı.

Komiser elleriyle dizleri üzerinde köşede durmuş, bir dizi eski kutuyu karıştırıyordu. Ağında hareketsiz duran parlak, sırtı kızıl örümcek, kendisinden iki metre ötedeki hareketliliği görmezden geliyordu. Falk metal kapıyı çaldı. Raco başını çevirdi; yüzü kir ve terle kaplıydı.

"Tanrım! Ödümü patlattın. Kimsenin geldiğini duymadım."

"Özür dilerim. Ben Aaron Falk. Hadlerların aile dostuyum. Emniyetteki danışmadan burada olduğunuzu söylediler." Örümceği işaret ederek, "Bu arada şunu gördünüz mü?" dedi.

"Evet, teşekkürler. Etrafta birkaç tane daha var."

Raco ayağa kalktı ve iş eldivenlerini çıkardı. Elini sürterek üniformasının lacivert pantolonundaki pisliği temizlemeye çalıştı ama her şeyi daha berbat edince vazgeçti. Jilet gibi

ütülenmiş gömleğinin koltuk altlarında terden daireler olmuştu. Boyu Falk'tan kısaydı ama bir boksör gibi yapılıydı. Kısa kesilmiş kıvırcık saçları vardı. Akdeniz insanına özgü esmer bir teni vardı ama aksanı safkan Avustralya kırsalı aksanıydı. Gözleri, onu gülümsemediğinde bile gülümsüyormuş gibi gösteren bir şekilde kalkıktı. Falk bundan emindi çünkü şu an gülümsemiyordu.

"Gerry Hadler arayıp senin uğrayacağından bahsetmişti. Bunu yaptığım için kusura bakma dostum ama kimliğin var mı? Etrafta dolanan aklını kaçırmış birkaç tip var. Manzara mı seyrediyorlarmış ne? Bilmiyorum."

Yakından bakıldığında, yaşı Falk'ın düşündüğünden daha büyüktü. Belki otuz falandı. Falk onun kendisini çaktırmadan süzdüğünü fark etti. Ona içtenlikle ama temkinle yaklaşıyordu. Bu da gayet adildi. Falk ehliyetini uzattı. Raco onu sanki başka bir şey bekliyormuşçasına aldı.

"Gerry polis olduğunu söyledi sanırım. Doğru mu?"

Falk, "Kişisel olarak buradayım," dedi.

"Yani resmi olarak değil."

"Hiç değil." Raco'nun yüzünde anlam veremediği bir ifade belirip kayboldu. Falk bunun gerçekten bir tür sidik yarışına dönmemesini umdu. "Ben Luke'un eski bir arkadaşıyım. Çocukken arkadaştık."

Raco ehliyeti dikkatlice inceledikten sonra geri verdi.

"Gerry banka dökümlerine bakman gerektiğini söyledi. Hesap defterleri falan. Öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Ortada bilmem gereken bir şeyler mi dönüyor?"

"Barb bir bakmanı rica etti. Bir iyilik olarak."

"Peki." Raco, boyu birkaç santim kısa olmasına rağmen doğruca Falk'ın gözlerinin içine baktı. "Bak, eğer Gerry ve Barb senin düzgün biri olduğunu söylüyorlarsa, sırf bunun hatrına seni sıkıştırmayacağım. Fakat şu an oldukça hassas bir

durumdalar. O yüzden duymam gereken bir şeye denk gelirsen, mutlaka haberim olsun. Olur mu?"

"Endişelenme. Onlara yardım etmek için buradayım sadece."

Falk, Raco'nun arkasına doğru bakmadan edemedi. Mağarayı andıran ambar boğucu derecede sıcaktı ve çatıdaki plastik camlı pencere her şeye hastalıklı sarı bir renk katıyordu. Beton zeminin ortasında, çalışmayan bir traktör duruyordu ve ne olduğunu bilmediği çeşitli makinalar duvar boyunca sıralanmıştı. Ayağına en yakın duran aletin bir hortum aparatı vardı. Süt sağmak için kullanılıyor olabileceğini düşündü ama emin değildi. Eskiden bilirdi. Şimdiyse bunların hepsi şehirli gözüne aşağı yukarı işkence araçları gibi görünüyordu. Başıyla köşedeki kutuları işaret etti.

"Ne arıyorsun orada?"

"İyi deneme dostum ama sen kendin de söyledin ya, kişisel nedenlerle buradasın. Banka dökümleri evin içinde olacaktır. Hadi gel. Sana çalışma odasını göstereceğim."

Falk, "Zahmet etmene gerek yok," diyerek geriye doğru bir adım attı. "Nerede olduğunu biliyorum. Teşekkürler."

Gitmek üzere arkasını döndüğünde Raco'nun kaşlarını kaldırdığını gördü. Falk adam sınır belirlemeye yönelik bir kavga bekliyorsa eğer, elinin boş çıkacağını düşündü. Yine de onun işine bağlılığını takdir etmek zorundaydı. Saat erkendi ama görünüşe göre Raco saatlerdir harıl harıl çalışıyordu.

Falk eve doğru yürümeye başladı. Durdu. Bir an düşündü. Barb Hadler'ın şüpheleri olabilirdi ama Raco işleri ciddiye alan bir polise benziyordu. Falk tekrar arkasına döndü.

"Dinle. Gerry'nin sana ne kadarını anlattığını bilmiyorum ama ben sorumluluk benim üzerimdeyken neler olup bittiğini bilmemin, işleri çok daha kolaylaştırdığını biliyorum. Böylece hata payı çok az olur," dedi.

Raco'ya Barb'ın mali sorunlar ve alacakların istenmesine yönelik teorisini anlatırken, Raco da onu sessizce dinledi.

"Sence böyle bir durum var mı?"

Falk, "Bilmiyorum. Eminim mali sorunlar vardır. Bunu etrafa bakarak bile söyleyebiliyor insan. Fakat bu sorunların Luke'tan başkasının tetiğe bastığı anlamına gelip gelmediği bambaşka bir konu," dedi.

Raco yavaşça başını salladı.

"Teşekkürler. Çok makbule geçti."

"Sorun değil. Ben çalışma odasında olacağım."

Falk sıcaktan adeta yanıp kavrulan arazinin daha yarısına gelmemişti ki Raco seslendi.

"Hey! Bir saniye beklesene." Yüzünü koluyla sildi ve güneş ışığı altında gözlerini kısarak, "Siz Luke'la iyi arkadaştınız, değil mi?" diye sordu.

"Uzun zaman önce."

"Luke bir şey saklamak isteseydi... Küçük bir şey. Onu nereye saklayacağına dair herhangi bir fikrin var mı?"

Falk bir an düşündü. Aslında düşünmesine gerek olmadığını fark etti.

"Belki. Ne tür bir şey?"

"Bulursak sana gösteririm."

Falk o çimlerin üstüne en son yattığında, canlı ve yemyeşildiler. Şimdiyse sararmış otların tişörtünün üzerinden karnını çizdiğini hissedebiliyordu.

Raco'yu evin en uzak ucuna götürerek ayaklarıyla yerdeki ahşap kaplamaları denedi. Aradığını bulduğunda, yere yatıp plakanın altına bir çubuk soktu. Plaka zorlanınca biraz çatırdadı, sonra da kolayca eline geldi.

Tepesinde duran Raco'ya baktı.

Raco, "Orası mı?" diye sorarak iş eldivenlerini taktı. "Oraya eskiden ne saklardı?"

"Aslında her türlü şeyi. Biz küçükken oyuncaklar ve abur

cubur, biraz büyüdüğümüzde içki. Pek heyecan verici şeyler değil. Çocukların anneleriyle babalarının görmelerini istemediği her zamanki şeyler."

Raco diz çöktü. Kolunu dirseğine kadar boşluğa soktu ve körlemesine yokladı. Avucunda bir sürü kuru yaprak ve bir paket eski sigarayla kolunu geri çıkardı. Onları dizinin yanında yere bıraktı ve kolunu tekrar içeri soktu. Bu kez bir erotik derginin kalıntılarını çıkardı. Derginin sayfaları kıvrılmış, kenarları sararmıştı ve bir şey önemli kısımlarını yiyerek delik deşik etmişti. Hüsranla onu bir kenara attı ve kolunu gidebildiği yere kadar içeri sokarak tekrar denedi. İstemeye istemeye eli boş çıktı. Hiçbir şey yoktu.

Falk, "Ver bakalım," diyerek eldivenleri işaret etti. "Bir de ben deneyeyim."

Elini boşluğa sokarken Luke'la eskiden hiç eldiven kullanmadıklarını düşündü. Bir evin altında gizlenen hiçbir şey çocukların ve gençlerin ölümsüzlüğünün karşısında duramazdı. El yordamıyla aradı ama düz topraktan başka bir şey hissetmedi.

Homurdanarak, "Ne aradığıma dair bir ipucu ver bana," dedi.

"Muhtemelen bir kutu. Ya da bir tür paket."

Falk kolunu gidebildiğince içeri sokarak avucunu açıp kapattı. Zula boştu. Elini geri çıkardı.

"Üzgünüm. Bayağı bir zaman geçti," dedi.

Raco çömeldiği yerden kalkarken dizleri çıtladı. Eski püskü sigara paketini açtı. Bir tane sigara çıkarıp ona özlemle baktı, sonra da tekrar içine koydu. İkisi de bir süre konuşmadılar.

Raco sonunda, "Hadlerları öldüren pompalı tüfekten ateşlenen mermiler... birbirleriyle eşleşmişyorlar," dedi.

"Nasıl yani?"

"Luke Hadler'ın kullandığı, anladığım kadarıyla da yıllardır kullandığı markayla eşleşmiyor. Onu ve ailesini öldüren

üç el mermi Remington marka. Bütün bu mülkte bulabildiğim tek mermi ise Winchester marka."

"Winchester."

Raco, "Evet. Clyde'dan envanter geldiğinde fark ettim ve o zamandan beri kafamı kurcalıyor. Yani aradığım bu. Bir kutu Remington olsaydı, daha mutlu bir adam olurdum," dedi.

Falk eldivenleri çıkardı. Elleri terlemişti.

"Clyde mülkü araman için sana birkaç yardımcı daha gönderemez miydi?"

Raco başını başka bir tarafa çevirerek elindeki sigara paketiyle oynadı. "Evet. Bilmiyorum. Muhtemelen gönderebilirdi."

"Peki." Falk gülümsememek için kendisini tuttu. Raco'nun üzerinde bir üniforma olabilirdi ve kendinden emin konuşabilirdi ama Falk kayıt dışı bir araştırmaya şahit olduğunda bunu ayırt edebilecek kadar uzun süredir bu işin içindeydi.

Falk, "Belki de Luke bir yerden farklı marka yedek mermi almıştır," diye fikir yürüttü.

Raco, "Evet, kesinlikle öyle yapmış olabilir," dedi.

"Ya da mermiler kutudaki son kalanlardı ve paketi attı."

"Evet ama evdeki ya da kamyonetindeki çöpte kutudan eser yok. Ayrıca inan bana," deyip küçük bir kahkaha attı. "Kontrol ettim."

"Henüz aramadığın neresi var?"

Raco başıyla yerden çıkardıkları ahşap plakayı işaret etti.

"Bu arazi üzerinde mi? Bence bu ahşap parçası da aramadığım yerlerin en sonuncusu."

Falk suratını astı. "Biraz tuhaf bir durum bu."

"Evet. Ben de öyle düşündüm."

Falk hiçbir şey söylemedi. Öylece ona baktı. Raco çok terliyordu. Yüzü, kolları ve kıyafetleri, ambarın kavurucu sıcağında oraları buraları eşelemekten çamur ve tozla kaplıydı.

Falk, "Başka?" diye sordu.

Bir sessizlik oldu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün bu çabalar. Bütün sabah ölen bir adamın ambarında, bu sıcakta ellerinle dizlerin üzerinde dolanman. Dahası var. Ya da en azından sen dahası olduğunu düşünüyorsun."

Uzunca bir sessizlik oldu. Sonra Raco iç çekti.

"Evet," dedi. "Dahası var."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sırtlarını yerden çıkardıkları plakanın yanında duvara yaslayarak, bir süre yan yana oturdular. Otlar bacaklarına batıyordu. Raco bildiklerini anlatırken azıcık gölgeden faydalandılar. Bunların hepsini daha önce de anlatmış birinin tarafsız edasıyla konuşmaya başladı.

"İki hafta önce bugündü," diyerek sayfaları bükülmüş erotik dergiyi sallayarak kendisini serinletmeye çalıştı. "Kargo getiren bir kurye Karen'ı bulmuş ve acil yardım çağrısında bulunmuş. O telefon saat 17.40 civarlarında gelmiş."

"Size mi?"

"Ve Clyde Emniyeti'yle yerel doktora. Acil çağrı sevk memuru hepimize haber verdi. Doktor daha yakındı. O yüzden olay yerine ilk giden o oldu. Dr. Patrick Leigh. Onu tanıyor musun?"

Falk başını iki yana salladı.

"Neyse ilk giden oydu. Ben de birkaç dakika sonra geldim. Arabayı park ettim. Kapıyı açınca doktoru, koridorda yatan Karen'ın üzerine eğilmiş, hayati değerlerini kontrol ederken buldum." Raco bir süre duraklayarak boş bakan gözlerle uzak-

ta sıra sıra dizili ağaçlara baktı. "Onunla hiç tanışmamıştım. O zaman kim olduğunu bile bilmiyordum ama doktor biliyordu. Elleri onun kanına bulanmıştı ve bana bağırıyordu. 'Çocukları var! Çocuklar olabilir!' diye. O yüzden..."

Raco iç geçirdi ve Luke'un eskimiş sigara paketinin kapağını açtı. Dudaklarının arasına bir tane sigara yerleştirdi ve Falk'a da bir tane teklif etti. O da sigarayı kabul ederek kendi kendisini şaşırttı. En son ne zaman sigara içtiğini bilmiyordu. Rahmetli en yakın arkadaşının yanında, tam da bu noktada olabilirdi gayet. Nedense şimdi bir tane sigara almak doğru geldi. Raco sigaraları yakarken eğildi. Hemen bir nefes çekti ve anında bu alışkanlığı neden bıraktığını hatırladı. Ama derin bir nefes çektiğinde tütün kokusu okaliptüs ağaçlarının aromasına karıştı. Tekrar on altı yaşındaymış gibi olmanın verdiği baş döndürücü his, onu ani bir nikotin yoğunluğu gibi etkiledi.

Raco tekrar konuşmaya başlayarak, "Yani," dedi. Sesi şimdi daha alçaktı. "Doktor bağırıyordu. Ben de evin içinde koşuşturdum. İçeride kimin olduğuna, ne bulacağıma, bir kapıdan eli tüfekli birinin çıkmak üzere olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Çocuklara seslenmek istedim ama isimlerini bile bilmediğimi fark ettim. O yüzden, 'Polis! Geçti artık. Çıkın. Güvendesiniz,' falan diye diye bağırdım ama dediklerimin doğru olduğundan bile emin değildim." Hatırlarken sigarasından bir nefes daha çekti. "Sonra bir ağlama sesi duydum. İniltiye benzer bir ağlama sesi. O yüzden de, beni neyin beklediğini bilmeden sesin geldiği yere doğru gittim. Bebek odasına girdim ve beşiğinde avazı çıktığı kadar bağırarak ağlayan o küçük kızı gördüm. Dürüst olmak gerekirse, bir çocuğun öyle kıyamet koparırcasına ağladığını gördüğüme hayatımda hiç o kadar sevinmemiştim."

Raco havaya bir duman öbeği üfledi.

"Çünkü hayattaydı. İnanamadım. Bariz bir şekilde korkmuştu ama görebildiğim kadarıyla bir yerine zarar gelmemişti

ve o anda her şeyin yoluna girebileceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Evet, annenin durumu üzücü ve trajikti ama Tanrı'ya şükür ki en azından çocuklar iyiydi. Ama sonra koridorun ilerisine baktım ve bir kapı aralıktı."

Ona bakmadan sigarasının izmaritini dikkatlice toprağa bastırdı. Falk onun devamında ne diyeceğini bilerek tüylerinin ürperdiğini hissetti.

"Bir çocuk odası daha görebiliyordum. Her yer maviye boyanmış ve araba posterleriyle kaplanmıştı. Bir erkek çocuk odası. Ama o odadan ses gelmiyordu. O yüzden koridoru geçip kapıyı açtım ve bu sefer hiçbir şeyin yolunda olmadığını anladım." Durakladı. "O oda cehennemden bir sahne gibiydi. O oda hayatımda gördüğüm en kötü şeydi."

Raco boğazını temizleyene kadar sessizce oturdular.

"Hadi gel," diyerek ayağa kalktı ve hatırladıklarını silkelermişçesine kollarını salladı. Falk ayağa kalkıp onun peşinden evin ön tarafına doğru gitti.

Yürürlerken Raco, "Ondan kısa bir süre sonra da Clyde'dan anında müdahale ekipleri geldiler," diyerek konuşmaya devam etti. "Polis, ambulans. Onlar geldiklerinde saat neredeyse altı buçuktu. Evin geri kalanını aradık, neyse ki başka kimse yoktu. O yüzden de herkes deli gibi Luke Hadler'a telefonla ulaşmaya çalıştı. İlk başta insanlar endişeliydiler. Anlarsın ya işte. Ona bu haberi nasıl vereceğiz diye. Ama sonra hâlâ cevap gelmeyince ve arabası orada olmayınca, eve de gelmeyince, birdenbire ortamın havasının değiştiğini hissedebiliyordun."

"Luke'un o anda ne yapıyor olması gerekiyordu?"

"Birkaç yardım ve kurtarma gönüllüsü, Luke'un arkadaşları, onun o öğleden sonra bir arkadaşına arazisinde tavşan avlamada yardım ettiğini biliyordu. Jamie Sullivan adında bir adam. Birisi telefon etti ve Sullivan bunu doğruladı ama Luke'un çiftliğinden birkaç saat önce ayrıldığını söyledi."

Evin giriş kapısına vardılar ve Raco bir dizi anahtar çıkardı.

"Luke'dan hâlâ haber gelmeyince ve telefonu cevap vermeyince, arama kurtarma için daha çok kişiyi çağırdık. Onları polis memurlarının yanlarına vererek Luke'u aramaya gönderdik. O birkaç saat berbattı. Neyle karşılaşacaklarından emin olmadığımızdan, tarlaları ve çalılıkları tarayan insanların silahlarını aldık. Luke ölmüş müydü? Hayatta mıydı? Ne halde olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu. Hepimiz onu elinde bir silahla adeta canına susayarak bir deliğe girmiş bir halde bulacağımızdan korkuyorduk. Sonunda arama gönüllülerinden birisi tesadüf eseri onun kamyonetine rastladı. Üç kilometre ileride rezalet görünen bir düzlüğe park edilmişti. Neticede endişeye gerek olmadığı belli oldu. Luke yüzünün büyük bir kısmı parçalanmış bir halde arabanın arkasında ölmüştü. Kendi kayıtlı, ruhsatlı, tamamen yasalara uygun silahı hâlâ elindeydi."

Raco çiftliğin kapısının kilidini açtı ve kapıyı araladı.

"Yani hepsi bu kadarmış gibi görünüyordu. Her şey olmuş bitmişti. Olay," deyip Falk koridorun ilerisini görebilsin diye kenara çekildi. "...bu noktada tuhaflaşıyor."

Girişteki koridorun bunaltıcı bir havası vardı. Yoğun bir çamaşır suyu kokusu hakimdi. Üzerinde üst üste birikmiş ev faturaları ve rasgele duran kalemlerin olduğu bir yan sehpa her zamanki yerinden itilerek ta ilerideki duvara yaslanmıştı. Fayans kaplı yerler endişe verici derecede temizdi. Bütün koridorun derzleri iyice kazınmıştı.

Raco, "Temizlik şirketinden gelenler burayı elden geçirdiler. O yüzden tatsız bir sürpriz yok. Ama çocuğun odasındaki halıyı kurtaramadılar. Kurtarılmak isteneceğinden değil tabii," dedi.

Duvarlar aile fotoğraflarıyla kaplıydı. Donuk pozlar bir yerden tanıdık geldi ve Falk çoğunun cenazede gösterildiğini fark etti. Karşısındaki manzara, tanıdığı bir ailenin sıcak yuvasının korkunç bir kopyası gibiydi.

Raco, "Karen'ın cesedi koridorda, tam şurada bulundu. Kapı açıkmış. O yüzden kurye onu hemen görmüş."

"Kapıya doğru mu koşuyordu acaba?" Falk, Luke'u kendi evlerinde, kendi karısının peşinden koşarken hayal etmeye çalıştı.

"Hayır. Sorun da bu ya. Kapıyı açıyormuş. Kapıda bekleyen her kimse onun tarafından vurulmuş. Bu cesedin durduğu yerden anlaşılıyor. Ama sen söyle, akşam eve geldiğinde kapını karın mı açar?"

Falk, "Ben evli değilim," dedi.

"Ama ben evliyim ve istersen bana büyük adam de ama benim kendi ev anahtarım var."

Falk düşündü. Senaryoyu zihninde canlandırarak, "Belki de onu hazırlıksız yakalamak için," dedi.

"Niye uğraşsın ki? Baba eve dolu bir tüfekle gelirse şaşırırlardı eminim. İkisini de evde yakalamış, evin planını biliyor. Çok basit."

Falk koridora girdi ve kapıyı birkaç kez açıp kapattı. Kapı açıkken koridorun loş ışığında üçgen şeklinde göz kamaştırıcı bir ışık oluyordu. Karen'ın belki biraz dalgın bir kafayla, belki de rahatsız edildiğine sinirlenerek kapıyı açtığını; gözüne vuran ışık karşısında katilinin silah kaldırmasına yetecek kadar can alıcı bir saniyeliğine gözlerini kırpıştırdığını hayal etti.

Raco, "Bu bana tuhaf geliyor. Onu kapının girişinde vurmak. Bu, o zavallı çocuğun altına işemesine ve kaçmasına neden olmuş. Tabii bu sırayla olmak zorunda değil," dedi.

Falk'ın arkasına doğru baktı. "Bu da bir sonraki teorimi gündeme getiriyor. Sen de hazırsan..."

Falk başını salladı ve koridorun ilerisine doğru onun peşinden gitti.

* * *

Raco küçük mavi odadaki ışığı açtı. Falk'ın bozuk gözlerine biri odayı yeniden dekore ediyormuş gibi göründü. Bir çocuk yatağı yamuk bir şekilde karşıdaki duvara doğru itilmişti, üzerinde sadece döşek vardı. Oyuncaklar kutulara doldurulmuştu ve futbol oyuncularıyla Disney karakterlerinin posterlerinin altına gelişigüzel bir şekilde üst üste istiflenmişti. Halı sökülüp kaldırılmış, alttaki cilasız parkeleri ortaya çıkartmıştı.

Falk'ın botları yerdeki talaşta izler bıraktı. Bir köşedeki parkelerin üzeri iyice zımparalanmıştı. Yine de leke kalmıştı. Raco kapının girişinde oyalandı.

Omuz silkerek, "Burada olmak benim için hâlâ zor," dedi.

Falk buranın bir zamanlar güzel bir oda olduğunu biliyordu. Yirmi yıl önce Luke'un kendi odasıydı. Kendisi de bu odada bir çok kez uyumuştu. Işıklar söndüğünde fısıldayarak konuşurdu. Sıcak bir uyku tulumuna sarınmış bir halde, Barb Hadler onlara susup uyumaları için seslendiğinde nefesini tutup kıkırdamamak için kendine hâkim olurdu. Üstelik bu berbat lekeli parkelerden çok da uzakta değildi. Bu oda güzel bir yerdi. Şimdiyse koridor gibi çamaşır suyu kokusuna boğulmuştu.

"Pencereyi açabilir miyiz?"

Raco, "Açmasak daha iyi. Perdeleri kapalı tutmamız gerek. Olay olduktan sonra fotoğraf çekmeye çalışan birkaç çocuk yakaladım," dedi.

Tabletini çıkardı ve ekranına birkaç kez dokunup Falk'a uzattı. Ekranda bir fotoğraf galerisi vardı.

"Küçük çocuğun cesedi alınmıştı ama odanın ne halde olduğunu görebilirsin," dedi.

Fotoğraflarda perdeler açıktı ve aşağıdaki dehşet verici manzarayı aydınlatıyordu. Gardırobun kapakları sonuna kadar açılmış ve kıyafetler rasgele kenara itilmişti. Büyük, hasırdan yapılmış bir oyuncak kutusu ters dönmüştü. Yatağın üstündeki uzay gemisi desenli yorgan altında ne olduğuna bakmak için geriye açılmışçasına bir kenarda toplanmıştı.

Halı, dik duran büyük bir çamaşır sepetinin arkasından akıp birikerek neredeyse siyaha dönmüş kıpkırmızı bir köşesi dışında, çoğunlukla bej rengindeydi.

Falk bir an, çamaşır sepetinin arkasına sinmiş, düzensiz nefeslerini bastırmaya çalışırken bacaklarından sıcak çiş süzülen Billy Hadler'ın son dakikalarını hayal etmeye çalıştı.

Raco, "Çocuğun var mı?" diye sordu.

Falk başını iki yana salladı. "Senin?"

"Bir tane yolda. Küçük bir kız."

"Tebrikler."

"Ama bir sürü kız ve erkek yeğenlerimiz var. Burada değil. Memleketimiz Güney Avustralya'da. Birkaç tanesi Billy'nin yaşında, birkaç tanesi de biraz daha küçük." Tableti tekrar alıp fotoğraflara baktı. "Demek istediğim, erkek kardeşlerim çocuklarının her birinin saklandıkları yerleri bilirler. Babaları gözleri bağlı bir halde çocuklarının odalarına gönderirsin ve onları iki saniyede bulurlar."

Ekrana dokundu.

"Bu fotoğraflara hangi gözle baktıysam bakayım, bana bir arama yapılmış gibi görünüyor. Billy'nin saklandığı yerleri bilmeyen birisi sistemli bir şekilde aramış. Dolapta mı? Yok. Yatağın altında mı? Yok. Çocuğun resmen izi sürülmüş."

Falk bir zamanlar Billy Hadler olan koyu renkli lekeye dikkatlice baktı.

"Bana Charlotte'ı nerede bulduğunu göster," dedi.

Koridorun karşısındaki bebek odası sarıya boyanmıştı. Boş bir yerin tavanından müzikli bir oyuncak sallanıyordu.

Raco, "Gerry'yle Barb beşiği aldılar," diye açıkladı.

Falk odada etrafına bakındı. Bu oda diğerlerinden çok farklı görünüyordu. Mobilyalar ve halı hâlâ olduğu gibi duruyordu. Keskin bir çamaşır suyu kokusu yoktu. Kapının dışında yaşanan dehşetin bulaşmadığı bir sığınak havası vardı.

Falk, "Luke neden Charlotte'ı öldürmemiş?" diye sordu.

"Genel fikir vicdanının ve suçluluk hissinin devreye girdiği yönünde."

Falk odadan çıkıp tekrar koridorun karşısındaki Billy'nin odasına girdi. Durup köşedeki kan lekesine baktı. 180 derece döndü ve tekrar Charlotte'ın odasına yürüdü.

"Sekiz adım," dedi. "Ama benim boyum bayağı uzun. Yani çoğu insana göre dokuz diyelim. Billy'nin cesedinden, hedef olmayı bekleyerek öylece yatan Charlotte'ın olduğu yere kadar dokuz adım. Üstelik Luke o anda hem bir adrenalin yoğunluğu yaşayıp öfkeden kudurmuş hem de gözlerine perde inmiş bir halde olmalı. Yani dokuz adım. Asıl soru şu: Bu onun fikrini tamamen değiştirmesine yetecek bir zaman mı acaba?"

"Bana yeterli gibi gelmiyor."

Falk tanıdığı adamı düşündü. Bir zamanlar çok net olan tablo şimdi karman çorman ve bulanıktı.

"Luke'la hiç tanıştın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Ruh hali anında değişirdi. Dokuz adım onun ihtiyacı olandan sekiz adım fazla bile olabilir."

Ama Kiewarra'ya döndüğünden beri ilk kez, içinde gerçek bir şüphe kırıntısı duydu.

"Ama bunun bir mesaj olması gerekiyor, değil mi? Yani böyle bir şeyin. Kişisel bir şey bu. *Bütün ailesini öldürmüş.* İnsanların böyle demesini istersin. Yedi yıllık karısı koridorda yerde kan kaybediyor, Luke ise iki, üç dakikayı kendi oğlunu öldürmek için yatak odasının altını üstüne getirmekle harcıyor. Onun icabına baktıktan sonra da kendi kendini öldürmeyi planlıyor. Yani eğer katil Luke'sa..." *"Eğer Luke'sa,"* derken biraz tereddüt etti. "...kızının neden yaşama fırsatı oluyor?"

Bir an ikisi de boş beşiğin üstünde sallanan müzikli oyuncağa bakarak öylece durdular. Neden bütün aileyi öldürüp de bebeği bırakır ki? Falk aklına aralarından sadece bir tanesinin

düzgün olduğu birkaç neden gelene kadar, bu soruyu kafasında evirip çevirdi.

Falk sonunda, "Belki de o gün buradaki her kimse bebeği öldürmedi çünkü bebeği öldürmesi gerekmiyordu," dedi. "Bunun kişisel bir tarafı yok. Kim olursan ol, on üç aylık bebeklerden iyi şahit çıkmaz."

ALTINCI BÖLÜM

Raco, Fleece adındaki barda masanın üstüne iki tane bira koyarken biraz üzülerek, "Genelde buraya gelmemi pek sevmiyorlar," dedi. Masa ağırlık altında sallanınca, çizik yüzeyine içkinin birazını sıçrattı. Üniformasını değiştirmek için eve gitmiş ve kolunun altında Hadler yazan kalın bir dosyayla geri gelmişti. "İşlerine biraz köstek oluyorum. Herkes araba anahtarlarını bir kenara koyarak gösteriş yapmak zorunda kalıyor."

Barmene baktılar. Dün geceki aynı sakallı herifti. Bir gazetenin üzerinden onları izliyordu.

"Polis köşesi olsun burası. Şerefe." Falk kadehini kaldırıp kocaman bir yudum aldı. Alkol onun için hep olsa da olur, olmasa da olur dediği bir şeydi ama o anda olduğuna memnundu. Barda akşamın erken saatlerine özgü bir sessizlik vardı ve sadece ikisi bir köşeye çekilmişlerdi. Barın diğer ucunda televizyonda yarışan tazılara bön bön bakan üç adam vardı. Falk onları tanımadı. Onlar da karşılığında onu görmezden geldiler. Arka odada, poker makinalarının ışıkları yanıp sönüyor ve tiz sesler çıkarıyordu. Klima buz gibi hava üflüyordu.

Raco bir yudum aldı. "Peki şimdi ne olacak?"

Falk, "Şimdi Clyde'a bu vaka konusunda endişelerin olduğunu söyleyeceksin," dedi.

Raco, "Şimdi Clyde Emniyeti'ne gidersem, bu onların doğruca açıklarını kapatma moduna girmelerine neden olur," derken suratını astı. "Bunu ellerine yüzlerine bulaştırdıklarını düşünürlerse akıllarından neyin geçeceğini biliyorsun. Araştırmalarının çok sağlam olduğunu göstermek için gerekirse demiri bükerler. Ben olsam öyle yapardım."

"Seçim hakkın olduğundan emin değilim. Hem de böyle bir konuda. Bu tek kişilik bir iş değil."

"Barnes da var."

"Kim?"

"Emniyetteki asistanım. Yani üç kişiyiz."

"İki kişisiniz dostum. Ben kalamam."

"Hadlers'a kalacağını söylediğini sanıyordum."

Falk kaşlarının arasını ovuşturdu. Arkasındaki kumar makinaları daha çok gürültü çıkardılar. O sesi kafasının içinde hissetti.

"Birkaç günlüğüne. Bu da bir iki gün anlamına geliyor. Soruşturma boyunca değil. Özellikle de resmi olmayan bir soruşturma. Benim geri dönmem gereken bir işim var."

"Peki." Raco bu çok bariz bir şeymiş gibi konuştu. "O zaman birkaç gün kal. Kayıtlara geçmesine gerek yok. Mali konularla ilgili yapacağını söylediğin şeyi yap. İşe yarar bir şey bulursak, Clyde'a giderim."

Falk hiçbir şey demedi. Şu anda üst katta yatağının üstünde duran, Hadlerlardan aldığı iki kutu dolusu banka dökümlerini ve belgeleri düşündü.

Luke yalan söyledi. Sen de yalan söyledin.

Boş bardaklarını aldı ve onları tekrar bara götürdü.

Barmen iri cüssesini sandalyeden kaldırıp gazeteyi bırakırken, "Yine aynısından mı?" diye sordu. O, dünden beri Falk'ın burada çalıştığını gördüğü tek kişiydi.

Temiz bir bardağın fıçının musluğunun altına yerleştirilişini izleyerek, "Dinle. Şu an kaldığım oda var ya, bir süreliğine daha boş olabilir mi acaba?" diye sordu.

"Duruma bağlı." Barmen bir birayı tezgâhın üzerine koydu. "Seninle ilgili kulağıma bir şeyler geliyor dostum."

"Öyle mi?"

"Öyle ve her ne kadar gelen müşterileri memnuniyetle karşılasam da, sorunlarını hiç hoş karşılamıyorum. Anladın mı? Burayı işletmek zaten bu haliyle bile yeterince zor."

"Benden sorun gelmez."

"Seninle birlikte mi gelir?"

"O konuda yapabileceğim bir şey yok. Ama polis olduğumu biliyorsun değil mi?"

"Onu da duydum, evet. Ama Tanrı'nın unuttuğu buralarda kavga arayan birkaç alkollü herif söz konusu olduğunda, o rozetler gerektiği kadar anlam ifade etmezler. Anlatabildim mi?"

"Peki. O zaman karar senin." Falk yalvaracak değildi.

Barmen ikinci bardağı da hafifçe gülümseyerek tezgâhın üstüne koydu.

"Sorun değil dostum. Sakin olabilirsin. Senin paran da herhangi birininki kadar geçerli. Bu da benim için yeterli."

Para üstünü verdi ve gazeteyi aldı. Kare bulmaca çözüyor gibi duruyordu. "Bunu dostane bir uyarı olarak gör ama burada bir sürü tuhaf şeyler olabiliyor. Başın derde girerse, her zaman yardıma koşan çok kişi olmaz," deyip ona dikkatlice baktı. "Ama duyduğum kadarıyla, sana birinin bunu söylemesine ihtiyacın yok."

Falk iki bardağı da tekrar masaya götürdü. Raco keyifsizce ıslak bira altlığına bakıyordu.

"Şu ifadeni suratından silebilirsin. Bana devamını anlatsan iyi olur."

* * *

Raco dosyayı masada ileri sürdü.

"Bunları erişimime açık bütün şeylerden topladım," dedi.

Falk barda etrafına bakındı. Hâlâ yarısı boştu. Yakında kimse yoktu. Dosyayı açtı. İlk sayfada Luke'un uzaktan çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Arka tekerlerin yanında bir kan gölü oluşmuştu. Dosyayı geri kapattı.

"Şimdilik bana sadece önemli detayları anlat. Onları bulan kuryeyle ilgili ne biliyoruz?"

"Çok temiz görünüyor. Köklü bir kargo şirketinde çalışıyor. İki senedir orada çalışıyormuş. O gün Karen'ın internetten sipariş ettiği yemek kitaplarını teslim etmek için gitmiş. Bu da doğrulandı. Hatta gecikmiş. Günün son teslimatıymış. Kiewarra'ya ilk kez teslimat yapıyormuş. Karen'ı kapının girişinde yatarken görünce sarsıldığını, öğlen yediklerini çiçekliğe çıkartıp tekrar teslimat kamyonuna atladığını söylüyor. Acili de ana yoldan aramış."

"Charlotte'ı evde mi bırakmış?"

Raco omuz silkerek, "Onu duymadığını söylüyor," dedi. "Belki de duymadı. Charlotte bayağı bir süredir yalnızmış. O zamana kadar ağlayarak kendinden geçmiş olabilir."

Falk dosyanın ilk sayfasını açtı. Bu kez açık tuttu. Luke'un, kamyonetinin şoför koltuğunda bulunduğunu farz etmişti hep ama fotoğraflar cesedini kamyonetin arka kasasında gösteriyordu. Kapağı açıktı ve Luke kenarda oturuyormuş gibi bacakları sallanıyordu. Yanındaki tüfek eskiden yerinde kafasının olduğu felakete doğrultulmuştu. Yüzü tamamen yok olmuştu.

Raco onu dikkatlice izleyerek, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Falk içkisinden kocaman bir yudum aldı. Kan kasanın tabanına yayılmış, metal çıkıntıların aralarını doldurmuştu.

"Adli tıp kasada işe yarar herhangi bir şey buldu mu?" diye sordu.

Raco notlarını inceledi.

"Hepsi Luke'a ait olan litrelerce kanın dışında kayda değer hiçbir şey bulmamışlar. Ama ne kadar iyi baktıklarından emin değilim. Ellerinde silah vardı. Kamyonet iş için kullanılıyormuş. Arkada da her türlü şey varmış."

Falk cesedin etrafındaki alana odaklanarak fotoğrafa tekrar baktı. Kasanın güçlükle görünen sol iç kısmı boyunca belli belirsiz dört yatay çizgi vardı. Yeni görünüyorlardı. Arabanın kirli beyaz boyasının üzerinde açık kahve gibi duruyorlardı. En uzunu belki otuz santim kadardı. En kısası da onun yarısı kadardı. Aralarında birer metre aralık olan ikişer gruplar halindelerdi. Yerleri de pek düzgün değildi. Sağ taraftaki çizgiler yataydı. Soldakiler hafif eğimliydi.

Falk işaret ederek, "Bunlar ne?" diye sordu ve Raco yaklaştı.

"Eminim değilim. Dediğim gibi kamyonette her türlü şey taşınmış olmalı."

"Kamyonet hâlâ burada mı?"

Raco başını olumsuz anlamda salladı. "Melbourne'e gönderildi. Şimdiye kadar satış ya da hurdalık için temizlenmiştir diye tahmin ediyorum."

Falk daha iyi bir görüntü bulabilmek için fotoğraflara tek tek baktı ama hayal kırıklığına uğradı. Geriye kalan notları okudu. Her şey oldukça standart görünüyordu. Kafasının önündeki delik dışında Luke Hadler sağlıklı bir erkekti. İdeal kilosundan birkaç kilo fazlası vardı. Kolesterolü bir parça yüksekti. Kanında uyuşturucu ya da alkole rastlanmamıştı.

Falk, "Ya tüfek?" diye sordu.

"Üçünde de kesinlikle Luke'un silahı kullanılmış. Kayıtlı, ruhsatlı. Üzerinde sadece onun parmak izleri var."

"Onu normalde nerede tutuyormuş?"

Raco, "Ambarın arkasında kilitli bir kutuda. Mermiler de, en azından benim bulduğum Winchester marka olanlar ayrı bir yerde kilitliydi. Görünüşe göre güvenlik konusunda oldukça hassasmış."

Falk pek dikkatli dinlemeyerek başını salladı. Tüfekten alınan parmak izi raporuna bakıyordu. Sık helezonları ve çizgileri olan altı tane belirgin oval vardı. İki tanesi daha silik, hafif kaymıştı ama yine de Luke Hadler'ın sol baş parmağına ve sağ serçe parmağına ait olduğu teyit edilmişti.

Falk, "Parmak izleri sağlam," dedi.

Raco sesindeki imayı fark etti. Notlarından başını kaldırdı.

"Evet, gerçekten sağlam. Onları gördükten sonra insanları ikna etmek fazla sürmedi."

Falk, "Çok sağlam," diyerek raporu masada Raco'ya doğru uzattı. "Belki de fazla sağlam. Olabilir mi? Adam güya az önce ailesini öldürmüş. Bir bağımlı gibi terleyip titrerdi. Ben delil kabul edilecek koşullar altında, bunlardan daha kötü parmak izleri alındığını gördüm."

Raco, "Kahretsin," derken parmak izlerine kaşlarını çatarak baktı. "Evet. Belki de öyle."

Falk sayfayı çevirdi.

"Adli tıp evde ne buldu?"

"Her şeyi buldular. Görünüşe göre buranın sakinlerinin her birinin şu ya da bu zamanda yolu oraya düşmüş. Kısmi olanları saymazsak yirmi kadar farklı parmak izi ve her yerde doku örnekleri varmış. Karen'ın evi temiz tutmadığını söylemiyorum ama çocukların olduğu bir çiftlikti orası."

"Görgü tanıkları var mı?"

"Luke'u hayattayken en son gören arkadaşı Jamie Sullivan'mış. Kasabanın doğusunda bir çiftliği var. Luke tavşan avlaması için ona yardım ediyormuş. Sullivan'ın tahminine göre, o öğleden sonra saat üç civarlarında gelmiş, dört buçuk gibi ayrılmış. Onun dışında, Hadlerların evinin etrafında bir şey görmüş olabilecek tek bir komşu var. O da olay sırasında kendi mülkündeymiş."

Raco rapora uzandı. Falk huzursuzluğa kapıldığını hissetti.

Raco, "Ama komşu tuhaf bir herif," diye devam etti. "Ag-

resif yaşlı bir bunak. Luke'a günahını vermez. Artık ne önemi varsa tabii. Polis soruşturmasına yardımcı olmaya da hiç istekli değildi."

Falk, "Mal Deacon," dedi. Bunu derken de sesinin sakin çıkmasına özen gösterdi.

Raco şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Evet, doğru. Onu tanıyor musun?"

"Evet."

Raco bekledi ama Falk başka bir şey demedi. Sessizlik uzayıp gitti.

"Neyse orada yeğeniyle birlikte yaşıyor. Olay anında evde olmayan Grant Dow adında bir herif. Deacon hiçbir şey görmediğini iddia ediyor. Silah seslerini duymuş olabileceğini ama aklına kötü bir şeyin gelmediğini, çiftlik işleriyle ilgili bir şey olduğunu düşündüğünü söylüyor."

Falk kaşlarını kaldırdı.

Raco, "Ama zaten onun gördüğü ya da görmediğinin bir önemi olmayabilir," diyerek tabletini çıkartıp ekrana dokundu. Ekranda düşük çözünürlüklü bir fotoğraf belirdi. Her şey öyle hareketsiz duruyordu ki Falk'ın onun bir fotoğraf değil de video olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Raco tableti ona uzattı.

"Hadlerların çiftliğinden alınan güvenlik kamerası görüntüsü."

"Şaka yapıyorsun." Falk ekrana ağzı açık baktı.

"Pek iyi değil. Aslında bebek kamerasından bir parça daha iyi sadece. Luke bir yıl önce buralarda bir sürü alet, edevat çalındıktan sonra takmış. Birkaç çiftçide daha var. Kayıtlar yirmi dört saatlik. Görüntüler aile bilgisayarına yükleniyor. Kimse aktif olarak kaydetmezse de bir hafta sonra siliniyor."

Kamera en geniş ambarın üstüne yerleştirilmiş gibi duru-

yordu. Gelen ya da giden herkesin görüntüsünü alması için doğrudan bahçeye doğru çevrilmişti. Görüntüde evin bir yanı vardı. Ekranın üst köşesinde de araba yolunun ufak bir parçası görünüyordu. Raco kaydı aradığı yeri buluna kadar ilerletip durdurdu.

"Tamam. Bu görüntü, silahın ateşlendiği öğleden sonradan. İstersen daha sonra bütün günü izleyebilirsin ama özetle aile sabah evden ayrı ayrı çıkıyor. Luke kamyonetiyle saat sabah 5'i biraz geçe gidiyor. Anlayabildiğim kadarıyla kendi tarlalarına doğru gidiyor. Sonra saat sekizden hemen sonra Karen, Billy ve Charlotte okula gitmek için çıkıyorlar. Karen idarede yarı zamanlı olarak çalışıyormuş. Charlotte da okulun kreşindeymiş."

Raco ekrana dokunarak görüntüyü oynattı. Falk'a bir çift kulaklık uzattı ve onları tablete taktı. Mikrofona rüzgâr vurduğu için ses kötü ve bulanıktı.

Raco, "Gün boyunca hiçbir şey olmuyor. İnan bana bütün görüntüleri gerçek zamanlı olarak izledim. Saat 16.04'te Karen ve çocuklar eve dönene kadar kimse gelip gitmiyor," dedi.

Ekranın köşesinden mavi bir hatchback araba gelip gözden kayboluyordu. Yan duruyordu ve kaputtan tekerlere kadar olan kısmı görünüyordu. Falk öndeki plakayı zar zor seçebildi.

Raco, "Durdurup yaklaştırırsan okuyabilirsin. Bu kesinlikle Karen'ın arabası," dedi.

Falk elektrik cızırtısının dışında bir araba kapısının küt diye kapatıldığını, bir an sonra ikinci bir araba kapısının kapatıldığını duydu. Raco tekrar ekrana dokundu. Görüntü ilerledi.

"Sonra neredeyse bir saat kadar her şey tekrar sessiz. Kontrol ettim. Ta ki... buraya kadar. Saat 17.01."

Raco oynat tuşuna basıp izlesin diye bıraktı. Birkaç saniye boyunca her şey hareketsizdi. Sonra köşede bir cisim belirdi. Metalik gri kamyonet, hatchback arabadan daha uzundu ve

sadece farlarından aşağısı görünüyordu. Plakası görünüyordu. Yine araba bir saniyeden kısa bir sürede gelip geçti.

Raco, "Luke'un arabası," dedi.

Kayıt aksa da, ekrandaki görüntü tamamen hareketsizdi. Yine gözle görülmeyen bir araba kapısı kapanma sesi geldi. Sonra işkence gibi yirmi saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Birden bire Falk'ın kulaklarına boğuk bir patlama sesi geldi ve irkildi. Kalbinin göğsünde küt küt attığını hissedebiliyordu.

Zaman ilerlemeye devam ederken sahne yine hareketsizleşti. Altmış saniye, sonra doksan saniye geçti. Falk farklı bir sonuç olmasını isteyerek nefesini tuttuğunu fark etti. O anda ses kalitesinin kötü olması karşısında hem hüsrana uğramış hem de minnettardı. Billy Hadler'ın çığlıkları akla kazınıp bir daha çıkmayacak türden olurdu. İkinci el ateş sesi geldiğinde, neredeyse iç rahatlatıcıydı. Falk gözlerini bir kez kırptı.

Hiçbir hareket yoktu. Sonra kamyonet ekranda belirdikten üç dakika kırk yedi saniye sonra da ekranın köşesinden çekip gitti. Arka tekerleri, kasasının altı ve Luke Hadler'ın plakası çok net görülebiliyordu.

Raco, "Otuz beş dakika sonra kurye gelene kadar kimse girip çıkmıyor," dedi. Falk tableti ona geri verdi. Ateşlenen silahın boğuk sesleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Falk, "Bunu izledikten sonra bir şüpheye yer olduğunu düşünüyor musun gerçekten?" diye sordu.

Raco "Luke'un kamyoneti ama kimin sürdüğü görünmüyor. Ayrıca diğer şeyler de var. Mermiler. Karen'ın kapının eşiğinde öldürülmesi, Billy'nin odasının aranması," dedi.

Falk ona öylece baktı.

"Anlamıyorum. Luke olmadığına nasıl bu kadar ikna oldun? Onu tanımıyordun bile."

Raco omuz silkti. "Çocukları ben buldum. O canavar onu öldürdükten sonra Billy Hadler'ın nasıl göründüğünü ben görmek zorunda kaldım ve o görüntü bir daha asla gözlerimin

önünden gitmeyecek. Onun adalete kavuşmasını istiyorum. Bunun çılgınca göründüğünü biliyorum ve bak, büyük ihtimalle bunu Luke yapmış gibi. Kabul ediyorum. Ama eğer başka birinin yapıp paçayı kurtardığına yönelik ufacık bir ihtimal varsa..."

Raco başını salladı ve içeceğinden kocaman bir yudum aldı.

"Luke Hadler'a bakıyorum ve dışarıdan her şeye sahip gibi duruyor: harika bir eş, iki çocuk, yeterince iyi durumda bir çiftlik, etraftan gördüğü saygı. Öyle bir adam neden bir gün tamamen değişip ailesini öldürür ki? Bu hiç mantıklı değil. Onun gibi birinin böyle bir şeyi yapabileceğini aklım almıyor bir türlü."

Falk ağzını ve çenesini ovuşturdu. Tıraş olması gerekiyordu.

Luke yalan söyledi. Sen de yalan söyledin.

"Raco," dedi. "Luke'la ilgili bilmen gereken bir şey var."

YEDİNCİ BÖLÜM

"Luke'la ben çocukken, yani tam olarak çocuk sayılmazdık tabii. Daha büyükken, aslında on altı yaşındayken..."

Barın diğer ucunda bir hareketlilik yaşandığını hissettiğinde Falk'ın sözü yarım kaldı. İçerisi o fark etmeden dolmuştu ve başını kaldırdığında, tanıdığı birden çok yüz gözlerini kaçırdılar. Falk tatsızlığın çıkacağını, onu daha görmeden önce hissetti. İçki içenler aşağı baktılar ve kalabalığın arasından bir grup ilerlerken şikayet etmeden kenara çekildiler. Grubun başında yağlı görünen kahverengi saçlarının tepesinde güneş gözlüğü olan iri bir herif vardı. Falk içinin ürperdiğini hissetti. Grant Dow'u Hadlerların cenazesinde tanımamış olabilirdi ama şimdi o olduğuna şüphe yoktu.

Ellie'nin kuzeni... Gözleri aynıydı ama Falk o gözlerde Ellie'den hiçbir eser olmadığını biliyordu. Dow masalarının önünde durdu. Sarkık bedeniyle görüş alanlarını kapatıyordu. Tişörtünün üzerinde bir Bali birası reklamı vardı. Küçük ve yüzünün ortasında toplanmış gibi duran yüz hatları bir domuzunkine benziyordu. Sakallarıysa büyük çenesini dağınık bir şekilde sarmıştı. Yüzünde, anma törenindeki yas tutan insan-

lara küçümser gözlerle bakarken takındığı aynı meydan okuma ifadesi vardı. Bardağını dalga geçercesine selam verir gibi Falk'a doğru kaldırdı ve gözlerine ulaşmayan sahte bir ifadeyle gülümsedi.

"Buraya gelmekle büyük cesaret gösterdin. Hakkını veriyorum. Sence de öyle değil mi Mal Amca? Ona bu konuda hakkını verelim, değil mi?"

Dow arkasına döndü. Arkasında gözden uzak kalan yaşça büyük bir adam öne doğru titrek bir adım attı ve Falk yirmi yıldan beri ilk kez Ellie'nin babasıyla yüz yüze geldi. İçine bir şey otururmuş gibi oldu ve yutkunduğunu fark etti.

Mal Deacon'ın sırtı artık kamburdu ama hâlâ sırım gibi kolları, kocaman elleri olan uzun boylu bir adamdı. Parmakları yaşlılıktan boğum boğum olmuştu ve destek almak için bir sandalyenin arkasını tuttuğunda neredeyse bembeyaz oldu. Suratını astı ve alnı iyice kırıştı. Birkaç tutam beyaz saçın arasından görünen kel kafası kıpkırmızıydı.

Falk kendini onun bağırıp çağırmasına karşı kolladı ama onun yerine Deacon'ın yüzünde aklının karıştığını gösteren bir ifade belirdi. Başını hafifçe salladı. Ensesindeki sarkık derisi kirli yakasına değdi.

"Neden döndün?" diye sorarken Deacon'ın sesi alçak ve çatallıydı. Konuştuğunda dudaklarının kenarlarında derin kırışıklıklar oluşuyordu. Falk bardaki herkesin kararlılıkla başka tarafa baktığını fark etti. Sadece barmen bu karşılaşmayı ilgiyle izliyordu. Kare bulmacasını bırakmıştı.

"Hı?" Deacon kemikli elini sandalyenin arkasına vurdu ve herkes sıçradı. "Neden geri döndün? Mesajı oldukça net aldığını sanıyordum. Çocuğu da yanında mı getirdin?"

Aklı karışmış bir ifade takınma sırası Falk'taydı şimdi. "Ne?"

"O lanet oğlunu. Bana aptal numarası yapma pislik. O da geri geldi mi? Oğlun?"

Falk gözlerini kırpıştırdı. Deacon onu rahmetli babasıyla karıştırıyordu. Yaşlı adamın suratına baktı. Deacon da ona öfkeyle baktı ama öfkesinin miskin bir yanı vardı.

Grant Dow öne çıktı ve bir elini amcasının omzuna koydu. Bir an ona hatasını açıklamayı gözden geçiriyormuş gibi durdu. Sonra hayal kırıklığına uğramışçasına başını iki yana sallayıp nazikçe amcasını bir sandalyeye oturttu.

Dow, Falk'a, "Aferin adi herif. Üzdün işte onu," dedi. "Sana şunu sormak zorundayım dostum. Sence burası senin için olunacak en doğru yer mi?"

Raco, kot pantolonun cebinden Victoria Emniyeti rozetini çıkarıp yukarı bakacak şekilde masaya koydu.

"Ben de sana aynısını sorabilirim Grant. Sen buranın senin için olunacak en doğru yer olduğunu düşünüyor musun?"

Dow teslim olurcasına ellerini kaldırdı ve masum bir yüz ifadesi takındı.

"Tamam. Peki. Buna gerek yok. Amcamla ben sadece kafa dağıtmak için bir şeyler içmeye geldik. Durumu iyi değil. Siz de görebiliyorsunuz. Sorun arayan biz değiliz. Ama bu..." derken doğruca Falk'a baktı. "Bu, belayı mıknatıs gibi çekiyor adeta."

Ortama alçak sesli konuşmalardan belli belirsiz bir uğultu hâkim oldu. Falk meselenin eninde sonunda açığa çıkacağını biliyordu. Oradaki her gözün kendine çevrildiğini hissedince yerinde kıpırdandı.

Dağa tırmanan insanlar sıcaktan bunalmışlar ve sıkılmışlardı. Sivrisinekler son sürat çalışıyorlardı ve Kiewarra Nehri boyunca uzanan patikada ilerlemek umduklarından çok daha yavaş gidiyordu. Seslerini, hızla akan suyun sesini bastıracak şekilde yükseltme zahmetine girebildiklerinde üçü de ağız dalaşı yaparak tek sıra halinde ağır ağır yürüyorlardı.

Sıradaki ikinci kişi, grup liderinin çantasına göğsünü çarpıp kapağı açık su şişesini üstüne dökünce küfretti. Eskiden bir yatı-

rım bankacısı olan bu kişi, sağlığı yüzünden şehir dışına taşınmış ve o günden beri her gününü, kendisini bunun her bir dakikasından nefret ederek geçirmediğini ikna etmeye çalışarak geçirmişti. Grup lideri elini kaldırıp adamın söylenmesine bir son verdi. Bulanık nehrin sularını işaret etti. Dönüp baktılar.

"Bu da neyin nesi?"

Barmen tezgâhın arkasından, "Peki. Sorun falan çıkarmayalım hiç. Teşekkürler," diye seslendi. Ayağa kalkmış, parmak uçlarını tezgâhın üstüne koymuştu. Turuncu sakallarının altında aslında gülümsemiyordu. "Burası halka açık bir bar. Burada herkes içebilir. O da, sen de. İşine gelirse böyle, yoksa çeker gidersin."

Dow ona saygıyla gülen arkadaşlarına sarı dişlerini göstererek, "Peki üçüncü seçenek ne?" diye sordu.

"Üçüncü seçenek buraya gelmenin yasaklanması. Yani seçim senin."

Dow, "Evet. Her zaman böyle vaatlerde bulunuyorsun ama değil mi?" derken barmene küçümseyerek baktı. Raco boğazını temizledi ama Dow onu duymazdan geldi. Falk'ın aklına barmenin dedikleri geldi: *Buralarda, o rozetler gerektiği kadar anlam ifade etmezler.*

"Asıl sorun onun barda olması değil." Mal Deacon konuştuğunda etrafta çıt çıkmıyordu. "Sorun onun aslında Kiewarra'ya dönmüş olması."

Kireçlenmiş bir parmağını kaldırarak Falk'ın gözlerinin arasına doğrulttu. "Şunu aklına sok. Oğluna da anlat. Burada oğlunun kızıma yaptığını hatırlayan bir sürü insan dışında, size göre bir şey yok."

Yatırım bankacısı yediği jambonlu sandviçleri çalılıkların arasına çıkardı. O da, yanındaki diğer iki kişi de sırılsıklam olmuşlardı ama neredeyse farkında bile değildi.

Kızın cesedi şimdi patikanın üstünde yatıyordu ve etrafında bir su gölü oluşmuştu. İnceydi ama onu kıyıya üçü ancak çekmişti. Teni hiç doğal olmayan bir şekilde bembeyazdı ve bir tutam saçı ağzına girmişti. O saçların soluk dudaklarının arasında gözden kaybolması yatırım bankacısının yine öğürmesine neden oldu. Kızın kulaklarındaki küpelerinin etrafı kıpkırmızıydı. Balıklar fırsatı değerlendirmişlerdi. Aynı izler burun delikleri ve ojeli tırnaklarının etrafında da görünüyordu.

Bütün kıyafetleri üstündeydi ve su makyajını silip götürdüğü için yaşı küçük duruyordu. Beyaz tişörtü tenine yapışmış ve adeta transparan bir şekilde altındaki dantel sutyenini gözler önüne seriyordu. Onu olduğu yere bağlayan yosun parçaları hâlâ düz botlarında duruyordu. İki botu ve kot pantolonun bütün cepleri tıka basa taşlarla doluydu.

"Saçmalık. Ellie'ye olanla benim hiçbir alakam yok." Falk kendine hakim olamadı ve anında buna pişman oldu. Dilini ısırdı. *Bulaşma.*

"Kim demiş?" Grant Dow amcasının arkasında duruyordu. İç ürperten sırıtışından eser kalmamıştı. "Bir alakan olmadığını kim söylüyor? Luke Hadler mı?" O bu ismi telaffuz edince sanki barda nefes alacak yer kalmamış gibi oldu. "Ama mesele şu ki Luke artık herhangi bir konuda bir şey söyleyecek durumda değil."

Üç kişiden fiziksel anlamda en formda olanı yardıma koştu. Yatırım bankacısı yerde, kendi kusmuk birikintisinin yanında oturuyordu. O tüyler ürpertici beyaz varlığın yakınında olmaktansa, pis asit kokuları arasında oturmak kendini daha güvende hissettiriyordu. Grup lideri volta atıyordu ve ayakkabıları yerde gıcırdıyordu.

Kızın kim olduğunu tahmin edebiliyorlardı. Fotoğrafı üç gündür gazetedeydi. On altı yaşındaki Eleanor Deacon. Eve dönmediği cuma akşamından beri kayıptı. Babası eve gelmesine engel olan

ne tür bir ergen dürtüsüyse onu atlatması için ona bir gece süre tanımıştı. Cumartesi de eve gelmeyince, endişesini dile getirmişti.

Ambulans görevlilerinin nehir kenarına gelmeleri çok uzun zaman aldı. Kızın cesedi hastaneye götürüldü. Yatırım bankacısı eve gönderildi. Bir ay içinde de tekrar şehre taşındı.

Ellie Deacon'ın cesedini inceleyen doktor ölüm nedeninin boğulma olduğunu ifade etti. Kızın ciğerleri nehir sularıyla dolmuştu. Günlerdir, muhtemelen cuma gününden beri sudaymış gibi göründüğünü belirtti. Göğüs kemiğinde ve omuzlarında bazı morluklar, ellerinde ve kollarında çizikler olduğunu bildirdi. Bunlar suyun içinde akıp giden taş, kum gibi şeylerin neden olamayacağı türden hasarlardı. Kollarının aşağı kısımlarında da, muhtemelen kendine zarar verdiğinin bir göstergesi olan bazı eski yaralar vardı. Sonradan düşündüğünde de doktorun aklına kızın bakire olmadığı geldi.

Luke'un adı telaffuz edilince ortamda bir uğultu yükseldi ve artık Dow bile fazla ileri gittiğini fark etmişe benziyordu.

"Luke benim arkadaşımdı. Ellie de benim arkadaşımdı," derken Falk'ın sesi kendi kulağına bir tuhaf geldi. "İkisine de değer veriyordum. O yüzden düş yakamdan."

Deacon ayağa kalktı. Sandalyesi ahşap zemine sürterek gıcırdadı.

"Bana Ellie'ye değer vermekten falan bahsetme sakın. O benim canımdı." Titreyen elinin bir parmağını uzatmış Falk'ı suçlayarak bağırıyordu. Falk yan gözle Raco ve barmenin birbirlerine baktıklarını fark etti.

Deacon, "Dostunla senin bununla bir alakası olmadığını söylüyorsun. Peki ya o not ne olacak seni yalancı pislik?" dedi.

Bunu laf arasında sanki bir koz kullanırcasına vurgulayarak söyledi. Falk adeta ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti. Bitkin düştü. Deacon'ın dudakları büzülmüştü. Yanında yeğeni gülüyordu. Belli ki kan kokusunu alabiliyordu.

Dow, "Hemen cevap veremedin değil mi?" dedi.

Falk başını iki yana sallamamak için kendine tuttu. *Tanrım! O lanet not.*

Polisler iki saat boyunca Ellie Deacon'ın yatak odasını didik didik ettiler. Kalın parmaklar iç çamaşırı çekmecelerini ve mücevher kutularını beceriksizce arayıp taradılar. Not neredeyse gözden kaçıyordu. Neredeyse. Sıradan bir not defterinden yırtılmış tek bir sayfaya yazılmıştı. Bir kez katlanmış ve bir kot pantolonun cebine koyulmuştu. Sayfada Ellie'nin el yazısıyla kaybolduğu gün yazıyordu. Altında da tek bir isim vardı: Falk.

Deacon, "Onu açıkla. Eğer açıklayabiliyorsan tabii," dedi. Bar sessizdi.

Falk hiçbir şey demedi. Diyemedi. Deacon da diyemeyeceğini biliyordu.

Barmen bir bardağı sertçe tezgâha vurdu. "Yeter." Düşünceli bir şekilde Falk'a dikkatlice baktı. Raco da polis rozetini net görülecek şekilde elinde tutarak kaşlarını kaldırdı ve hafifçe başını iki yana salladı. Barmen gözlerini Dow'a yöneltti.

"Sen ve amcan, gidin buradan. İki gün kadar da gelmeyin. Teşekkürler. Geriye kalan herkes, ya bir içki alın ya da çıkıp gidin."

Dedikodular küçükten başlayıp günün sonunda büyüdüler. On altı yaşındaki Falk korkmuş bir halde, kafasını dolduran binlerce düşünceyle odasına kapanmıştı. Penceresinin çerçevesine bir taş çarptığında ses yüzünden sıçradı. Luke'un yüzü, akşamın karanlığında ölü gibi bembeyaz bir halde belirdi.

"Başın dertte dostum," diye fısıldadı. "Annemle babamdan duydum. İnsanlar konuşuyorlar: Cuma günü okuldan sonra gerçekten ne yapıyordun?"

"Söyledim sana. Balık tutuyordum. Ama nehrin yukarısında.

Kilometrelerce ötede. Yemin ederim." Falk pencerenin yanına çömeldi. Bacakları onu ayakta tutamayacakmış gibi geldi.

"Sana bunu başka birisi sordu mu şimdiye kadar? Polisler ya da herhangi başka biri?"

"Hayır. Ama soracaklar. Onunla buluştuğumu falan sanacaklar."

"Ama buluşmamıştın."

"Hayır! Tabii ki de hayır. Ama ya bana inanmazlarsa?"

"Kimseyle buluşmadın mı? Seni kimse görmedi mi?"

"Tek başımaydım işte. Demedim mi?"

"Doğru. Dinle. Aaron, dostum, dinliyor musun? Şimdi, eğer birisi sorarsa, birlikte tavşan avladığımızı söyle. Arkadaki tarlalarda."

"Nehrin yakınlarında değil."

"Hayır. Cooran Yolu'nun yanındaki tarlalarda. Nehrin yakınında değil. Bütün akşam. Tamam mı? Aylak aylak dolanıyorduk. Her zamanki gibi. Sadece bir iki tane tavşan vurduk. İki tane de."

"Tamam, peki. İki."

"Unutma. Birlikteydik."

"Evet. Yani hayır, unutmam. Tanrım! Ellie... Ben yapamam..."

"Söyle."

"Neyi?"

"Şimdi söyle. Ne yaptığını. Alıştırma yap."

"Luke'la birlikte tavşan avlıyorduk."

"Tekrar."

"Luke Hadlar'la birlikteydim. Tavşan avlıyorduk. Cooran Yolu'nun oradaki tarlalarda."

"Kulağa normal gelene kadar söyle. Ayrıca hata yapma."

"Yapmam."

"Anladın hepsini, değil mi?"

"Evet Luke. Dostum, teşekkürler. Teşekkür ederim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aaron Falk on bir yaşındayken, Mal Deacon'ın kendi sürüsünü, kırkım makası ve zalim eliyle sendeleyen, kanlar akıtan bir yığına dönüştürüşüne şahit olmuştu. Aaron, Luke ve Ellie'yle birlikte koyunların bir bir, keskin bir hamleyle alaşağı edilip deriye fazla yakın kesildikleri için Deaconların kulübesinde yerde biriktiklerini izlerken, göğsü sıkışmıştı.

Aaron bir çiftlik çocuğuydu. Hepsi öyleydi aslında ama bu bambaşka bir şeydi. En küçük dişi koyundan gelen iç parçalayan bir inilti, Aaron'ın ağzını açıp nefesinin kesilmesine neden oldu ama Ellie onu kolundan tutup çektiğinde şoku da yarıda kalmıştı.

Ellie o yaşta uzun süreler boyunca sessiz kalmaya eğilimli, cılız ama gücü yerinde bir çocuktu. Bu durum, kendisi de sessiz sayılan Aaron'ın da işine geliyordu. Genelde Luke'un konuşmasına izin veriyorlardı.

Ellie, ahırdan gelen sesler üçünün oturduğu eğik verandaya ulaşana kadar başını bile kaldırmamıştı. Aaron merak etmişti ama ev ödevlerini bırakıp ne olduğuna bakmaya gitmeleri konusunda ısrar eden Luke'tu. Şimdi de koyunların acı

sesleri kulaklarına geldiğinde ve Ellie'nin yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade belirdiğinde, ne olduğuna bakmaya gelmemiş olmayı dileyen tek kişi Aaron değildi.

Gitmek üzere arkalarını döndüler ve Aaron, Ellie'nin annesinin ambarın kapısından sessizce izlediğini gördü. Üzerinde emanet gibi duran tek bir tane yağ lekeli kahverengi bir kazakla büzüşerek kapının çerçevesine yapışmıştı. Gözlerini kırkımdan ayırmadan tuttuğu bardaktaki kırmızımsı içecekten bir yudum aldı. Yüz hatları kızınınkilerle aynıydı. Aynı içine çöküк gözler, soluk beniz ve geniş ağız. Ama Aaron'ın gözünde Ellie'nin annesi yüz yaşında görünüyordu. Onun o gün kırk yaşında bile olmadığını çok daha sonradan fark etti.

O izlerken, Ellie'nin annesi gözlerini kapattı ve başını sertçe geriye doğru eğdi. Derin bir nefes alırken yüzünü buruşturdu. Gözlerini tekrar açtığında kocasına bakıyordu. Ona öylesine saf ve katıksız bir ifadeyle bakıyordu ki Deacon'ın arkasına dönüp pişmanlık dolu o bakışa bizzat şahit olmasından Aaron'ın ödü koptu.

Hava o yılı herkes için daha da çekilmez yapmıştı ve bir ay sonra Deacon'ın yeğeni Grant, onlara yardım etmek için çiftlik evlerine taşınmıştı. İki gün sonra da Ellie'nin annesi gitmişti. Belki de onun gelişi bardağı taşıran son damla olmuştu. Nefret edilecek bir tane adam herkese yeter de artardı bile.

Eski bir arabaya iki valiz ve birbirine değerek ses çıkaran cam şişelerle dolu bir poşet atıp, yakında geri döneceğine dair boş yeminler ederek gönülsüzce kızının göz yaşlarını dindirmeye çalışmıştı. Falk, Ellie buna inanmayı bıraktığında aradan kaç yıl geçtiğinden emin değildi. Bir yanının ölene kadar buna inanıyor olup olamayacağını merak etti.

Falk şimdi Raco bir sigara yakarken onunla birlikte Fleece'in verandasında duruyordu. Raco paketi ona da uzattı ama Falk

başını salladı. Geçmişten, bir akşama yetecek kadar çok şey hatırlamıştı.

Raco, "Akıllı seçim. Ben de bırakmaya çalışıyorum. Bebek için," dedi.

"Demek öyle. İyi yapıyorsun."

Raco dumanı sıcak akşam havasına üfleyerek sigarasını yavaş yavaş içti. Bardaki gürültü bir parça daha arttı. Deacon'la Dow gitmek konusunda bayağı ayak sürüdüler ve ortama hâlâ bir gerginlik hâkimdi.

"Bana daha önce söylemeliydin." Raco sigarasından bir nefes çekti. Öksürüğünü bastırdı.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Senin o meseleyle bir alakan var mı? Kızın ölümüyle?"

"Hayır. Ama anlattığımızın aksine, olay olduğunda Luke'la birlikte değildim."

Raco durakladı.

"Yani olay sırasında olduğun yerle ilgili yalan söyledin. Luke neredeydi?"

"Bilmiyorum."

"Hiç sormadın mı?"

Falk, "Tabii ki de sordum ama o..." derken duraklayıp hatırladı. "Her zaman uydurduğumuz hikâyeye bağlı kalmamız konusunda ısrar etti. Her zaman. İkimiz yalnızken bile. Tutarlı olmanın daha güvenli olacağını söyledi. Ben de fazla üzerine gitmedim. Ona minnettardım. Anlatabiliyor muyum? Kendi yararıma olduğunu sandım."

"Bunun yalan olduğunu başka kim biliyordu?"

"Birkaç kişi şüphelendi. Tabii ki de Mal Deacon ve birkaç başka kişi daha. Ama kimse emin değildi. En azından ben hep öyle sandım. Ama artık emin değilim. Görünüşe göre Gerry Hadler başından beri biliyormuş. Belki de bu konuda yalnız değildir."

"Ellie'yi Luke'un öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Boş sokağa doğru baktı. "Bilmek istiyorum."

"Sence bütün bunlar bağlantılı mı?"

"Öyle olmamasını umuyorum gerçekten."

Raco iç geçirdi. Sigarasını dikkatlice söndürdü, sonra da bira damlatarak izmariti ıslattı.

"Peki dostum. Sırrın bende güvende. Şimdilik. Açığa çıkması gerekmezse tabii. Öyle olursa kanarya gibi ötersin. Benim de bunların hiçbirinden haberim yoktu. Tamam mı?"

"Evet. Teşekkürler."

"Yarın sabah saat dokuzda emniyette buluşalım. Gidip Luke'un onu hayattayken en son gören kişi olduğunu kabul eden arkadaşı Jamie Sullivan'la bir konuşalım," deyip Falk'a baktı. "Tabii hâlâ kasabada olacaksan."

Başını sallayarak selam verdi ve gecenin içine doğru yürüyüp gitti.

Falk odasına tekrar döndüğünde yatağının üstüne uzanıp cep telefonunu çıkardı. Elinde tuttu ama numarayı çevirmedi. Örümcek lambanın üstünden kaybolmuştu. Şu an nerede olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Raco ona, "Tabii hâlâ kasabada olacaksan," demişti. Falk tercih hakkı olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Arabası hemen dışarıya park edilmişti. On beş dakika içinde çantasını toplayıp, sakallı barmene ödeme yapıp Melbourne'e doğru yola çıkmış olabilirdi.

Raco gözlerini devirebilirdi. Gerry de telefon edebilirdi. Ama ne yapabilirlerdi ki? Memnun olmazlardı ama Falk bununla yaşayabilirdi. Ama Barb'a gelince, onun yüzünün alacağı hali hiç de hoş olmayan bir netlikle hayal edebiliyordu. Perişan olurdu ve Falk bununla yaşayabileceğinden emin değildi. Bunun düşüncesi bile huzursuzca kıpırdanmasına neden oldu. Oda sıcak yüzünden havasız gibiydi.

Falk kendi annesini hiç tanımamıştı. Annesi o doğduktan en fazla yarım saat sonra kendi kanına bulanmış bir halde kan kaybından ölmüştü. Babası boşluğu doldurmaya çabalamıştı; hem de çok çabalamıştı. Ama Falk'ın büyürken anne şefkatine, fırından çıkan sıcak keklere, aşırı parfüm kokulu sarılmalara dair duyduğu her türlü his Barb Hadler'dan gelmişti. O Luke'un annesi olabilirdi ama Falk'a da hep zaman ayırmıştı.

O, Ellie ve Luke kendi evlerinden çok Hadlerların evinde zaman geçiriyorlardı. Falk'ın kendi evi genelde sessiz ve boştu. Babası saatler boyunca mecburen tarlaların ihtiyaçlarıyla uğraşırdı. Ellie de onlara gitme önerilerine olumsuz anlamda başını sallardı. Falk ve Luke değişiklik olsun diye ısrar ettiklerinde, Falk sonunda hep pişman olurdu. Ellie'nin evi darmadağınıktı ve ortama boş şişelerin kokusu hâkimdi.

Hadlerların evi güneş alıyordu. Ayrıca mutfaktan gelen güzel kokular ve ödevler, uyku vakti ve lanet televizyonu izlemektense dışarı çıkıp biraz temiz hava alınmasına yönelik talimatlarla her daim hareketliydi. Hadlerların çiftliği hep bir cennet olmuştu. Ta ki iki hafta önce, en berbat türden bir suç mahallîne dönüşene kadar.

Falk yatakta kıpırdamadan yattı. On beş dakika geçti. Şu an yolda olabilirdi. Onun yerine hâlâ buradaydı.

İç geçirdi ve yatakta döndü. Kime haber vermesi gerektiğini düşünürken parmaklarını telefonun üzerinde tuttu. Işıkları sönük, kapısı sımsıkı kilitli St. Kilda'daki apartman dairesini düşündü. İki kişiye yetecek kadar büyüktü ama son üç yıldır sadece onun eviydi. Orada artık onu bekleyen kimse yoktu. Arka planda müzik, mutfak tezgâhının üstünde duran bir şişe kırmızı şarap ve duştan daha yeni çıkan kimse yoktu. Telefona bakmaya hevesli ya da ona neden birkaç gün daha fazladan kaldığını sormakla ilgilenen kimse yoktu.

Çoğu zaman bunu sorun etmiyordu. Ama şu an Kiewarra'da bara bağlı bir odada yatarken, babasınınkinden ziyade Barb ve

Gerry Hadler'ınki gibi bir yuva kurmuş olmayı biraz daha çok istedi.

Pazartesi işe dönmesi gerekiyordu ama cenazede olduğunu biliyorlardı. Kimin cenazesi olduğunu söylemekten kaçınmıştı. Kalabilirdi. Biliyordu. Birkaç gün daha izin alabilirdi. Barb için, Ellie için. Hatta Luke için bile. Pemberley Davası'nda kullanabileceğinden çok daha fazla ek izin ve itibar kazanmıştı. En son araştırması da kaplumbağa hızında ilerliyordu.

Bu konuda kafa yordu ve bir on beş dakika daha geçti. Sonunda telefonunu alıp mali suçlar biriminin emektar sekreterine kişisel nedenlerden ötürü şu andan itibaren geçerli bir haftalık izin aldığını belirten bir mesaj bıraktı.

Kendisinin mi yoksa sekreterin mi daha çok şaşırdığını söylemek güçtü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Falk ve Raco tarlasına ayak bastıklarında, Jamie Sullivan dört saatten uzun bir süredir iş başındaydı. Bir dizinin üstüne çökmüş, ellerini kuru topraklara iyice daldırmış, büyük bir dikkatle toprağı inceliyordu.

Raco ona Luke'la ilgili soruları olduğunu söylediğinde, "Eve girelim. Zaten ninemi de kontrol etmem gerek," dedi.

Falk, Sullivan'ın peşinden tuğladan yapılmış alçak binaya doğru giderlerken onu inceledi. Yirmili yaşlarının sonlarında, tepesi seyrekleşen bir tutam sarı saçı vardı. Bedeni ve bacakları inceydi ama kolları piston gibi olduğundan ters üçgen gibi görünmesine neden oluyorlardı.

Sullivan evin içinde onları dağınık bir koridora aldı. Falk şapkasını çıkardı ve yüzündeki şaşkınlık ifadesini gizlemeye çalıştı. Raco'nun arkasından ayağını kapının yanında duran bir tabureye çarparak söylendiğini duydu. Koridor karman çormandı. Her yer toz kaplayan süs eşyaları ve biblolarla doluydu. Evin içinde bir yerlerden, bir televizyonun yüksek sesi geliyordu.

Sullivan ikisinin de açıkça sormadığı soruya cevap vererek,

"Hepsi ninemin. Bunları çok seviyor. Ayrıca..." deyip düşünceli göründü. "...onun kendine gelmesine yardımcı oluyorlar."

Onları kuş gibi minicik bir kadının lavabonun önünde durduğu mutfağa götürdü. Kadının mavi damarlı elleri, içi dolu su ısıtıcısının altında titriyordu.

Sullivan, "İyi misin Nine? Çay mı istiyorsun? Bırak ben yapayım," deyip su ısıtıcıyı hiddetle elinden aldı.

Mutfak temiz ama dağınıktı. Ocağın üstünde duvarda kocaman bir yanık lekesi vardı. Boya, çirkin gri bir yara gibi kabarmış ve dökülmüştü. Bayan Sullivan üç adama sonra da kapıya baktı.

"Baban eve ne zaman gelecek?"

Sullivan, "Gelmeyecek Nine. O öldü. Unuttun mu? Artık üç yıl oldu," dedi.

"Evet. Biliyorum." Bu habere şaşırıp şaşırmadığını anlamak imkânsızdı. Sullivan, Falk'a baktı ve başıyla kapıdan tarafa işaret etti.

"Onu götürebilir misiniz? Ben de hemen geleceğim," dedi.

Falk yaşlı kadın kendisine yaslandığında kolundaki gevşek derisinden kemiklerini hissetti. Mutfağın aydınlığından sonra salon çok kasvetli geldi. Her yer boş bardaklar boş bakan biblolarla yer kapmaca oynuyor gibiydi. Falk kadını pencerenin yanındaki eski püskü tekli koltuğa götürdü.

Bayan Sullivan memnuniyetsiz bir of çekip titreyerek oturdu.

"Siz memurlar Luke Hadler yüzünden buradasınız, değil mi?" Raco kenarları kıvrılmış bir gazete yığınını bir sandalyenin üzerinden almaya yeltenince, "Onlara dokunma," dedi. Ünlü harflerinde belli belirsiz bir İrlanda aksanı vardı. "Bana öyle bakmayın. Henüz tamamen aklımı kaçırmadım. O Luke denen çocuk buraya gelip gitti ve sonra da ailesini katletti, değil mi? Yoksa siz neden burada olasınız ki? Tabii bizim Jamie çevirmemesi gereken bir işler çevirmediyse."

Kahkahası paslı bir kapının gıcırtısına benziyordu.

Falk, "Bildiğimiz kadarıyla çevirmemiş," diyerek Raco'ya bir bakış attı. "Luke'u iyi tanır mıydınız?"

"Onu hiç tanımazdım. Bizim Jamie'yle arkadaş olduğu, zaman zaman gelip çiftlikte ona yardım ettiği dışında bir şey bilmiyorum."

Sullivan elinde bir çay tepsisiyle geldi. Büyükannesinin itirazlarını kulak ardı ederek, yan sehpanın üstünü boşaltıp Falk'la Raco'ya yıpranmış koltuğa oturmalarını işaret etti.

"Dağınıklığın kusuruna bakmayın," diyerek fincanları uzattı. "Biraz zor oluyor..." derken ninesine baktı ama sonra dikkatini çaydanlığa verdi. Falk gözlerinin altında onu olduğundan daha yaşlı gösteren karaltılar olduğunu fark etti. Ama durumun farkına varıp ortamı kontrol edişine bakılırsa kendinden emin bir hali vardı. Falk onu şehirdeki bir ofiste, takım elbise giymiş, bütün bunlardan uzakta, altı haneli paralar kazanıp yarısını pahalı şaraplara harcarken hayal edebiliyordu.

Sullivan çayları servis etmeyi bitirdikten sonra ucuz ahşap bir sandalye çekti. "Eee? Ne bilmek istiyorsunuz?"

Raco, "Birkaç eksik bilgiyi toplamaya çalışıyoruz," dedi.

Falk, "Hadlerlar için," diye ekledi.

"Peki. Barb ve Gerry içinse, sorun yok. Ama bak, söylemek istediğim ve Clyde polislerine söylediğim ilk şey şu: eğer Luke'un gidip öyle bir şey yapacağına dair herhangi bir izlenime kapılsaydım, gitmesine asla izin vermezdim. Bunu baştan söylemek istiyorum."

Aşağı doğru bakıp kupasıyla uğraştı.

"Tabii ki de dostum. Kimse senin bu olaya engel olmuş olabileceğini söylemiyor ama olanları bize bir kez daha anlatabilirsen, çok faydası dokunur. Böylece biz de duymuş oluruz. Her türlü duruma karşı."

Sullivan onlara tavşanlardan bahsetti. Sorunun, en azından sorunlardan birinin bu olduğundan, tavşanlar yenilecek du-

rumda olan her şeye saldırmadan da kuraklığı atlatmanın zaten zor olduğundan. Olaydan bir önceki gece Fleece'te bu durumdan şikâyet etmiş. Luke da ona yardım etmeyi teklif etmiş.

Falk, "Plan yaptığınızı haberdar olan kimse var mıydı?" diye sordu.

"Muhtemelen. Net bir şekilde hatırlamıyorum. Ama bayağı kalabalıktı. Dinlemeye kalkışan herkes duyabilirdi."

Luke Hadler kamyonetini tarlanın girişine park etti ve arabadan indi. Beş dakika erken gelmişti ama Jamie Sullivan çoktan oradaydı. İkisi de bir elini kaldırarak selam verdiler. Luke kamyonetinin kasasındaki tüfeğine uzandı ve Sullivan'ın kendisine verdiği mermileri aldı.

Dişlerini göstererek, "Hadi gel. Senin şu lanet tavşanlarını yakalayalım," dedi.

Raco, "Mermileri sen mi verdin? Markası neydi?" diye sordu.

"Winchester. Neden ki?"

Raco, Falk'ın gözüne baktı. O zaman kayıp Remington marka mermilerden değildiler.

"Luke kendisi de mermi getirdi mi?"

"Sanmıyorum. Benim tavşanlarım, benim mermilerim şeklinde düşündüm. Niye?"

"Sadece kontrol ediyorum. Luke senin gözüne nasıl görünüyordu?"

"Pek emin değilim. O zamandan beri bunu aklımdan çok geçirdim. Ama sanırım gayet iyi göründüğünü söylemem gerek. Normaldi." Bir anlığına düşündü. "En azından buradan gittiğinde."

Luke'un ateşlediği ilk birkaç kurşun isabet etmedi. Sullivan ona baktı. Luke baş parmağının etrafındaki deriyi kemiriyordu. Sullivan bir şey demedi. Luke tekrar ateş etti. Kaçırdı.

Sullivan istemeye istemeye, "İyi misin dostum?" diye sordu. Luke'la da en az diğer arkadaşlarıyla olduğu kadar kafa kafaya verip sohbet ederlerdi. Yani neredeyse hiç. Ayrıca bu tavşanları halletmeye tüm gününü ayıramazdı. Güneş sırtlarını yakıyordu.

Luke, "İyiyim," derken başını salladı. Aklı başka bir yerlerde gibiydi. "Sen nasılsın?"

"Ben de aynı." Sullivan tereddüt etti. Muhabbeti rahatlıkla orada kesebilirdi. Luke yine ateş etti ve kaçırdı. Sullivan onunla orta yolda buluşmayı denemeye karar verdi.

"Ninem bu günlerde biraz rahatsız. Biraz zor olabiliyor," dedi.

Luke gözlerini tavşanlarla dolu tarladan ayırmadan, "Durumu iyi mi?" diye sordu.

"Evet. Ona bakmak bazen biraz zahmetli bir durum."

Lukke hafifçe başını salladı. Sullivan onun dikkatli dinlemediğini fark etti.

"Bu kadınlar böyleler işte ya! En azından seninki artık Tanrı bilir ne işler karıştırarak gezemez ortalıklarda."

Ninesini hayatında bir kez bile 'kadın' kategorisinde görmemiş olan Sullivan, bir cevap bulmakta zorlandı.

"Hayır. Sanırım yapamaz," dedi. Bir şekilde derin konulara girdiklerini hissetti. "Karen'la her şey yolunda mı?"

"Ah, evet. Sorun yok." Luke silahıyla nişan alıp tetiği çekti. Bu kez daha iyi vurdu. "Biliyorsun işte. Karen, Karen işte. Hep bir şeyler olup bitiyor." Başka bir şey diyecekmiş gibi bir nefes aldı. Sonra durdu. Fikrini değiştirdi.

Sullivan huzursuzca kıpırdandı. Kesinlikle derin konulardı bunlar. "Peki," dedi.

Diyecek başka bir şey daha bulmaya çalıştı ama zihni bomboştu. Göz ucuyla silahını indirmiş kendisini izleyen Luke'a baktı. Bir anlığına göz göze geldiler. Ortam oldukça rahatsız bir hal aldı. İkisi de gözlerini tavşanlı tarlaya çevirdiler.

* * *

Raco, "Hep bir şeyler olup bitiyor mu? Bununla neyi kastetti?"

Sullivan çaresiz bir ifadeyle sehpaya baktı. "Bilmiyorum. Sormadım. Sormalıydım, değil mi?"

Falk, Evet, diye düşündü. "Hayır," dedi. "Sorman muhtemelen bir fark yaratmazdı." Bunun doğru olup olmadığından emin değildi. "Luke bu konuda başka bir şey dedi mi?"

Sullivan başını iki yana salladı. "Hayır. Tekrar işe koyulduk. Her zamanki gibi."

Bir saat sonra Luke gerindi.

"Sanırım biraz azalttık," deyip saatine baktı. "Gitsem iyi olur." Fazla mermileri tekrar Sullivan'a verdi. Birlikte kamyonete yürüdüler. Biraz önceki gerginlik tamamen dağılmıştı.

Sullivan, "Çabucak birer bira içmek ister misin?" diye sordu ve şapkasını çıkarıp yüzünü koluna sildi.

"Hayır, eve gitmeliyim. Yapmam gereken şeyler var. Anlarsın ya," dedi.

"Peki. Yardımın için teşekkürler."

Luke, "Sorun değil," derken omuz silkti. "En azından sonunda bir işe yaradım."

Boş silahını kamyonetinin şoför koltuğunun yanına koydu ve arabaya bindi. Kararını verdiğine göre, gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi duruyordu. Camı açtı ve oradan uzaklaşırken hafifçe el salladı.

Sullivan boş tarlada tek başına durarak gümüş renkli kamyonetin gözden kayboluşunu izledi.

Sessizlik içinde bu senaryoyu gözden geçirdiler. Bayan Sullivan pencerenin yanında, fincanını üst üste koyulmuş romanların üstüne koyarken fincan altlığında sallanınca ses çıktı. Ona öfke dolu bir ifadeyle baktı.

Raco, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Bir süre sonra Clyde polisi aradı. Luke'u arıyorlardı. Onla-

ra birkaç saat önce gittiğini söyledim. Ama ondan beş dakika sonra haber her yere yayılmıştı."

"Saat kaçtaydı bu?"

"Muhtemelen altı buçuktu."

"Sen burada mıydın?"

"Evet."

"Peki ondan önce. Luke gittikten sonra ne yaptın?"

"Hiçbir şey. İş. Burada, çiftlikte. Dışarıdaki işlerimi bitirdim. Ninemle akşam yemeği yedim."

Falk gözüne küçük bir kıpırtı takıldığında gözlerini kırpıştırdı.

Sakin bir sesle, "Yani burada sadece ikiniz mi vardınız? Sen hiç gitmedin mi? Hiç kimse gelmedi mi?"

"Hayır. Sadece bizdik."

Bunu gözden kaçırmak kolay olurdu ama Falk sonradan düşündüğünde emin oldu. Göz ucuyla Bayan Sullivan'ın şaşkınlıkla başını kaldırıp donuk gözlerle baktığını görmüştü. Torununa kısacık bir anlığına öylece baktıktan sonra tekrar aşağı bakmıştı. Falk onu dikkatlice izlemişti ama bir kez bile başını kaldırıp bakmamıştı. Kısa süren ziyaretlerinin geri kalanı boyunca, mışıl mışıl uyuyor gibi duruyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Raco, "Diyorum sana. Ben olsam duvarlara tırmanırdım," derken direksiyonun başında ürperdi. Dışarıda sarı çalıların etrafını çevreleyen ince bir tel örgü yandan gelip geçti. Onun ötesinde tarlalar bej ve kahverengiydi. "Bu Tanrı'nın unuttuğu yerde sadece yaşlı bir kadınla tıkılıp kalsaydım eğer. O ev tuhaf bir müze gibiydi."

Falk, "Melek biblolarını sevmiyor musun yani?" diye sordu.

"Dostum, benim büyükannem Papa'dan bile daha Katolik. Dini sayılabilecek her türlü süse gelince, sana istemediğin kadarını gösterebilirim. Sadece bu yaştaki bir herif için yaşanacak bir hayat gibi gelmiyor bu."

Yolun yanındaki bir yangın uyarı tabelasının yanından geçtiler. Uyarı seviyesi Falk geldiğinden beri ciddiydi. Ok ısrarla yarım dairenin turuncu kısmını gösteriyordu. *Hazır ol. Harekete Geç. Hayatta Kal.*

"Sence bize karşı dürüst müydü?" Falk, Sullivan'ın o akşam evde olduğu iddiasına ninesinin nasıl tepki verdiğini anlattı.

"İlginç. Ama fazlasıyla üşütük değil mi? Biraz da asabi. Kayıtlarda Sullivan'ın dışarıda olduğunu gösteren hiçbir şey

yoktu ama bunun pek bir anlamı yok. İncelendiyse de muhtemelen fazla detaylı incelenmedi."

Falk, "Mesele şu ki," deyip öne doğru eğilerek klimayı kurcaladı. "...eğer Sullivan, Luke'u öldürmek isteseydi, bu kolay olurdu. Bir saatten fazla bir süre ellerinde tüfeklerle ücra bir yerdelermiş. Bu, kaza süsü vermek için açık bir davetiye adeta. Ninesi bile orada bu işi kıvırabilirdi."

Falk klimayla uğraşmaktan vazgeçti ve camını hafif araladı. İçeri aşırı sıcak bir esinti girdi. Aceleyle tekrar camı kapattı.

Raco kahkaha attı. "Ben de Adelaide'deki sıcağın fena olduğunu sanırdım."

"Orada mıydın? Onca yolu gelmene neden olan neydi?"

"Komiser olmak için karşıma çıkan ilk şans. Kendi karakolumu yönetmek iyi bir fırsat gibi geldi. Zaten kasabada büyümüş bir çocuktum. Sen hep Melbourne'de mi çalıştın?"

"Çoğunlukla. Hep orada yaşadım."

"Mali işlerle uğraşmayı seviyor musun?"

Falk, Raco'nun ses tonu karşısında kendi kendine gülümsedi. Nazikti ama birinin o yolu seçebileceğine inanamaz gibiydi. Bu alıştığı bir tepkiydi. İnsanlar onun uğraştığı banknotların ne kadar sıklıkla kanla kaplı olduğunu öğrenince hep şaşırıyorlardı.

"Bana uygun. Hazır lafı açılmışken dün gece Hadlerların mali kayıtlarını incelemeye başladım."

"İlginç bir şey var mı?"

Falk, "Henüz yok," diyerek esnemesini bastırdı. Geç saatlere kadar uyumayıp odasının düşük voltajlı ana ışığının altında rakamlara bakmıştı. "Bu da başlı başına bir gösterge. Çiftlik zor durumdaymış. Orası açık ama burada yaşayan diğer insanlardan daha beter bir halde olduğundan emin değilim. En azından bu konuda biraz plan yapmışlar. Durumları iyi olduğunda kenara biraz para ayırmışlar. Hayat sigortası poliçeleri çok ahım şahım bir şey değilmiş. Sadece emekli maaşlarına ek olarak belli başlı şeyler."

"Onu kim alacak?"

"Charlotte. Luke'un annesiyle babası aracılığıyla. Ama çok cüzi bir miktar. Muhtemelen ev kredisini öder. Daha fazlasına yetmez. Hoşuna gitse de gitmese de çiftlik de ona kalacak sanırım. Şimdilik birden çok hesap, yüklü miktarlarda çekilen paralar, üçüncü kişilere borçlar gibi dikkat çekecek başka bir konu yok. Bakmaya devam edeceğim."

Falk, incelemeleri sonucu Karen Hadler'ın defter tutmak konusunda işinin ehli ve çok dikkatli olduğunu öğrenmişti. Onun düzenli rakamlarını ve kurşun kalemle koyduğu özenli işaretleri incelerken ona karşı bir parça sempati duymuştu.

Raco boş bir yol ayrımına yaklaşırken yavaşlayıp saatine baktı.

"Yedi dakika geçti."

Luke'un Sullivan'ın evinden çıktıktan sonraki yolundan gidiyorlardı. Raco yolda Hadlerların çiftlik evine doğru sola döndü. Yol asfaltlıydı ama çok iyi değildi. Ziftin kabardığı yerlerde derin yarıklar oluşmuştu ve mahsul mevsimi olduğundan daralmıştı.

Burası teknik olarak iki yönlü bir yoldu ama iki aracın yan yana rahat geçebileceği kadar geniş değildi. Falk iki araba karşılaşsa, birinin nezaketen yolun kenarındaki çalılara doğru hafifçe yana sürmesi gerekirdi. Ama bunu öğrenmeye fırsatı olmadı. Yol boyunca tek bir arabaya bile rastlamadılar.

Raco arabayı Hadlerların araba yoluna çekerken Falk, "Neredeyse on dört dakika. Peki. Luke'un cesedinin bulunduğu yere bakalım hadi," dedi.

Belli belirsiz bir açıklıktı.

Raco arabayla oranın yanından geçip tekerleri gıcırdatarak aniden durunca sessizce küfretti. Birkaç metre geri gitti ve yolun kenarına park etti. Kapıları kilitleme zahmetine bile gir-

meden arabadan indiler. Etrafta kimsecikler yoktu. Raco sıra sıra ağaçların arasındaki boşluğa giderken önden ilerledi.

"Burada."

Raco'nun sesi yüzünden gözle görülemeyen kuşlar bir anlığına hareketsiz kaldıklarında tüyler ürpertici bir sessizlik oluştu. Ağaçların arasındaki aralık bir aracın girebileceği ama dönemeyeceği kadar büyüklükte bir boşluğa açılıyordu. Falk boş alanın ortasında durdu. Etrafı her yandan okaliptüs ağaçlarıyla çevrili olduğu için orası nispeten daha soğuktu. Sık bitki örtüsü yolu tamamen gizliyordu. Çalılıkların arasında bir şey kıpırdadı ve hızla kaçıp gitti. Sarı topraklar kupkuruydu. Tekerlek izleri ya da başka hiçbir iz yoktu.

Falk'ın ayaklarının hemen altında, boşluğun ortasında, bir yığın toprak vardı. Onun oraya bir şeyin üstünü örtmek için koyulduğunu ve aceleyle üstüne basıldığını fark etti. Yakın zamanda, o alanın üzerinden onlarca bot geçmişti ama onun dışında sadece özensiz bir muamele görmüş gibi görünüyordu.

Falk, "İnsanın son anlarını geçirmesi için oldukça kasvetli bir yer. Burası Luke için bir anlam mı ifade ediyordu?" dedi.

Raco omuz silkti. "Senin bu konuda bir fikrin olabileceğini umuyordum."

Falk hafızasında eski kamp gezilerini, çocukluk maceralarını yokladı. Aklına hiçbir şey gelmedi.

"Burada öldüğü kesin mi? Kamyonetin kasasında? Başka bir yerde vurulup taşınmış olması ihtimali yok mu?" diye sordu.

"Hiç yok. Kan izleri kesindi."

Falk aklında bir zaman çizelgesi oluşturmaya çalıştı. Luke, Jamie Sullivanlardan saat 16.30 civarlarında ayrılmıştı. Kamyoneti yarım saat sonra Hadlerların çiftliğinde kameraya takılmıştı. Falk'la Raco'nun aynı mesafeyi kat ettikleri süreden daha uzun bir süre. İki el ateş edilmiş, dört dakika geçmişti ve kamyonet çekip gitmişti.

"Ailesini Luke vurduysa bunu, hiç oyalanmadan yapmış.

Arabasıyla eve gitmiş, her nedense manzaralı yoldan gitmiş, onları öldürmüş, sonra da buraya gelmiş."

Raco, "Evet. Ama başka biriyse durum çok daha karmaşık bir hal alır. Katil, Luke Sullivanlardan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, bir noktada kamyonetin içinde olmalı çünkü silah Luke'un yanındaydı. O zaman çiftliğe giderken kamyoneti kim sürdü?" dedi.

"Direksiyonun başındaki Luke değilse, ailesi katledilirken o hangi cehennemdeydi? Şoför koltuğunun yanında oturmuş olanları mı izliyordu?"

Raco omuz silkti. "Belki de öyle yapmıştır. Yani diğer kişinin kim olduğuna, ona karşı nasıl bir kozu olduğuna bağlı olarak bu da olası bir senaryo." Birbirlerine baktılar ve Falk, Raco'nun da Sullivan'ı düşündüğünü anladı.

Raco, "Ya da katil fiziksel olarak ona üstün gelmiş olabilir. Biraz çaba gerektirmiştir belki ama bazı insanlar bunu yapabilir. Sullivan'ın kollarını gördün. Kocaman kasları vardı," dedi.

Falk başını onaylarcasına salladı ve Luke'un cesediyle ilgili raporu düşündü. Luke iri bir adamdı. Bir tane silah yarası dışında sağlıklı bir erkekti. Ellerinde nefsi müdafaa izleri yoktu. Kesikler ya da başka herhangi bir ip falan izi de yoktu. Kamyonetinin kasasında sırt üstü yatan Luke'un cesedini hayal etti. Etrafında kan birikmişti ve metal kasanın yanında açıklanamayan dört tane iz vardı.

Falk sesli düşünerek, "'*Bu kadınlar böyle*'," dedi. "Sence bunu diyerek ne kastetmiş olabilir?"

Raco saatine bakarak, "Bilmiyorum ama bu öğleden sonra birisiyle randevumuz var. Karen Hadler'ın masasının çekmecesinde ne tuttuğunu görmenin iyi olabileceğini düşündüm."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Akasya fidesi toprağa girdiğinde daha az cansız görünüyordu ama çok büyük bir fark da yaratmamıştı. Dibine kürekle kuru otlar atılırken, üniformalı okul çocukları afallamış bir halde bakıyorlardı. Öğretmenler ve anne, babalar aralıklı gruplar halinde duruyorlardı. Bazıları açık açık ağlıyordu.

Fidenin sararmış ve kabarık birkaç yaprağı mücadeleyi hemen bırakarak toprağa düştüler. Yeni işlenmiş mezar taşının yakınına kondular:

Okul ailemiz tarafından çok sevilen ve özlenen
Billy Hadler ve Karen Hadler anısına.

Falk akasyanın hiçbir şansı olmadığını düşündü. Sıcağı ayaklarının tabanından hissedebiliyordu resmen.

Tekrar ilkokul arazisine döndüklerinde, yine geçmişte otuz yıl geriye gitmiş gibi olunca adeta çarpılmışa döndü adeta. Asfalt kaplı oyun alanı, hatırladığının minyatür bir versiyonuydu ve çeşmeler saçma derecede alçak görünüyordu. Ama anında tanıdık gelmişler ve hayal meyal hatırladığı yüzlerin ve unuttuğu olayların canlanmasına neden olmuştu.

Luke o zamanlar iyi bir arkadaştı. Sıcak bir gülümsemesi ve hiç uğraşmadan oyun alanının orman kanununu yönlendirebilen türden keskin bir zekâsı olan çocuklardan biriydi. O yaşta bilselerdi, onu tanımlayacak sözcük 'karizmatik' olurdu. Zamanını, şakalarını, sahip olduklarını cömertçe paylaşırdı. Annesiyle babasını da. Hadlerların evinde herkes içtenlikle karşılanırdı. Luke haddinden fazla sadıktı. Bir kez Falk'ın suratına bir futbol topu çarptığında, Luke'u topu atan çocuğun üzerinden güçlükle almıştı. O zamanlar uzun boylu ve huzursuz olan Falk, Luke yanında olduğu için şanslı olduğunun hep farkındaydı.

Tören sona ererken Falk yerinde huzursuzca kıpırdandı.

Düzgün vücutlu, kravatlı bir adam nazikçe ailelerin oluşturduğu kalabalığın arasından çıkarken Raco başıyla onu işaret ederek, "Müdür Scott Whitlam," dedi.

Whitlam yanlarına geldi ve elini uzattı. Raco, Falk'ı tanıştırdıktan sonra, "Sizi beklettiğim için özür dilerim. Böyle bir zamanda herkes konuşmak istiyor," dedi.

Whitlam kırklı yaşlarının başlarındaydı ve emekliye ayrılmış bir sporcuya özgü doğal bir enerjiyle hareket ediyordu. Geniş bir göğsü ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Şapkasının altından iki santim kadar uzunluktaki temiz kahverengi saçları görünüyordu.

Falk, "Güzel bir anmaydı," dedi ve Whitlam arkasına dönüp akasya fidesine baktı.

"İhtiyacımız olan bir şeydi bu," deyip sesini alçalttı. "Ama ağacın hiç şansı yok. Öldüğünde çocuklara ne diyeceğiz Tanrı bilir. Neyse..." Başıyla sarı tuğlalı binayı işaret etti. "İstediğiniz gibi Karen'la Billy'ye ait her şeyi topladık. Üzgünüm, pek bir şey yok ama hepsi ofiste."

Bahçeden geçerek onun peşinden gittiler. Uzakta bir yerlerde bir zil çaldı. Okul sona ermişti. Yakından bakınca, binalar ve oyun parkı iç karartıcı bir tablo çiziyordu. Her yüzeyin

boyaları dökülmüştü ve altındaki paslı metal görünüyordu. Plastik kaydırakta çatlaklar vardı ve basketbol sahasının sadece tek tarafında pota vardı. Fakir bir halkın belirtileri her yerdeydi.

Whitlam onların etrafa bakındıklarını görünce, "Mali kaynaklar... Hiçbir zaman yeteri kadar para yok," dedi.

Okul binasının arkasında birkaç zavallı koyun, küçük kahverengi bir çayırda otluyordu. Onların arkasında da arazi aniden yükselen çalılıklarla kaplı bir dizi tepeye dönüşüyordu.

Müdür durup koyunların su teknesinden bir avuç dolusu yaprak aldı.

Falk bir zamanlar buna benzer bir su teknesini kontrol ettiğini hatırlayarak, "Bugünlerde hâlâ çiftlik becerileri öğretiyor musunuz?" diye sordu.

Whitlam, "Birkaç tanesini. Ama çok yüklenmemeye, biraz eğlenmeye çalışıyoruz. Çocuklar bu zorlayıcı gerçeklere evlerinde yeterince şahit oluyorlar zaten," dedi.

"Dersi siz mi veriyorsunuz?"

"Yok canım! Ben sadece sıradan bir şehirliyim. Melbourne'den buraya on sekiz ay önce taşındık ve bir ineğin ne tarafı başı ne tarafı kıçı ayırt etmeyi daha yeni öğrendim sayılır. Karım şehirden farklı bir ortam istedi," deyip durakladı. "Bize bayağı bir değişiklik olmuş oldu."

Sandviç kokan bir koridora açılan ağır kapıyı açtı. Duvarlara çocukların resimleri ve çizimleri iğnelenmişti.

Raco, "Tanrım! Bunlardan bazıları gerçekten iç karartıcı," diye geveledi.

Falk onun ne demek istediğini görebiliyordu. Her yüzde, pastel boyayla çizilmiş, aşağı doğru kıvrılmış ağızları olan çöp adamdan aileler vardı. Melek kanatları olan bir inek resmi vardı. Altında kargacık burgacık bir yazıyla 'İneğim Toffee Cennette' yazıyordu. Arazi çizmeye yönelik her girişimde tarlalar kahverengiydi.

Whitlam ofisin kapısında durarak, "Resimlerini asmayanları görmeliydiniz bir de," dedi. "Kuraklık... bu kasabayı mahvedecek."

Cebinden bir ton anahtar çıkardı ve ofisini açtı. Onlara eskimiş bir çift sandalyeyi işaret ederek bir depoya girip gözden kayboldu. Bir süre sonra da kapalı bir karton kutuyu taşıyarak geri geldi.

"Her şey burada. Karen'ın masasından ıvır zıvırlar, Billy'nin bazı ödevleri. Üzgünüm ama çoğunlukla resimler ve alıştırma kâğıtları."

Raco kutuyu onun elinden alarak, "Teşekkürler," dedi.

Whitlam, "Onları özleyeceğiz," derken masasına yaslandı. "İkisini de. Hâlâ şaşkınız."

Falk, "Karen'la ne kadar yakın çalışıyordunuz?" diye sordu.

"Yeterince yakın. Sadece birkaç personelimiz var. O da muhteşemdi. Mali işlere ve hesaplara bakıyordu. Bu konuda iyiydi de. İşi için fazlasıyla zekiydi aslında ama çocuk bakmak falan söz konusu olduğunda bu işin ona yakıştığını düşünüyorum."

Pencere hafif aralıktı ve oyun parkının sesleri geliyordu. Whitlam, "Bakın. Size neden burada olduğunuzu sorabilir miyim? Bu meselenin çözüldüğünü sanıyordum," dedi.

Raco, "Bu mesele aynı ailenin üç üyesini kapsıyordu. Ne yazık ki böyle bir şey hiçbir zaman o kadar açık ve kesin değildir," dedi.

Whitlam, "Evet. Tabii ki de," derken pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Mesele şu ki, benim öğrencileri ve personeli güvende tutmak gibi bir zorunluluğum var. O yüzden eğer..."

Raco, "Ortada endişelenmeyi gerektirecek bir şey olduğunu ima etmiyoruz Scott. Bilmen gereken bir şey olursa, sana haber veririz," dedi.

Whitlam, "Peki, anlaşıldı. Size yardım etmek için ne yapabilirim?" dedi.

"Bize Karen'dan bahset."

Kapı sessizce ama sertçe çalındı. Whitlam kapı açılırken başını masasından kaldırdı. Sarışın bir baş içeri baktı.

"Scott, bir dakikan var mı?"

Karen Hadler ofisine girdi. Gülümsemiyordu.

"Benimle konuşmaya geldi. O ve Billy öldürülmeden önceki gün. Endişeliydi tabii ki de."

Raco, "Neden 'tabii ki de'?" diye sordu.

"Affedersiniz. Öyle patavatsızca espri yapmak istemedim. Ama o çocukların duvarlardaki resimlerini gördünüz. Yani herkes korkuyor demek istedim. Yetişkinler de çok farklı değiller."

Bir anlığına düşündü.

"Karen personelin gerçekten değerli bir üyesiydi. Ama şu son birkaç haftadır oldukça stresliydi. Aniden çıkışıyordu ki bu pek de alışılageldik bir durum değildi. Kesinlikle dikkati dağınıktı. Ayrıca hesaplarda bazı hatalar yapıyordu. Çok ciddi bir şeyler değildi. Fark ettik. Ama yine de bu hiç onun yapacağı bir şey değildi ve canını sıkıyordu. Normalde çok kesin ve netti. O nedenle de bu konuda beni görmeye geldi."

Karen kapıyı arkasından kapattı. Oturmak için Whitlam'ın masasına en yakın yeri seçti. Dik durarak oturdu ve narince bacak bacak üstüne attı. Vücudunu saran elbisesi kırmızı fon üzerine beyaz elma desenli hoş ama usturupluydu. Karen gençliğe özgü güzelliği yaş ve çocuk doğurmanın etkisiyle hafifleyerek daha az çarpıcı hale gelen ama kendine özgü bir şekilde, eskisiyle aynı derecede çekici olan bir kadındı. Bir süpermarket reklamında 'Annemiz olsa bunu nasıl yapardı?' rolünü rahatlıkla oynayabilirdi. Herkes Karen Hadler'ın tavsiye ettiği bir deterjan ya da kahvaltılık gevrek markasına güvenebilirdi.

Şimdiyse kucağında küçük bir deste kağıdı sıkıca tutuyordu.

"Scott," diye söze başladı. Sonra durdu. Scott bekledi. Karen derin bir nefes aldı. "Scott, dürüst olmak gerekirse, bu konuda sana gelmek konusunda emin değildim. Kocam," derken gözlerine baktı ama Whitlam onun kendini zorladığını hissetti. "Luke... şey... Bak. Bu onun hoşuna gitmezdi."

Raco öne doğru eğildi. "Kocasından korkuyormuş gibi mi konuşuyordu?"

"O anda öyle olduğunu düşünmemiştim." Whitlam burnunun direğini sıvazladı. "Ama ertesi gün ne olduğunu öğrenmek, muhtemelen yeterince dikkatli dinlemediğimi fark etmemi sağladı. Belirtileri gözden kaçırmış olmaktan endişeleniyorum. Bunu her gün kendi kendime sordum. Ama tehlikede olduklarından bir an bile şüphe duysaydım, tabii ki de onun ve Billy'nin eve gitmelerine asla izin vermezdim." Whitlam'ın dedikleri, farkında olmadan Jamie Sullivan'ın anlattıklarını destekliyordu.

Karen alyansıyla oynadı.

"Senle ben bir süredir birlikte çalıştık. Ayrıca birlikte de gayet iyi çalıştık..." Başını kaldırıp baktı. Whitlam da başını salladı. "Bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum."

Yine duraklayıp derin bir nefes aldı.

"Son zamanlarda bazı sorunlar olduğunun farkındayım. Bende ve işimde. Ara sıra bazı hatalar falan."

"Bir iki tane olabilir ama sorun değil Karen. Sen çalışkan bir elemansın. Bunu herkes görebiliyor."

Karen yere bakarak başını bir kez salladı. Başını kaldırıp baktığında, yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Teşekkür ederim. Ama bir sorun var ve bunu görmezden gelemem."

"Çiftliğin iflas ettiğini söyledi. Karen altı ayları ya da belki de daha az bir zamanları kaldığını söyledi. Luke'un buna inanmadığını da. Görünüşe göre Luke durumun düzeleceğinden eminmiş ama Karen olacakları görebildiğini söyledi. Endişeliydi. Hatta benden özür diledi."

Whitlam inanamadığını gösteren bir ses çıkardı.

"Şu an saçma geliyor ama dikkati o kadar dağınık olduğu için özür diledi. Benden anlattıklarını Luke'a söylememi istedi. Tabii ki de söylemezdim zaten. Ama bu meseleyi kasabaya yaydığını düşünürse Luke'un kızacağını söyledi."

Whitlam baş parmağını kemirdi.

"Sanırım bu konuda içini dökmesi gerekiyordu. Ona bir bardak su verip bir süre dinledim. İşinin tehlikede olmadığı konusunda içini rahatlatmaya çalıştım."

Falk, "Luke Hadler'ı iyi tanır mıydınız?" diye sordu.

"Pek değil. Tabii ki de onunla birkaç kez karşılaştım. Veliler için düzenlenen gecede; ara sıra barda görürdüm ama pek sohbet etmezdik. Ama oldukça iyi birine benziyordu. Aktif bir veliydi aynı zamanda. Bana o telefon geldiğinde inanamadım. Bir personeli kaybetmek yeterince kötüydü zaten ama bir öğrenciyi kaybetmek... bu bir öğretmenin en büyük kâbusu."

Falk, "Size olanları kim anlattı peki?" dedi.

"Clyde Emniyeti'nden bir polis okula telefon etti. Sanırım Billy öğrencimiz olduğu için. Saat geç sayılırdı, yediye yakındı. O akşam artık eve gitmek üzereydim ama gitmek yerine burada oturup bu gerçeği hazmetmeye, ertesi gün çocuklara bunu nasıl anlatacağını bulmaya çalıştığını hatırlıyorum. "

Üzgün bir ifadeyle omuz silkti.

"Bunun iyi bir yolu yok. Biliyor musunuz? Billy'yle kızım çok iyi arkadaşlardı. Aynı sınıftalardı. Billy'nin de bu olaya dahil olduğunu duymak işte bu yüzden şok ediciydi."

Raco, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Whitlam bu sanki çok bariz bir şeymiş gibi, "Çünkü

onun öğleden sonra bize gelmesi gerekiyordu," dedi. Falk'la Raco'nun boş bakan yüzlerine baktı. Kafası karışmış bir halde ellerini uzattı.

"Özür dilerim. Ben bildiğinizi sanıyordum. Clyde Emniyeti'ne anlatmıştım. Billy oyun oynamak için o gün bize gelecekti ama Karen son anda eşime telefon edip iptal etmiş. Billy'nin biraz halsiz hissettiğini söylemiş."

Falk, "Ama okula gelecek kadar iyi durumdaymış," deyip öne eğilerek, "Siz ve eşiniz Karen'a inandınız mı?" diye sordu.

Whitlam başını salladı. "Evet. Bilginiz olsun. Hâlâ inanıyoruz. Hafif bir salgın vardı ortalıkta. Karen, Billy'nin o gün erkenden yatması gerektiğine karar vermiş olabilir. Bence bu üzücü bir tesadüf."

Elleriyle gözlerini ovuşturdu.

"Ama... Billy'nin orada olmayı nasıl kıl payı kaçırdığını bilmek... Tanrım! İşte bu sizi bir sürü 'keşke'lerle baş başa bırakıyor."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Falk dışarı çıktıklarında, "Clyde Emniyeti'yle ortak çalışsaydık bunu bilirdik," dedi. Karen'la Billy'nin eşyalarının olduğu kutuyu kolunun altına aldı. Karton kutu terli tenine rahatsız edici bir şekilde yapıştı.

"Evet ama sorun yok. Öğrendik zaten."

"Eninde sonunda. Bilmiyorum. Onları devreye sokmanın zamanı gelmiş olabilir."

Raco ona baktı.

"Elimizde gerçekten onlara telefon etmeye yetecek kadar şey olduğuna inanıyor musun? Nasıl tepki vereceklerini de göz önünde bulunduruyorsun değil mi?"

Falk cevap vermek için ağzını açtığında oyun parkından bir ses geldi.

"Hey! Aaron, bekle."

Falk arkasını dönünce Gretchen Schoner'in kendisine doğru koştuğunu gördü. Keyfinin bir parça yerine geldiğini fark etti. Gretchen cenazede giydiği kıyafet yerine şort ve kollarını kıvırdığı dar mavi bir gömlek giymişti. Falk bu kıyafetin ona daha çok yakıştığını düşündü. Raco kutuyu onun elinden aldı.

Gretchen'a başıyla nazikçe selam vererek anlayışlı bir şekilde, "Arabada görüşürüz dostum," dedi. Gretchen, Falk'ın önünde durdu ve güneş gözlüklerini yukarı kaldırarak sarı saçlarını dağınık bir şeklide tepede toplayıp bir kabartı oluşturmasına neden oldu. Falk gömleğinin mavisinin gözlerinin rengini ortaya çıkardığını fark etti.

"Hâlâ burada ne arıyorsun? Gittiğini sanmıştım," derken hem kaşları çatılmıştı hem de gülümsüyordu. Konuşurken uzanıp Falk'ın dirseğine dokundu. Falk bir parça suçluluk duydu. Böyle hissettiğini ona söylemeliydi.

"Scott Whitlam'la konuşuyorduk. Müdür," dedi.

"Evet, Scott'ın kim olduğunu biliyorum. Ben okul yönetim kurulundayım. Yani Kiewarra'da ne yapıyorsun demek istedim."

Falk, Gretchen'in omzunun üzerinden arkasına doğru baktı. Bir grup anne bakışlarını onlara doğru çevirmişti. Gözleri güneş gözlüklerinin ardında gizliydi. Falk Gretchen'ın kolundan tutup arkaları hafifçe gruba doğru gelecek şekilde döndü.

"Bu biraz karışık bir durum. Hadlerlar Luke meselesini araştırmamı istediler."

"Şaka yapıyorsun. Neden? Yeni bir şey mi ortaya çıktı?"

Falk'ın içinden tuhaf bir şekilde bütün hikâyeyi, Ellie'yi, olay anında olduğu yeri, yalanları anlatmak geldi. Duyduğu vicdan azabını da. Gretchen asıl dörtlünün bir parçasıydı, dengeleyici bir güçtü. Ellie'nin karanlığına ışık, Luke'un çılgınlığına dinginlik oluyordu. Anlardı. Arkasındaki anneler hâlâ izliyorlardı.

Falk iç çekerek, "Mesele para," dedi. Ona Barb Hadler'ın Luke'un ters birilerinden para almasının kötü sonlandığına yönelik endişelerini özet geçti.

"Tanrım!" Gretchen bu bilgileri hazmederken bir anlığına hareketsiz kalarak gözlerini kırpıştırdı. "Sence altından bir şey çıkar mı?"

Falk sadece omuz silkti. Whitlam'la konuştuğu şeyler bu varsayıma yeni bir ışık tutmuştu. "Bakacağız. Ama bana bir iyilik yap ve şimdilik bunu kendine sakla."

Gretchen suratını astı. "Bunun için çok geç olabilir. Polislerin bu sabah Jamie Sullivanlarda olduğu haberi yayıldı."

Falk, "Tanrım! Ne çabuk duyuldu?" diye sorarken cevabı biliyordu. Küçük kasaba, büyük dedikodular. Gretchen soruyu duymazdan geldi.

"Sadece dikkatli hareket et," diyerek uzandı ve Falk'ın omzuna konan bir sineği savuşturdu. "İnsanlar şu an oldukça gerginler. Onları tetiklemek çok zor olmaz."

Falk onaylayarak başını salladı. "Teşekkürler. Mesaj alındı."

"Neyse..." derken bir grup oğlan çocuğu karman çorman bir futbol oyunu oynayarak yanlarından geçince durakladı. Hafta sonu ufukta belirirken anma töreninin ağırlığı, daha şimdiden küçük omuzlarından kalkmaya başlamıştı. Gretchen gözlerine eliyle gölge yapıp gruba el salladı. Falk grubun arasında onun oğlunu seçmeye çalıştı ama göremedi. Tekrar baktığında Gretchen ona bakıyordu.

"Sence ne kadar zaman daha buralarda olursun?"

Falk tereddütle, "Bir hafta. Daha fazla değil," dedi.

"Güzel," derken hafifçe gülümsedi ve Falk yirmi yıl öncesine gitmiş gibi oldu.

Birkaç dakika sonra gittiğinde, Falk elinde, ikisi de Gretchen'ın belirgin el yazısıyla yazılmış cep telefonu numarası ve bir sonraki akşam buluşacakları notunun yazılı olduğu bir kâğıt parçasını tutuyordu.

Falk arabaya binerken Raco neşeyle, "Gidip kendine yeni bir arkadaş mı buldun dostum?" dedi.

Falk, "Eski arkadaş ama teşekkürler," dedi yine de gülümsemeden edemedi.

Raco daha ciddiyetle, "Peki ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. Başıyla arka koltuktaki kutuyu işaret etti. "Clyde'ı arayıp onları hata yaptıklarına ikna etmeye çalışarak başına iş mi alacaksın? Yoksa merkeze gidip kutunun içinde neler olup olmadığına bakmak mı istersin?"

Falk telefon konuşmasını aklında canlandırarak bir an ona öylece baktı. "Peki, tamam. Merkez. Kutu."

"Güzel seçim."

"Hadi sür arabayı."

Polis merkezi Kiewarra'nın ana caddesinin diğer ucundaki alçak, kırmızı tuğla bir binaydı. İki yandaki mağazalar da temelli kapanmıştı. Pencereleri bomboştu. Yolun karşısında da manzara aynıydı. Sadece süt ve süt ürünleri satan dükkânla içki dükkânı gerçek sayılabilecek türden bir ticaretin keyfini sürüyor gibiydiler.

Falk, "Off! Burası hayalet kasabaya dönmüş," dedi.

"Ekonomik problemlerin özelliği bu. Bulaşıcılar. Çiftçilerin dükkânlarda harcayacak paraları yok. Dükkânlar batıyor. Sonra da ortada dükkânlarda harcayacak parası olmayan bir sürü insan oluyor. Anlaşılan domino gibi devrilmişler."

Raco merkezin kapısını çekti. Kapı kilitliydi. Küfretti ve anahtarlarını çıkardı. Kapıda merkezin çalışma saatleri yazıyordu: Pazartesi – Cuma 09.00 – 17.00. Yazıya göre, suç mağdurları çalışma saatleri dışında şanslarını Clyde Emniyeti'nde denemek zorundalarmış. Falk saatine baktı. Saat 16.51'di. Altta acil durumlar için tükenmez kalemle bir cep telefonu numarası yazılmıştı. Falk bunun Raco'nun numarası olduğuna bahse girerdi.

İçeri girdiklerinde, sinir olmuş bir ses tonuyla, "Erken mi paydos ediyorsun?" diye seslendi.

Altmışlı yaşlarında olan ama Elizabeth Taylor'inkine ben-

zeyen, o renk olması mümkün olmayan kömür karası saçlı danışma görevlisi kadın cüretkârca başını kaldırdı.

"Erken gelmiştim," diyerek masasının arkasında hafifçe kasıldı. Çantası bir askerin silahı gibi omzunda asılıydı. Raco onu Deborah olarak tanıttı. Deborah el sıkışmadı.

Arkasındaki ofisteki polis memuru Evan Barnes, araba anahtarlarını sıkıca tutarak suçlu bir ifadeyle başını kaldırıp baktı.

Barnes, "Tünaydın komiserim. Çıkma zamanı gelmedi mi?" derken sesi fazla rahattı ve özellikle saatine baktı. "Ah, evet. Hâlâ birkaç dakika varmış."

Genç görünen yüzlü ve talihsiz öbekler halinde göze batan kıvırcık saçlı iri bir adam olan Barnes masasına geri oturup kâğıtları karıştırmaya başladı. Raco gözlerini devirdi.

"Hadi bas git!" diyerek masanın kapısını açtı. "İyi bir hafta sonu geçirirsin umarım. Umarım kasaba beşe bir kala yanıp kül olmaz. Öyle değil mi?"

Deborah baştan beri haklı olduğu bilgisinden güç alan bir kadın edasıyla sırtını dik tuttu.

Raco'ya, "Görüşürüz o zaman," dedi. Falk'a başıyla hafifçe selam verdi. Gözlerinden ziyade alnına bakmaya odaklanmıştı.

Falk ne olduğunu anladığında soğuk terler dökmeye başladı. Deborah biliyordu. Falk buna şaşırmamıştı aslında. Onun Kiewarra'da doğup büyüdüğü göz önünde bulundurulursa, Ellie Deacon'ı hatırlayacak yaştaydı. O olay Kiewarra'da yaşanan en önemli şeydi; en azından Hadlerların ölümüne kadar. Deborah kahvesini içip Ellie'nin siyah-beyaz fotoğrafı altındaki gazete haberlerini okurken muhtemelen memnuniyetsiz sesler çıkarmıştı. Komşularla bir ton dedikodu yapmıştı. Belki de Falk'ın babasını da tanıyordu. Tabii olay olmadan önce. Olaydan sonra Falk ailesini tanıdığını kabul etmezdi.

* * *

Luke'un yüzü yatak odasının penceresinden kaybolduktan saatler sonra, Aaron hâlâ uyanık bir halde yatıyordu. Olanlar kafasında tekrar tekrar canlanıyordu: Ellie, nehir, balık tutması, not. Luke'la birlikte tavşan avlıyorduk.

Bütün gece bunu beklemişti ama sonunda kapı çaldığında onun için gelmemişlerdi. Babası ellerindeki toprak kirlerini yıkayıp polislerle birlikte karakola gitmek zorunda bırakılırken, Falk dehşete düşmüş bir halde sessizce izledi. Nottaki soyadı belirli bir Falk'ı kastetmiyordu. On altı yaşındaki Falk'ın teknik olarak hâlâ bir çocuk sayıldığını söylediler.

İnce, uzun ve metanetli bir adam olan Erik Falk beş saat boyunca karakolda tutuldu.

Ellie Deacon'ı tanıyor muydu? Tabii ki de. O, komşunun çocuğuydu. Oğlunun arkadaşıydı. Kayıp olan kızdı.

Onun öldüğü gün olay anında nerede olduğunu sordular. Öğleden sonranın büyük bir kısmını dışarıda malzeme alarak geçirmişti. Akşam da bara uğramıştı. Birkaç yerde onlarca insan onu görmüştü. Bu yüzde yüz sağlam bir kanıt olmasa da yeterince sağlamdı. O nedenle de soruların devamı geldi. Evet, geçmişte kızla konuşmuştu. Birkaç kez mi? Evet. Çok kez mi? Muhtemelen. Ayrıca hayır, Ellie Deacon'ın öldüğü gün, neden üstünde kendi soyadının yazılı olduğu bir not bıraktığını bilmiyordu.

Ama polis memurları Falk'ın sadece ona ait bir soyadı olmadığına dikkat çektiler. Öyle değil miydi? Onların bu dedikleri üzerine Aaron'ın babası sessiz kaldı. Ağzını sıkı tuttu ve tek kelime daha etmedi.

Gitmesine izin verdiler. Sonra sıra oğluna geldi.

Falk, Raco'nun peşinden ofise geçiş bölmesinin altından geçerken Raco, "Barnes Melbourne'den geçici görevlendirmeyle geldi," dedi. Arkalarında emniyetin kapısı kapandı ve yalnız kaldılar.

Falk şaşkınlıkla, "Gerçekten mi?" dedi. Barnes'ta, ağzı süt

kokan anne kuzusu bir kasaba delikanlısı havası vardı.

"Evet ama annesiyle babası çiftçilikle uğraşıyor. Burada değil, batıda bir yerlerde. Bu da sanırım onu, buraya yerleştirilecek en bariz aday yaptı. Ona acıyorum aslında. Buraya gönderilmeden önce şehirde sırtı hiç yere gelmemiş neredeyse. Böyle demişken..." deyip emniyetin kapalı kapısına doğru baktı. Sonra diyeceğini tekrar gözden geçirdi. "Boş ver."

Falk ne diyeceğini tahmin edebiliyordu. Şehirdeki bir emniyetin en iyi memurunu bir kasaba geçici görevine, özellikle de Kiewarra gibi bir yere göndermesi nadir rastlanan bir durumdu. Barnes da meslektaşları arasında en öne çıkan değildi muhtemelen ama mesaj netti. Bu emniyet merkezinde kendi borusunu öttürüyordu.

Karen'la Billy'nin eşyalarının olduğu kutuyu boş bir masaya koyup açtılar. Tepedeki floresan ışıklar cızırdadı. Pencerede bir sinek tekrar tekrar cama çarpıyordu.

Aaron ahşap sandalyede oturuyordu. Gerginlikten çişi gelmişti ve kasığında bir sızı vardı. Plana sadık kaldı. Luke Hadler'la birlikteydim. Tavşan avlıyorduk. İki, iki tane yakaladık. Evet, Ellie benim arkadaşım, yani arkadaşımdı. Evet, o gün onu okulda gördüm. Hayır. Kavga etmedik. Onu daha sonra görmedim bile. Ona saldırmadım. Luke Hadler'la birlikteydim. Tavşan avlıyorduk. Luke Hadler'la birlikteydim.

Onu serbest bırakmak zorunda kaldılar.

İşte o zaman söylentiler farklı bir boyut aldı. Cinayet değil belki ama intihar olarak. Savunmasız bir kızın Falkların oğlu tarafından bu karara itilmesi popüler bir söylentiydi. Falk'ın biraz tuhaf babasının kızın peşinde olduğu ve onu kullandığı da başka bir tanesiydi. Hangisi olduğunu kim bilebilirdi ki? Her halükârda ikisi söz konusu olduğunda onu öldürmüş kadar olmuşlardı. Dedikoduları Ellie'nin babası Mal Deacon iyice körüklüyordu ve gittikçe daha büyük ve sağlam bir hal alıyorlardı.

Bir gece Falkların salon camından içeri bir tuğla atıldı. İki gün sonra Aaron'ın babası köşedeki dükkândan geri çevrildi. Marketten aldıkları tezgâha yığılı bir halde, gözleri dolan yaşlarla acırken oradan eli boş çıkmaya zorlandı. Ertesi gün öğleden sonra bir kamyonetteki üç adam Aaron'ı okuldan eve takip ettiler. O, kendi nefesi kulağında, bisikletinin pedalını gittikçe daha hızlı çevirirken ve arkasına bakmaya her cesaret ettiğinde sendelerken, sinsice peşinden geldiler.

Raco kutunun içine uzandı ve içindekileri bir sıra halinde masaya dizdi.

Bir kahve kupası, üzerinde daksille 'Karen' yazan bir zımba, kalın örgü bir kazak, Spring Fling isimli küçük bir parfüm şişesi ve Billy'yle Charlotte'ın çerçeveli bir fotoğrafı. Bunlar yetersiz verilerdi.

Falk çerçeveyi açıp fotoğrafın arkasına baktı. Hiçbir şey yoktu. Tekrar kapattı. Raco masanın diğer tarafında parfüm şişesinin kapağını açıp sıktı. Hafif limonsu bir koku havaya dağıldı. Koku Falk'ın hoşuna gitti.

Billy'nin eşyalarına geçtiler: üç araba resmi, küçük bir çift spor ayakkabı, başlangıç düzeyinde bir okuma kitabı ve bir kutu boya kalemi. Falk ne aradığından hiç emin olamayarak kitabın sayfalarını çevirdi.

İşte o zaman babasının kendisini izlediğini fark etti. Odanın diğer ucundan, camın diğer tarafından, gazetesinin üzerinden. Aaron ensesinde tüy gibi bir şey hissedip başını kaldırırdı. Erik bazen gözlerini kaçırırdı. Bazen de kaçırmazdı. Düşünceli ve sessiz bakardı. Aaron soracağı soruyu bekledi ama o soru hiç gelmedi.

Kapılarına ölü bir dana bırakıldı. Boğazı öylesine derin kesilmişti ki neredeyse kafası kopacaktı. Ertesi sabah baba ve oğul kamyonetlerine sığdırabildiklerini topladılar. Aaron, Gretchen'a aceleyle, Luke'a daha uzunca veda etti. İkisi de neden gittiğinden

bahsetmediler. Kiewarra'dan çıkarlarken Mal Deacon'ın beyaz kamyoneti kasaba sınırlarının yüz kilometre ötesine kadar onları takip etti.

Bir daha asla geri dönmediler.

Falk, "Karen o akşam Billy'nin eve gelmesini istemiş," dedi. Okuldan ayrıldığından beri bunu düşünüyordu. "Dışarıda arkadaşıyla oynuyor olmalıydı ama öldürüldüğü gün, annesi onu evde tuttu. Bu sana ne derece tesadüf gibi geliyor?"

Raco, "Hiç," diyerek başını iki yana salladı.

"Bence de."

"Ama ne olacağına dair herhangi bir fikri olsaydı, tabii ki de iki çocuğunu da alıp mümkün olduğunca uzaklaştırırdı."

Falk, "Belki de bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendi ama ne olduğundan emin değildi," dedi.

"Ya da ne kadar kötü olacağından."

Falk, Karen'ın kahve kupasını alıp tekrar bıraktı. Kutuyu kontrol etti. Kenarlarına dokundu. Boştu.

Raco, "Daha fazlasını bekliyordum," dedi.

"Ben de."

Eşyalara uzun bir süre öylece baktılar. Sonra da onları bir bir tekrar kutunun içine koydular.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Falk merkezden ayrıldığında kakadu papağanları ağaçlarda tiz sesler çıkararak ötüyorlardı. Akşamın erken saatlerinde gölgeler büyürken, onlar da kulak tırmalayıcı bir koro halinde tünemek için birbirlerini yuvaya çağırıyorlardı. Hava yapış yapıştı ve Falk'ın sırtından aşağı bir damla ter aktı.

Yolun diğer ucundaki bara ulaşmak için hiç acele etmeden, ana caddede rahat rahat yürüdü. Alnını cama yaslayarak terk edilmiş dükkânların pencerelerinden içeri baktı. Çoğunun eskiden ne dükkânı olduklarını hâlâ hatırlayabiliyordu. Ne kadar süredir boş olduklarını kestirmek güçtü.

Vitrininde bir dizi pamuklu iş gömleklerinin olduğu bir hırdavatçının önüne gelince durakladı. Üzerinde isim kartı olan bir önlüğün altından aynı gömleklerden giymiş ak saçlı bir adam elini kapıda sallanan 'AÇIK' tabelasına koymuştu. Tabelayı Falk'ın ürünleri incelediğini fark edince ters çevirmek üzereyken durakladı.

Falk kendi gömleğini çekiştirdi. Cenazede giydiği aynı gömlekti ve banyo lavabosunda yıkanmaktan sertleşmişti. Koltuk altlarına yapışıyordu. Dükkâna girdi.

Dükkânın yoğun ışıkları altında onu tanıyınca, adamın gülümsemesi anında yarıda kesildi. Gözleri, Falk'ın günün büyük çoğunluğunda da boş olduğunu tahmin ettiği ıssız dükkânda etrafta gezindi. Bir anlık tereddütten sonra gülümsemeye devam etti. Falk kasada para olunca prensipli olmanın daha kolay olduğunu düşündü. Tezgâhtar ona bir erkek terzisi titizliğiyle mağazanın sınırlı kıyafet tercihlerini gösterdi. Falk üç gömlek aldı çünkü adam bir tane bile almaya hazır olduğu için çok minnettar olmuşa benziyordu.

Falk tekrar caddeye çıktığında aldıklarını kolunun altına koyarak devam etti. Pek uzun bir yol değildi. Kızarmış olduğu ya da bir pasta sunum tabağında sergilenebildiği sürece, dünyanın her köşesinden yiyecek sunuyor gibi duran, paket servis yapan bir restoranı geçti. Bir doktorun muayenehanesini, eczaneyi ve küçük bir kütüphaneyi de. Hayvan yemlerinden hediyelik kartlar satan, Japon pazarı türünde bir dükkânı, birkaç tane vitrinleri kâğıt kaplı dükkânı geçince tekrar Fleece'e gelmiş oldu. Kiewarra'nın çarşısı bu kadardı işte. Bir kez daha geçme fikrini kafasında evirip çevirerek arkasına baktı ama içinde o hevesi bulamadı.

Barın camından, içeride bir grup adamın kayıtsızca televizyona baktıklarını görebiliyordu. Bomboş odası yukarıda onu bekleyen tek şeydi. Elini cebine sokup araba anahtarlarını hissetti. Farkına bile varmadan Luke Hadler'ın evine doğru giden yolu yarıladı.

Falk arabasını Hadlerların çiftlik evinin önündeki aynı yere park ettiğinde güneş gökyüzünde biraz daha alçalmıştı. Sarı polis bandı hâlâ kapıdan sarkıyordu.

Bu kez evi görmezden gelerek doğruca ambarların en büyüğüne doğru yürüdü. Kapının üstüne yerleştirilmiş küçük güvenlik kamerasına baktı. Ucuz ama işe yarar görünüyordu.

Açık gri plastiktendi ve tek bir kırmızı ışığı yanıyordu. Orada olduğunu bilmezseniz rahatlıkla gözden kaçabilecek türdendi.

Luke'u, bir merdivene çıkmış onu duvara monte edip doğru açıya getirirken gözünde canlandırdı. Kamera değerli çiftlik malzemelerinin koyulduğu ambarların ve ahırın girişinden mümkün olduğunca çok şeyi kaydedecek şekilde konumlandırılmıştı. Ev sadece ikinci plandaydı. Araba yolunun şerit halindeki küçük bir kısmı da kazara görüntüye giriyordu. Hırsızlar beş yıllık televizyonu çalsalardı çiftlik batmazdı. Ambardaki su filtresini kaybetmekse bambaşka bir mesele olurdu.

O gün başka birisi geldiyse eğer, kameradan haberleri var mıydı acaba? diye merak etti. Buraya daha önce gelmiş ve nelerin kameraya takılacağını biliyor olabilirler miydi? Yoksa sadece şansları mı yaver gitmişti?

Direksiyonun başındaki Luke olsaydı, kamyonetinin plakasının kaydedileceğini bilirdi, diye düşündü. Ama o anda belki de bunu umursamamıştı. Yürüyerek bahçeyi geçti ve evin etrafını tamamen döndü. Raco meraklı gözleri dışarıda tutmaya yönelik sözünde iyi durmuştu. Her perde çekili, her kapı sımsıkı kilitliydi. Görülecek hiçbir şey yoktu.

Falk kafasını dağıtma ihtiyacı duyarak evi ardında bırakıp tarlalara doğru çıktı. Arazinin üstünde Kiewarra Nehri vardı ve onun daha da ilerisinde sınırı belirleyen bir dizi akasya ağacını görebiliyordu. Yaz güneşi gökyüzünde alçak ve turuncuydu.

Falk en iyi sonuçları genelde ayakta düşünürken alırdı. Normalde bu, turistler ve tramvayları teğet geçerek şehirdeki ofisinin etrafındaki sokakları arşınlamayı kapsıyordu. Ya da botanik bahçelerinde veya hiçbir cevap bulamadığı durumlarda koyda kilometreler kat etmeyi.

Eskiden bu tarlalarda kendini evinde hissederdi ama artık her şey çok farklı görünüyordu. Kafası hâlâ çok doluydu. Sert

zeminde attığı adımların ritmini, ağaçlardan yankılanan kuş seslerini dinledi. Tiz ötüşlerinin sesi burada daha yüksekti.

Önce yavaşlayıp sonra tamamen durduğunda neredeyse arazinin sınırına gelmişti. Önündeki bir dizi ağaç gölgeler içinde ve hareketsiz duruyordu. Tüy bile kıpırdamıyordu. Falk'ın üstüne huzursuz bir his çöktü ve omuzlarıyla boynuna yayıldı. Kuşlar bile aniden sus pus olmuş gibiydi. Falk kendini bir parça aptal gibi hissederek, omzundan geriye doğru baktı. Arkadaki tarlalar da ona boş boş baktılar. Hadler çiftliği uzakta cansız bir şekilde duruyordu. Falk kendi kendine bütün arazinin etrafını dolaştığını söyledi. Orada kimse yoktu. O yerde kimse kalmamıştı.

Kötü bir şey olacağına dair göğsünde hissettiği yoğun bir hisle, nehir yönüne döndü. Cevap geldiğinde, önce yavaş yavaş ilerleyip sonra ani bir darbeyle yerini buldu. Falk şu an durduğu yerden, su sesini, nehrin kasabanın arasından yolunu kazarak akıp gidişini duymalıydı. Gözlerini kapattı ve bekledi. Sadece ürkütücü bir hiçlik vardı. Gözlerini açıp koşmaya başladı.

Fazla uzamış dalların vücuduna çarpıp çizmesini yok sayarak, sıra sıra dizili ağaçların arasına daldı ve arşınlanmış yol boyunca ilerledi. Nefes nefese nehir kıyısına ulaştı ve kıyıda birden durdu. Ama durmasına gerek yoktu.

Koca nehir toprağın arasındaki tozlu bir izden başka bir şey değildi. Boş nehir yatağı her yöne doğru uzanıyordu ve çoraktı. Yılansı kıvrımları eskiden suyun aktığı yolu izliyordu. Yüzyıllar boyunca oyulan boşluk şimdi taşlar ve yabani otlardan oluşan çatlak bir yama işi gibiydi. Kıyı boyunca, yumrulu gri ağaç kökleri örümcek ağları gibi göz önüne serilmişti.

Korkutucuydu.

Falk gözlerinin kendisine anlattıklarını kabul etmekte güçlük çektiği için, elleri ve dizleri kıyılara sürtünerek boşluğun içine emekledi. Nehrin ortasında, bir zamanlar kafasını aşma-

ya yetecek kadar derin, foşur foşur akan suların olduğu apaçık boşlukta aniden durdu.

Luke'la birlikte her yaz dalıp soğukluğu içlerine işlerken debelenip sıçrattıkları sular. Aydınlık öğleden sonralarda, babasının metanetli ağırlığı üstünde, oltasının ağları hipnotize edici bir şekilde sarkarken saatlerce baktığı sular. Ellie Deacon'ın boğazından içeri zorla akan, o kızcağızın kendine yer kalmayana kadar hırsla bedenini istila eden sular.

Falk derin bir nefes almaya çalıştı ama hava ağzında tatlı ve tiksindirici bir tat bıraktı. Kendi saflığı, bir anlık bir çılgınlık gibi onu çarptı. Hayvanların leşleri tarlalarda yatarken, buradan tatlı suyun aktığını nasıl hayal edebilmişti ki? Kuraklık sözcüğü ortalıklarda dolanırken nasıl sersem sersem kafa sallayabilir ve bu nehrin kuruduğunu asla hayal edemeyebilirdi ki?

Etraftaki papağanlar kavurucu kızıl gökyüzünde dönüp tiz sesler çıkarırken gözleri bulandı ve titreyen bacakları üstünde durdu. Yüzünü ellerine yasladı ve kendi kendine sadece bir kez çığlık attı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Falk yakıcı güneş batarken bir tür hissizliğin bedenini kaplamasına izin vererek nehir kıyısında uzunca bir süre oturdu. Sonunda kendini ayağa kalkmaya zorladı. Güneş ışığını yavaş yavaş kaçırıyordu. Gideceği bir sonraki yeri biliyordu ama gün batımında orayı bulabileceğinden emin değildi.

Hadlerların çiftliğine giden yola arkasını döndü ve orası yerine aksi istikamete yöneldi. Yirmi yıl önce orada da küçük bir nehir kolu vardı. Falk açıktaki kökler ve ağaçların altındaki çalılıkların üstünden geçerken, artık hafızasına güvenmek zorundaydı.

Yolunu kaybetmemeye odaklanarak başını önüne eğdi. Yanında akan koca nehir gibi bir gösterge olmadan, birkaç kez yoldan çıkmak üzere olduğunu fark etti. Etraf şimdi farklı görünüyordu ve bir zamanlar tanıdık olan işaretler görünürlerde yoktu. Fazla ileri gittiğinden endişelenmeye başladığında, aradığını buldu. İçini keskin bir rahatlama hissi kapladı. Nehir kıyısına yakın bir mesafedeydi; üstü neredeyse bir fundalıkla kaplıydı. Sık ağaçların arasından ilerlerken, içini bir mutluluk hissi sardı ve Kiewarra'ya geldiğinden beri ilk kez eve dönmüş

gibi bir hisse kapılmaya başladı. Elini uzattı. Hâlâ oradaydı. Hâlâ aynıydı. Kaya ağacı...

"Kahretsin! Nereye gittiler?"

Ellie Deacon suratını astı ve güzel botlarının birinin ucuyla bir yığın yaprağı hafifçe tekmeledi.

"Orada bir yerdeler. Yere değdiğini duydum." Aaron kaya ağacının etrafını dolandı. Çömelip yeri dikkatle inceledi ve kuru yaprakların arasında Ellie'nin ev anahtarlarını aradı. Ellie hafif aralık gözlerle baktı ve gönülsüzce küçük bir taşı ayağıyla ters çevirdi.

Falk elini kaya ağacında gezdirdi ve günler sonra ilk defa gülümsedi. Çocukken bu ağaç, doğanın bir mucizesi gibi gelirdi. Sert bir kayaya bitişik büyümüş, gövdesi ikisini yumrulu kollarının arasına hapsedecek gibi duran kocaman bir okaliptüs ağacı.

Falk küçükken diğer insanlara bu ağaca duyduğu hayranlığı anlatmak söz konusu olduğunda kelimeler kifayetsiz kalırdı. Doğa yürüyüşü yapanlar, her hafta yanından ona en fazla göz ucuyla bakıp geçerlerdi. Diğer çocuklar için bile sadece tuhaf bir bölgesel unsurdan ibaretti. Ama Falk onu her gördüğünde bu kaya ağacının, milimetre milimetre oluşmasının kaç yıl aldığını merak ederdi. Bu, kendisi sanki zamanda sadece bir noktaymış gibi bir boşluğa düşüş hissine kapılmasına neden olurdu ve o his hoşuna giderdi. Yirmi yıldan uzun bir süre sonra, kaya ağacına baktı ve o duyguyu tekrar hissetti.

Aaron o gün Ellie'yle yalnızdı. Bu, on altı yaşında hem arzuladığı hem de korktuğu bir durumdu. Hiç durmaksızın konuşarak kendi kendini sinir etti. Ama sohbetin arkası, yolda beliren beklenmedik derin bir çukura düşer gibi bir anda kesiliyordu. Eskiden hiç böyle olmazdı ama son zamanlarda bu his bir fay hattı gibi bütün etkileşimlerine sinsice sızıyor gibiydi.

Aaron kendini sık sık, Ellie'nin tek kaşını kaldırması ya da kafa sallamasından daha büyük bir tepki vermesine neden olacak bir şey söylemeye çalışırken buluyordu. Ara sıra hedefi on ikiden vururdu ve Ellie'nin dudağının kenarı hafif yukarı doğru kıvrılırdı.

Aaron o anları çok severdi. Ellie'nin gülümsemekten başka çaresi kalmasın diye, üstüne komik şakalardan oluşan bir repertuvar hazırlayabileceği bir formül bulmak umuduyla, dediği şeyi sonradan incelemek üzere aklında tutardı. Şu âna kadar o formülü çözememişti.

Öğleden sonranın büyük bir kısmını gölgede kaya ağacına yaslanarak geçirmişlerdi. Ellie normalden daha uzak duruyordu. Aaron o öğleden sonra ona bir şey sormuştu ama o bunu duymuşa benzemiyordu hiç. Eninde sonunda onu sıkmaktan korkarak, Luke'u ya da Gretchen'ı bulmayı önerdi. Ellie de onun içini rahatlatarak başını iki yana salladı.

"Şu an o karmaşayla yüzleşebileceğimi hiç sanmıyorum," demişti. "Sadece biz olunca sorun yok, değil mi?"

"Evet, tabii ki de." Tabii ki de öyleydi. Aaron sakin bir sesle konuşmaya çalıştı. "Bu akşam için ne planladın?"

Ellie değişik bir yüz ifadesi takındı. "Çalışıyorum." Son bir yıldır süt ürünleri dükkânında tezgâhın arkasında ilgisizce durmayı kapsayan yarı zamanlı bir işi vardı.

"Dün akşam çalışmadın mı?"

"Süt ürünleri satan dükkânlar her gün açık oluyor Aaron."

"Biliyorum ama..." Bu, normalden daha çok çalışması anlamına geliyordu. Birdenbire onun kendisine yalan söyleyip söylemediğini merak etti. Sonra bu fikir saçma geldi. Ellie ona yalan söylemekle boşuna uğraşmazdı.

Ellie anahtarını sürekli boş boş havaya atıp yakalıyordu. Parlak mor tırnakları öğleden sonra güneşini yansıtırken Aaron onu seyretti. Uzanıp anahtarı havadayken ondan alma cesaretini toplamaya çalışıyordu. Luke'un yaptığı gibi hafifçe takılabilirdi. Sonra... sonra da emin olamadı. O yüzden Ellie anahtarı fazla

yükseğe attığında ve anahtar kafalarının üstünden geriye doğru uçtuğunda resmen içi rahatladı.

Anahtarlar iri kaya parçasına bir kez çarptı ve yere indiğinde o metalik çat sesini duydular.

Falk kaya ağacının yanında çömeldi ve doğru açıyı yakalayana kadar birkaç kez kıpırdandı. Sonunda, o boşluğu gördüğünde, şaşkınlık ve memnuniyet dolu bir ses çıkardı.

"Baksana şuna!" Aaron diz çöktüğü yerden öne arkaya doğru sallandı. Kaya ağacının ortasında derin bir yarık belirdi; sonra azıcık farklı bir açıyla hareket edince kayboldu. Daha önce hiç fark etmemişti. Ağacın dibindeki tek bir nokta ağaca tamamen bitişik olmak yerine hafifçe kıvrılmıştı. Sadece tek bir açı dışında gözle görülemeyecek bir göz yanılması.

Aaron boşluğa baktı. İstese kolunu, omzunu ve kafasını içine sığdırabileceği kadar büyüktü. Öyle yapmak yerine aradığı şeyin boşluğun hemen girişine sokulmuş olduğunu gördü. Zaferle Ellie'nin anahtarlarını avucuna aldı.

Falk boşluğun ağzına baktı. Giriş dışında hiçbir şey göremedi. Küçük bir taş bulup içine atarak kenarlara çarpışını dinledi. Hiçbir şey aceleyle kaçmadı ya da sürünerek dışarı çıkmadı.

Falk tereddüt etti. Sonra kolunu sıvayabileceği kadar sıvadı ve elini karanlık girişe soktu. Parmaklarının uçları küçük, kare ve doğal olmayan bir nesneye temas etti ve onu eline aldı. Eline alırken de görünmez bir şey bileğine değdi ve elini hemen dışarı çekti. Doğrularak küt küt atan kalbine güldü.

Avucunu açtı ve ne olduğunu hemen tanıdığını fark etti. Küçük, metal bir çakmaktı. Eski püskü, hava koşulları yüzünden yıpranmıştı ama yine de kapağı açılıyordu. Falk sırıttı ve ne bulacağını bilerek ters çevirdi. Orada kendi el yazısının yıllar önceki haliyle baş harfleri çizilmişti: A.F.

Sigara içmeye asla çok düşkün olmamıştı. Sadece görünüş olarak içiyordu. Bırakmasına yakın bir gün babası tarafından yakalanma riskine girmektense onu saklamıştı. Kapağı açtı ama yakmaya cesaret edemedi. Bu şartlarda olmazdı. Avucunu metale değdirdi ve onu cebine koyup koymamak konusunda gidip geldi. Bir an sonra, boşluğa uzanıp onu geri koydu.

Ellie eğilip sıcak eli Aaron'ın omzunda, sendeleyerek dengesini korudu. Gözlerini kısıp içeri bakarken Aaron'a her bir kirpiğini kaplayan rimeli görebileceği kadar yakındı. Elini temkinle boşluğa doğru uzatıp büyüklüğünü kontrol ederken omzu omzuna canını acıtacak derecede bastırıyordu.

Duygusuz bir ifadeyle "Çok harika!" dedi. Gerçekten öyle demek isteyip istemediğini anlamak güçtü.

Aaron anahtarları havaya kaldırarak, "Anahtarlarını buldum," dedi. Ellie yüzünü ona döndü. Aaron onun gözlerinin kenarlarında makyajının dağıldığı yerlerdeki küçük partikülleri görebiliyordu. Son zamanlarda içmeyi bırakmıştı ve yakından bakıldığında teni pürüzsüz ve temiz görünüyordu.

"Demek buldun. Teşekkürler Aaron."

Aaron, "Bir şey değil Ellie," derken gülümsedi. Onun nefesini kendi yanaklarında hissedebiliyordu. Başını mı kıpırdattı yoksa kıpırdatmak mı istedi emin değildi ama birdenbire yüzü yüzüne daha yakındı ve Ellie o pembe dudaklarını dudaklarına sertçe bastırarak onu öpüyordu. Yapay vişne tadına benzer tatlı bir yapışkanlığı vardı. Bu, Aaron'ın hayal ettiğinden daha iyiydi ve o tattan daha fazla almayı, içindeki saf haz kıpırtılarını hissetmek isteyerek o da karşılık verdi.

Bir elini onun parlak saçına götürdü ama sonra nazikçe başının arkasına doladı. Ellie dudakları hâlâ dudaklarında ani bir nefes aldı ve birden geri çekildi. Küt diye yere oturdu ve parmaklarını önce dudaklarına sonra saçlarına götürdü. Aaron açık ağzında hâlâ onun tadı, bedenini bir korku kaplarken yerde çömelmiş bir

halde öylece donup kaldı. Ellie başını kaldırmış ona bakıyordu.

"Özür dilerim Ellie. Ben..."

"Hayır. Ben özür dilerim. Niyetim öyle yapmak değild..."

"Çok özür dilerim. Benim hatam. Ben istediğini sandım..."

"Aaron, hayır. Gerçekten, sorun değil. Sadece..."

"Ne?"

Bir nefes aldı.

"Beni hazırlıksız yakaladı."

"Hıı..." dedi. Sonra da "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Ellie sanki bir şey daha diyecekmişçesine ağzını açtı ama sessizlik uzadı. Aaron kalbi duracakmış gibi hissettiği bir anlığına Ellie'nin gözlerinde yaşlar olduğunu sandı ama gözlerini kırptığında yok olmuşlardı.

Ayağa kalkıp yerden kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Berbat bir an boyunca onun elini tutmayabileceğini düşündü ama Ellie avucunu avucuna koydu ve yerden kalktı. Aaron geriye doğru bir adım atarak ona biraz mesafe tanıdı.

Tekrar, "Özür dilerim," dedi.

"Lütfen öyle deme."

"Tamam. Aramızda her şey yolunda mı?"

Ellie onu şaşırtarak öne doğru küçük bir adım attı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. O ne olduğunu anlayamadan, Ellie'nin dudakları bir anlığına yumuşak bir şekilde dudaklarına bastırdı ve vişne tadı geri geldi.

"Yolunda," derken öne doğru adım attığı kadar çabucak geri çekildi. "Söyledim sana. Sadece hazırlıksız yakalandım."

Aaron ne olduğunu idrak ettiğinde her şey olup bitmişti. Ellie eğilmiş kot pantolonundaki toprağı silkeliyordu.

"Gitsem iyi olur ama teşekkürler," derken ona bakmadı. "Yani anahtarlarımı bulduğun için."

Aaron başını salladı.

Ellie gitmek üzereyken tekrar dönüp, "Baksana, bundan kimseye bahsetmeyelim. Kendimize saklayalım," dedi.

"Hangisinden? Boşluktan mı yoksa..."

Ellie güldü. "Boşluktan." Başını çevirip ona baktı. "Ama belki diğer şeyden de. En azından şimdilik."

Dudağının iki kenarı da birazcık yukarı kıvrıldı.

Aaron tam anlamıyla emin değildi ama ortalamaya vurunca bunun iyi bir gün olduğunu düşündü.

Falk boşluktan hiç kimseye bahsetmemişti. Ya da öpüşmelerinden. Ellie'nin de bahsetmediğinden oldukça emindi. Zaten bu sırrı saklayacak kadar uzun zamanı da yoktu. Üç hafta sonra ve Falk'ın şu an durduğu yerden yirmi metre ötede Ellie'nin solgun, kırışık bedeni nehirden çıkarılmıştı. Falk o bulunduktan sonra buraya bir daha hiç gelmemişti. İstese de pek fırsatı olmamıştı zaten. Bir ay içinde babasıyla birlikte beş yüz kilometre uzakta, Melbourne'deydi.

Ellie'yle boşluğu bulduklarında, sadece ikisi olduğu için hep bir memnuniyet duymuştu. Yaşça daha küçüklerken Luke'la birlikte üçlü olarak takıldıklarında da bulmaları için birçok fırsat olabilirdi. Ama o zaman otomatik olarak Luke'un keşfi olurdu. On iki yaşlarındayken üçü net bir cinsiyet ayrımı yaşadıklarında da bütün sorumluluğu üstlenmişti.

Hiçbirisi bunu çok geç olana kadar fark etmemişti. Ellie yavaş yavaş, kızların, eteklerin, temiz ellerin ve Aaron'la Luke'un birbirlerine afallamış bakışlar atmalarına neden olan muhabbetlerin yabancı dünyasına çekiliyordu. Bu kopuş yavaş bir süreçti ama Aaron bir gün bir de baktı, sadece Luke'la ikisi vardılar ve durum aylardır böyleydi. Hiç ara falan yoktu. Ellie sadece bir kızdı. En iyisi yanlarında takılmamasıydı muhtemelen.

Ellie onların zihinlerinden Falk'ın şu an sersemletici bulduğu ama üç yıl boyunca onu bir kez bile düşünmediği bir rahatlıkla kayıp gitmişti ki. Ellie'yi etrafta görmüş olmalıydı. Bundan kaçmasına imkân yoktu. Ama Ellie on beş yaşında hayatına tek-

rar girdiğinde, gelişimini tamamlamış ve ardında parfüm gibi bir hayranlık ve gizem bırakarak sanki yeniden doğmuştu.

O ve Luke için Yüzyıl Parkı'nın arkasındaki bir bankta, ayaklarını gerçek asiler gibi oturağa koymuş, gerçek küçük kasabalı gençler gibi yerel polise karşı gözlerini açık tutarak oturdukları sıradan bir cumartesiydi.

Yerdeki çakıl taşlarının tıkırtısı ve hareket eden bir gölgeyle Ellie Deacon sanki yoktan var olur gibi belirdi. Saçları artık simsiyaha boyanmıştı ve uçları neredeyse dirseklerine kadar uzanıyordu. Turuncu soluk park ışıkları altında cansız bir parlaklığı vardı. Yalnızdı.

Sallana sallana yürüyerek yanlarına geldi. Kot pantolonu dardı; botları güzel, fiyakalı bir şekilde çizilmişti; dantel sutyeninin askısı üstündeki tişörtün geniş yakasından görünüyordu. Kalem çekilmiş gözlerini, ağızları hafif açık bir halde öylece ona bakan iki gencin üzerinde gezdirdi. Paylaştıkları bir kutu ılık biraya bakarak kaşını kaldırdı ve sahte deri çantasının içine uzanıp çoğu dolu bir votka şişesi çıkardı.

"Bir kişilik daha yeriniz var mı?" dedi. İkisi de kenara kayma telaşıyla neredeyse banktan düşeceklerdi. Arada geçen o yıllar votka sayesinde kayboldu ve şişeyi bir derece eksiltmeyi başardıklarında, üçlü grupları yeniden kurulmuştu.

Ama arkadaşlıklarındaki küçük değişiklikler, keşfedilecek yeni yolları işaret ediyordu. Muhabbetlerinin yeni bir havası vardı. Erkekler hâlâ arada sırada birlikte vakit geçiriyorlardı ama Aaron, Luke'la Ellie'nin kendisi olmadan birlikte olmalarına yönelik fırsatları engellemek için büyük çabalar sarf ediyordu. Bu konuyu Luke'la hiç tartışmamıştı ama kendisinin de Ellie'yle yalnız zaman geçirme girişimlerinin engellenme sıklığı, arkadaşının da benzer bir gizli operasyon yürüttüğünden şüphelenmesine neden oldu. Hiçbirisi nerede durduklarından emin olmadığı için, grup içi dengeler belli belirsiz ama kesin bir değişime uğradı.

Aslında Ellie yanlarına neden döndüğünü hiç açıklamamıştı. Aaron bir kez sorduğunda, gökyüzüne bakarak gözlerini devirmişti.

"Bir avuç sürtük," demişti. "Bir şey aynadaki kendi yansımalarını içermiyorsa, onunla ilgilenmiyorlar. En azından siz ikiniz karizmanızı sarsacağımdan endişelenmiyorsunuz." Bir sigara yaktı ve ona sanki her şeyi açıklamış gibi dürüstçe baktı. Belki de açıklamıştı gerçekten.

Arkadaşlıkları hâlâ sanki ilk gerçek testinden geçiyormuşçasına sağlamlaşma aşamasındaydı. Basınç uygulandığında, beklenmedik bir şekilde Gretchen Schoner'ın çingene pembesi ayakkabılarının topuğundan çıkmıştı.

Kiewarra'da bile sosyal sınıflar göz önünde bulundurulmalıydı ve Gretchen çoğunlukla altın sarısı saçlarını geriye atarken ve takipçilerinden oluşan bir kalabalığın arasında gülerken görülen bir yaratıktı. O yüzden Luke bir akşam kolunu söz konusu kızın omuzlarına dolamış bir halde Yüzyıl Parkı'na geldiğinde, Aaron'la Ellie ağızları açık oturmuşlardı.

Keskin bir büyüme hızı Luke'un sınıfındakilerin çoğundan on beş santim kadar uzamasına neden olmuştu ve omuzlarıyla göğsünü iyi anlamda dolgunlaştırmıştı. O akşam gölgeli parkta Gretchen'ın saçları Luke'un ceketinin koluna dağınık bir perde gibi düşerken ve adımlarındaki belirgin artistik havaya bakarak, Aaron arkadaşının nasıl da erkeksi göründüğünü ilk kez fark etmişti.

Luke onları tanıştırırken Gretchen kızardı ve kıkırdadı. Kızın başının üzerinden Aaron'la göz göze geldi ve pek çaktırmadan olmasa da göz kırptı. Aaron oldukça etkilenerek başını salladı. Gretchen Schoner'ın bir cumartesi akşamında gideceği binlerce yer vardı ama yine de orada, Luke'un yanındaydı.

Geçmişte Gretchen'la konuşmaya nadiren teşvik edilen Aaron olumlu anlamda şaşırmıştı. Cana yakın ve beklenmedik bir şekilde kıvrak zekâlı bir kızdı. Rahatça sohbet ediyordu ve

dakikalar içinde onu güldürebiliyordu. İnsanların neden onun yanında olmak için birbirleriyle yarıştıklarını anlayabiliyordu. İnsanı adeta kendine çeken bir enerji yayıyordu.

Ellie, Aaron'ın arkasında hafifçe boğazını temizledi ve Aaron irkilerek onun orada olduğunu neredeyse unuttuğunu fark etti. Ona döndüğünde Ellie'nin yüzünde hafif bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı ama şaşırmış gibi durmuyordu. Sanki Luke'la ikisi geçmeleri beklenen bir testi geçememişler gibi. Gözleri Gretchen'ın gülümsemesinden Ellie'nin yüzündeki soğuk ifadeye kaydı ve tehlike çanları en üst seviyede çalmaya başladı ama çok geçti. Aynı farkındalığı görmeyi bekleyerek göz ucuyla Luke'a baktı. Oysa meraklı bir memnuniyetle izliyordu. Gergin bir an boyunca kimse bir şey demedi.

Gretchen birdenbire diğer kıza intikam yüklü bir ifadeyle gülümsedi ve Ellie'nin eski arkadaşlarıyla ilgili aşırı derecede sataşmalı bir yorum yaptı. Beklenti dolu bir sessizlik oldu. Sonra Ellie burundan bir kahkaha attı. Gretchen kendi sigaralarından dağıtacak son noktayı koymuş oldu. O akşam ve gelecek sene boyunca her cumartesi akşamı, parktaki o bankta ona da bir yer ayırılmış oldu.

Ellie kısa bir süre sonra bir akşam Aaron'a, "Tanrım! Bu kız köpük banyosunun vücut bulmuş hali," diye fısıldadı ama konuşurken hafifçe gülümsemeden edemiyordu. Ondan önce hepsi Gretchen'ın mahsullere kelimeler kazıyıp, bu süreçte de babasının tarlasının tamamını mahvederek kendisine çıkma teklif eden yaşça büyük bir çocukla ilgili anlattığı hikâyeye gülüyorlardı. Şimdiyse Gretchen'la Luke kafaları birbirine değecek kadar yakın bir halde durmuş, derin bir sohbete dalmışlardı. Luke, Aaron'ın duyamadığı bir şey gevelediğinde, Gretchen neşeyle kahkaha attı ve gözlerini yere indirdi. Aaron tekrar Ellie'ye döndü.

"Sinirini bozuyorsa senle ben başka bir yere gidebiliriz. Burada takılmak zorunda değiliz," dedi.

Ellie ona bir anlığına bir duman bulutunun arasından baktı, sonra da başını salladı. "Hayır. Sorun değil. Biraz aklı beş karış havada gibi ama zararsız," dedi.

Aaron sessizce iç geçirerek, "Peki," dedi ve onun kendisine uzattığı sigarayı aldı. Yakmak için döndü ve Luke'un kolunu Gretchen'a dolayıp onu kısacık öpmek için eğildiğini gördü. Geriye yaslanırken Gretchen'ın başının üzerinden onlara doğru baktı. Sigarasının yanan ucunu gözlerinde dalgın bir bakışla inceleyen Ellie tepki vermedi.

Bir anlık bir şeydi ama Aaron, Luke'un yüzündeki gelip geçici bozulma ifadesini gördü. Kızların bu kadar iyi anlaşmalarından bir parça rahatsız olan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Falk kaya ağacına yaslanmış, aşağıdaki tozlu nehre baktı. Hadlerların evi ve arabası solunda kalan yolun aşağısındaydı. Sağında nehirden uzaklaşan ve çalılıkların arasına doğru ilerleyen unutulmuş bir yolun izleri vardı. Yirmi yılda neredeyse tamamen kaybolmuştu ama Falk için bölgeye özgü bir dövme gibiydi. O yolu binlerce kez yürümüştü. Kendi kendisiyle tartışarak uzun bir süre öylece ayakta durdu. Sonunda sağa adım attı. Binlerce kez... Bir kereden daha zarar gelmezdi.

Yolun sonuna ulaşmak sadece birkaç dakika almıştı ama Falk ağaçların arasından çıktığında gökyüzü çoktan lacivert bir renk almıştı. Tarlanın diğer ucunda, bir ailenin çiftlik evinin alacakaranlıkta gri bir parıltısı vardı. Falk her zaman yaptığı gibi doğruca tarlanın içinden geçti. Yaklaştıkça yavaşladı. Ta ki o yapıyla arasında yirmi metre kadar kala durana kadar. Eskiden çocukluk evi olan eve baktı.

Eskiden sarı olan veranda kapısının şimdi sönük bir mavi olduğunu kızgınlığa benzer bir hisle fark etti. Boyanın soyul-

duğu yerlerde nokta nokta lekeler vardı. Altında kocaman yaralar gibi sarıları yer yer görebiliyordu. Oyuncaklarıyla ve futbol kartlarıyla oynarken oturduğu ahşap basamaklar şimdi yılların etkisiyle yıpranmıştı. Onların altında sararmış çimlerin arasında bir bira kutusu vardı.

Aniden içinden gelen kutuyu yerden alıp bir çöp kutusu bulma, boyayı ve basamakları onarma isteğini bastırdı. Onları yapmak yerine olduğu yerde durdu. Pencerelerden bir tanesi dışında hepsinin ışığı sönüktü. Işığı açık olan da televizyonun maviliğiyle parlıyordu.

İçinde olabileceklerin özlemiyle bir parça burukluk duydu. Babasının akşamları, evden gelen ışığın etrafını sardığı uzun cüssesiyle sineklikli kanatlı kapılarda durduğunu görür gibi oldu. Kendisine oyunu bırakıp içeri gelmesi için seslenirken, *"Yemek vakti geldi Aaron"* derken, *"Banyo"*, *"Yatak"*, *"*İçeri gel oğlum", *"Eve gelme vakti geldi"* derken. Babası annesinden nadiren bahsederdi ama Aaron daha küçükken onu evde hissedebiliyormuş gibi yapmak hoşuna giderdi. Parmaklarını onun dokunduğunu bildiği şeylerin, mutfaktaki musluk, banyodaki eşyalar, perdeler üzerinde gezdirirdi ve onu aynı noktada hayal ederdi.

Falk bir zamanlar mutlu olduklarını biliyordu. En azından babasıyla ikisi. Şimdi eve baktığında, hayatında bir çizgi gibiydi. Öncesi ve sonrası noktasındaki bir işaret. İçini en azından kısmen kendine karşı bir öfke kapladı. Neden buraya geldiğini bilmiyordu. Geriye doğru bir adım attı. Bu sadece tamir edilmesi gereken bir yapıydı. Burada babasıyla kendinden hiçbir şey kalmamıştı.

Gitmek üzere arkasını dönüyordu ki sineklikli kapı açıldı. Dışarıya, bedenine arkadan televizyon ışığıyla vuran toplu bir kadın çıktı. Soluk kestane rengi saçları arkada gevşek bir at kuyruğu yapılmıştı ve belinin üstünden yan yağları dışarı taşmıştı. Yüzünün, içki içme tarzı sosyalden aşırıya kaçan bir ka-

dına özgü kırmızı-mor bir rengi vardı. Bir sigara yaktı ve Falk'a gözlerinde soğuk bir ifadeyle dik dik bakarak derin bir iç çekti.

"Nasıl yardım edebilirim dostum?" derken çektiği nefesi geri verdi. Duman yüzüne yayılırken gözleri kısıldı.

"Hayır, ben..." Falk içinden kendine kızarak durdu. Gece yarısı bir yabancının kapısında dolanması için bir bahane düşünmeliydi. Kadının yüzünü inceledi. Yüzünde şüphe dolu bir ifade vardı ama onu tanımış gibi durmuyordu. Kim olduğunu bilmiyordu. Bunun da faydası oldu. Falk bir anda ona gerçeği söyleyip söylememek konusunda gidip geldi ve söylemeyi reddetti. İstediği zaman da rozetini gösterebilirdi. Mecbur kalırsa gösterirdi. Ama polis olan Falk kendini burada bulmaktan utanıyordu.

"Affedersiniz. Eskiden burada oturan insanları tanıyordum," dedi.

Kadın sigarasından bir nefes daha aldı. Boştaki eliyle arkasına uzanıp düşünceli bir ifadeyle şortunun poposunun arasına kaçan kısmını çekiştirdi. Kıstığı gözlerini Falk'tan hiç ayırmadı.

"Burada sadece kocamla ben varız. Beş yıldır buradayız. Ayrıca ondan on beş yıl önce de burası onun annesininmiş."

Falk, "Yaklaşık o kadar zaman geçti. Ondan önceki insanları," dedi.

Kadın bariz bir şeyi ifade etmek zorunda hissettiğini belli eden bir ses tonuyla, "Onlar yok," dedi. İşaret parmağıyla baş parmağını diline dokundurup ağzından bir tütün parçası çıkardı.

"Biliyorum."

"Eee?"

Bu güzel bir soruydu. Cevaptan Falk'ın kendisi de emin değildi. Evden bir ses gelince kadın arkasına döndü. Sinekliği başını içeri sokabilecek kadar araladı.

Falk onun, "Evet hayatım," dediği duydu. "Ben hallediyorum. Sorun yok. Kimse. Sen içeri gir. Hayır. Sadece... içeri gi-

rer misin?" Kadın bir an daha bekledi. Sonra suratı kırmızı ve öfkeli bir halde tekrar dışarı çıktı.

"Kendi iyiliğin için şimdi gitsen iyi olur." Sesi alçak ama düşmancaydı. "Birkaç kadeh içti ve buraya çıkmak zorunda kalırsa buna pek de memnun olmaz, değil mi? O zamanlar olan hiçbir şeyle bir alakamız yok bizim. Anladın mı? Hiç de olmadı. Annesinin de olmadı. O yüzden lanet basın kartını ya da sprey boyanı ya da içinde köpek kakası olan paketini ya da buraya her ne için geldiysen onu alıp defolup gidebilirsin. Öyle değil mi?"

"Bak. Özür dilerim." Falk tehdit oluşturmadığını göstermek için, geriye doğru kocaman bir adım atarak avuçlarını havaya kaldırdı. "Sizi sinirlendirmek istemedim. İkinizi de."

"Evet ama sinirlendirdin. Burası bizim evimiz, değil mi? Parasını verdik, aldık. Taciz edilmek sinirlerime dokunmaya başlıyor. Yirmi yıl oldu. Siz mankafalar bundan hâlâ sıkılmadınız mı?"

"Bak. Haklısın. Ben gideceği...."

Kadın bir eliyle evi işaret edip diğer eliyle de cep telefonunu tutarak öne doğru bir adım attı.

"Tabii gideceksin. Yoksa arayacağım kişi polisler olmaz. İçeridekiyle mesajı iletmekten memnuniyet duyacak bazı arkadaşlarını ararım. Duydun mu beni? Kaybol buradan." Derin bir fırt çekti. Şimdi sesini daha yükselterek, "Ayrıca bu bilgiyi ihtiyacı olanlarla paylaşabilirsin. Bizim burada yaşayan o kişilerle bir alakamız yok. O ucubelerle hiçbir bağlantımız yok."

Dedikleri tarlalarda yankılanmış gibi geldi. Falk bir an öylece donup kaldı. Sonra cevap vermeden arkasına dönüp yürüyüp gitti.

Bir kez bile geri dönüp bakmadı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Gretchen'ın sarı saçları bardaki kalabalığın üzerinden ilerledi ve Falk buluşmayı iptal etme isteğine teslim olmadığına memnun oldu.

Dün gece eski evini ardında bırakıp arabasına yürümüş, tekrar Melbourne'e kadar sürmenin cazibesine karşı koyarak uzunca bir süre orada durmuştu. Huzursuz bir gecenin ardından, tüm günü odasına kapanıp Hadlerların çiftliğinden aldığı bir deste belgeyi dikkatlice inceleyerek geçirmişti. Bu arada sırada dikkatine takılan bir şey olduğunda tek tük not aldığı oldukça verimsiz bir araştırma olmuştu. Başını önüne eğip işini yapmak için yapmış, sadece yemeğini almak için kısa bir süreliğine dışarı çıkmıştı. Sokaktaki hafta sonu karmaşasını görmezden gelip, Gerry aradığında bir anlık vicdan azabının ardından telefonunu sessize almıştı. Söz verdiği şeyi yapacaktı. Ama bu, bu konu hakkında konuşmak istediği anlamına gelmiyordu.

Şimdi aşağıdaki barda bugün boyunca ilk kez bir an önce uzaklaşmak istiyormuş gibi hissetmedi. Gretchen onu arka köşede bir masada gözden uzak oturmuş, şapkasını önüne eğ-

miş bir halde buldu. Gretchen siyah giyinmişti ama üzerindeki bu kez bir elbiseydi. Yürüdükçe çıplak bacaklarına değen, kenarları olan kısa bir elbiseydi. Ona cenaze kıyafetlerinden çok daha güzel yakışmıştı. Cumartesi akşamı kalabalığından birkaç kişi, o geçerken kafalarını çevirdiler. Falk lisedeki kadar çok kişi olmasa da birkaç tane olduklarını fark etti.

"Güzel görünüyorsun," dedi.

Gretchen memnun olmuşa benziyordu ve içecekleri almak için ayağa kalktığında Falk'ı yanağından hafifçe öptü. Güzel, çiçeksi kokuyordu.

"Teşekkürler. Sen de. Gömleği sevdim. Kiewarra'nın en yeni modası," derken başıyla Falk'ın yeni aldığı gömleği işaret etti. Falk da sırıttı. Gretchen köşedeki koltuğa oturdu. "Tek kalan masa bu muydu yoksa saklanıyor musun?"

"Saklanıyorum. Yani sayılır." Hissettiklerinin aksine gülümsedi. "Dün gece eski evime gittim."

Gretchen kaşlarını kaldırdı. "Eee?"

"Tam beklediğim gibi değildi."

"Asla olmaz zaten."

Falk bara gitti ve sakallı barmenin kendisine bir bira ve bir parça şüphe uyandıran beyaz şarap doldurmasını bekledi. Geri döndüğünde Gretchen kadehini kaldırdı.

"Şerefe. Burada bize de servis yapmaları için sabırsızlandığımız zamanları hatırlıyor musun? Parkta elimize ne geçerse mideye indirdiğimiz o akşamları." Etraflarını işaret ederken mavi gözlerini alaylı bir şaşkınlıkla kocaman açtı. "Bir de şimdi bak. Hayalimizi yaşıyoruz."

Falk güldü ve geçmişi düşünürlerken göz göze geldiler. Falk, Gretchen'ın parlatıcı sürülmüş dudaklı, uzun kollu ve bacaklı gençlik yıllarının ona birçok insana kıyasla daha yoğun bir gençlik hazzı verdiğini biliyordu. Ama şu an üzerindeki elbise içindeki haline bakınca, Ellie ölmeden ve her şey değişmeden önceki o yılların Gretchen'ın en mutlu zamanları

olabileceğini düşünerek sarsıldı. Öyle olmamasını umdu. Başka mutlu zamanları olmuş olmasını umdu. İstemeye istemeye suratını astı ve anın büyüsü bozuldu.

Gretchen öne doğru eğilerek, "Dinle, bilmen gereken bir şey var. Gizem bozuldu. Senin Hadlerlara ne olduğunun izini sürerek etrafta dolaştığın bütün kasabanın dilinde. Sen ve komiserin."

"Resmi bir şey değil."

"Sence bunun bir önemi var mı?"

Falk başını iki yana salladı. Haklıydı. "Genel hava ne?"

"Kime sorduğuna bağlı. Bazı insanlar geç bile kaldığını düşünüyor. Diğerleriyse sizin kendi işinize bakmanız gerektiğinden çok eminler." Sesini alçalttı. "Ayrıca onları başka birinin öldürmüş olmasının ne anlama geleceği konusunda herkesin korkudan aklı çıkıyor."

Falk telefonuna Gerry Hadler'dan gelen cevapsız aramaları düşününce vicdan azabı duydu. Onu sabah ilk iş aramaya karar verdi.

Merakla, "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence dikkatli olmalısın," derken kadehinin kenarıyla oynadı. "Beni yanlış anlama. Luke'un yapmadığını bilmek isterim."

"Sence o mu yaptı?"

Gretchen suratını astı. Cevap vermeden önce düşündü. "Bilmiyorum. Haberi duyduğumda inanamadım. Ama daha ziyade böyle bir şeyin olmasına inanamamıştım. Duyduklarımıza göre her şey açık ve netmiş. Durup Luke'un gerçekten sorumlu olup olmadığını düşünmedim. Anlatabildim mi?"

"Birçok insan da öyle yaptı. Ben de öyle yaptım."

Gretchen ona buruk bir şekilde gülümsedi. "Bunu senin dışında kimseye söylemezdim ama böyle bir pislik olmak kısmen Luke'un kendi hatası."

* * *

Altlarındaki tarlalar ay ışığı altında parlak gümüş rengiydi. Tek tük çiftlik evleri arazi üzerindeki lekeler gibi göze çarpıyordu. Dörtlü, otların arasındaki kayalıkların kenarında oturmuş ayaklarını kenardan sarkıtmışlardı. Tel örgünün üstünden ilk atlayan Luke olmuştu. Atlarken de 'Girmek Yasaktır' tabelasını tekmelemişti. Aaron sinir olarak onun birkaç gündür bilerek tıraş olmadığını ve çenesinde hafif kirli sakallar olduğunu fark etti. Şimdi kayalığın kenarına yakın bir yerde kollarını kocaman açmış manzarayı izlerken sakalları ay ışığı altında daha gözle görülebilirdi.

Gerçekleştireceği korumasız düşüş karşısında Aaron'ın içi bir fena olmuştu ama diğerlerine bakmadan tel örgünün üzerinden kendini atmıştı. Ellie de hemen arkasındaydı. Luke, Gretchen'a yardım etmek için kollarını uzatarak gösteriş yapmıştı. Gretchen'ın buna ihtiyacı yoktu ama gülerek karşıladı. Şimdiyse oturmuş gülüyorlardı. Dönüşümlü olarak içtikleri yarısı boş şişe içlerini ısıtmıştı. Bir tek Ellie şişe kendisine geldiğinde olumsuz anlamda başını salladı. Şişeyi aralarında döndürerek öne doğru eğilip kenardan sarp kayalıklardan aşağı bakmak konusunda birbirlerine meydan okudular. Boş gösteriş ve saçmalıktan başka bir şey değildi bu. Korkuyorlardı ama korkmuyorlardı.

Falk kaşlarını hafifçe kaldırdı ama itiraz etmedi. "Pislikle katil arasında çok büyük bir fark var," dedi. Gretchen başını onaylarcasına salladı.

Gretchen, "Ayrıca dinle. Ben o yaptı demiyorum. Ama yapabilir miydi?" derken Luke ortaya çıkıp dediklerine şahit olabilirmişçesine etrafına bakındı. "İşte bu bambaşka bir soru."

Luke kolunu Gretchen'ın beline dolamıştı. Aaron yan gözle görebiliyordu. Gretchen'a bir şey demek için eğildi. Gretchen utanarak yere baktı. Kirpikleri yanaklarına mavi gölgeler düşürüyordu.

Aaron Ellie'yi yanında hissedebiliyordu ama kıpırdamadı. Bir

hafta önce kaya ağacında öpüştüklerinden beri onu doğru dürüst ilk görüşüydü bu ve hâlâ sürüncemedeymiş gibi hissediyordu. Ellie ona her akşam çalıştığını söylemişti. Aaron markete gitmek için kendisine sadece bir kez izin vermişti. Ellie ona kasanın arkasından el sallamıştı ama orası konuşabilecekleri bir yer değildi.

Tepeye çıkarken onunla baş başa birkaç dakika yakalamayı umarak geride kalmıştı ama Luke sinir bozucu bir şekilde dibinden ayrılmamıştı. Ellie de ona ağaçta olan şeyle ilgili ne düşündüğüne dair hiçbir işaret vermiyordu. Tepeye vardıklarında, Aaron her şeyi hayal etmiş gibi hissetmeye başladı.

Yokuş yukarı çıkıyorlardı ve Luke gürültülü bir şekilde aynı hikâyeyi anlatırken Aaron üstünkörü dinliyordu. Birdenbire Ellie baktı ve Luke'un başının üzerinden onunla göz göze geldi. Abartılı bir bunalma göstergesi olarak gözlerini devirdi. Sonra gülümsedi. Bu, sadece ona özel, saf, imalı, gizli bir gülümsemeydi.

Şimdi o anıya tutunup biraz daha yaklaşmaya çalışarak yer değiştirdi. Döndü ama donup kaldı. Hareketi daha başlamadan bitmişti. Pek ışık yoktu ama tepe Aaron'ın bazı şeyleri net görebileceği kadar aydınlıktı. Gördüğü şeyler arasında Ellie'nin gözleri ve Luke Hadler Gretchen'ın kulağına fısıldarken ona nasıl odaklandığı da vardı.

Gretchen, "Luke bazen çok bencil olabiliyor," dedi. Parmağını masanın üzerindeki buğu halkasından geçirerek bozdu. "Kendini ön plana, ikinci hatta üçüncü plana da koyar ve bunu fark etmezdi bile. Öyle değil mi? Sadece bana böyle gelmiyordu değil mi?" Falk başını iki yana salladığında memnun olmuşa benziyordu.

"Özür dilerim. Tanıdığım Luke'u insanların anlattıklarından ayırmakta güçlük çekiyorum. En azından tanıdığını sandığım Luke'u."

Falk, "Ben küçükken Luke'un hep oldukça dürüst olduğunu düşünürdüm. Çok açık sözlüydü ve düşündüğünü söylerdi.

Bu insanın her zaman hoşuna gitmeyebilirdi ama en azından onunla ilişkinin nasıl olduğunu bilirdin," dedi.

"Peki ya şimdi?"

"Bilmiyorum. Sahte kabadayılığı beni çıldırtırdı ama o görüntünün altında hep iyi birisi olduğunu hissederdim."

Gretchen, "O zaman öyle umalım," derken gözlerini devirdi. "Değmeyecek birisi olduğunu düşünmek hiç hoşuma gitmezdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Iı... Yok bir şey," derken utanmış gibiydi. "Aptalca şeyler. Sadece onunla en başında arkadaş olmayı kastediyorum. Bir de sen ve Ellie'yle. Sizinle arkadaş olmak benim için birçok şeyi değiştirdi. Bir dakikamı bile ayırmayacağım çocuklar Ellie öldükten sonra beni dışlamaya başladılar. Sanki onunla bağlantılı olduğum için lekelenmişim gibi. Ama bunlar diğer her şeye kıyasla aptalca gençlik sorunlarıydı. Endişelenmeyi gerektirecek bir şey yoktu."

Gretchen bunları söylerken sesindeki özlem dolu tonu tamamen gizleyemedi. Falk talihsiz dörtlü gruplarının sağlam bir üyesi olduğunda, Gretchen'ın daralmış gibi duran geniş sosyal çevresini düşündü. İlk kez kendisi ve Ellie olmadan, altın sarısı saçlı Gretchen'ın aslında kendini yalnız bir halde bulmuş olabileceğini fark etti. Bu olasılığı daha önce hiç düşünmemişti. Elini uzatıp onun koluna dokundu.

"İletişim kurmak konusunda daha çok çaba göstermediğim için özür dilerim. Umurumda olmadığından değil. Sadece..." deyip durdu. "Düşünmedim. Çaba sarf etmeliydim."

Gretchen hafifçe gülümsedi. "Boş ver. Ben de farklı değildim. Bunu yaş ve hormonlara bağlıyorum. Eskiden hepimiz aptaldık."

Luke ayağa kalkıp abartılı bir şekilde gerindi. Yüksek sesle, "İşemeye gidiyorum," dedi. Dişleri karanlıkta parlıyordu. "Ben yokken başınızı belaya sokmayın."

Çalılıkların arasında gözden kayboldu ve geride kalan üçü omuz omza oturdular. Aaron'la Gretchen şişeyi birbirleriyle paylaştılar. Aaron onun detone bir şekilde kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu. Diğer yanında Ellie boş bakışlarla uzka odaklanmıştı.

Bu sakin ortam, gürültülü bir çarpışma ve yüksek sesli bir çığlıkla bölündü. Çığlık sessizlikte yankılandı. Üçü birbirine baktılar. Işıkta parlayan yüzlerinde şok olmuş bir ifade vardı. Sonra Aaron birden ayaktaydı ve votkanın etkisiyle güçsüzleşen bacaklarıyla sesin geldiği yere doğru koşuyordu. Kızların önünden gidiyordu ve ardından birinin panik dolu, hırıltılı nefesini duyabiliyordu. Dik bir uçurumun kenarında aniden durakladı. Çalılıkların koca bir bölümü kopmuş ve düzleşmişti. Kenarlardaki dalların yaprakları tamamen kopmuştu.

Gretchen yanında belirerek boşluğa doğru, "Luke!" diye bağırdı. Sesi onun adını tekrar tekrar haykırarak yankılandı. Cevap yoktu. Falk dizleri ve elleri üzerine çöküp yavaşça kenara gitti. Göreceklerinden korkarak aşağı baktı. Uçurum yüz metreden daha derindi. Dibi karanlıkta görünmüyordu.

"Luke! Dostum! Beni duyabiliyor musun?" diye bağırdı.

Gretchen ağlıyordu. Yüzü yaşlarsa sırılsıklamdı. Onun arkasından Ellie gelip kenarda çalılıkların arasında yan yan ilerledi. Yürüyordu, koşmuyordu. Falk'ın nefesi kendi kulaklarına sağır edici bir uğultu gibi geldi. Ellie'nin ayık gözleri kopmuş çalılıkların üzerinden gezindi. Arkasına dönüp arkalarındaki çalılıkları inceledi. Gözlerini ağaçların gölgelerine dikti. Tepenin kenarına adım atarak uçurumun derinliğine baktı. Aaron'ın gözlerinin içine baktı ve hafifçe omuz silkti.

"Numara yapıyor pislik," dedi.

Arkasına döndü ve tırnaklarından görünmeyen bir şey aldı.

Falk, "Aslında senle Luke'un birlikte kalıp kalmayacağınızı merak ediyordum. O hep kendini düşünürdü ama sen onun zaafıydın gerçekten," dedi.

Gretchen'ın attığı ufak kahkahanın iğneli bir yanı vardı.

"Birlikte olmaya devam edip de yirmi dört saat boyunca Luke Şov'un yamağı mı olsaydım? Hayır. Teşekkürler." İç geçirdi. Sesindeki iğneli ton kayboldu. "Ama sen gittikten sonra birkaç yıl boyunca denedik. O zamanlar ciddi bir şey gibi geliyordu ama aslında çocukça bir şeydi. Sanırım içten içe ikimiz de bir şekilde dörtlü grubumuzu ayakta tutmaya çalışıyorduk. Ama dağıldı tabii ki de."

"Kötü son mu?"

"Yoo. Hayır." Başını kaldırıp gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Pek kötü sayılmazdı. En azından her zamankinden daha kötü değildi. Sadece büyüdük. O evlendi. Ben Lachie'yi doğurdum. Neyse zaten Luke hiçbir zaman benim için doğru kişi değildi. Bunu şimdi anlıyorum," derken gözlerini kırpıştırdı. "Yani Karen ve Billy'nin başına bunlar gelmeden önce bile anlıyordum."

Garip bir şekilde durakladı.

"Yani Luke benden hiç bahsetmedi mi? Yani sen gittikten sonra," derken Gretchen'ın sakin ses tonu merakını gizlemeyi başaramadı.

Falk tereddüt etti. "Elimizden geliyorsa Kiewarra'dan neredeyse hiç konuşmadık aslında. Konuşmamaya özen gösterdik. Ona tabii ki de seni sordum. O da iyi olduğunu, seni orada burada gördüğünü söyledi. Bu tarz şeyler ama..." Onu kırmamak için gerisini getirmedi. Aslında Luke teşvik edilmedikçe Gretchen'dan neredeyse hiç bahsetmemişti. Falk onların birkaç aydan daha uzun çıkmaya devam ettiklerini öğrendiğine şaşırdı. Luke her zaman ilişkilerini hemen bıraktıkları bir şey gibi anlatmıştı.

Gretchen, "Sonunda Luke, Kiewarra'da kalınca oldukça şaşırdım. Sen gittikten sonra bir süre gitmekten bahsetti. Melbourne'e gidip mühendislik okuma, büyük projelerde çalışma planları vardı," dedi.

"Öyle mi?" Bu Falk için yeni bir bilgiydi. Luke bundan hiç bahsetmemişti. Bir kez bile ondan yardım, bir iş için referans, şehirde kalacağı bir yer istememişti. "Neden gitmedi?"

Gretchen omuz silkti.

"Sanırım sonunda Karen'la tanıştı. Luke'un gerçekten ne istediğini bilmek her zaman güçtü," deyip durakladı. Şarap kadehinin masadaki yerini değiştirdi. "Biliyor musun? Yaşasaydı eğer Luke aslında sonunda Ellie'yle birlikte olurdu. Ellie daha çok onun tipiydi. Hatta muhtemelen Karen'dan bile daha çok tipiydi."

Falk içkisini yudumladı ve bunun doğru olup olmadığını merak etti.

Gretchen krize girmişti. Kızarmıştı ve sarı saçları terden ıslanmıştı. Falk onun göründüğünden daha sarhoş olduğunu fark etti. Kendi başı da dönüyordu. Yavaşça ilerleyip uçurumdan aşağı bakarak Luke'a seslenip duruyordu.

Ellie, "Geri çekilir misin oradan?" diye seslendiğinde neredeyse üçüncü kez dengesini kaybediyordu. "Oraya yaklaşırsan gerçekten endişelenilecek bir şey olacak."

Aaron onun kadar sakin olabilmeyi diledi. İlk başta onun haklı olabileceğine, Luke'un numara yapıyor olabileceğine dair bir umut kırıntısı vardı. Ama dakikalar geçtikçe, gittikçe daha az emin hissediyordu. Luke yolunu bilirdi ama bu tepelerin dengesiz olduğu maalesef herkesçe biliniyordu. Onlara da bunu söylemişlerdi. Buradan uzak durmaları için uyarmışlardı. Hem de birden çok kez. Ayrıca paylaştıkları alkol daha şimdiden midesinde dönüp duruyordu. Belki de Ellie haklıydı. Ama ya... Gerry'yle Barb'ın yüzleri aklına geldi ve bu düşüncenin devamını getiremedi.

"Bizim... Tanrı aşkına Gretchen! Bir dakika sus. Gidip yardım çağırmamız gerek," dedi. Ellie omzunu belli belirsiz silkti. Tepenin kenarına yürüdü ve botlarının uçlarını tam köşeye getirdi. Uzunca bir süre baktı. Sonra geriye doğru bir adım attı. Çenesini hafifçe kaldırdı.

Kayaya çarpıp yankılanan berrak bir sesle, "Duyuyor musun Luke?" diye seslendi. "Biz aşağı iniyoruz. Herkesin ödü patlıyor. Son şansın bu."

Aaron nefesini tutarken bir süre hiçbir şey kıpırdamıyormuş gibi geldi. Bekledi. Tepe sessiz kaldı.

Ellie, "Peki," derken öfkeliden ziyade üzgündü. "Seçimini yaptın. Umarım mutlusundur."

Bu suçlayıcı ses tonu aşağıdaki vadide yankılandı.

Aaron ona, doğruca o soğuk bakan gözlerine bir an daha baktı. Sonra Gretchen'ın elinden tuttu ve yoldan aşağı koşmaya başladı.

Gretchen, "Bazen sen Luke'un tek sadık olduğu insanmışsın gibi geliyor. Ellie'nin ölümüyle ilgili senin arkanda duruşu falan. Sen gittikten sonra bu meseleyle bir sürü sıkıntı çekti. Bir sürü insan hikâyesini değiştirmesi, seni ele vermesi için ona güveniyordu," dedi.

Şarap kadehini kafaya dikti ve kadehin kenarından göz ucuyla Falk'a baktı. "Ama asla ele vermedi."

Falk iç çekti. Artık ona söylemesinin zamanı gelmişti. *Luke yalan söyledi. Sen de yalan söyledin.* "Dinle Gretch, o konu..."

"Gerçekten şanslıydın sen," diyerek sözünü kesti. Sesini biraz alçalttı. "Öncelikle Luke'la birlikte olduğun için şanslıydın. Ama Luke'un burada yediği onca laf söz konusu olduğunda, dönüp hikâyesini değiştirmesi çok daha kolay olurdu. Luke olmadan sanırım Clyde polisleri şüphesiz suçu sana atarlardı."

"Evet. Biliyorum. Ama dinle Gretch..."

Gretchen barda etrafına bakındı. İzleyenlerden bir ikisi hışımla başlarını çevirdi.

Şimdi daha alçak bir sesle, "Bak. Luke eleştirilere rağmen sözünden caymadı. Gerçekten senin arkanda durdu. Yirmi yıl boyunca," dedi. "Muhtemelen buradaki bir sürü sorunla senin aranda duran tek şey buydu. O yüzden sana tavsiyem, ben

olsam sonuna kadar dediğimin arkasında durduğumdan emin olurdum."

Tepenin en altındaki köşeyi dönerlerken Aaron gözlerine inanamadı; sonra da, "Tabii ki," diye düşündü. Luke sapasağlam bir halde, suratında kocaman bir sırıtış ve bir elinde sigarayla bir kayanın üzerinde oturuyordu.

"Selam," derken güldü. "Niye bu kadar oyalandınız? Siz..."

Aaron üstüne saldırdı.

Falk, "Of Gretchen! Öyle yapıyorum zaten," derken sesinde neşeli bir ifade olmasına dikkat etti. Ama Gretchen'ın mesajı açıktı. Sorma. Anlatma. "Neden durmayayım?"

Bir an birbirlerine baktılar. Sonra Gretchen geriye yaslandı ve ona gerçekten gülümsedi. "Güzel. Hiçbir nedeni yok tabii. Sadece mantıklı davrandığından emin olmak istedim. Pişman olmaktansa temkinli olmak iyidir." Kadehini kaldırdı. Boş olduğunu fark etti ve geri bıraktı. Falk da kendi içkisini kafasına dikip iki tane daha almak için bara gitti.

Geri döndüğünde, "Herkes benim yaptığımdan o kadar emindiyse, Luke'u da kasabadan kovalamadıklarına şaşırdım," dedi.

Gretchen kadehini alırken yüzündeki gülümseme soldu.

"Bilgin olsun. Bazıları denedi. En başında... Hem de çok. Ama Luke'un nasıl olduğunu bilirsin. Fazla üzerinde durmayıp geçiştirdi. Bocalamadı. Tereddüt etmedi. Sonunda o insanlar da bunu kabullendiler. Buna mecbur kaldılar resmen."

Yine barda etrafına bakındı. Şimdi daha az kişi izliyordu.

"Bak, eğer kendilerine karşı dürüst olsalardı, çoğu insan Ellie'nin kendini öldürdüğünü bilirdi. On altı yaşında, ihtiyacı olan desteği bariz bir şekilde görmeyen bir kızdı ve evet, hepimiz bu konuda suçluluk duymalıyız. Ama insanlar genelde suçluluk duymazlar. Zaten sonunda da notta yazan senin

adındı. Buna yönelik hiçbir zaman bir açıklama gelmedi," deyip durakladı ve hafifçe kaşlarını kaldırdı.

Falk hafifçe başını iki yana salladı. Bunu o zaman da açıklayamamıştı, şimdi de açıklayamazdı. Yıllardır bu konuda kafa yormuştu. Ellie'yle son konuşmalarını tekrar kafasında canlandırıp bir mesaj ya da anlam çıkarmaya çalışmıştı. Ellie için o Aaron'dı, Falk değil. Notu yazdığında aklından ne geçiyordu ki? Falk bazen neyin kendisini daha çok rahatsız ettiğinden emin olamıyordu: Notun yarattığı sorunun mu yoksa nedenini asla bilmemesinin mi?

Gretchen, "Neyse önemli değil. Ellie öldüğü sıralarda seni düşünüyordu ve birini suçlamak isteyenler için bu yeterliydi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Luke önemli biriydi. Buradaki halkın bir parçasıydı. Bu kasabada bir tür lider oldu ve o tarz insanlardan çok fazla kaybetme gibi bir lüksümüz yok. Düşünüyorum da önemli kişilikler böyle olaylara kafa yormamayı tercih ediyorlar," dedi.

Omuz silkti. "Buralardaki herkesin Dow ve Deacon gibi hödüklere katlanmasının nedeni de bu. Burası Kiewarra. Hayat burada zor. Ama hepimiz bunda birlikteyiz. Sen gittin. Luke kaldı. Suç sana kaldı."

Aaron üstüne atıldı ve Luke geri çekildi.

Aaron'ın omuzlarından tutarken, "Kendine gel!" dedi. Sendelediler ve sırt üstü yere düştüler. Küt diye bir ses çıktı ve sigarası Luke'un elinden yuvarlandı. Ellie üstüne basıp söndürdü.

"Kıvılcımlara dikkat eder misin? Onları korkutmayı başardın zaten. Hepimizi de yanarak öldürmemeye çalış bari."

Aaron, kendi bedeninin ağırlığıyla bastırdığı Luke'un Ellie'nin ses tonuna sinir olduğunu hissetti. Bu ses tonu onun çiftlik hayvanları üzerinde kullandığına şahit olduğu bir sesti.

Luke, "Off Ellie! Niye bu kadar havalara girdin? Birdenbire şaka kaldıramaz mı oldun?" derken neşeli ama gösterişli bir

tavır sergilemeye çalıştı ama başaramadı. Aaron terinden alkol kokusunu alabiliyordu.

Ellie, "Sana kimse söylemedi mi? Şakaların komik olması gerekiyor," diye çıkıştı.

"Tanrım! Bugünlerde neyin var senin ya? İçmek istemiyorsun. Gülmek istemiyorsun. Nadiren dışarı çıkıyorsun. Her zaman o aptal dükkânda çalışıyorsun. Artık o kadar sıkıcısın ki belki Aaron'la birlikte olup kurtulmalısınız. Tam birbirinize uygunsunuz."

Sıkıcı... Bu kelime Aaron'a Luke sanki kendisine tokat atmış gibi geldi. Arkadaşına inanamayarak baktı. Sonra gömleğinin yakasından tutup onu öyle sertçe itti ki Luke başını küt diye yere çarptı. Luke'un üzerinden yuvarlanarak kalktı. Nefes nefeseydi. Ondan tarafa bakmak konusunda kendine güvenemedi.

Ellie toprakta yayılmış yatan Luke'a baktı. Yüzünde öfkeden daha beter bir ifade vardı. Bir acıma ifadesi... Etrafta her şey sessiz ve hareketsiz gibi görünüyordu.

"Böyle mi düşünüyorsun?" derken tepesinde durdu. "Arkadaşların sana sadık oldukları için onların sıkıcı olduklarını mı düşünüyorsun? Arada sırada mantıklı davrandıkları için mi? Buradaki tek şaka sensin Luke. İnsanları kendi eğlencen için kullanmanın sorun olmadığını düşünmen."

"Defol git başımdan. Öyle düşünmüyorum."

Ellie, "Düşünüyorsun," diyerek konuşmaya devam etti. "Bunu hepimize yapıyorsun. Bana, Aaron'a, şuradaki kız arkadaşına. Sana değer veren insanları korkutmanın, insanları birbirine kırdırmanın normal olduğunu mu düşünüyorsun?" Başını salladı. "Senin için bütün bunlar sadece kocaman bir oyun. İşte en korkutucu yanın da bu."

Kimse uzunca bir an bir şey demedi. Dördü de birbirine bakmaktan kaçınırken, bu sözcükler ortama ağır bir sis gibi çöktü. Önce Ellie hareket etti. Aniden dönüp ikinci bir kez arkasına bakmadan yürüyüp gitti. Luke ve Aaron yerde onun ardından baktılar. Sonra ayağa kalktılar. Aaron hâlâ Luke'a bakamıyordu.

Luke'un Ellie'nin arkasından, "Sürtük!" diye söylendiğini duydu.

Sertçe, "Hoop! Ona öyle deme," dedi.

Ellie ileride ikisini de duyduğuna dair bir belirti göstermeden sabit bir hızda yürümeye devam etti. Luke dönüp kolunu, hıçkırıkları sessizliğe boğulan Gretchen'a doladı.

"Seni korkuttuysam özür dilerim bebeğim. Bunun bir parça komik olması gerektiğinin farkındaydın değil mi?" Başını eğip dudaklarını onun yanağına bastırdı. Yüzü terden parlıyordu ve sinirden kıpkırmızı olmuştu. "Ama haklısınız. Belki biraz ileri gitti. Dememem gereken bazı şeyler dedim. Belki de size bir özür borçluyum." Bunları derken gerçekten içtenmiş gibi konuşmuştu.

Ellie'nin sesi gecenin arasından tekrar duyuldu: "Onlara bir şey borçlu olduğun kesin."

Hiçbirisi bu tartışmadan bir daha bahsetmedi ama bu konu sıcak hava gibi üzerlerine yapıştı. Ellie Luke'la sadece mecbur kaldığında ve her zaman aynı nazik ama mesafeli ses tonuyla konuştu. Aaron Ellie'nin yanında utangaç, Luke'un yanında sinirli davrandı ve biraz daha kendi içine kapandı. Gretchen kendini aracı rolünde buldu. Luke da sadece hiçbir şeyin değiştiğini fark etmiyormuş gibi yaptı.

Aaron kendi kendine bir gün bütün bu meselenin bir yerde patlak vereceğini söylüyordu ama aslında bundan emin değildi. Fay hatları açığa çıkmıştı ve fark ettiğinden daha derindiler. Haklı olup olmadığını hiç öğrenemedi. Çünkü Ellie'nin iki haftalık ömrü kalmıştı.

Gretchen çizik masanın üzerinden uzanıp Falk'ın parmaklarının ucuna dokundu. Bardaki gürültü arka planda kalarak biraz azaldı. Gretchen'ın çok çalıştığını belli eden elleri vardı. Tırnakları ojesiz ve temizdi. Parmakları Falk'ın ofiste beyazlayan tenine sert geldi.

Ellie'nin onun hakkında yanıldığını biliyordu. Gretchen'ın

aklı asla bir karış havada değildi. Daha sağlam bir karakteri vardı. Kalıp zorluklara göğüs germişti. Sadece kendisini değil, şimdi de muhtemelen Luke Hadler'ı alt eden bir toplulukta bir hayat kurmuştu. Gretchen güçlüydü. Mücadeleciydi ve ona gülümsüyordu.

"Buraya geri gelmenin senin için kolay olmadığını biliyorum ama seni görmek gerçekten güzel. Sen her zaman aramızda tek mantıklı olandın. Keşke...."

Durakladı. Omuz silkti. Bronzlaşmış omuzlarından birisi elbisesinin askısını yukarı kaldırdı. "Keşke kalabilseydin. Belki o zaman her şey farklı olurdu."

Falk göğsünün ve boynunun ısındığını hissedene kadar birbirlerine baktılar. Boğazını temizledi ve hâlâ ona verecek bir cevap bulmaya çalışırken önünde biri belirdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Grant Dow yarısı boş bira bardağını onların arasındaki masaya sertçe koydu. Üzerinde dünden kalma aynı şort ve Bali tişörtü vardı. Falk homurdandı. "Senin buraya gelmenin yasak olduğunu sanıyordum," derken sesini mümkün olduğunca sakin tutmaya çalıştı.

"Bunu buralarda genelde bir öneri olarak kabul ediyorum."

Falk, Dow'un arkasına, barmenin teslim olmuş bir ifadeyle izlediği yere doğru baktı. Kaşlarını kaldırdı ama barmen sadece omuz silkti. Ne yapabilirsin ki? Gretchen masanın karşısından Falk'ın gözüne baktı. Hafifçe başını salladı. Konuştuğunda sesi neşeliydi.

"Ne istiyorsun Grant?"

"Sana ne istediğimi söyleyeyim Gretch. Erkek arkadaş seçiminde daha dikkatli olmak istersin bence." Falk, Dow'un Mal Deacon'ın kibrini taşıdığını ama amcası ters davrandığında buzdolabı gibiyken, Dow'un kesinlikle öfkeden kudurduğunu fark etti.

Yüzü yakından çatlamış damarlar ve yüksek tansiyonun

belirtilerini taşıyordu. "Bu herifin yanında takılan kızlar sonunda ölüyorlar."

Onun arkasında, arkadaşları kıs kıs güldüler. Tepkileri biraz gecikmeli geldi. Falk onların Dow'un önceki gece birlikte olduğu aynı grup mu olduğundan emin değildi. Hepsi tamamen birbiriyle aynı görünüyordu. Barmen Dow'la aralarında geçen konuşmayı izlerken servis yapmayı bıraktı.

"Teşekkürler Grant. Ama ben koca kız oldum artık. Kendi kararlarımı kendim verebilirim. O yüzden tavsiyeni verdiysen neden gidip akşam eğlencene geri dönüp bizi de bizimkiyle baş başa bırakmıyorsun?"

Dow güldüğünde bir ağız dolusu bakımsız dişi gözler önüne serdi. Nefesindeki bira kokusu Falk'a doğru geldi.

"Eminim yaparsın Gretch," deyip ona göz kırptı. "Belirtmem gerekirse bu akşam ayrı bir şık görünüyorsun. Normalde seni buralarda böyle süslenmiş bir halde görmüyoruz," deyip Falk'a baktı. "Bu elbise sadece senin için olmalı mankafa. Umarım takdir edersin."

Gretchen'ın yanakları kızardı ve Falk'ın gözlerine bakamadı. Falk ayağa kalkıp Dow'a bir adım yaklaştı. Dow'un tutuklanmak söz konusu olduğunda kaçma isteğinin, kendisine yumruk atma isteğine ağır basacağı konusunda risk alıyordu. Haklı çıkmayı umdu. Falk bazı becerileri olduğunun farkındaydı ama bar kavgası onlardan biri değildi.

Sakince, "İstediğin ne Grant?" dedi.

"Aslında dün hatalı bir başlangıç yaptık. O yüzden sana telafi etmen için bir şans vermeye geldim."

"Neyi?"

"Neyi olduğunu biliyorsun."

Birbirlerine baktılar. Grant Dow her zaman daha büyük, daha iri ve daha güçlü olmuştu. Sürekli öfkeden patlamanın eşiğinde olduğundan yaklaşırken insanların sokağın karşı tarafına koşuşturmalarına neden oluyordu. Şimdi yaşça daha

büyükken ve ufukta kronik bir sağlıksızlığın belirtileri görünürken, öfkeli sert tavrı adeta bedeninden dalga dalga yayılıyor gibiydi.

Falk, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Hayır. Bu kadar falan değil. Tavsiyemi dikkate al. Amcamın tavsiyesini dikkate al. Bugünlerde ne yap et ama burayı terk et," derken Dow'un sesi alçaktı. "O ciğeri beş para etmez Hadler, başına açacağın belaya değmez. Şuraya yazıyorum."

Dow arkasına, arkadaşlarına baktı. Barın camından dışarıda geceden başka bir şey görünmüyordu. Falk ana caddenin ötesinde şehrin ıpıssız olduğunu biliyordu. *Buralarda, o rozetler gerektiği kadar anlam ifade etmezler.* Belki de öyleydi ama yine de o rozetlerin bir anlamı vardı.

Falk, "Biz Hadlerların ölümüyle ilgili bazı şeyleri açığa kavuşturduktan sonra gideceğim. Ondan önce değil," dedi.

"Bu tamamen senin problemin."

"Böyle küçük bir kasabada vurulup öldürülen bir aile mi? Bence bu bir şekilde herkesin problemi. Sen de bu konuda bazı derin düşüncelerin varmış gibi duruyorsun. O yüzden belki de seninle başlarız. Meseleyi bir resmiyete bağlarız. Ne dersin?"

Falk cebine uzanıp küçük bir not defteri ve kalem çıkardı. Sayfanın tepesine Hadler Soruşturması yazdı. Onun hemen altına da adam görebilsin diye Dow'un adını büyük harflerle yazdı.

"Tamam. Sakin ol pislik." Falk'ın tahmin ettiği gibi tutuştu. Kayıt tutulan bir kâğıtta ismini görmenin belirli bir etkisi vardı.

"Adresini doğrular mısın?"

"Sana adresimi vermeyeceğim."

"Sorun değil." Falk hiç duraklamadı. "Neyse ki biliyorum." Deaconların çiftliğiyle ilgili detayları yazdı. Dow'un arkasındaki takipçilerine baktı. Aralarında geçen bu muhabbetten bir parça geri çekilmişlerdi. "Arkadaşlarının isimlerini de alacağım. Onlar da dahil olmaya bu kadar meraklılarsa tabii."

Grant etrafına bakındı. Grubunun yüzlerindeki boş bakan ifadeler kaybolmuştu. Şimdi ona öfkeyle bakıyorlardı.

"Suçu üstüme mi atmaya çalışıyorsun? Kendine bir günah keçisi bulmaya mı?"

Falk gözlerini devirme isteğine karşı koyarak, "Grant, masamıza gelen sensin," dedi.

Dow öfke dolu bakışlarla onu şöyle bir süzdü. Sağ elini yumruk yaptı. Buna değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. Arkasına doğru baktı. Barmen ellerini bara koymuş, hâlâ onları izliyordu. Dow'a sert bir bakış attı ve başıyla kapıyı işaret etti. Onlara bu akşam başka içki yoktu.

Dow yumruğunu serbest bıraktı ve sanki gösterdiği bu çabaya değmezmişçesine geriye doğru temkinli bir adım attı.

Falk'a, "Her zamanki gibi işin gücün yalan dolan ve saçmalık. Gerçi, öyle de olman gerekiyor. Buralarda hayata kalmak için böyle olman lazım," dedi.

Başıyla işaret edince arkadaşları peşinden dışarı çıktılar. Aralarında geçen konuşma sırasında alçalan genel gürültü seviyesi yavaş yavaş normale dönerek yükseldi.

Falk geriye yaslandı. Gretchen ağzı bir parça açık bir halde onu izliyordu. Falk sırıttı ama not defterini kaldırırken, titremesinin geçtiğinden emin olana kadar elini cebinde tuttu.

Gretchen inanamayarak başını salladı. "Tanrım! Ne karşılamaydı ama. Aferin." Ona göz kırptı. "Sana bir parça mantığı olan tek kişi olduğunu söylemiştim," deyip ayağa kalktı ve içkilerini tazeletti.

Sonra bar kapanırken, Falk arabasına kadar ona eşlik etti. Sokak sessizdi. Sokak lambalarının altında Gretchen'ın saçları bir hale gibi ışıldıyordu. Aralarında bir adım mesafe, orada öylece durup birbirlerine baktılar. Gretchen sonunda gülüp iki elini de onun omuzlarına koyana kadar her hareket tuhaf ve fazla düşünülmüş gibiydi. Gretchen eğilip onu yanağından öptü. Öperken de dudaklarının kenarına değdi. Falk kollarına

ona doladı ve ılık gece havasında sıcak bedenleri temas ederek bir an öyle yakın durdular.

Sonunda Gretchen hafifçe iç geçirerek geri çekildi ve arabasına bindi. Gülümseyerek el sallayıp sonra da gitti. Falk yıldızların altında durarak her şeyi, Grant Dow'u düşündü. Adam sürekli saçma sapan konuşuyordu. Orası kesindi. Ama Falk'ın dikkatini çeken ve aklında tuttuğu bir şey söylemişti. Falk o şeyi şimdi hatırlayıp detaylı bir şekilde üzerinde düşündü.

Bu elbise sadece senin için olmalı mankafa.

Bara giderken yol boyunca sırıttı.

Barmen seslendiğinde Falk odasına çıkan merdivene bir adım atmıştı.

"Sorun olmazsa bir dakika buraya gelir misin dostum?"

Falk eli tırabzanda iç geçirdi. Özlemle merdivenlerden yukarı baktı. Kraliçenin kötü çerçeveli bir portresi merdivenin yanındaki duvardan soğuk bir ifadeyle ona bakıyordu. Arkasına dönüp ağır adımlarla tekrar bara girdi. Mekan şimdi boştu. Barmen barın üzerini bir bezle silerken temizlik sıvısının asitli limon kokusu geliyordu.

"Bir şey içer misin?"

Falk, "Kapalı olduğunu sanıyordum," derken bir tabure çekip oturdu.

"Kapalıyım. Bu müesseseden." Barmen Falk'ın önüne bir bira koyup sonra da kendine bir tane doldurdu. "Teşekkür olarak kabul et."

"Ne için?"

"Grant Dow'un bir sürü insana sataştığını gördüm ve bu, çoğunlukla da benim birinin kanlarını temizlememle sonuçlanıyor. Ama bu gece durum öyle değildi. Arkama yaslanıp seninle soğuk bir bira içebilirim." Elini uzattı. "Adım David McMurdo."

"Şerefe." Falk birasından bir yudum aldı ve boğazından kolayca akmasına şaşırdı. O hafta, normalde bir haftada içtiğinden daha çok içki içmişti. "O meseleyle ilgili özür dilerim. Sorun çıkmayacağını söylediğimi biliyorum."

McMurdo, "Dostum buradaki bütün sorunlar bu şekilde halledilseydi, ben de mutlu bir adam olurdum," derken sakalını okşadı. "Ne yazık ki burada işler azıcık yumruk yumruğa tarafına kaydı hep."

"Ne kadar zamandır kasabadasın?"

"On yıl olacak. Ama çoğu beni hâlâ yeni olarak görüyor. Burada doğup büyüyeceksin ya da sonsuza kadar yabancı kalacaksın. Kiewarra'da işler böyle yürüyor gibi."

Falk buruk bir gülümsemeyle, "Burada doğup büyümek de serbest geçiş sunmuyor insana," dedi. "Ta buralara nasıl yolun düştü?"

McMurdo durakladı. Dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. "Sen Kiewarra'yı terk etmenin nedeni olarak neyi gösteriyorsun?"

Falk duygusuzca, "Kariyer imkânları," dedi.

"O zaman sanırım ben de aynısını söyleyeceğim ve konuyu kapatacağım," derken boş barı işaret ederek göz kırptı. "Yine de buradan gitmek sana yaramışa benziyor. Dow'la başa çıkmak konusunda senden alacağı bazı ipuçları, arkadaşın Luke'un da işine yarayabilirdi dürüst olmak gerekirse. Tabii artık çok geç."

"Atışırlar mıydı da?"

"Düzenli olarak. Eskiden biri burada olduğunda diğeri de gelecek diye ödüm kopardı. Onlar... bilmiyorum. Bir çift mıknatıs, siyam ikizleri, kıskanç eski sevgililer falan gibiydiler. İkisi de diğerini rahat bırakamıyordu."

"Hangi konuda anlaşmazlık yaşıyorlardı?"

McMurdo gözlerini devirdi. "Hangi konuda yaşamıyorlardı ki? Aklına gelecek her konuda. Hava, kriket, çoraplarının lanet rengi. Her zaman birbirlerine satışıyorlardı. Her bahaneyle."

"Nasıl bir sataşmadan bahsediyoruz? Yumruk yumruğa girmek gibi mi?"

"Arada sırada. Birkaç kez kızıştı ama yakın zamanlarda pek öyle olmadı. Son birkaç yıldır sadece itişip kakışma, ateşli söz dalaşları falandı daha ziyade. Beni yanlış anlama. Birbirlerini hiç sevmiyorlardı. Ama dövüşmek, biraz stres atmak bir şekilde ikisinin de hoşuna gidiyordu."

"Bunu hiç anlayamamışımdır."

"Ben de. Ben güzel bir kadeh içki içmeyi tercih ederim şahsen. Ama bazı heriflerin böyle işine geliyor olmalı." Sağlık müfettişlerinin izlemediğinin farkında bir adam gibi barı sildi. "Dow'a haksızlık etmemek gerekirse, o amcasına bakmak zor olmalı."

Falk, Mal Deacon'ın kendisini babasıyla karıştırdığını hatırladı.

"Bu günlerde aklı biraz gitti. İçki yüzünden mi yoksa daha tıbbi bir konu mu bilemiyorum. Ama her neyse onu sessizleştiriyor. İçeri giriyor ve burada bir içkiyle oturuyor ya da o köpeğiyle birlikte insanlara surat asarak kasabada vakit geçiriyor ama hepsi o kadar."

"Grant Dow hiçbir zaman Florence Nightingale tarzı bir insan gibi gelmedi bana. Amcasına tam zamanlı mı bakıyor?"

McMurdo sırıttı. "Of hayır! Aslında işçi o. Tesisat, bir parça inşaat gibi değişik işler yapıyor. Bira parasını hangisi çıkarırsa. Ama talih kuşu beklentisinin yapabilecekleri harika değil mi? Deacon çiftliğini ona bırakacak ya da en azından söylenti o şekilde. Her zaman arazi almak için aranan şu Asyalı yatırım grupları söz konusu olduğunda oldukça değerlenebilir. Görünüşe göre kuraklık sonsuza kadar devam etmeyecek."

Falk bir yudum aldı. İlginç diye düşündü. Hadlerların arazisi Deacon'ın çiftliğiyle yan yanaydı. Piyasa fiyatının ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama iki parsel birleşince doğru alıcı için her zaman daha değerli olurdu. Hadlerların yeri satışa çıkarsa tabii ki de.

Luke hayattayken ve kontroldeyken şimdi olduğundan daha az olası bir senaryoydu bu. Falk bu konuyu gelecekte üzerinde düşünmek üzere bir kenara ayırdı.

McMurdo, "Peki senin Hadlerların ölümlerini araştırdığına yönelik söylentilerin aslı var mı?" dedi.

Falk bir gecede ikinci kez, "Resmi bir şey değil," dedi.

McMurdo, "Anladım," derken imalı bir ifadeyle gülümsedi. "Muhtemelen buralarda bir şeyler yapmanın en iyi yolu bu."

"Bunun yanı sıra buralarda bilmem gereken bir şey oldu mu?"

"Öldüğü günden önceki gece Luke'un büyük bir kavgaya karışması gibi bir şeyi mi kastediyorsun? Grant Dow'un bütün barın önünde onun ailesini soğuk kanlılıkla vuracağını açıklaması gibi mi?"

"Öyle bir şeyin faydası olurdu."

McMurdo, "Senin hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm dostum," derken sararan dişlerini gösterdi.

Falk, "Jamie Sullivan cinayetlerden önce Luke'la birlikte burada olduğunu söyledi. Tavşan avlamak için plan yapıyorlarmış," dedi.

"Doğru."

"Dow da burada mıydı?"

"Evet, tabii ki de. Çoğu akşam burada zaten. O yüzden gelmesine engel olunmasından nefret ediyor. Bu her ne kadar benim işime yarasa da. Engellenmek onun için her şeyden ziyade sinir bozucu bir şey. Böyle bir şeyi uygulamak benim için çok zor. O da bunun farkında. Ne zaman uygulamayı denesem, ahmak arkadaşları bir sürü kutu birayla verandaya çöküyorlar. Benim de hiç para kazanmamak gibi bir sorunum oluyor. Neyse..." McMurdo başını salladı. "Soruna cevap vermek gerekirse, Grant Dow, Luke'un olduğu son akşam buradaydı. Ama bilgin olsun, neredeyse herkes de buradaydı. Televizyonda kriket maçı vardı. O yüzden içerisi tıka basa doluydu."

"Luke'la konuştuklarını duydun mu? Aralarında hiç etkileşim oldu mu? İkisinden biri diğerine sataştı mı?"

"Hatırladığım kadanyla hayır. Ama dediğim gibi yoğun bir akşamdı. Çok yoğun çalışıyordum." McMurdo birasının son yudumunu mideye indirirken bir an düşündü ve hafifçe geğirecekmiş gibi olup bastırdı.

"Ama o ikisi söz konusu olduğunda kim ne diyebilir ki? Neler olacağı konusunda bir akşamı diğerinden asla ayıramazsın ki. Luke'un arkadaşın olduğunu, Dow'un da bir hödük olduğunu biliyorum ama birçok yönden çok benziyorlardı. İkisi de huysuz, abartılı tavırları olan, çabuk sinirlenen insanlardı. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Anlatabildim mi?"

Falk başını salladı. Biliyordu. McMurdo boş bardakları aldı ve Falk bunu gitmesi için bir işaret olarak algıladı. Taburesinden indi ve iyi geceler dileyerek barıneni ışıkları söndürüp alt kata karanlığın içine inmek üzere bıraktı. Merdivenleri yarı bitkin yarı sendeler adımlarla çıkarken, yeni bir sesli mesaj gelince cep telefonunun ekranı yandı. Odasının kapısını kilitleyip yatağına yatana kadar bekledikten sonra beceriksizce tuşlara dokundu. Ahizeden tanıdık bir ses geldiğinde gözlerini kapattı.

"Aaron, telefonuna cevap verir misin?" diyen Gerry Hadler'ın sözcükleri kulağına çabuk çabuk geldi. "Bak. Ellie'nin öldüğü günle ilgili çok düşünüyorum." Uzunca bir sessizlik oldu. "Yapabilirsen yarın çiftliğe gel. Bilmen gereken bir şey var."

Falk gözlerini açtı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Falk arabasını önüne park ederken Hadlerların çiftliği bir farklı göründü. Yırtılmış sarı olay yeri inceleme bandı ön kapıdan sökülmüştü. İki tarafta da tüller ve perdeler açık, her pencere aralanmıştı.

Kuşluk vakti güneşi daha o saatten kavurucuydu ve Falk arabadan inerken şapkasına uzandı. Karen'la Billy'nin okuldaki eşyalarının olduğu kutuyu kolunun altına alarak yoldan yukarı doğru çıktı. Ön kapı açıktı. İçerideki çamaşır suyu kokusu biraz hafiflemişti.

Falk, Barb'ı ebeveyn yatak odasında buldu. Luke'la Karen'ın ikiz yatağının kenarına oturmuştu. Bir çekmecenin içindekiler açık yeşil bir yatak örtüsünün üstüne devrilmişti. Yuvarlanmış çoraplar ve kırışık şort iç çamaşırları boştaki bozuk paralar ve kalem kapaklarıyla bir aradaydı. Barb'ın yanaklarından süzülen göz yaşları kucağındaki bir kâğıt parçasının rengini değiştiriyordu.

Falk nazikçe kapıyı çaldığında sıçradı ve onun yanına giderken, el yapımı bir babalar günü kartı tuttuğunu gördü. Yüzünü koluna sildi ve kartı Falk'a doğru salladı.

"İyi bir temizlikten hiçbir sır kurtulamaz, değil mi? Görünüşe göre Billy de heceleme konusunda babası kadar kötüymüş."

Gülmeye çalıştı ama sesi çatladı. Falk otururken omuzlarının düştüğünü hissetti ve bir kolunu omzuna doladı. Yakıcı hava açık pencerelerden içeri süzülürken odada bunaltıcı bir sıcaklık hâkimdi. Falk hiçbir şey söylemedi. Pencerelerin o evden dışarı çıkardıkları şey, içeri girmesine neden olacaklarından çok daha önemliydi.

Falk, Barb'ın hıçkırıkları biraz yatıştığında, "Gerry uğramamı istedi," dedi. Barb burnunu çekti.

"Evet canım. Söyledi. Büyük ambarı boşaltıyor sanırım."

Falk, Gerry'nin karısına içini dökmeyi uygun göreceği bir zaman gelecekse de ne zaman gelecek diye merak ederek, "Neyle ilgili olduğunu söyledi mi?" dedi.

"Hayır. Belki de sana Luke'un bir şeyini vermek istiyordur. Bilmiyorum. Bu temizlik zaten en başından onun fikriydi. Bununla yüzleşmemizin zamanının geldiğini söylüyor."

Luke'un bir çift çorabını alıp yeniden göz yaşlarına boğulduğunda son cümlesi neredeyse araya kaynıyordu.

"Charlotte'ın hoşuna gidebilecek bir şey var mı diye düşünüyordum. Çok özlem duyuyor," derken Barb'ın sesi peçetenin ardından boğuk çıktı. "Yaptığımız hiçbir şeyin ona faydası oluyor gibi görünmüyor. Onu bakıcıyla bıraktık ama Gerry aslında onu yanımızda getirmemizi, eski eşyalarının onu yatıştırıp yatıştırmadığını görmemizi önerdi. Buna izin vermeme imkân olmadığını söyledim ona. Olanlardan sonra onu tekrar bu eve getirmemin imkânı yok."

Falk, Barb'ın sırtını sıvazladı. O ağlarken yatak odasında etrafa bakındı. Bir tabaka toz dışında, düzenli ve temizdi. Karen ıvır zıvırı kontrol altında tutmaya çalışmıştı ama odayı davetkâr yapacak yeteri kadar kişisel dokunuş da vardı.

Kaliteli görünen ama muhtemelen ikinci hatta üçüncü el olan bir şifonyerin üzerinde çerçeveli bebek fotoğrafları duru-

yordu. Dekorasyona harcanan her türlü para, görünüşe göre çocuk odalarına ayırılmıştı. Gardıroptaki bir aralıktan Falk plastik askılara asılmış sıra sıra kıyafetleri görebiliyordu. Solda düz ve dar kadın tişörtleri, onların yanında da bluzlar, iş pantolonları ve birkaç yazlık elbise vardı. Luke'un kot pantolonlarıyla tişörtleri, daha özensiz bir şekilde sağ tarafa yığılmıştı.

Yatağın iki yanı da üzerinde düzenli bir şekilde uyunmuş gibi görünüyordu. Karen'ın komodinin üzerinde oyuncak bir robot, bir tüp gece kremi ve bir dizi kitabın üstünde bir tane okuma gözlüğü vardı. Luke'un tarafında kargacık burgacık harflerle üzerine 'Babacım' yazılmış kirli bir kahve kupasının yanında fişte bir telefon şarjı vardı. Yastık kılıflarında hâlâ gölgeli çukurluklar vardı. Falk, Luke Hadler kendisi ve ailesi ölmeden önceki günlerde her ne yapıyorsa, bunun koltukta uyumak olmadığını düşündü. Bu oda kesinlikle iki kişilik bir odaydı.

Falk'ın kafasında kendi yatak odası canlandı. Bugünlerde çoğunlukla yatağın ortasında yatıyordu. Nevresim takımı genç bir çocukken kullandığı aynı lacivert nevresim takımıydı. Nevresimleri son birkaç yıldır gören hiç kimse daha cinsiyetsiz bir renk önerecek kadar rahat edememişti. Dairesine ayda iki kez gelen temizlikçi de çoğunlukla yapacak bir şey bulmakta zorlanıyordu. Biliyordu. Falk bir şeyler biriktirmez, duygusal nedenlerden dolayı pek bir şey saklamazdı. Üç yıl önce, iki kişilik dairesi tek kişilik bir eve dönüştüğünde kendisine kalan mobilyalarla idare etmişti.

Sevgilisi gitmeden önce son bir kez, "Kapalı bir kutu gibisin," demişti. Birlikte oldukları iki yıl boyunca bunu birçok kez söylemişti. Önce ilgisini çektiği için, sonra endişelendiği için, sonunda da suçlayarak. Falk'a neden kendini ona açamadığını sormuştu. Neden kendini ona açamıyordu? Ona güvenmiyor muydu? Yoksa onu yeterince sevmiyor muydu? Falk bu soruya pek çabuk cevap vermemişti. Bunu çok geç fark etmişti. Bir anlık sessizlik ikisinin de ölüm çanını duymalarına

yetecek kadar yüksek sesliydi. O zamandan beri, komodinin üstünde kitap, bir alarmlı saat ve nadiren kullanılan, eskimeye yüz tutan bir kutu prezervatiften başka hiçbir şey olmazdı.

Barb sesli bir şekilde burun çekerek onu odaya geri götürdü. Falk babalar günü kartını onun kucağından aldı ve koymak için uygun bir yer arayarak çaresizlikle etrafına baktı.

Barb kızarmış gözleriyle onu izleyerek, "Gördün mü? İşte sorun tam da bu. Onların bütün bu eşyalarıyla ne halt edeceğim ben? O kadar çok şey var ki ve hiçbir şeyi koyacak yer yok. Hepsini evimize sığdıramam ama hiçbirinin bir önemi yok gibi de dağıtamam..."

Elinin altındaki alakasız şeyleri, yataktaki eşofman altını, oyuncak robotu, Karen'ın gözlüklerini hışımla toplayıp göğsüne bastırdığında sesi tiz çıkıyordu. Komodinin üzerindeki kitapları alıp yüksek sesle söylendi. "Off, Tanrı aşkına! Bir de bu lanet kütüphane kitapları var. Bunların iade süresi ne kadar geçmiş olacak?" Suratı kızarmış ve öfkeli bir halde Falk'a döndü.

"Kimse sana bunun nasıl olacağını söylemiyor, değil mi? Ah! Hepsi kayıplarımız için sabır diliyorlar, uğrayıp dedikodu yapıldığında kapmak istiyorlar ama kimse ölen oğlunun çekmecelerine bakıp onun kütüphane kitaplarını iade etmekten bahsetmiyor, değil mi? Kimse bununla nasıl başa çıkılacağından bahsetmiyor."

Falk vicdan azabı duyarak yatak odası kapısının dışına bıraktığı Karen'la Billy'nin eşyalarının olduğu fazladan kutuyu aklına getirdi. Barb'ın elindeki kitapları aldı ve onları kendi kolunun altına koyarak Barb'ı yatak odasından dışarı çıkardı.

"Senin için bu konuyla ben ilgilenebilirim. Şimdi hadi..." Onu duraklamadan Billy'nin odasının yanından geçirdi ve içinin bir parça rahatladığını hissederek aydınlık mutfağa girdi. Barb'ı bir tabureye oturttu. "Sana bir fincan çay yapalım," diyerek yarım kalan cümlesini tamamladı ve en yakındaki dola-

bı açtı. Orada ne bulacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu ama olay yeri olan mutfaklarda bile genelde fincanlar olurdu.

Barb onu bir dakika kadar izledikten sonra burnunu sildi ve tabureden kalktı. Onun kolunu sıvazladı.

"Bırak da ben yapayım. Neyin nerede olduğunu biliyorum."

Sonunda sade hazır kahveye razı olmak zorunda kaldılar. Buzdolabı iki haftadır boşaltılmamıştı.

Su ısıtıcısının ısınmasını beklerken Barb, "Sana hiç teşekkür edemedim Aaron. Bize yardım ettiğin için. Olanlarla ilgili soruşturma başlattığın için."

"Barb, ben öyle bir şey yapmadım. Komiser Raco'yla yaptığım şeyin kayıt dışı olduğunun farkındasın değil mi? Biz sadece bazı sorular soruyorduk. Resmi bir şey yok."

Barb öyle bir, "Ah, evet. Tabii ki de. Tamamen farkındayım," dedi ki Falk gerçekten farkında olup olmadığını anlayamadı. "Ama insanların merakını uyandırdın. Bütün farkı yaratan da bu. Bir şeyleri harekete geçirdi."

Falk'ın aklına Ellie geldi ve Barb'ın minnettar olduğuna pişman olmamasını umdu.

Barb üç fincana kaynar sudan dökerken, "Luke senin gibi bir arkadaşı olduğu için hep çok minnettardı," dedi.

Falk sadece, "Teşekkürler," dedi ama Barb onun ses tonunu duyunca başını kaldırıp baktı.

Barb, "Gerçekten öyleydi," diye ısrar etti. "Bunu dile getirmek konusunda başarılı olmadığını biliyorum ama hayatında senin gibi birine ihtiyacı vardı. Sakin ve aklı başında birine. Ben hep Luke'u Karen'a çeken şeyin de kısmen bu olduğunu düşünmüşümdür. Onda da aynı özelliklerden gördü." Otomatik olarak sağ çekmeceyi açıp bir kaşık buldu. "Sen Karen'la tanıştın mı hiç?"

Falk olumsuz anlamda kafa salladı.

"Tüh! Bence onu gerçekten severdin. Birçok açıdan bana seni hatırlatıyor... hatırlatıyordu. Bazen birazcık... bilmiyorum

belki sıkıcı olabileceğinden endişeleniyordu sanırım. Luke'la büyük fikirleri arasında duran tek engel olduğundan... Ama öyle değildi. Düzenli ve gerçekten akıllı bir kızdı o. Ayrıca tam Luke'un ihtiyacı olan biriydi. Oğlumun ayaklarının yere basmasını sağlıyordu. İkiniz de öyle yapıyordunuz." Barb, Falk'a uzunca bir süre baktı. Başını buruk bir ifadeyle biraz yana doğru eğdi. "Düğün için geri gelmeliydin. Ya da herhangi bir zaman. Gözlerimiz seni aradı."

"Ben..." diye söze başladığında çalışmak zorunda olduğunu söyleyecekti ama Barb'ın ifadesindeki bir şey sözcüklerin dilinin ucuna kadar gelip orada kalmasına neden oldu. "Dürüst olmak gerekirse, hoş karşılanacakmışım gibi gelmedi."

Barb Hadler bir zamanlar kendine ait olan mutfakta iki koca adım atarak ellerini uzattı ve Falk'a kollarını doladı. Falk iyice içine işlemiş gerginliğin dağılmaya başladığını hissedene kadar Barb ona sıkıca sarıldı.

Barb, "Sen Aaron, benim ailemde her zaman hoş karşılanıyorsun. Asla aksini düşünme," deyip geri çekildi ve bir an için geçmişteki Barb Hadler'dı. Dumanları tüten iki kahve fincanını Falk'ın ellerine verdi. Kütüphane kitaplarını kolunun altına sıkıştırdı ve gözünde annelere özgü bir ışıltıyla, başıyla arka kapıyı işaret etti.

"Hadi bunları kocama götürelim de ona bu evin temizlenmesini istiyorsa ambarda saklanmayı kesip kendisi temizlemesi gerektiğini söyleyebileyim."

Falk, Barb'ın peşinden arka kapıdan göz kamaştırıcı gün ışığına çıktı. Oyuncak bir kriket sopasına ayağının kenarıyla basıp kahveyi bileğine dökmekten son anda kurtuldu.

Kendi hayatı da böyle olabilir miydi? Birdenbire merak etti. Çocuk kriket sopaları ve çiftlik evlerinde kahveler falan mı olurdu? Hayal etmeye çalıştı. Açık havada babasıyla yan yana

çalışıp babasının elini eteğini çekip kontrolü ona teslim edeceği anı beklemeyi, cumartesi akşamlarını Fleece'de Luke'la geçirmeyi, gözleri bir gün etrafa kaymayı bırakana kadar çoğunlukla değişmeyen kayda değer insanları incelemeyi. Hareketli ama güzel bir kır düğününü, dokuz ay sonra ilk bebeğin gelişini, ondan bir yıl sonra da ikincinin gelişini, ona doğal olarak gelmeyeceğini bildiği ama çaba göstereceği babalık rolünü... Kendi çocuğun olunca farklı olduğunu söylerler hep.

Çocukları kaçınılmaz bir şekilde Luke'un oğluyla arkadaş olurlardı. Hepsi karmakarışık kasaba okulunda şanslarını denemek zorunda kalırlardı ama aynı zamanda bacaklarını uzatabilecekleri kilometrelerce arazileri olurdu.

Tarlada çalışarak geçirdikleri günler yorucu olurdu tabii ki de ama evde geçirilen akşamlar samimi ve gürültü, karmaşa ve kahkaha sesleriyle dolu olurdu. Ayrıca sevgi... Her zaman ışık açık bekleyen biri olurdu. O biri kim olurdu diye düşündü. Ellie mi?

Kurduğu hayal hemen bulanıklaşıp dağılmaya başladı. Ellie yaşasaydı, Falk burada kalsaydı, her şey farklı olsaydı... Bu fikir tamamen bir hayal ürünüydü. O hayalin gerçekleşmesi için kaçırılan bir sürü fırsat vardı.

Falk Melbourne'deki hayatını seçmişti ve bununla mutlu olduğunu düşündü. Sokaktan aşağı yürüyebilmeyi, etrafının insanlarla çevrili olmasını ama birinin bile onu tanımamasını seviyordu. Beynini sonra da belini yoran işinden keyif alıyordu.

Hayat alıp vermeye dayalıydı. Dairesi her günün sonunda eve döndüğünde sessiz ve boş olabilirdi ama hakkında her şeyi bilen meraklı gözler tarafından gözetlenmiyordu. Komşuları onu yargılamıyor ya da taciz etmiyor ya da ailesiyle ilgili dedikodular yaymıyorlardı. Kapısının önüne hayvan cesetleri bırakmıyorlardı. Onu kendi haline bırakıyorlardı.

İnsanlarla arasına mesafe koymayı, arkadaştan ziyade tanıdıklar edinmeyi alışkanlık edindiğinin farkındaydı. Ama onlar-

dan herhangi birisi, olur da şişmiş ve yarılmış bir halde çocukluk evine çok yakın olan nehrin kıyısına vursa sorun olmazdı. Ayrıca evet, her gün işe giderken yolda zorlanıyor ve günlerinin çoğunu ofisin floresan ışıkları altında geçiriyordu ama en azından yaşama sevinci hava durumu gibi hassas bir konuya bağlı değildi. En azından bulutsuz gökyüzü yüzünden, silahın yanlış tarafının doğru bir cevapmış gibi gelmesi ihtimali olacak kadar büyük bir korku ve ümitsizlik duymuyordu.

Luke Hadler eve geldiğinde onu bekleyen açık bir ışığı olabilirdi ama bu sefil, çaresiz halkın arasından başka bir şey ön kapısından içeri sinsice evine girmişti. Hem de o şey, ışığı sonsuza kadar söndürmeye yetecek kadar rezalet, yoğun ve karanlıktı.

Ambarlardan birinin dışında bir süpürgeye yaslanan Gerry'nin yanına vardıklarında Falk'ın keyfi kaçmıştı. Onlar yaklaşırken Gerry şaşkınlıkla başını kaldırıp karısından tarafa endişeli bir bakış atmıştı.

Falk ona fincanlardan birini uzatırken, "Geldiğini bilmiyordum," dedi.

Barb, "İçeride bana yardım ediyordu," dedi.

Gerry, "Peki. Teşekkürler," derken tereddütlü gibiydi.

"Hâlâ yapılacak çok şey var. Burada oyalanmayı bitirdiğinde tabii." Barb kocasına hafifçe gülümsedi. "Görünüşe göre benden de daha az bir ilerleme kaydetmişsin."

Gerry, "Biliyorum. Özür dilerim. Burada olmak fark ettiğimden de daha zor," deyip Falk'a döndü. "Gelip bununla yüzleşmemizin zamanının geldiğini düşündüm. Bir şeylerle uğraşmamızın da." Eve doğru baktı. "Dinle. İstediğin herhangi bir şey var mı? Fotoğraf falan? İstersen alabilirsin."

Falk o korkunç evden kendi hayatına tek bir hatıra bile almayı isteyebileceğini düşünemiyordu. Olumsuz anlamda başını salladı.

"Hayır, teşekkürler Gerry."

Kahvesinden kocaman bir yudum alıp öyle hızlı yuttu ki neredeyse boğulacaktı. Bu yerden uzaklaşmak için can atıyordu. Gerry'yle yalnız konuşabilmek için Barb'ın gitmesini diledi.

Onun yerine hepsi ufka bakarak sessizlik için kahve içtiler. Uzakta Falk, tepenin eteğinde bodur ve çirkin bir halde duran Mal Deacon'ın çiftliğini görebiliyordu. Barmenin Deacon çiftliğinin yeğenine kalacağına dair yorumunu hatırladı.

"Burayı ne yapacaksınız?" diye sordu. Gerry ve Barb birbirlerine baktılar.

Gerry, "Henüz karar vermedik. Sanırım satmak zorunda kalacağız. Eğer yapabilirsek. Parayı Charlotte için fona yatırırız. Ama evi yıkıp sadece arsa olarak satmak zorunda kalabiliriz," dedi. Barb onaylamadığını gösteren bir ses çıkardı ve Gerry ona baktı.

"Evet, biliyorum hayatım," derken sesinde bir yenilgiye uğramışlık belirtisi vardı. "Ama bütün bundan sonra çevreden kimsenin bu evde yaşamak isteyeceğini düşünemiyorum. Sen düşünebiliyor musun? Yabancılar da buraya taşınmak için sıraya falan girmiyorlar."

Falk, "Deacon ya da Dow güçlerini birleştirmekle ilgili bir şeyden bahsetti mi? Asyalı yatırımcılar için iki araziyi de parsellere ayırmaktan falan?" diye sordu.

Barb yüzünde bir tiksinti ifadesiyle ona döndü. "Onlarla birleşmek bir yana dursun, o ikisine günahımızı satmayız. Öyle değil mi Gerry?"

Kocası olumsuz anlamda başını salladı ama Falk onun Kiewarra'daki gayrimenkul piyasasına dair daha gerçekçi bir bakışı olduğunu tahmin etti.

"Tellerin o tarafından otuz yıllık ıstırap dışında başka bir şey görmedik," diye sözlerine devam ederken Barb'ın sesi biraz daha yükseldi. "Ona şimdi de yardım etmeyiz. Mal eskiden geceleri gizlice çıkıp sınırları değiştirirdi. Bunu biliyor

muydun? Sanki fark etmeyecek kadar aptalız da. Yere çivilenmemiş bulabildiği her şeyi de yürütürdü. Yıllar önce Luke'un köpeğini ezenin o olduğunu biliyorum. Ne kadar inkâr ederse etsin. Sen de hatırlıyor musun?"

Falk kafa salladı. Luke o köpeği çok severdi. On dört yaşındaydı ve yolun kenarında onu kucağına almış sallayarak açlıktan ağlamıştı.

"Ayrıca gençken de gece geç saatlere kadar kasabadan herifleri eve dolduruyordu. Öyle değil mi Gerry? İçip içip yolları kamyonlarıyla darmadağın ediyorlardı. Çiftliği ayakta tutmak için şafak vaktinde kalkmak zorunda olduğumuzu bile bile müziği son ses açıyorlardı."

Gerry, "O uzun zaman önceydi hayatım," dedi ve Barb ona döndü.

"Onu mu savunuyorsun ?"

"Hayır. Tanrım! Hayır. Ben sadece olanı söylüyorum. Bir süredir elinden pek bir şey gelmiyor, değil mi? Sen de biliyorsun."

Falk, Deacon'la bardaki tuhaf karşılaşmasını düşündü.

"Bir tür demans hastalığı var gibi."

Barb alaylı alaylı güldü. "Onun adı bu muymuş? Bana sorarsan zavallı hayatı boyunca yaptığı kötülükler o ayyaş herife dönüp geri geldi."

Kahvesinden bir yudum alıp Deacon'ın arazisine baktı. Tekrar konuştuğunda Falk sesindeki pişmanlığı duyabiliyordu.

"En çok üzüldüğüm Ellie oldu. Biz en azından Mal'ın yüzüne kapıyı kapatabiliyorduk ama o zavallı kızcağız bununla yaşamak zorundaydı. Sanırım Mal kendi çapında onunla ilgileniyordu ama çok savunmacıydı. Yukarıdaki tarla olayını hatırlıyor musun Gerry?"

"O olduğunu kanıtlayamamıştık."

"Hayır ama oydu. Başka kim olabilirdi ki?" Barb, Falk'a döndü. "Siz çocuklar aşağı yukarı on bir yaşınızdayken, Ellie'nin annesi kaçtıktan hemen sonraydı. Tabii kaçtığı için

onu suçlamıyorum. Küçük kız terk edilmiş ve perişan bir haldeydi, değil mi Gerry? Çok zayıftı. Doğru düzgün yemek yemiyordu ve gözlerinde, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi bir bakış vardı. Sonunda Mal'a kızın durumunun iyi olmadığını, bir şey yapması gerektiğini yoksa kızın endişeden hasta olacağını söylemek için oraya gitmiştim."

"O ne dedi peki?"

"Bekleneceği üzere ben daha ağzımı açamadan bana kapıyı gösterdi. Ama bir hafta sonra yukarıdaki tarlamız çürüdü. Hiçbir belirti falan olmadan. Bazı testler yaptık ve toprağın asit oranı şaşmıştı."

Gerry iç geçirdi. "Evet. Böyle şeyler olabilir ama..."

"Ama komşun tarlaya bir sürü kimyasallar dökerse çok daha kolay olur. O yıl bize binlerce dolara mal oldu. Ayakta durmak için çok zorlandık ve durumumuz hiçbir zaman doğru dürüst düzelmedi."

Falk o tarlayı hatırlıyordu ve Hadlerların o yıl akşam yemeği masasında yaptıkları gergin konuşmaları da hatırlıyordu.

"Neden hep yaptıkları yanına kalıyor?" diye sordu.

Gerry tekrar, "Onun yaptığına dair bir kanıt yoktu ama..." dedi. Barb sözünü kesmeye yeltendiğinde elini kaldırdı. "Ama buralarda durum nasıl bilirsin evlat. İnsanların ayaklanıp düzeni bozması için çok uğraşmak gerekir. O zaman da durum şimdiki gibiydi. Geçinmek için hepimizin birbirimize ihtiyacımız vardı. Mal Deacon çoğumuzla iş yaptı. Biz de hepimiz onunla iş yaptık. Böylece de iyilikler kazandı. İnsanlar üzerinde kontrolü olması için ara sıra ödemeleri almadan geçti. Deacon'la ters düşersen, ters düştüğün kişi sadece o olmazdı. Birden bire kendi kasabanda iş yapmak ve huzurlu bir kadeh bira içmek çok daha zorlaştı. Hayat zaten yeterince zordu."

Barb ona öylece baktı.

"Kızcağız öylesine mutsuzdu ki kendini boğdu Gerry." Boş kupalarını bir araya toplayınca seramik şangırdadı. "İşe de bi-

raya da başlarım. Hepimiz daha fazla şey yapmalıydık. İçeride görüşürüz. Hazır olduğunda seni bekleyen binlerce iş var."

Arkasına dönüp giderken yüzünü kollarına silerek eve doğru ilerledi.

Gerry onun gidişini izleyerek, "Haklı. Ne olursa olsun, Ellie daha iyisini hak ediyordu." Falk'a döndü. Gözlerinde hiçbir duygu belirtisi kalmamıştı. Sanki son birkaç haftadır hayatı boyunca beslediği duyguların hepsinden arınmış gibiydi. "Kaldığın için teşekkürler. Luke'la ilgili sorular sorduğunu duyduk."

"Sormaya başladım."

"Sana ne düşündüğünü sorabilir miyim? Karen'la Billy'yi Luke mu öldürmüş?"

Falk temkinle, "Bence, öldürmemiş olması ihtimali var," dedi.

"Tanrım! Emin misin?"

"Hayır. İhtimal dedim."

"Ama başka birinin parmağı olabileceğini düşünüyorsun."

"Evet, belki."

"Ellie'nin başına gelenle bir bağlantısı var mı?"

"Gerçekten bilmiyorum Gerry."

"Ama belki olabilir."

"Belki."

Sessizlik oldu. "Tanrım! Dinle. Sana en başından anlatmam gereken bir şey vardı."

Gerry Hadler'a sıcak basmıştı ama bundan şikayetçi değildi. Kendi kendine ıslık çalarak direksiyonda hafif bir ritim tutturuyordu. Pencereden içeri giren akşam güneşi yol boyunca araba sürerken kolunu ısıttı. O yıl epey bir yağmur yağmıştı ve bu günlerde çiftlikte karşısındaki manzara hoşuna gidiyordu.

Göz ucuyla yan koltuğunda duran köpüklü şarap şişesine baktı. Bazı malzemeler almak için şehre uğramış ve spontane bir

şekilde içki dükkânına girmişti. Şu an cuma akşamına özel kuzulu fırın yemeğini yaptığını umduğu Barb'ı şaşırtmak için eve götürüyordu. Radyoyu açtı. Tanımadığı bir şarkı çıktı ama hoşuna giden, derin bir caz temposu vardı. Müzikle uyumlu olarak kafa salladı ve önünde bir kavşak belirdiğinde frene bastı.

"Ellie'nin öldüğü gün Luke'la olduğunuz yerle ilgili yalan söylediğinizi biliyordum." Gerry'nin sesi şimdi öylesine alçaktı ki Falk duyabilmek için kulağını ona doğru eğdi. "Ama sorun şu ki, başka biri de biliyordu sanırım."

Tanıdık birisi bisiklet üzerinden önünden geçtiğinde Gerry'yle kavşak arasında hâlâ yirmi metre mesafe vardı. Oğlunun başı öne eğikti ve hararetle pedal çeviriyordu. Uzaktan saçları geriye yatırılmış olduğu görünüyordu ve alçalan güneşin ışığı altında parlıyordu. Gerry saçlarının her zamanki dalgalı tarzından farklı olduğunu fark etti.

Luke iki yöne de hiç bakmadan kavşağı geçti. Gerry cık cık yaptı. Bu çocukla konuşmak zorunda kalacaktı. Tamam, yollar genelde boştu ama bu otomatik olarak güvenli olduğu anlamına gelmiyordu. Luke böyle davranarak kendini öldürtecekti.

"Güneyden, nehir yönünden geliyordu. Sizin olduğunuzu iddia ettiğiniz nehir tarafıyla alakası yoktu. Yanında sen yoktun. Tüfeği de yoktu."

Falk, "Güneydeki tek şey nehir değil. Mesela çiftlikler de var. Ayrıca bisiklet yolları da var," dedi.

Gerry olumsuz anlamda başını salladı. "Luke hiçbir bisiklet yolunda falan değildi. O anda üzerinde sevdiği gri gömleği vardı. Hani şu en özel zamanlara sakladığı korkunç parlak düğmeli gömlek. Bana o akşam oldukça şık olduğu izlenimini uyandırdı. Sanki bir randevu falan için giyinmiş gibi. Saçları geriye taranmıştı. Kendi kendime yeni bir saç stili denediğini

söyledim." Bir anlığına eliyle gözlerini kapattı. "Ama saçlarının ıslak olduğunun hep farkındaydım."

Gerry arabayla ilerlediğinde Luke kavşağı geçmişti. Gerry bir şey kanıtlamak istermişçesine kamyonetini tamamen durdurdu ve iki yönü de kontrol etti. Sağında oğlunun silueti gittikçe küçüldü. Solundaki yolu kıvrıma kadar görebiliyordu. Yol serbestti. Ayağını gaza koydu ve ilerledi. Kavşaktan geçip ilerlerken dikiz aynasına baktı.

Yansımadaki görüntü bir an oradaydı, bir an yoktu. Onu, kavşaktan hızla geçen beyaz bir kamyoneti görmesiyle kaybolması bir oldu. Soldan geliyor, oğlunun gittiği yolu izliyordu.

Falk uzunca bir an sessiz kaldı.

"Arabayı kimin sürdüğünü görmedin mi?" derken Gerry'yi dikkatlice izledi.

Gerry, "Hayır. Anlayamadım. Dikkat etmiyordum ve o kadar hızlı gidiyordu ki göremedim. Ama her kimse, Luke'u gördüklerinden eminim," dedi. Falk'a bakmıyordu. "O kızcağızın cesedini üç gün sonra nehirden çıkardılar ve o gün hayatımın en kötü günüydü." Hafifçe, garip bir kahkaha attı. "Tabii yakın zamana kadar. Kızın fotoğrafı her yerdeydi. Hatırlıyor musun?"

Falk başını salladı. Ellie'nin fotoğrafı, ifadesiz gözlerle ve pikselli bir halde günlerce gazete sayfalarından kendisine dimdik bakıyor gibi gelmişti. Bazı dükkânlar o fotoğrafı cenaze masrafları için para toplamak adına geçici bir poster olarak asmışlardı.

"Yirmi yıl boyunca o arabayı süren kişinin saklandığı yerden çıkıp geleceği korkusuyla yaşadım. Emniyetin kapısını çalıp o gün Luke'u gördüğünü söyleyeceğini."

"Belki de aslında onu görmemiştir."

Gerry, "Belki de," deyip oğlunun çiftlik evine baktı. "Ya da belki de sonunda kapıyı çalmaya karar verdiğinde, çaldığı kapı emniyetinki değildi."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Falk yolun kenarında arabasının içinde oturup Gerry'nin dedikleri hakkında düşündü. Kiewarra'da bir sürü beyaz kamyonet vardı. Hem o zaman hem de şimdi. Kayda değer bir şey olmayabilirdi. Luke'u o gün nehir tarafından gelirken birisi gördüyse, neden o anda bir şey dememişlerdi diye düşündü. Bu sırrı yirmi yıl saklamaktan kim kârlı çıkardı?

Bu düşünce zihnini kurcaladı. Kamyonetin şoförü Luke'u gördüyse, Luke'un da şoförü görmüş olması ihtimali yok muydu? Belki de... Belki de tam tersiydi. Belki de Luke başka birinin sırrını saklamıştı ve belki de hangi nedenden ötürüyse, sonunda dayanamayacak hale gelmişti.

Falk bu düşünceyi kafasında evirip çevirirken rüzgârlı arazilere boş boş baktı. Sonunda iç çekip telefonunu çıkardı. Raco telefona cevap verdiğinde hattın diğer ucunda bir kâğıt hışırtısı duydu.

"Emniyette misin?" diye sordu. Dışarıda güzel bir pazar havası vardı. Raco'nun karısının bu bundan faydalanıp faydalanmayacağını merak etti.

"Evet." İç geçirdi. "Hadler'ın bazı kâğıt işleriyle uğraşıyorum. Artık her ne faydası olursa. Sen?"

Falk ona Gerry'nin dediklerini anlattı.

"Demek öyle." Raco iç çekti. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler çıkabilir. Önemsiz de olabilir. Bir süre daha orada mısın sen?"

"Üzgünüm ki uzuuunca bir süre daha burada olacağım."

"Ben de geliyorum."

Falk telefonunu daha elinden yeni bırakmıştı ki yine titredi. Mesajı açtı ve kim olduğunu görünce asık suratı gülümsemeye dönüştü.

Meşgul müsün? yazmıştı Gretchen. *Aç mısın? Lachie'yle Yüzyıl Parkı'nda öğle yemeği yiyoruz.*

Falk emniyette raporlarla boğuşmaktan bitkin düşen Raco'yu düşündü ve Hadlerlardan beri midesinde dönüp duran kahveyi. Onu barın dışında, yıldızların altında bıraktığında Gretchen'ın gülümsemesini düşündü. *Bu elbise sadece senin için olmalı mankafa.*

Geliyorum, diye mesaj attı. Bir an düşündü. *Ama çok uzun kalamam.* Bu vicdan azabını pek dindirmedi. Ama pek de umurunda değildi.

Yüzyıl Parkı Falk'ın Kiewarra'da gördüğü, uğruna biraz para harcanmış gibi duran ilk yerdi. Çiçeklikler yeniydi ve güzel, kuraklık dostu kaktüsler özenle dikilmiş, parka Falk'ın haftalardır görmediği lüks bir hava kazandırmıştı.

Çoğu cumartesi akşamını geçirdikleri bankın gittiğini bir parça içi sızlayarak fark etti. Onun yerine ana renklerden oluşan çocuk parkı oyuncakları parlıyordu. O alan çocuklarla dolup taşıyordu ve kenarındaki bütün piknik masaları doluydu. Anneler ve babalar, arada bir çocuklarını azarlayıp onların karınlarını doyurmak için ara vererek sohbet ederlerken, çocuk arabaları yiyecek kutularıyla yer kapmaca oynuyordu adeta.

Falk, Gretchen'ı o kendisini görmeden önce gördü ve du-

rup bir an izledi. Kenardaki masada yalnızdı ve uzun bacaklarını önüne doğru uzatmış, dirseklerini arkasındaki piknik masasına dayamış bir piknik bankında oturuyordu. Saçları tepede topuz yapılmıştı. Üstünde de güneş gözlüğü vardı. Yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifadeyle oyun alanındaki hareketliliği izliyordu. Falk içinde tanıdıklığın verdiği sıcak bir kıpırtı duydu. Güneş ışığının altında, uzakta neredeyse tekrar on altı yaşında gibi görünüyordu.

Gretchen üzerindeki gözleri hissetmiş olmalı ki birdenbire başını kaldırdı. Gülümsedi ve elini kaldırdı. Falk ona doğru gitti. Gretchen onu yanağından öperek kapağı açık bir saklama kabıyla karşıladı.

"Bir tane sandviç al. Lachie bunları asla bitiremez."

Falk jambonlu olanı seçti ve bankta yan yana oturdular. Gretchen yine bacaklarını uzattı. Bacağının üstü sıcak bir şekilde Falk'ın bacağına temas ediyordu. Ayağında parmak arası terlikler vardı ve ayak tırnaklarında fosforlu pembe bir oje vardı.

Falk çocukların oyuncakların tepelerinde dönüp duruşlarını izleyerek, "Bu kesinlikle hatırladığım gibi değil. Harika. Bunu yapmaya yetecek kadar para nereden geldi?" dedi.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Kasabaya özgü bağış gibi bir şeydi. Birkaç yıl önce bazı zengin hayırseverlerin desteği konusunda şanslı çıktık. Burası artık kasabadaki en güzel yer. Ayrıca hep tıklım tıklım dolu. Çocuklar çok seviyor; eski bankımızın gittiğini görmek içimi acıtsa da." Bir bebeğin arkadaşını kum havuzuna gömüşünü izlerlerken Gretchen gülümsedi. "Ama ufaklıklar için harika. Tanrı biliyor ya, buralarda onlara göre başka pek bir şey yok."

Falk okulun oyun alanındaki boyası dökülen tek basketbol potasını düşündü. "Sanırım okulu telafi ediyor. Orası hatırladığımdan da perişan bir halde."

"Evet. Kuraklığa atfedebileceğin bir şey daha." Gretchen

bir şişe su açıp bir yudum aldı. Eskiden votka teklif ederken yaptığı gibi şişeyi ona doğru eğdi. Bu rahat bir samimiyettendi. Falk şişeyi aldı. "Belediyenin parası yok. Bu kasabanın devletten aldığı her şey çocuklara hiçbir şey kalmasın diye çiftlik bütçesine gidiyor. Ama okulun müdürü Scott olduğu için şanslıyız. En azından o durumu gerçekten önemsiyormuş gibi duruyor. Ama boş bir banka hesabıyla da yapılacaklar sınırlı. Ebeveynlerden de daha fazlasını isteyebilmemize imkân yok."

"Yine zengin hayırseverlere başvuramaz mısınız?"

Gretchen buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Aslında onu denedik. Bu yıl beklenmedik bir para için sıranın bize geldiğini sanıyorduk. Ama onlar oyun parkını yapanlardan farklı bir gruptu. Bunlar Crossley Eğitim Fonu diye başka özel bir grup. Duydun mu hiç?"

"Sanmıyorum."

"Tipik fazla merhametli tiplerdendi ama tam bize göreydi. Onlar zor durumdaki kasaba okullarına para veriyorlardı ama anlaşılan bizden daha kırsal ve zorluk çeken okullar varmış inanabilirsen. Tanrı yardımcıları olsun. Finalistler listesine alındık ama bu kez olmadı maalesef. Araştırma yapacağız ve sanırım gelecek yıl tekrar deneyeceğiz ama o zamana kadar kim bilir? Neyse..." Kaydırağın tepesinde durmuş dikkatlerini çekmeye çalışan oğluna el sallamak için lafı yarıda kesti. "...Lachie şimdilik okulda mutlu. Yani en azından bu da bir şey."

Küçük çocuk yanlarına doğru koşarken saklama kabına uzandı. Gretchen bir sandviç uzattı ama oğlu Falk'a dikkatlice bakarak onu görmezden geldi.

Falk, "Merhaba dostum," diyerek elini uzattı. "Ben Aaron. Geçen gün karşılaşmıştık. Hatırladın mı? Annenle ben, biz gençken arkadaştık."

Lachie elini sıktı ve kendine yeni gelen bu davranış karşısında sırıttı.

"Beni kaydırakta gördün mü?"

Gretchen, "Gördük," dedi ama soru ona yöneltilmemişti. Falk başını salladı.

"Çok cesurdun dostum. Orası bayağı bir yükseğe benziyor."

Lachie, "Yine yapabilirim. İzle," deyip fırlayıp gitti. Gretchen onun gidişini eğlenen bir ifadeyle izledi. Çocuk gitmeden önce Falk'ın ilgisini tamamen kendisine vermesini bekledi. Tekrar kaymak için kaydırağın etrafından dolandı. Falk baş parmaklarını kaldırdı.

Gretchen, "Teşekkürler. Şu an yetişkin erkeklere çok düşkün. Sanırım diğer çocukları babalarıyla görüyor ve... anlarsın ya." Omuz silkti. Falk'ın gözüne bakmadı. "Yine de annelik böyle bir şey, değil mi? On sekiz yıllık perişan edici bir vicdan azabı..."

"Babası hiç mi dahil olmadı?" derken Falk kendi sesindeki merak belirtisini duydu.

Gretchen da duydu ve anladığını belli eden bir ifadeyle gülümsedi.

"Hayır. Ayrıca sorun değil. Sorabilirsin. Babası gitti. Tanıdığın biri değil. Buralardan biri değil. Sadece bir süreliğine buradan gelip geçen bir işçi. Beni bu harika çocukla bırakması dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum. Evet, bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum."

Falk, "Kulağa öyle falan gelmiyor. Lachie sana sahip olduğu için şanslı gibi geliyor," dedi ama çocuğun hevesle merdivenden çıkışını izlerken, kendisini çocuğun babasının nasıl göründüğünü merak ederken buldu.

"Teşekkürler. Her zaman öyleymiş gibi gelmiyor. Bazen biriyle görüşmek için çaba sarf etmeli miyim diye merak ediyorum. İkimiz için de. Lachie'ye ucundan kıyısından bir aile vermeyi denesem mi, her zaman stresli ve yorgun olmayan bir anneye sahip olmanın, artık o da nasıl olacaksa, nasıl bir şey olduğunu görmesine izin versem mi diye. Ama bilmiyorum..." Sözünün gerisi gelmedi. Falk onun utanmış olmasından endişeleniyordu

ki Gretchen kendisine kocaman gülümsedi. "Kiewarra'da çıkılacak kişi sayısı acayip sınırlı. Kötünün iyisi yani."

Falk güldü.

"Yani hiç evlenmedin mi?" diye sordu. Gretchen olumsuz anlamda başını salladı.

"Hayır. Hiç evlenmedim."

"Ben de."

Gretchen gülümserken gözlerini kenarları kırıştı. "Evet, biliyorum."

Falk nasıl olduğundan asla emin değildi ama kadınlar hep bir şekilde biliyor gibi görünüyorlardı. Birbirlerine yan yan bakıp gülümsediler. Falk, Gretchen ve Lachie'yi, Gretchen'ın aldığı kocaman Kellerman mülkünde kendi başlarına yaşarken hayal etti ve Hadlerların çiftliğinin ürkütücü ıssızlığını hatırladı. Kendi özel alanını her şeyden çok seven Falk bile sadece tarlalara maruz kaldığı birkaç saatin ardından yanında birini aramaya başlamıştı.

"Çiftlikte kendi başına yalnızlık çekiyor olmalısın," dedi. Sonra da pişmanlıkla dilini öyle bir ısırdı ki neredeyse koparacaktı. "Affedersin. Bu berbat bir tavlama cümlesi değil gerçek bir soruydu."

Gretchen güldü. "Biliyorum. Öyle cümleler ediyor olsaydın, buraya sandığından daha iyi uyum sağlardın." İfadesine bir gölge düştü. "Ama evet. Yalnızlık sorun olabiliyor. Yanımda birinin olmaması değil aslında, biraz dış dünyadan kopuk olma hissi beni etkiliyor. Düzenli bir internet bağlantısı alamıyorum. Telefon bile sorunlu çekiyor. Zaten beni aramaya çalışan bir sürü insan da yok." Durakladı. Dudaklarını gergince birbirine bastırdı. "Luke'a olanlardan ertesi güne kadar haberim bile olmadı. Biliyor musun?"

Falk şok olmuştu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Tek bir kişinin bile aklına beni aramak gelmedi. Ne Gerry'nin ne Barb'ın ne de başka birinin. Yaşadığımız onca

şeye rağmen ben sanırım..." Hafifçe omuz silkti. "...bir öncelik teşkil etmiyordum. Olayın olduğu öğleden sonra Lachie'yi okuldan alıp eve gittim ve akşam yemeği yedik. O yattı. Ben de bir DVD izledim.

"Öylesine sıradan ve can sıkıcıydı ki ama bir önceki akşam kadar normaldi. Anlatabildim mi? Farklı bir şey yoktu ama o akşama dönmek için her şeyimi verirdim. Ertesi gün okul kapısına gittiğimde herkes bunu konuşuyordu. Hepsi biliyormuş da..." derken burnundan aşağı tek bir damla yaş aktı. "...kimse bana haber verme zahmetine girmemiş gibi geldi. İnanamadım. Yani gerçekten duyduklarıma inanamadım. Luke'un çiftliğinin yanından geçtim ama yaklaşamadım. Yol kapalıydı ve her yerde polisler vardı. O yüzden ben de eve gittim. O zamana kadar haberlere de çıkmıştı tabii. O zaman haber almamaya imkân yoktu."

Falk bir elini onun omzuna koydu. "Çok üzgünüm Gretch. Eğer bir faydası olacaksa, beni de kimse aramadı. Yüzünü bir haber sitesinde görünce öğrendim." Falk o tanıdık yüz hatlarını, o berbat haber başlığıyla bağlantılı bir halde görmenin yaşattığı şoku hâlâ hissedebiliyordu.

Gretchen başını iki yana salladı ve bakışları birdenbire Falk'ın arkasındaki bir şeye odaklandı. Yüzü düştü ve sinirle gözlerini sildi.

"Tanrım! Dikkat et. Geliyor," dedi. "Mandy Vaser. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Eskiden Mandy Mantel'dı. Off! Şu an bununla hiç uğraşamam."

Falk arkasına döndü. Mandy Mantel olarak hatırladığı keskin yüz hatları olan turuncu saçlı kız, ışıl ışıl kırmızı bir topuzu olan şık, minyon bir kadına dönmüştü. Göğsünde doğal liflerden yapılmış ve 'organik' olarak reklamı yapılan türden karmaşık görünümlü bir askıda bir bebek taşıyordu. Sarı çimlerin üzerinden yürürken yüz hatları hâlâ belirgindi.

O yaklaşırken Gretchen, "Tim Vaser'la evlendi. Bizden bir

ya da iki sınıf üstteydi," diye fısıldadı. "Okula giden birkaç çocuğu var. Ayrıca endişeli anneler grubunun kendi kendine tayin edilmiş sözcüsü olmakla çok meşgul."

Mandy önlerinde durdu. Falk'a, sonra da elindeki jambonlu sandviçe, sonra tekrar ona baktı. Dudaklarını memnuniyetsizlikle büzdü.

"Merhaba Mandy," dedi. Mandy korumacı bir tavırla bebeğinin başının arkasına elini koyup selamından koruyarak Falk'ı açıkça görmezden geldi.

"Gretchen, böldüğüm için üzgünüm." Hiç de üzgün falan gibi konuşmuyordu. "Bir dakikalığına şu masaya gelebilir misin? Sadece birkaç bir şey söyleyeceğim." Gözleri imalı bir şekilde Falk'a kaydı, sonra ondan uzaklaştı.

Gretchen isteksizlikle, "Mandy, Aaron'ı hatırlıyor musun? Hani eski günlerden? Şimdi Avustralya Federal Emniyeti'nde çalışıyor," derken son kelimeleri üstüne bastıra bastıra söyledi.

Falk, Mandy'yle bir kez öpüştüklerini hatırladı. Hatırladığı kadarıyla gençlere özgü bir disko partisindelerdi. Mandy on dört yaşında, renk değiştiren ışıklar okulun spor salonunun duvarlarında parlarken ve köşede müzik seti bangır bangır çalarken, ağzında yoğun bir ucuz limonata tadıyla dilini ağzına sokarak onu şaşırtmıştı. Falk onun da hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Kaşlarını çatışı ve göz temasından kaçınmasına bakılırsa hatırlıyordu.

Falk, "Tekrar karşılaştığımıza memnun oldum," diyerek elini uzattı. İlla onun elini sıkmak istediğinden değil ama bunun onu huzursuz edeceğini bildiği için. Mandy kibarca karşılık verme refleksine bariz bir şekilde karşı koyarak Falk'ın eline öylece baktı. Mücadelesinde başarılı oldu ve elini havada bıraktı. Falk bu yüzden ona birazcık saygı duydu.

"Gretchen." Mandy'nin sabrı taşıyordu. "Konuşabilir miyiz?"

Gretchen doğruca gözlerinin içine baktı. Kıpırdamaya yeltenmedi.

"Ne olduğunu ne kadar çabuk söylersen Mandy, ben de sana kendi işine bakmanı o kadar çabuk söyleyebilirim ve ikimiz de kendi pazar günümüze geri dönebiliriz."

Mandy kasıldı. Arkasına, güneş gözlüklerinin ardından bakan benzer saç modelleri olan bir grup anneye baktı.

"Tamam. Peki. Aar... arkadaşının çocuklarımıza bu kadar yakın olması konusunda benim... bizim içimiz rahat değil." Doğruca Falk'a baktı. "Buradan gitmeni istiyoruz."

Gretchen, "Anlaşıldı," dedi.

"Yani gidecek mi?"

Falk da Gretchen da aynı anda, "Hayır," dediler.

Falk muhtemelen artık emniyete, Raco'nun yanına gitmesinin zamanının geldiğini düşünüyordu aslında ama ezik Mandy Mantel tarafından da itilip kakılacak değildi. Mandy gözlerini kıstı. Öne doğru eğildi.

"Dinleyin, şu anda kibarca rica eden benle diğer anneler. Ama eğer mesajı almanızı daha kolaylaştıracaksa bu kadar kibarca rica etmeyen babalar da olabilir diyeyim."

Gretchen, "Tanrı aşkına Mandy!" diye çıkıştı. "O bir polis. Ne dediğimi duyuyor musun?"

"Evet ama Ellie Deacon'a yaptığını da hepimiz duyduk." Parktaki aileler onlara bakıyordu. "Gerçekten Gretchen, bu kadar da çaresiz olamazsın değil mi? Kendi oğlunu tehlikeye sokacak kadar. Artık bir annesin sen. Anneliğe uygun davranmaya başla."

Falk sonunda Mandy'nin kocası olan adamın bir zamanlar Sevgililer Günü'nde Gretchen'a bir şiir yazıp herkesin içinde okuduğunu hatırladı. Kadının bir kez olsun üstün taraf olmanın tadını çıkarmasına şaşmamak gerekiyordu.

Mandy, "Eğer bu... kişiyle zaman geçireceksen Gretchen," diye sözlerine devam etti, "Sosyal hizmetleri haberdar etmeyi düşünebilirim. Lachie'nin hatırına."

Falk, "Hoop!" dedi ama Gretchen onu bastırdı.

"Mandy Vaser," derken sesi kaya gibi sertti. "Her şeyi o kadar çok bildiğini mi sanıyorsun? O zaman hayatında bir kez olsun akıllıca bir şey yap. Arkanı dön ve çek git buradan."

Kadın geri çekilmemeye kararlı bir tavırla dimdik durdu.

"Ayrıca Mandy, kendine dikkat et. Eğer oğlumun geceleri bir dakika bile uykusuz kalmasına ya da tek damla göz yaşı dökmesine neden olacak tek bir şey bile yaparsan..." Gretchen'ın buz gibi ses tonu Falk'ın daha önce hiç duymadığı bir tondu. Cümlesini tamamlamadı. Öylece ucunu açık bıraktı.

Mandy'nin gözleri kocaman açıldı.

"Beni tehdit mi ediyorsun? Bu saldırgan bir konuşma şekli ve bunu bir tehdit olarak kabul ediyorum. Sana inanamıyorum. Hem de kasabanın birlikte geçirdiği onca şeyin ardından."

"Beni tehdit eden sensin bir kere. Sosyal hizmetlermiş. Seveyim."

"Ben Kiewarra'yı çocuklarımız için güvenli bir yer olarak tutmaya çalışıyorum. Çok mu şey istiyorum? Her şey zaten yeterince kötü değil mi? Karen'la fazla zaman geçirmediğini biliyorum ama en azından biraz saygı gösterebilirsin Gretchen."

Falk sertçe, "Bu kadar yeter Mandy," dedi. "Tanrı aşkına kapa çeneni ve bizi rahat bırak."

Mandy ona dik dik baktı.

"Hayır. Asıl sen buradan git." Arkasına döndü ve tıpış tıpış gitti. "Kocama telefon ediyorum." Bu dedikleri onun ardından parkta yankılandı.

Gretchen'ın yanakları kızarmıştı. Bir yudum su aldı. Falk ellerinin titrediğini gördü. Omzuna dokunmak için uzandı. Sonra izleyen insanların farkında olduğundan, durumu daha da kötüleştirmek istemeyerek durdu.

"Özür dilerim. Seninle burada görüşmemeliydim," dedi.

"Senin suçun yok. Herkes çok gergin. Sıcak her şeyi daha da beter bir hale getiriyor." Derin bir nefes aldı ve Falk'a ağlak bir ifadeyle gülümsedi. "Ayrıca Mandy hep tam bir cadıydı zaten."

Falk başını salladı. "Orası doğru."

Gretchen, "Ayrıca bilgin olsun, Karen'ı sevmezdim. Samimi değildik. Okulda bir sürü anne var. Tabii ki de hepsiyle arkadaş olamazsın," diyerek Mandy'nin arkasından başını iki yana salladı.

Falk cevap vermek için ağzını açtığında telefonu titredi. Onu duymamış gibi yaptı. Gretchen gülümsedi.

"Sorun değil. Bak telefona."

Falk özür dileyen bir ifadeyle mesajı açtı. Daha okumayı bitirmeden ayağa fırlamıştı.

Raco'dan gelen altı kelime şöyleydi: *Jamie Sullivan yalan söylemiş. Hemen gel.*

YİRMİNCİ BÖLÜM

"İçeride."

Falk kapıdaki kalın cam panelden emniyetin tek sorgu odasının içine baktı. Jamie Sullivan masada oturmuş zavallı bir ifadeyle kâğıt bir bardağa bakıyordu. Göze bir şekilde, onun salonunda oturdukları zamandan daha küçük görünüyordu.

Falk, Gretchen'ı parkta bıraktığı için suçluluk duymuştu. Gretchen gözlerinin içine bakıp sorun olmadığını söylediğinde Falk tereddütte kalmıştı. Sorun olmadığı konusunda ona inanmamıştı. Gretchen da ona gülümseyip Falk'ı arabasına doğru itmişti.

"Git. Sorun değil. Beni ara," demişti.

Falk da gitmişti.

Raco'ya, "Ne buldun?" diye sordu. Komiser ona anlattı ve Falk etkilenerek başını salladı.

Raco, "Bunca zamandır gözümüzün önündeymiş. Sadece o gün olan diğer her şeyin yanında araya kaynamış," dedi.

"Evet. Yoğun bir gündü. Özellikle de görünüşe göre Jamie Sullivan için öyleymiş."

Onlar içeri girerken Sullivan'ın başı aniden yukarı kalktı. Parmakları kâğıt bardağın etrafında kasıldı.

Raco enerjik bir şekilde, "Evet Jamie. Tutuklu olmadığını belirtmek istiyorum," dedi. "Ama geçen gün üzerinde konuştuğumuz birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerek. Federal Polis Falk'ı hatırlarsın. Sen de kabul edersen bu sohbetimizde onun da yanımızda olmasını istiyoruz."

Sullivan yutkundu. Doğru cevabın ne olduğundan emin olamayarak bir Raco'ya, bir Falk'a baktı.

"Olur sanırım. O Gerry ve Barb adına çalışıyor değil mi?"

Raco, "Kayıt dışı olarak," dedi.

"Avukatıma ihtiyacım var mı?"

"Sen bilirsin."

Bir sessizlik oldu. Falk, Sullivan'ın avukatı, tabii eğer varsa, muhtemelen yılının elli haftasını emlak anlaşmazlıkları ve çiftlik hayvanları sözleşmeleriyle geçiriyordur diye düşündü. Bu meselenin onun için yeni bir alan olabileceğini de. Saatlik ücretten bahsetmiyordu bile. Sullivan da aynı sonuca varmış gibi görünüyordu.

"Tutuklu değil miyim?"

"Hayır."

"Peki. Sorun işte ne soracaksanız. Geri dönmem lazım."

Raco, "Güzel. Seni iki gün önce ziyaret ettik Jamie," diye söze başladı. "Luke, Karen ve Billy Hadler'ın öldüğü günle ilgili konuşmak için."

"Evet." Sullivan'ın üst dudağının üzeri hafifçe terlemişti.

"Ziyaretimiz sırasında da bize Luke Hadler'ın sizden saat 16.30 gibi ayrıldığını, sen de geride kaldığını söylemiştin. Şöyle demiştin..." deyip notlarını kontrol etti. "*Ben çiftlikte kaldım. Biraz iş yaptım. Ninemle akşam yemeği yedim.*"

Sullivan hiçbir şey demedi.

"Bu noktada bize o konuyla ilgili söylemek istediğin bir şey var mı?"

Sullivan'ın gözleri bir Falk'a bir Raco'ya kaydı. Olumsuz anlamda başını salladı.

Raco, "Peki," dedi ve masanın karşısına doğru bir kâğıt parçası uzattı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Sullivan dilini çıkartıp kurumuş dudaklarında gezdirdi. İki kez. "Bu bir Kasabalar İtfaiye Müdürlüğü raporu," dedi.

"Evet. Burada yazan tarih Hadlerların öldüğü günle aynı zamandan. İtfaiyeciler her çağırıldıklarında bu raporlardan birini dolduruyorlar. Bu durumda da, bir acil durum ihbarına cevap veriyorlarmış. Onu da burada görebilirsin." Raco sayfada yazılı birkaç satırı gösterdi. "Aşağıda da çağırıldıkları adres var. Adresi tanıdın mı?"

"Tabii ki de." Uzun bir sessizlik oldu. "Orası benim çiftliğim."

"Olanların özetine göre..." Raco raporu aldı. "...itfaiye ekibi çiftliğine saat 17.47'de çağırılmış. Ninen panik butonunu aktive ettiğinde otomatik olarak haber almışlar. Geldiklerinde alev almış ocakla nineni evde yalnız bulmuşlar. Burada yangını söndürüp onu sakinleştirdikleri yazıyor. Seni aramaya çalışmışlar. Cevap alamamışlar ama sonra eve dönmüşsün. Buna göre saat 18.05'teymiş."

"Tarladaydım."

"Değildin. Raporu yazan adamı aradım. Senin ana yoldan geldiğini hatırlıyor."

Hepsi birbirine baktı. Önce Sullivan gözlerini kaçırarak orada bir cevap belirebilirmiş gibi masaya baktı. Tepelerinde tek bir sinek daireler çizerek uçtu.

Sullivan, "Luke gittiğinde ilk başta tarladaydım ama sonra arabayla biraz dolaşmaya gittim," dedi.

"Nereye?"

"Belirli bir yere değil. Öyle etrafta dolandım."

Falk, "Daha net ol," dedi.

"Tepeye. Hadlerların evin yakınından bile geçmedim ama. Düşünmek için biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

Falk ona baktı. Sullivan onunla göz göze gelmeye çalıştı.

Falk, "Senin şu çiftlik..." dedi. "Büyüklüğü ne kadar?"

Sullivan bunun bir tuzak olduğunu sezerek tereddüt etti.

"Yaklaşık yüz hektar kadar."

"O zaman oldukça büyük."

"Yeterince büyük."

"O zaman bir günde on iki, on dört saatini yüz hektar kadar bir arsada geçiren bir adamın düşünmek için neden daha fazla uzaklaşmaya ihtiyacı olabileceğini söyler misin bana?"

Sullivan gözlerini kaçırdı.

Raco, "Yani arabayla dolaşmaya gittiğini iddia ediyorsun. Tek başına. Bunu gizlemek için sebebin ne?" dedi.

Sullivan ilk verdiği cevabını gözden geçirip reddederek tavana baktı. Sonra avuçlarını onlara doğru tutarak ikisine de ilk kez doğru dürüst baktı.

"Kulağa nasıl geleceğini biliyordum ve başıma bela almak istemedim. Dürüst olmak gerekirse bunu öğrenmemenizi umuyordum."

Falk ilk kez gerçeği duyduğunu hissetti. Dosyasından Sullivan'ın yirmi beş yaşında olduğunu, Kiewarra'ya on yıl önce rahmetli babası ve ninesiyle birlikte taşındığını biliyordu. Bu, Ellie'nin boğulmasından on yıldan fazla bir süre sonrasıydı ama yine de belli olmazdı.

"Ellie Deacon ismi sana herhangi bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu. Sullivan başını kaldırırken yüzünde bir ifade belirip Falk'ın ne olduğunu anlayamayacağı kadar hızlı kayboldu.

"Öldüğünü biliyorum. Yıllar önce. Ayrıca..." Başıyla Falk'ı işaret etti. "Luke'la senin, onunla arkadaş olduğunuzu biliyorum. Hepsi bu kadar."

"Luke sana ondan bahsetti mi hiç?"

Sullivan olumsuz anlamda başını salladı. "Bana değil. Ondan bir iki kez bahsetti, bir arkadaşı olduğunu ve o arkadaşının boğulduğunu anlatmıştı ama geçmişten o kadar çok bahsetmedi."

Falk aradığı fotoğrafı bulana kadar dosyayı karıştırdı ve fotoğrafı masanın karşısına itti. Luke'un kamyonet kasasının içinin yakından çekilmiş bir fotoğrafıydı. Cesedin yanındaki yatay dört çizgi yakınlaştırılarak çekilmişti.

Falk, "Bunların ne olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu. Sullivan onlara dikkatlice baktı.

Kasanın içindeki iki sütunun üzerinde bir metre aralıklı dört çizgi. Sullivan fotoğrafa dokunmadı. Sanki bir şey çözmeye çalışıyormuşçasına gözlerini görüntü üzerinde gezdirdi.

"Pas mı?" diye tahmin yürüttü. Bu dediği ne kendisi ne de karşı taraf için ikna ediciydi.

"Peki." Falk fotoğrafı geri aldı.

"Bakın. Onları ben öldürmedim," derken Sullivan'ın sesi yükseldi. "Luke benim arkadaşımdı. İyi bir arkadaştı."

Raco, "O zaman bize yardım et. Luke'a yardım et. Başka bir yere bakmamız gerekiyorsa sana bakarak zaman kaybetmemize neden olma," dedi.

Sullivan'ın mavi gömleğinin koltuk altında terden daireler oluşmuştu. Teninin kokusu masanın karşısına kadar geliyordu. Sessizlik uzadı.

Falk risk aldı. "Jamie. Kocasının bilmesi gerekmiyor."

Sullivan başını kaldırdı ve bir anlığına suratında sırıtır gibi bir ifade belirir gibi oldu.

"Birisinin karısıyla mı yattığını düşünüyorsun?"

"Eğer bunu yaptığını doğrulayacak biri varsa bize şimdi anlatman gerek bence."

Sullivan kaskatı kesildi. Bekledi. Sonra başını hafifçe sallayarak, "Yok," dedi.

Falk, Demek doğru tahmin edememişim, diye düşündü. Ama tam anlamıyla da yanılmadığı hissine kapıldı.

* * *

Falk, Sullivan'ın arabasına binip gidişini izlemelerinden yarım saat sonra, "Üçlü bir cinayetin faili olarak parmakla gösterilmekten beter ne var?" dedi. Sorgu, Sullivan kollarını kavuşturup bekleyene kadar aynı konular üzerinde dönüp durmuştu. Sullivan ninesini kontrol etmesi ya da başka birinin kontrol etmesini ayarlamak için telefon etmesi gerektiğini söylemek dışında tek kelime etmeyi reddetmişti.

Raco, "Evet. Bir şeyden korkuyor. Asıl soru o şeyin tam olarak ne olduğu," dedi.

Falk, "Gözümüz üzerinde olacak. Ben bir süreliğine bara geri dönüp Hadlerların dosyalarının geri kalanına bakacağım," dedi.

Falk'ın akıl hocalarından biri şüphe duyduğunda parayı izlemesi gerektiğini söylerdi hep. Raco bir sigara yaktı ve emniyetin arkasındaki boş bir alana park edilmiş olan arabasına kadar ona eşlik etti. Köşeyi döndüler ve Falk olduğu yerde kaldı. Beyninin gözlerinin gördüğü şeyi algılaması için bekleyerek durup öylece baktı.

Arabasının kapıları ve kaputunda, arabanın boyası üzerine tekrar tekrar bir mesaj kazınmıştı. Gümüş renkli harfler güneş ışığı altında parlıyorlardı.

DERİNİ YÜZECEĞİZ SENİ KATİL ŞEREFSİZ

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Falk zarar görmüş arabasıyla barın araba parkına girerken, Gretchen'ın söyledikleri yarım kaldı. Lachie ayağının dibinde oynarken, o da Scott Whitlam'la kaldırımda konuşuyordu. Falk park ederken dikiz aynasından, kendisine dikkatlice baktıklarını görebiliyordu.

"Kahretsin!" diye söylendi. Polis merkeziyle bar arasında sadece birkaç yüz metre mesafe vardı ama kasaba merkezinden geçince uzun bir yolculuk gibi gelmişti. Arabadan indi. Boyadaki gümüş dökuntüler kapıyı çarparken ona göz kırptı.

"Aman Tanrım! Bu ne zaman oldu?" Gretchen peşinde koşan Lachie'yle geldi. Küçük çocuk Falk'a el salladıktan sonra gözlerini kocaman açarak dikkatini arabaya verdi. Uzanarak sosis gibi bir parmağını arabaya kazınmış harflerin üzerinde gezdirdi ve Falk'ı dehşete düşürerek ilk kelimeyi sesli telaffuz etti. Sonra Gretchen onu alelacele geri çekti ve araba parkının diğer tarafında oynamaya gönderdi. O da istemeye istemeye mazgalın birinden içeri bir şeyler sokmaya koştu.

Gretchen tekrar ona dönerek, "Bunu kim yaptı?" dedi.

Falk, "Bilmiyorum," dedi.

Whitlam yavaşça arabanın etrafında dolanırken acısını anladığını gösterircesine alçak sesli bir ıslık çaldı.

"Birisi gerçekten elini hiç korkak alıştırmamış. Ne kullanmışlar? Bıçak mı yoksa tornavida gibi bir şey mi?"

"Evet. Ne kullandıklarını gerçekten bilmiyorum."

Whitlam, "Bir avuç piç işte. Burası... bazen şehirden de beter," dedi.

Gretchen Falk'ın dirseğine dokunarak, "Sen iyi misin?" dedi.

Falk, "Evet. Her yönden arabadan daha iyiyim," dedi. Bir parça öfkeye kapıldı. Altı yıldan uzun bir süredir bu arabaya sahipti. Gösterişli bir şey değildi ama başına hiç bela açmamıştı. Kasabalı bir öküz tarafından mahvedilmeyi hak etmiyordu.

DERİNİ YÜZECEĞİZ.

Falk, Whitlam'a döndü. "Bu geçmişle alakalı bir mesele. Arkadaşımız olan bir kız..."

"Sorun değil." Whitlam başını salladı. "O hikâyeyi duydum."

Gretchen bir parmağını izlerin üzerinde gezdirdi. "Aaron, dinle. Dikkatli olman gerek."

"Bir şey olmaz. Sinir bozucu bir şey ama..."

"Hayır. Ondan daha kötü bir durum bu."

"Peki evet. Daha başka ne yapacaklar ki gerçekten? Derimi mi yüzecekler?"

Gretchen durakladı. "Bilmiyorum. Hadlerlara bak."

"O durum biraz farklı."

"Emin misin? Yani asla bilemezsin."

Falk destek için Whitlam'a baktı ama müdür omuz silkti.

"Burası saatli bir bomba dostum. Ufak meseleler beklediğinden de çabuk büyüyor. Ama sen zaten bunu biliyorsun. Biraz dikkatli olmanın bir zararı dokunmaz. Özellikle de ikisi de aynı günde olmuşken."

Falk ona öylece baktı.

"İkisi mi?"

Whitlam huzursuzca kıpırdanan Gretchen'a bir bakış attı.

"Özür dilerim. Ben onları şimdiye kadar görmüşsündür sandım," dedi.

"Neyi?"

Whitlam arka cebinden kare bir kâğıt çıkarıp ona verdi. Falk kağıdı açtı. Sıcak bir rüzgâr ayaklarının etrafındaki kuru yaprakları uçuşturdu.

"Bunu kim gördü?"

İkisi de cevap vermedi. Falk başını kaldırdı.

"Eee?"

"Herkes. Kasabanın her tarafında bunlar var."

Flece kalabalıktı ama Falk o karmaşayı bastıran McMurdo'nun Keltlere özgü genizden konuşmasını duyabiliyordu. Kapının girişinde Whitlam'ın arkasında durdu.

McMurdo barın arkasından, "Seninle tartışmaya girmeyeceğim dostum. Etrafına bak. Burası bir bar. Demokrasi falan değil," diyordu.

İri yumruğuyla bir avuç dolusu kırışmış posteri sıkıca tutuyordu. Şu an Falk'ın adeta cebini yakan aynı posterdendi ve onu cebinden çıkarıp tekrar bakma isteğine karşı koymak zorunda kaldı. Bu muhtemelen kasabanın küçük kütüphanesinde beş yüz kez fotokopisi çekilen özensiz çoğaltımdı.

Üstte koyu renkli büyük harflerle: *NUR İÇİNDE YAT Ellie Deacon (Yaş: 16)* yazıyordu. Altında Falk'ın babasının kırklı yaşlarının başındaki halinin bir fotoğrafı vardı. Onun yanında da Falk'ın bardan çıkarken alelacele çekilmiş gibi duran bir görüntüsü vardı. Yana çevrilmiş yüzünü bir anlığına buruştururken donmuş bir halde yakalanmıştı.

Fotoğrafların altında daha küçük fontlu harflerle şu kelimeler yazılmıştı: *Bu adamlar Ellie Deacon'ın boğulmasıyla ilgili*

sorguya çekildiler. Daha fazla bilgi gerekiyor. Kasabamızı koruyun. Kiewarra'yı koruyun!

Biraz önce araba parkında Gretchen ona sarılmıştı.

Kulağına, "Bunlar bir avuç pislik," diye fısıldamıştı. "Ama yine de kendine dikkat et." İtiraz eden Lachie'yi kucağına alıp gitmişti. Whitlam onun itirazlarını elini sallayıp savuşturarak Falk'ı bara doğru götürmüştü.

"Buradaki insanlar köpek balığı gibiler dostum. İlk kan gördükleri anda atlarlar. Senin yapacağın en iyi hamle burada benimle oturup soğuk bir bira içmek. Bu, Güneyhaçı yıldızı altında doğan iki erkek olarak Tanrı vergisi hakkımız olduğu için."

Şimdi ikisi de girişte duruyorlardı. Falk'ın bir zamanlar sokakta Erik Falk'a sırtını döndüğünü hatırladığı mor suratlı iri bir adam barda McMurdo'yla tartışıyordu. Adam parmağını anlayışlı bir tavırla posterlere bastırdı ve Falk'ın duyamadığı bir şey dedi. Barmen olumsuz anlamda başını salladı.

McMurdo, "Ne önerebileceğimi bilmiyorum dostum. Bir konuda itirazda bulunmak istiyorsan, kendine bir kalem, kâğıt al ve milletvekiline yaz. Ama bunun yapılacağı yer burası değil," dedi. Posterleri çöpe atmaya koyuldu. Bunu yaparken de barın diğer ucundaki Falk'la göz göze geldi. Başını hafifçe salladı.

Falk, Whitlam'a, "Hadi gidelim," deyip girişten geri çekildi. "Yine de teşekkürler ama bu iyi bir fikir değil."

"Sanırım haklı olabilirsin. Ne yazık ki. Tanrım! Burası bazen aynı psikopat bir film gibi oluyor. Ne yapacaksın peki?"

"Sanırım odama kapanacağım. Bazı belgelerin üstünden geçeceğim. Umarım ortalık yatışır."

"Unut bunu. Gel de benimle bir kadeh bir şey iç."

"Hayır, teşekkürler. Şimdilik fazla ortalıkta görünmesem daha iyi olur."

"Hayır. Kulağa hiç de daha iyi falan gelmiyor. Hadi gel. Ama benim arabamı alırız. Oldu mu?" Whitlam sırıtarak anahtarlarını cebinden çıkardı. "Seninle tanışmak karıma da iyi gelir. İçini

bir parça rahatlatır." Gülümsemesi solar gibi oldu ama sonra yüzü aydınlandı. "Hem zaten sana göstereceğim bir şey var."

Whitlam arabadan karısına mesaj attı ve sessizlik içinde kasabanın içinden ilerlediler.

Falk sonunda, "Evinde görülmemden endişe etmiyor musun?" diye sordu. "Okul anneleri bundan pek hoşlanmayacaklar."

Whitlam gözleri yolda, "Boşver onları," dedi. "Belki bir ders alırlar. 'Bir avuç kuş beyinli kaçığın yargıladığı birini yargılama' ya da ona benzer bir ders. Eee? Sence sana bu hayran mektuplarını kim gönderiyor?"

"Muhtemelen Mal Deacon ya da yeğeni Grant."

Whitlam suratını astı. "Sanırım Grant olması daha muhtemel. Görünüşe göre Deacon bugünlerde hiç kendinde değil. Zihinsel anlamda yani. Ama tam bilmiyorum. O ikisine bulaşmıyorum. Başıma dert almaya ihtiyacım yok."

Falk, "Haklı olabilirsin," diyerek hüzünlü bir ifadeyle camdan dışarı baktı. Arabasını ve boyaya kazınmış gümüş rengi kelimeleri düşündü. "Ama ikisi de ellerini kirletmeye zahmet etmezler."

Whitlam verdiği cevabı tartarak Falk'a baktı. Sonra da omuz silkti. Ana yoldan çıktı ve Kiewarra'nın sahip olduğu banliyö mahallesine benzeyen kalabalık bir mahallede ilerledi. Evler, çiftlik evlerinden sonra, göze birbirine yakın ve bakımlı görünüyordu. Hatta bazı çimler yeşildi. Falk sahte çimlerin reklamını yapmanın daha basit bir yolu yok diye düşündü. Whitlam güzel bir aile evinin dışındaki asfalt kaplı bir avluya park etti.

Falk, "Güzel ev," dedi. Whitlam hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Kasabada banliyö. İki yerin de en beteri. Komşu evlerin yarısı boş, ki bu büyük bir sorun. Güvenlik riski falan. Anlatabildim mi? Etrafta takılan bir sürü çocuğumuz var. Ama çiftçi-

likle uğraşan herkes kendi arazisinde yaşıyor ve kasabada başka kimseyi de kendisine çekecek çok fazla bir şey de yok." Omuz silkti. "Yine de sadece kiralık burası. Yani göreceğiz bakalım."

Falk'ı karısının karmaşık bir makinede yoğun ve keskin aromalı bir kahve yaptığı gösterişli, ışıl ışıl bir mutfağa geçirdi. Sandra Whitlam, insanda sürekli korkuyormuş gibi bir izlenim uyandıran kocaman yeşil gözleri olan ince, soluk benizli bir kadındı. Whitlam onları tanıştırdı. Kadın Falk'ın elini hafif şüpheli bir ifadeyle sıktı ama ona mutfak sandalyesini işaret etti.

Whitlam dolabı açarken ona, "Bira alır mısın dostum?" diye seslendi.

Tezgâhın üzerine üç porselen fincan koymak üzere olan Sandra durakladı.

"Daha yeni bardan gelmediniz mi?" derken sesi yumuşaktı ama konuşurken dönüp kocasına bakmadı.

Whitlam, Falk'a göz kırparak, "Evet ama sonunda pek içeri giremedik," dedi. Sandra dudaklarını gerginlikle birleştirdi.

"Kahve yeterli. Teşekkürler Sandra. Güzel kokuyor."

Sandra ona gergin bir ifadeyle gülümsedi. Whitlam omuz silkti ve buzdolabını kapattı. Sandra ikisine de birer fincan kahve doldurdu ve sessizce mutfakta dolanarak bir tabağın üstüne çeşitli peynirler ve krakerlerden koydu. Falk kahvesinden bir yudum aldı ve dirseğinin yakınında duran çerçeveli aile fotoğrafına baktı. Fotoğrafta çiftin yanında küllü sarı saçlı küçük bir kız vardı.

Sessizliği doldurmak için, "Kızınız mı?" diye sordu.

"Danielle." Whitlam çerçeveyi aldı. "Buralarda bir yerde olmalı." Göz ucuyla, küçük kızın adını duyduğunda evyede yaptığını yarıda keserek donup kalan karısına baktı.

Sandra, "Arka odada televizyon izliyor," dedi.

"İyi mi?"

Sandra sadece omuz silkti ve Whitlam Falk'a geri döndü.

"Dürüst olmak gerekirse Danielle'in kafası çok karışık.

Sana Billy Hadler'la arkadaş olduğunu söylemiştim. Ama neler olduğunu pek anlamıyor," dedi.

Sandra kurulama bezini gergin ve öfkeli bir havayla önünde kare şeklinde katlayarak, "Neyse ki. Umarım asla o kadar korkunç bir şeyi anlamak zorunda kalmaz. Her düşündüğümde midemi bulandırıyor. O adi herifin kendi karısına ve çocuğuna yaptıklarını. Cehennem ona çok bile."

Tezgâhın üzerine uzanıp bıçağı kesme tahtasına tak diye saplanana kadar zorlayarak ince bir dilim peynir kesti.

Whitlam hafifçe boğazını temizledi. "Aaron eskiden kasabada yaşıyormuş. Çocukken Luke Hadler'la arkadaşlarmış."

Sandra küstah bir tavırla, "Hımm... Belki de o zaman farklıydı," dedi. Kaşlarını kaldırarak Falk'a baktı. "Yani burada Kiewarra'da mı büyüdün? Bayağı bir uzun geçen yıllar olmalı onlar."

"Kendine has zorlukları vardı. Siz sevmiyor musunuz burayı?"

Sandra gergin bir kahkaha attı. "Tam olarak beklediğimiz temiz bir başlangıç olmadı burası," derken sesi kesik kesik çıktı. "Danielle için. Ya da hiçbirimiz için."

"Evet. Ben de burayı savunacak en iyi kişi değilim. Ama Hadler'ın başına gelenin hiç yaşanmayan, yaşanacaksa da hayatta bir kez yaşanan türden bir olay olduğunu bilmen gerek."

Sandra, "Öyle olabilir ama anlayamadığım şey buralardaki tutum. Bazı insanların Luke Hadler'a karşı neredeyse sempati duydukları kulağıma geliyor. Ne kadar güçlük çekiyor olmalıydı diyorlar ve onları sarsmak istiyorum. Yani ne kadar aptal olabilirler ki? Luke'un neler yaşadığının canı cehenneme. Kimin umurunda ki? Billy'yle Karen'ın son anlarının nasıl olduğunu tahmin edebiliyor musun? Ama ona karşı... bilmiyorum... böyle dar kafalı insanlara özgü bir acıma duygusu var ve..." Manikürlü bir parmağını Falk'a doğrulttu. "Kendi canına da kıymış olup olmaması umurumda değil. Karını ve

çocuğunu öldürmek aile içi şiddettin son noktası artık. Ne daha fazla, ne daha az."

Bir an mutfaktaki tek ses pürüzsüz tezgâhta buharı tüten kahve makinesinin sesiydi.

Whitlam, "Sakin ol hayatım. Bu şekilde düşünen bir tek sen değilsin," dedi. Mutfak tezgâhının üzerinden uzanıp elini karısının elinin üstüne koydu. Sandra gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Rimeli kenarlara bulaşmıştı. Elini bir an orada tuttuktan sonra peçete almak için geri çekti.

Whitlam, Falk'a döndü. "Hepimiz için berbat bir durumdu. Bir öğrenciyi kaybetmek, Danielle'in küçük arkadaşını kaybetmesi, belli olduğu üzere Sandra'nın Karen'a karşı beslediği hisler."

Sandra boğazından hafif bir ses çıkardı.

Falk okuldaki konuşmalarını hatırlayarak, "Billy'nin öldüğü gün öğleden sonra buraya oynamaya geleceğini söylemiştin," dedi.

"Evet." Sandra burnunu sildi ve neredeyse gözle görülebilir derecede kendini toparlayarak kahve doldurmakla uğraştı. "Bize çok gelirdi. Aynı şekilde Danielle de onlara çok giderdi. Aşırı iyi anlaşıyorlardı. Çok tatlı bir çocuktu gerçekten. Danielle onu çok özlüyor. Gelmeyeceğini anlayamıyor."

Falk, "O zaman bu düzenli bir durum muydu?" diye sordu.

Sandra, "Düzenli değil ama kesinlikle sıra dışı da değil. O hafta boyunca Karen'la hiçbir şey planlamamıştım ama sonra Danielle ona geçen doğum gününde aldığımız çocuk badminton setini buldu. Billy'yle ikisi berbat oynuyorlardı ama onunla oyalanmayı çok seviyorlardı. Danielle o seti bir süredir kullanmamıştı ama birdenbire tamamen ona taktı. Çocuklar nasıldır bilirsin. Biz de Billy'nin oynamak için mümkün olduğunca erken gelmesini istedik."

Falk, "O zaman Karen'la bir şeyler planlamak için ne zaman konuştunuz?"

"Sanırım bir gün önceydi, değil mi?" Sandra kocasına baktı. O da omuz silkti. "Sanırım öyleydi çünkü hatırlasana Danielle bahçeye badminton ağı kurman için seni sıkıştırıyordu. Her neyse. O akşam Karen'ı aradım ve Billy'nin yarın Danielle'le oynamak için bize gelmek isteyip istemeyeceğini sordum. '*Tamam, olur,*' dedi ve hepsi buydu."

"Sesi nasıl geliyordu?"

Sandra sanki test çözercesine surat astı. "İyiydi sanırım. Hatırlamak güç. Belki dikkati bir parça dağınıktı. Ama sadece kısa bir konuşmaydı. Saat geç sayılırdı. O yüzden sohbet etmedik. Ben teklif ettim, o kabul etti ve hepsi buydu."

"Ne zamana kadar?"

"Ertesi gün ondan o telefon gelene kadar. Öğle yemeği zamanından hemen sonraydı."

"Alo. Ben Sandra Whitlam."

"Merhaba Sandra. Ben Karen."

"Aa, selam. Nasılsın?"

Hatta bir sessizlik oldu. Sonra kahkahaya benzer ufak bir ses geldi.

"Evet. Güzel soru. Bak Sandra. Sana bunu yaptığım için üzgünüm ama Billy bu öğleden sonra gelemeyecek."

Sandra, "Tüh! Yazık oldu," derken homurdanmamak için kendini tuttu. Şimdi kendisi ya da Scott, veya muhtemelen ikisi de o akşam en az birkaç tur çocuk badmintonu oynamaya hazır olacaklardı. Kafasından son anda boşluğu doldurabilecek olası kişilerin bir listesin yaptı. Biraz gecikmeli olarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, sadece..." Hat sessizleşti ve Sandra bir anlığına telefonun kesildiğini sandı. "Son zamanlarda biraz rahatsız. Bugün doğruca eve gelse daha iyi olur sanırım. Üzgünüm. Umarım Danielle çok hayal kırıklığına uğramaz."

Sandra bir parça suçluluk duydu.

"Hayır. Ne demek. Kendini tam anlamıyla iyi hissetmiyorsa yapacak bir şey yok. Özellikle de Danielle'in aklındaki aktivite söz konusu olduğunda muhtemelen akıllıca bir seçim bu. Yeniden plan yapabiliriz."

Yine bir sessizlik oldu. Sandra duvardaki saate baktı. Altında mantar panosunda hafifçe dalgalanan bir yapılacaklar listesi vardı.

Karen, "Olur," dedi sonunda. "Olur belki."

Sandra Karen'ın hattın diğer ucunda iç çektiğini duyduğunda güzelce vedalaşarak telefonu kapatmayı düşünüyordu. Tereddüt etti. Ona her gün göz deviren okul çağında çocukları olan bir anne gösterin, o da size dadısı olan bir kadın gösterirdi. Yine de merakına yenik düştü.

"Her şey yolunda mı Karen?"

Sessizlik oldu.

"Evet." Uzun bir süre durakladı. "Sizde her şey yolunda mı?"

Sandra Whitlam gözlerini devirdi ve tekrar saate baktı. Eğer kasabaya şimdi inerse çamaşırları makineden çıkarıp okul çıkışına gitmeden önce Billy'nin yerine geçecek birini bulmak için birilerine telefon etmeye yetişebilirdi.

"Yolunda Karen. Billy'yi haber verdiğin için teşekkürler. Umarım bir an önce iyileşir. Sonra konuşuruz yine."

Sandra, "O telefon konuşması yüzünden her gün vicdan azabı çekiyorum," diyerek bir gerginlik tiki gibi kahve fincanlarını yeniden doldurdu. "Telefonu kapatmak için onu aceleye getirişim... Belki de konuşacak birine ihtiyacı vardı ve ben..." Cümlesini tamamlayamadan gözleri doldu.

"Senin suçun yoktu hayatım. Ne olacağını nereden bilebilirdin ki?" Whitlam ayağa kalkıp kollarını karısına doladı. Sandra bir parça gergin durdu ve gözlerini bir peçeteyle silerken utanarak göz ucuyla Falk'a baktı.

"Özür dilerim. Çok iyi bir insandı o. Burayı katlanılabi-

lir kılan insanlardan biriydi. Herkes onu çok severdi. Okulda çocukları olan bütün anneler. Muhtemelen babalardan bazıları da." Hafifçe kahkaha atacak gibi oldu ama sonra kendine hâkim oldu. "Aman Tanrım! Hayır. Yani öyle demek istemedim. Karen asla öyle bir şey yapmazdı. Sadece popüler olduğunu kastettim."

Falk başını salladı. "Sorun değil. Anlıyorum. Görünüşe göre herkes tarafından çok seviliyormuş."

"Evet, aynen."

Bir sessizlik oldu. Falk kahvesini bitirip ayağa kalktı. "Muhtemelen gidip sizi rahat bırakmamın zamanı geldi."

Whitlam da kendi kahvesinin son yudumunu yuttu. "Dur dostum. Seni birazdan geri götürürüm ama önce sana göstermem gereken bir şey var. Hoşuna gidecek. Gel de gör."

Falk, gözleri hâlâ yaşlı Sandra'ya veda etti ve Whitlam'ın peşinden sıcak ve samimi çalışma odasına gitti. Koridorun ilerisinde bir yerlerden bir çizgi filmin boğuk sesi geliyordu. Eskimiş ama severek çok kullanılmış mobilyalarıyla çalışma odasının evin geri kalanında gördüğünden çok daha erkeksi bir havası vardı. Duvarlar spor kitaplarıyla dolu yerden tavana kadar kitaplıklarla kaplıydı.

Falk kriketten koşum yarışına, biyografilerden almanaklara çeşitli türleri barındıran rafların içeriklerini inceleyerek, "Burada resmen bir kütüphanenin yarısı var. Anlaşılan hayransın," dedi.

Whitlam numaradan utanır gibi başını eğerek selam verdi. "Lisans üstü tez konum modern tarihti ama dürüst olmak gerekirse bütün araştırmalarım spor tarihi odaklı. Yarışlar, boks, şikenin kökeni ve benzeri. Yani bütün eğlenceli şeyler. Ama sıradan tozlu ve rengi solmuş belgeleri karıştırmayı da iyi bildiğimi düşünüyorum."

Falk gülümsedi. "Kabul etmem gerek. Seni tozlu belgelerle uğraşan türden bir tip olarak düşünmemiştim."

"Bu sık yapılan bir hata ama ben de arşivlerde ustalarla birlikte iz sürebilirim. Hazır lafı gelmişken..." Masasının çekmecesinden büyük bir zarf çıkardı ve Falk'a uzattı. "Bunu ilgi çekici bulabileceğini düşündüm."

Falk zarfı açtı ve siyah-beyaz bir takım fotoğrafı çıkardı. Kiewarralı genç erkeklerin 1948'deki ilk XI kriket kanadı en iyi beyaz kıyafetlerini giymiş ve fotoğraf makinese için sıraya dizilmişlerdi. Küçük suratlar solmuş ve belirsizdi ama kesinlikle oradaydılar. İlk sıranın ortasına kurulmuşlardı. Falk tanıdık bir yüz gördü. Yani büyükbabasını. Alttaki takım listesinde düzgünce yazılmış *Kaptan: Falk, J.* ismini görünce göğsü kabardı.

"Muhteşem bu. Nereden buldun?"

"Kütüphaneden. Çok iyi bilenmiş arşivleme becerilerim sayesinde." Whitlam sırıttı. "Kiewarra'nın spor tarihiyle ilgili biraz araştırma yapıyordum. Aslında kendi ilgimi çektiği için buna denk geldim. Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Harika. Teşekkürler."

"Sende kalsın. Bu sadece bir fotokopi. İstersen bir gün orijinalini nerede bulacağını da gösterebilirim. Orada muhtemelen aynı zamandan başka fotoğraflar da olacaktır. Büyükbaban onlarda da olabilir."

"Teşekkürler Scott. Gerçekten. Ne kadar muhteşem bir keşif."

Whitlam masasına yaslandı. Arka cebinden Falk karşıtı posterlerden bir tanesini çıkarıp yumruğuyla buruşturdu. Çöpe doğru attı. Doğruca içine girdi.

"Sandra konusunda özür dilerim. Buradaki hayata uyum sağlamak onun için pek kolay değildi zaten. Sakin bir kasabaya kaçma fikri ikimizin umduğu gibi de gitmedi. Hadlerlarla ilgili bu korkunç mesele de her şeyi daha da beter bir halde getirdi. Buraya o tarz her şeyden kaçmak için taşındığımızı sanıyorduk. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuşuz gibi oldu."

Falk, "Ama Hadlerların başına gelen çok nadir bir durumdu," dedi.

Whitlam, "Biliyorum ama," derken göz ucuyla kapıya doğru baktı. Dışarıdaki koridor boştu. Sesini alçalttı. "Her türlü şiddet konusunda aşırı hassas. Bunu kimseye söyleme ama Melbourne'de gasp edildim ve sonu... kötü bitti işte."

Tekrar kapıya baktı ama bir kere başlamışken içini dökmeye ihtiyacı varmış gibiydi. "Bir arkadaşımın Footscray'deki kırkıncı doğum günündeydim ve herkesin yaptığı gibi metroya kestirme bir yoldan gittim. Ama bu kez orada dört herif vardı. Aslında hâlâ çocuklardı ama bıçakları vardı. Yolu kestiler ve başka bir adam, ki o adamı tanımıyordum, sadece kestirmeden giden bir zavallı adamdı... ben ve o adam kapana kısıldık. Herifler bütün rutini uyguladılar. Cüzdanları ve telefonları istediler ama bir noktada her şey kötüye gitti.

"Ürktüler ve saldırdılar. Yumruk yedim. Tekmelendim. Kaburgalarım kırıldı. Bir güzel pataklandım. Ama diğer adamı karnından bıçakladılar ve kanı bütün asfaltı kapladı," derken yutkundu. "Onu orada bırakıp gidip yardım çağırmak zorunda kaldım çünkü adi herifler cep telefonumu çalmışlardı. Ben geri geldiğimde ambulans gelmişti ama çok geçti. Sağlık görevlileri adamın çoktan öldüğünü söylediler."

Whitlam aşağı baktı ve bir süre bir ataşla uğraştı. O düşünceyi uzaklaştırmak istercesine başını salladı.

"Neyse işte böyleydi. Şimdi de durum bu. Yani Sandra'nın neden mutlu olmadığını görüyorsun." Hafifçe gülümsedi. "Ama şu an kasabadaki herkesle ilgili aynı şeyi söyleyebilirsin muhtemelen."

Falk tek bir istisna düşünmeye çalıştı. Bulamadı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Falk tekrar odasına dönünce pencerede durup aşağıdaki boş ana caddeye baktı. Whitlam arabasıyla onu bara geri getirmiş ve gelip geçenlerin gözü önünde arkadaş canlısı bir tavırla el sallamıştı. Falk onun gidişini izlemiş, sonra da arabanın boyasının hatırladığı kadar kötü görünüp görünmediğini kontrol etmek için araba parkına gitmişti. Arabasına kazınan kelimeler azalan ışıkta parlıyordu ve birisi onu perçinlermiş gibi malum Falk posterlerinden bir avuç dolusunu arabanın sileceklerinin altına doldurmuştu.

Barın merdivenlerini fark ettirmeden çıkmış ve akşamın geri kalanını yatağına uzanıp Hadlerların dosyalarının geri kalanı üzerinden geçerek geçirmişti. Gözleri acıyordu. Saat geç olmuştu ama Sandra Whitlam'ın sonu gelmeyen kahvesi yüzünden sinir uçlarındaki karıncalanmayı hâlâ hissedebiliyordu. Penceresinin dışında, ışıkları yanan tek bir devriye arabasını ve küçük bir kedi boyutundaki bir Avustralya keseli sıçanının elektrik telinde sırtında bebeğiyle yürüyüşünü izledi. Sonra sokak yine sessiz oldu. Kasaba yine sessiz...

Falk, Whitlamlar gibi şehir yerlilerini kısmen şaşırtanın da

bu, yani sessizlik olduğunu düşündü. Onların durağan kasaba yaşam tarzını aradıklarını anlayabiliyordu. Birçok insan bunu arıyordu. Sıkışık bir trafikte arka sıralardayken ya da bahçesiz bir apartman dairesine tıkılıp kalmışken kafada tartıldığında, bu fikrin yoğun bir çekiciliği vardı. O insanların hepsinin temiz hava alıp komşularını tanımaya yönelik aynı hayalleri vardı. Çocuklar kendi bahçelerinde yetiştirdikleri sebzelerden yiyecek ve bir günlük sağlam çalışmanın değerini öğreneceklerdi.

Geldiklerinde boş nakliyat kamyonu gözden kaybolurken etrafa bakınır ve alabildiğine uzanan arazilerin ezici genişliği karşısında şaşkına dönerlerdi. O kadar çok arazi vardı ki içlerinde boğulmaya yetecek kadardı. İleri doğru bakıp kendinle ufuk arasında tek bir kişi bile görmemek tuhaf ve rahatsız edici bir manzara olabilirdi.

Kısa sürede sebzelerin şehirdeki pencere önü kutularındaki kadar istekli büyümediklerini keşfederlerdi. Her bir yeşil filize özel muamele yapılarak ve uğraşarak isteksiz topraktan çıkarıldığını ve komşuların da aynı şeyleri endüstriyel boyutta yapmakta, onların selamını alınca neşelenemeyecek kadar meşgul olduklarını da. Arabalarda tampon tampona evden işe, işten eve gitme derdi yoktu ama arabayla gidilecek pek bir yer de yoktu.

Falk, Whitlamları suçlamıyordu. Daha önce çocukken de aynı manzarayla birçok kez karşılaşmıştı. Gelenler hep çoraklığa, ölçeğine ve arazilerin katıksız zor şartlarına bakarlardı ve çok geçmeden yüzlerinde hep aynı ifade belirirdi: *'Böyle olduğunu bilmiyordum'* ifadesi.

Falk yerel hayatın çetinliğinin okuldaki çocukların resimlerine nasıl yansıdığını hatırlayarak başını çevirdi. Üzgün suratlar ve kahverengi araziler... Falk, Billy Hadler'ın resimlerinin daha mutlu olduğunu düşündü. Renkli ve kurumuş boyayla kaskatı olmuş o resimleri çiftlik evinin bazı yerlerinde görmüştü. Pencerelerinde gülen insanların olduğu uçaklar, bir sürü değişik araba modelleri. En azından Billy diğer ço-

cuklar gibi üzgün değilmiş diye düşündü. Bunun absürtlüğü karşısında neredeyse yüksek sesli bir kahkaha atacaktı. Billy ölmüştü ama en azından üzgün değildi. Sonuna kadar. Sonundaysa korkudan ödü patlamıştı.

Falk, Luke'un kendi oğlunu kovalayışını yüzüncü kez kafasında canlandırmaya çalıştı. Sahne gözünün önüne geliyordu ama bulanıktı ve tam odakta değildi. Luke'la son buluşmalarını hatırladı. Beş yıl önce Melbourne'de dikkat çekmeyen gri bir gündü. Yağmurun bir lütuftan ziyade hâlâ bir bela olduğu zamanlarda. Falk o zaman Luke'u birçok yönden neredeyse hiç tanımıyormuş gibi hissettiğini kendi kendine itiraf etmişti.

Falk, Luke'u Federation Square adlı barda hemen gördü. Kendisi de oradaki bezgin, terli ve doğruca işten çıkıp gelen gri takım elbiseli adamlardan biriydi sadece. Uzunca bir tedarikçiler konferansından daha yeni çıkmış Luke'un gözden kaçması imkânsız bir enerjisi vardı hâlâ. Şimdi elinde bir bira, yüzünde memnun bir gülümsemeyle sırt çantalarıyla seyahat eden İngilizler ve baştan ayağa siyah giyinmiş sıkılmış gençlerden oluşan akşamın erken saatlerinde orada bulunan insanları inceliyordu.

Falk'ı bir bira ve omzuna vurduğu eliyle karşıladı.

Sesini alçaltmadan, "Şu saç şekliyle koyun kırkması için bile ona güvenmezdim," derken içkisiyle yarısı tıraşlanmış, yarısı Mohikan modeli ve pahalı olduğu neredeyse kesin olan saçları olan cılız bir genç erkeği işaret etti. Falk gülümseyerek karşılık verdi ama Luke'un her buluştuklarında neden kasabalı delikanlı yorumları yapma ihtiyacını duyduğunu merak ediyordu. Kiewarra'da altı haneli karmaşık bir tarım işi yürütüyordu ama büyük şehirde istisnasız köylü rolüne bürünüyordu.

Yine de bu, her buluştuklarında aralarındaki gittikçe daha derin gibi görünen uçurumun basit bir bahanesiydi. Falk birer kadeh daha aldı ve Barb'ı, Gerry'yi, Gretchen'ı sordu. Görünüşe göre hepsi iyilerdi. Bilgi verilecek hiçbir konu yoktu.

Luke, Falk'a babası geçen yıl öldüğünden beri nasıl idare ettiğini sordu. Falk hem şaşırıp hem de arkadaşının sormayı hatırlamasına minnettar bir şekilde, "İdare ediyorum," dedi. Çıktığı o kızı da sormuştu. Falk yine şaşırmıştı. "İyi, teşekkürler," demişti. Kendisiyle aynı eve taşınacağını söyledi. Luke sırıttı. "Tanrım! Dikkatli ol. Bir kez koltuğuna kırlentlerini koydular mı, onları asla evden çıkaramazsın." Güldüler. Aralarındaki buzlar eridi.

Luke'un oğlu Billy artık bir yaşındaydı ve hızla büyüyordu. Luke telefonundan fotoğraflar gösterdi. Bir sürü vardı. Falk çocuksuz insanlara özgü nazik bir toleransla fotoğrafları aşağı kaydırarak bakmıştı. Luke konferanstaki diğer tedarikçi arkadaşlarıyla, kendisinin hiç tanımadığı insanlarla ilgili hikâyeler anlatırken dinlemişti. Falk masa başı işi kısmını basit geçip eğlenceli yanlarını bol bol anlatarak bahsederken Luke ilgileniyormuş numarası yaptı.

Hep, "Aferin! O hırsız pisliklerin canına oku," derdi. Ama bunu oldukça nazikçe, takım elbiseli adamları kovalamanın gerçek polislik olmadığını ima eden bir şekilde söylüyordu.

Ama bu sefer daha ilgiliydi. Bu kez söz konusu olan sadece takım elbiseli adamlar değildi. Bir futbolcunun karısı yatağının yanındaki iki tane bavulda binlerce dolarlık banknotlarla ölü bulunmuştu. Falk faturaların izini sürmekte yardımcı olması için çağırılmıştı. Tuhaf bir davaydı. Kadın küvette bulunmuştu. Hem de boğulmuş bir halde.

Kadının boğulduğu Falk kendine hakim olamadan ağzından kaçmış ve öylece havada kalmıştı. Falk boğazını temizledi.

"Sen Kiewarra'da son zamanlarda herhangi bir sorun yaşadın mı?" diye sordu. Ne tür bir sorun olduğunu açıkça belirtmesine gerek yoktu. Luke olumsuz anlamda çarçabuk başını salladı.

"Hayır dostum. Yıllardır öyle bir şey olmadı. Sana geçen sefer de söyledim."

Falk dudaklarında otomatik olarak bir teşekkür belirdiğini hissetti ama her nedense telaffuz edemedi. Bir kez daha yapamadı.

Onun yerine durup arkadaşı kendinin arkasına doğru bakarken onu izledi.

Falk konunun üstüne gitmesine neyin neden olduğundan emin değildi ama bu kez bir parça gıcık oldu. Muhtemelen iş yüzünden hâlâ bitkindi. Açtı, yorgundu ve eve gitmek için sabırsızlanıyordu. Ya da belki her zaman bu adama karşı minnettar olmak zorunda kalmaktan bıkmıştı. Kartlar nasıl gelirse gelsin, Luke'un kendine hep daha iyi bir el dağıtacağından emin olma hissinden de.

"Bana o gün gerçekten nerede olduğunu söyleyecek misin?" dedi.

O bunu deyince Luke bakışlarını tekrar ona çevirdi.

"Dostum, sana söyledim. Bin kez. Tavşan avlıyordum."

"Tamam. Peki." Falk gözlerini devirmemek için kendine hâkim oldu. Cevap hep bu olmuştu. Yıllar önce ilk sorduğundan beri. Kulağa hiçbir zaman tamamen doğru gibi gelmemişti. Luke nadiren tek başına avlanmaya giderdi. Falk yıllar öncesinden Luke'un penceresindeki yüzünü hâlâ hatırlayabiliyordu. O gecenin anısı korku ve iç rahatlığıyla örülüydü. O kadarı doğruydu ama Luke'un anlattığı hikâye kafadan uydurulmuş gibi gelmişti hep. Luke onu dikkatlice izliyordu.

"Belki de ben sana nerede olduğunu sormalıyım. Ne dersin?" derken sesinde yapmacık bir neşe vardı. "Tekrar bu konuya gireceksek eğer."

Falk ona öylece baktı. "Nerede olduğumu biliyorsun. Balık tutuyordum."

"Nehirde."

"Yukarısında. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Ama yalnız."

Falk cevap vermedi.

Luke, "Yani o zaman senin sözüne güvenmek zorunda kalacağım," deyip gözlerini Falk'ın gözlerinden ayırmadan bir yudum aldı. "Neyse ki senin sözün de benimki kadar değerli dostum. Ama senle ben birlikte tavşan avlama hikâyesine sadık kalsak genel olarak daha iyi olur gibi duruyor. Sence de öyle değil mi?"

İki adam barın gürültüleri artıp etraflarını sararken birbirlerine baktılar. Falk seçeneklerini değerlendirdi. Sonra birasını yudumladı ve ağzını kapattı.

Sonunda yakalayacakları trenler ve güne erken başlayacaklarına yönelik zorunlu bahanelerini dile getirdiler. Daha sonradan son olduğu kesin olacak son bir kez daha el sıkışırlarken Falk bir kez daha neden hâlâ arkadaş olduklarını hatırlamakta güçlük çektiğini fark etti.

Yatağa yatıp ışığı kapattı. Uzunca bir süre hareketsiz kaldı. Örümcek o akşam yeniden belirmişti ve gölgeli gövdesiyle şimdi banyo kapısının üzerindeydi. Gece dışarıda çıt çıkmıyordu. Falk biraz uyuması gerektiğini biliyordu ama yakın zamanda ve çok eskiden yaptığı konuşmalardan kesitler dikkatini çekmek için yarışıyorlardı. Bedenine enerji saçarak dolanan kafein kalıntıları da gözlerini açmasına yardımcı oldu.

Yatakta yuvarlandı ve ışığı açtı. O gün Barb'dan aldığı kütüphane kitapları bir sandalyenin üstünde şapkasının altında duruyorlardı. Onları yarın iade ünitesine bırakacaktı. İlk kitabı aldı. Doğa dostu taze ve sulu ürünlerle dolu bir bahçe ekip biçme el kitabı. Sırf kitabın adını okuyunca bile esnedi. Bu kitap işi kesin görür gibiydi ama onu sarmadı bir türlü. Diğeri yıpranmış karton kapaklı bir suç romanıydı. Bir kadın, gölgelerin arasında gizlenen belirsiz bir siluet ve ceset sayısı. Standart öğeler. Pek onun zevkine hitap etmiyordu ama iyi bir gizem kitabından keyif almasaydı bu işte olmazdı. Yastığına geri yaslandı ve okumaya başladı.

Bariz bir hikâye örgüsü vardı. Özel bir yanı yoktu ve Falk otuz sayfa kadar ilerlediğinde göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Bölümün sonunda kitabı bırakmaya karar verdi ve sayfayı çevirirken arasından ince bir kâğıt parçası uçup yüzüne kondu.

Kağıdı yüzünden alıp gözlerini kısarak baktı. Kitabın 19 Şubat Pazartesi günü Karen Hadler'a ödünç verildiğini gös-

teren basılı bir kütüphane makbuzuydu. Falk, ölmeden dört gün önce diye düşündü. Makbuzu kaldığı yeri belirtmek için kullanılmıştı ve bu vasat polisiyenin Karen'ın hayatında okuduğu en son şey olabileceği düşüncesi Falk'ın içinin sıkılmasına neden oldu. Falk makbuzu avucunda sıkmaya başlamıştı ki arkasındaki tükenmez kalem karalamalarını fark etti.

Merak ederek kâğıt parçasını düzeltti ve arkasını çevirdi. Bir alışveriş listesi bekliyordu. Onun yerine kalbinin küt küt atmaya başladığını hissetti. Şimdi kırışıklıkları daha dikkatlice düzeltti ve Karen'ın bitişik el yazısına daha çok ışık gelsin diye kağıdı yatak başındaki ışığın altına doğru tuttu.

Karen Hadler, kitabı kütüphaneden aldığı ve kapısının eşiğinde vurularak öldürüldüğü dört gün içinde bir noktada makbuzun arkasına iki satır karalamıştı. İlki aceleci bir elle yazılmış ve altı üç kez çizilmiş hafif yamuk tek bir kelimeydi.

Grant??

Falk odaklanmaya çalıştı ama gözü altındaki on haneli bir telefon numarasına kaydı. Gözleri sulanıp sayılar bulanana kadar numaraya baktı. Kan, zonklayan, kulağı sağır eden türden bir uğultu yaratarak kafatasında attı. Falk gözlerini iyice sıktı. Sonra tekrar sıktı ama numaralar kararlı bir biçimde aynı kaldılar.

Telefon numarasının kime ait olduğunu merak etmekle tek bir dakikasını daha harcamadı. Buna ihtiyacı yoktu. Numarayı çok iyi biliyordu. Kendi numarasıydı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Grant Dow'u ertesi gün bir kadının lavabosunun altında elleri ve dizleri üstünde buldular. Elinde bir İngiliz anahtarı vardı ve etli poposunun çatalı gözler önündeydi.

Grant zorla ayağa kaldırılırken kadın, "Hey! Sızıntıyı tamir etmek için geri gelecek mi?" diye sordu.

Raco, "Ben olsam buna güvenmezdim," dedi.

Kadının çocukları, gözlerini kocaman açmış heyecanla Dow'un dışarıdaki çizik polis arabasına götürülüşünü izlediler. Yüzlerindeki ifade Falk daha birkaç saat önce makbuzu ortaya çıkardığında Raco'nun yüzünde beliren ifadeyle aynıydı. Raco bedenini saran adrenalinin etkisiyle emniyette topuklarında yaylana yaylana volta atmıştı.

Tekrar tekrar, "Senin numaran mı?" dedi. "Karen Hadler neden seninle konuşmak istesin ki? Grant hakkında mı?"

Gecenin büyük bir kısmında kendi kendine aynı soruyu sorarak uyanık kalan Falk sadece başını sallayabiliyordu.

"Bilmiyorum. Denediyse de kesinlikle bir mesaj bırakmadı. Cevapsız aramalar listeme girdim. Karen'ın evine, iş ya da cep telefonu numarasına uyan bir kayıt yok. Ayrıca onunla hiç ko-

nuşmadığımı biliyorum. Sadece yakın zamanda da değil. Hiç. Hayatım boyunca bir kez bile."

"Senin kim olduğunu biliyordur ama değil mi? Luke hâlâ senden bahsediyordu. Barb ve Gerry Hadler seni geçen ay televizyonda gördüler. Ama neden sen?"

Raco ofis telefonunu alıp on haneli numarayı çevirdi. Ahizeyi kulağına tutarak Falk'a baktı. Falk'ın telefonu sesli bir şekilde elinde çaldı. Telesekreteri devreye girdiğinden mesajı duyamadı ama ne dediğini biliyordu. Numarayı odasının telefonundan inanamayarak aradığında kendi sesini bir gece boyunca yeterince çok dinlemişti.

Kayıtta, "Federal Polis Aaron Falk'a ulaştınız. Lütfen mesaj bırakın," diyordu. Kısa ve tatlı.

Raco telefonu kapattı ve ona dikkatlice baktı.

"Düşün."

"Düşündüm."

"Daha iyi düşün. Grant Dow ve Luke anlaşamıyorlardı. Bunu biliyoruz. Ama Karen'ın onunla problemleri varsa, neden burayı, emniyeti aramadı?"

"Denemediğinden emin misin?"

Raco, "Ölümlerinden önceki hafta içinde Hadlerların hiçbirine ait herhangi bir telefondan polise ya da acil servise arama yapılmamış. Cesetlerin bulunduğu gün kayıtları çıkardık," diye anlattı.

Romanı alıp arkasına çevirerek kapağı inceledi. Baş parmağıyla yine sayfaları değiştirdi. Aralarına takılan başka hiçbir şey yoktu.

"Bu kitap neyle ilgili?"

Gecenin büyük bir çoğunluğunda uyanık kalarak kitabı hızlıca sonuna kadar okuyan Falk, "Amerika'daki bir üniversitedeki bir dizi öğrenci cinayetlerini araştıran kadın bir polis memuruyla ilgili. Katilin zengin çocukları hedef alan kasabalı huysuz bir herif olduğunu düşünüyor," dedi.

"Kulağa uyduruk geliyor. O mu yapmış?"

"Iıı... Hayır. Durum göründüğü gibi değil. Görünüşe göre katil kız öğrenci topluluğundaki kızlardan birinin annesiymiş."

"Kimin annesi? Tanrım! Sen bana güç ver." Raco burnunun kemerini sıvazladı. Romanı sertçe kapattı. "Yani ne düşünüyoruz? Bu lanet kitabın bir anlam falan mı ifade etmesi gerekiyor?"

"Bilmiyorum. Bir şey ifade edecekse eğer, Karen'ın sonuna geldiğini sanmıyorum. Ayrıca kütüphane açılır açılmaz kontrol ettim. Onun bu türden birçok kitap ödünç aldığını söylüyorlar."

Raco oturup bir an makbuza boş boş baktı. Sonra tekrar ayağa kalktı.

"Seni hiç aramadığına emin misin?"

"Yüzde yüz."

"Peki. Hadi gel o zaman." Masadan arabasının anahtarlarını aldı. "Sen bize anlatamıyorsun. Karen bize anlatamıyor. Luke bize anlatamıyor. O yüzden lanet isminin neden ölmüş bir kadının yatak odasındaki bir kâğıt parçasında yazdığını açıklayabilecek geriye kalan tek kişiyi getirelim hadi."

Dow'u kıvama gelmesi için bir saatten uzun bir süre sorgu odasında bıraktılar.

Raco şimdi daha sakin bir sesle, "Clyde'ı aradım," dedi. "Onlara pislik bir mali polisin Hadlerların kâğıt işlerini denetlemek için Melbourde'den geldiğini söyledim. Evde bulduğun bir belgeyle ilgili soruların olduğunu söyledim. Sen onlara soru sorarken gelip sana bebek bakıcılığı yapmak isteyip istemediklerini sordum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde reddettiler. İlerlemekte haklıyız."

Falk şaşırarak, "Demek öyle. İyi iş çıkarmışsın," dedi. Bunca zamandır Clyde'ı aramayı aklına bile getirmediğini fark etti. "Peki şimdi ne biliyoruz?"

"Dow'un parmak izleri çiftliğin hiçbir yerinde bulunmadı."

"Bunun hiçbir anlamı yok. Eldivenler buyüzden var. Cinayetler sırasında bulunduğu yerden ne haber?"

Raco olumsuz anlamda kafa salladı.

"Hem çok sağlam hem de boş. İki arkadaşıyla Tanrı'nın unuttuğu bir yerde bir hendek kazıyormuş. Tabii ki de kontrol edeceğiz ama hepsi onun orada olduğuna yemin ediyorlar."

"Peki. Bakalım ne diyecek."

Dow sandalyesinde geriye yaslanmış, kollarını kavuşturarak doğruca önüne bakıyordu. Odaya girdiklerinde başını neredeyse hiç kaldırmadı bile.

"Sonunda. Bazılarımızın ekmek parası kazanması gerekiyor," dedi.

Raco sandalyesini çekerken, "Avukatının gelmesini istiyor musun Grant? İsteyebilirsin," dedi.

Dow suratını astı. Falk, onun avukatının da muhtemelen teoride Sullivan'ınkiyle aynı şirketten geldiğini ve yılın elli haftası mal, mülk ve çiftlik hayvanları davalarına baktığını düşündü. Dow istemiyorum anlamında kafa salladı.

"Saklayacak bir şeyim yok. Buyurun. Başlayın."

Falk onun endişeliden çok sinirli olduğunu fark etti. Dosyasını masaya koydu ve bir an durakladı.

"Karen Hadler'la ilişkini tanımla."

"Otuz bire dayalı."

"Başka bir şey var mı? Onun öldürülmüş bir halde bulunduğunu aklında bulundurarak."

Dow istifini bozmadan omuz silkti. "I-ıh."

Falk, "Ama onu beğeniyordun," dedi.

"Onu hiç gördün mü? Nalları dikmeden önce tabii ki."

Falk ve Raco hiçbir şey demedi. Dow gözlerini devirdi.

"Bak. Sanırım fena değildi. Yani en azından bu çevreye göre."

"Onunla en son ne zaman konuştun?"

Dow omuz silkti.

"Hatırlayamıyorum."

"Peki ya öldüğü günden önceki Pazartesi? 19 Şubat ya da ondan sonraki iki günde falan?"

"Gerçekten bilemiyorum." Dow yerinde kıpırdandı ve sandalyesi ağırlığı altında gıcırdadı. "Dinleyin. Burada olmak zorunda mıyım? Yasal olarak yani. Yapacak bir ton işim var."

Falk, "O zaman meselenin özüne gelelim," diye araya girdi. "Belki de bize adının Karen Hadler tarafından neden öldürüldüğü haftaya ait bir makbuza yazıldığını söyleyebilirsin. Ne dersin?" O kâğıt parçasının bir fotokopisini masada karşıya doğru uzattı.

Odadaki tek ses Dow kağıda uzunca bir süre bakarken floresan ışıklarının uğultusuydu. Hiç belli etmeden avucunu çat diye masaya vurdu.

İkisi de sıçradı.

Dow, "Bunu benim üstüme atamazsınız," derken masaya tükürük saçtı.

"Neyi senin üstüne atamayız Grant?" Raco'nun sesi kararlı bir şekilde sakindi.

"O lanet aileyi. Luke gidip kendi karısını ve çocuğunu öldürdüyse, bu onun sorunu," deyip kalın parmağını onlara doğrulttu. "Ama bunun benimle hiçbir alakası yok. Duydunuz mu?"

Falk, "Onların vurulduğu akşam neredeydin?" diye sordu.

Dow gözlerini Falk'tan ayırmadan başını salladı. Gömleğinin yakası terden sırılsıklam olmuştu. "Dostum, ne halin varsa görebilirsin. Ellie'ye zaten yeterince zarar verdin. Benle amcamı da mahvedemeyeceksin. Bu bir cadı avı."

Falk cevap veremeden önce Raco boğazını temizledi.

Sakin bir tonda, "Tamam Grant," dedi. "Biz sadece bazı cevaplar almaya çalışıyoruz. O yüzden durumu elimizden geldiğince basitleştirelim. Sen Clyde'dan gelen polis memurlarına burada isimlerini verdiğin iki iş arkadaşınla Eastway boyunca

hendek kazdığınızı söylemişsin. Bu ifadenin arkasında duruyor musun?"

"Evet. Kazıyordum. Bütün gün."

"Arkadaşların da bunu destekleyecekler, değil mi?"

"Destekleseler iyi olur. Gerçek olduğu göz önünde bulundurulursa." Dow bunu söylerken gözlerinin içine bakmayı başardı. Sessizlik büyürken bir sinek etraflarında hızlı daireler çizerek tepelerinde uçuyordu.

Falk, "Söyle bana bakalım Grant. Amcan öldüğünde çiftlikle ne yapacaksın?" dedi.

Dow konu değişince kafası karışmış gibi durdu. "Hıı?"

"Duyduğuma göre hepsi sana kalacakmış."

"Öyleyse ne olmuş? Hak ettim," diye çıkıştı.

"Ne için? Yaşlı ve hastayken amcanın kendi mülkünde yaşamasına izin verdiğin için mi? Amma büyüklük ediyorsun." Aslında Falk oranın Dow'a miras kalmaması için hiçbir geçerli neden göremiyordu ama böyle bir yorum kanayan yaraya parmak basmak olurdu.

"Biraz daha böyle devam edersen seni ukala herif..." Dow bir şey demek için ağzını açtı. Sonra akıllılık edip tekrar konuşmadan ağzını kapattı. "Ayrıca neden olmasın ki? Ben onun ailesiyim."

"Ellie öldüğü için geriye tek kalan benim, değil mi?" Dow öfkeyle derin bir nefes alırken Falk hemen araya girdi. "Yani elinden geldiği zaman araziyi satacaksın. Öyle mi?"

"Tabii ki de satacağım. Çiftçilik yapmaya çalışacak falan değilim, değil mi? Ben aptal değilim. Şu Çinliler sarı tenleriyle buradan arsa almak için kendilerini parçalarken hem de. Bizimki gibi uyduruk bir arsayı bile."

"Hadlerlarınki gibi uyduruk?"

Dow durakladı. "Sanırım."

Falk, "Charlotte Bebek oradan oraya gübre torbaları taşımak konusunda muhtemelen senden daha az isteklidir. O ar-

sanın da eninde sonunda satışa çıkacağını duydum. Yan yana iki arsa," deyip omuz silktim. "Böylesi yabancı yatırımcılar için çok daha çekici. Bu da başlı başına ilginç. Ama özellikle de birinin sahibinin başından vurulmuş olması."

Dow ilk kez bir şey demek için ağzını açmadı ve Falk onun da aynı sonuca vardığını biliyordu.

Falk konuyu değiştirme fırsatını değerlendirdi. "Karen konusuna geri dönelim. Onunla hiç denedin mi?"

"Neyi?"

"Romantik olarak, cinsel anlamda falan bir şey?"

Dow burnundan güldü. "Acı bana. O kadın tam bir buzdolabıydı. Ona nefesimi bile harcamazdım."

Falk, "Seni reddederdi diye düşünüyorsun. Bu, sinir bozucu bir şey olmalı," dedi.

"Ben mercimeği sürekli fırına veriyorum. Teşekkürler dostum. Benim için endişelenme. Gretchen'ın peşinde köpek gibi nefes nefese koşuşturuşuna bakılırsa, endişelenecek yeterince çok meselen var zaten senin."

Falk onun bu yorumunu duymazdan geldi. "Karen egonu mu zedeledi? Onunla bir konuda tartıştın mı? İşler biraz karıştı mı?"

"Ne? Hayır." Dow'un gözleri sola, sağa kaydı.

Raco, "Ama kocasıyla kavgalıymışsın. Duyduğumuza göre de sık sık," dedi.

"Öyleyse ne olmuş? Hep önemsiz bir konu yüzündendi hem. Sadece Luke'un pislik gibi davranması yüzünden. Karısıyla hiçbir alakası yoktu bunun."

Bir sessizlik oldu. Falk tekrar konuştuğunda sesi alçaktı.

"Grant, o günkü hareketlerini kontrol edeceğiz ve belki de arkadaşların seni destekleyecekler. Ama asıl mesele şu ki, olay anında olunduğu iddia edilen yerler, çalışamlarında kullandığın alçı plaka gibidirler. İlk başta sağlamdırlar ama biraz baskı uygulandığında hemen paramparça olurlar."

Dow bir anlığına aşağı baktı. Başını tekrar kaldırdığında tavrı değişmişti. Gülümsedi. Kafasında bir şeyler kurduğunu yüzünden de, bedeninden de belli eden bir ifadeyle sırıtıyordu.

"Ne yani? Senin de suçun işlendiği anda olduğunu iddia ettiğin yer gibi mi? Kuzenim ölmeden önce neden lanet ismini yazdığı gibi mi?"

Üç çift göz masadaki makbuz fotokopisine bakarken sessizlik uzayıp gitti. Falk kendi adı Ellie'nin eşyaları arasında bulunduğu için, Dow'un göründüğünden çok daha derinden sarsılmıştı. Dow bir kahkaha atınca bundan nasıl bir çıkarım yapması gerektiğini düşünüyordu.

"İyi ki ifadem sapasağlam. Öyle değil mi? Test et istersen dostum. Buyur. Beni yanlış anlama. Hadlerlara ayıracak hiç zamanım yoktu. Ayrıca evet, elime geçen ilk fırsatta amcamın çiftliğini satacağım. Ama onları ben öldürmedim. Çiftlikte değildim ve eğer beni orada gibi göstermek istiyorsanız, beni bağlamanız gerekecek. Ayrıca biliyor musun?" deyip yumruğuyla masaya vurdu. Çıkan ses bir silahın ateşlenmesine benziyordu. "Buna da cesaretin olduğundan emin değilim."

"Eğer oradaysan Grant, bunu kanıtlayacağız."

Ukala bir tavırla gülümsedi.

"Deneyin deneyebildiğiniz kadar da görelim."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Kayıt hâlâ elimizde olduğu için şanslısınız. Genelde bir ay sonra silinir."

Scott Whitlam aradığını bulana kadar bilgisayarındaki dosyaların arasında gezindi. Falk ve Raco ekranı görebilsinler diye geriye yaslandı. Onun ofisindelerdi. Pazartesi günü okulun öğleden sonra kalabalığı sesleri kapının arkasından geliyordu.

Whitlam, "Tamam, işte burada. Bu, ana girişteki kamera görüntüsü," dedi. Fareye dokundu ve güvenlik kamerası görüntüsü ekranda ilerlemeye başladı. Kamera büyük okul kapılarından birine monte edilmiş ve gelen herhangi bir ziyaretçinin görüntüsünü yakalayacak şekilde aşağı eğik bir biçimde duruyordu. "Affedersiniz. Kalite harika değil."

Raco, "Endişelenme. Hadlerların evinden aldığımızdan daha iyi," dedi.

Falk, "Kameralar sadece yakaladıkları görüntüler kadar değerliler. Başka ne var burada?" dedi.

Whitlam tekrar tıkladı ve görüntü değişti. "Diğer kamera personel otoparkının üstündeydi." Yine yüksek bir açıdan çekilen görüntü bulanık bir dizi arabayı gösteriyordu.

Raco, "Bunlar okuldaki tek iki kamera mı?" diye sordu.

"Evet, malesef öyle." Whitlam baş parmağını ve işaret parmağını birbirine değdirerek paranın evrensel sembolünü yaptı. "Daha fazla paramız olsaydı daha çok kameramız olurdu."

Aradıkları öncelikli olarak o olmasa da Falk, "Karen'ı son gününde bulabilir miyiz?" dedi. Aslında Grant Dow'u arıyorlardı. Falk'la Raco dediklerinin arkasında durarak Dow'un arkadaşlarını olay anında bulundukları yerlerle ilgili sıkıştırmakla saatlerce uğraştılar. Ama Dow'u sonuna kadar desteklediler. Falk farklı bir sonuç almayı beklememişti ama yine de bu durum onu sinirlendirdi.

Whitlam otopark görüntüsünü ekranı kaplayacak şekilde büyüttü. "Karen genelde arabayla gelirdi. O yüzden muhtemelen bu kameraya takılmıştır."

Doğru kaydı buldu ve zamanı okul gününün sonuna ilerletti. Öğrencilerin bir gün daha özgür bırakıldıklarında kıkırdayıp aralarında konuşarak ikişer, üçer gruplar halinde gelip geçişini gösteren sessiz görüntüyü izlediler. Kareye ince, kel bir adam girdi. Arabalardan birine gidip bagajı açtı. Bir an kurcaladıktan sonra iri bir çanta çıkardı. Çantayı omzuna atıp tekrar geldiği yöne doğru gitti.

Whitlam, "Hademe," dedi.

"Çantada ne var?"

Whitlam başını salladı. "Kendi alet edevat seti olduğunu biliyorum. Tahmin etmek gerekirse onlar olduğunu söylerdim."

Falk, "Uzun zamandır mı burada çalışıyor?" diye sordu.

"Beş yıldır sanırım. Bir anlam ifade edecekse, iyi bir adama benziyor."

Falk cevap vermedi. Tek tük giden öğrencilerin tamamen sonu gelene ve otopark sessizleşene kadar bir on dakika daha izlediler. Falk tam umudunu yitirmek üzereyken Karen ortaya çıktı.

Falk'ın nefesi kesildi. Ölen kadın için, hayattayken güzelmiş diye düşündü. O ekranda yürürken açık sarı saçlarının yüzünden geriye doğru savruluşunu izledi. Kaydın düşük kalitesi yüz ifadesini anlamayı imkânsızlaştırıyordu. Boyu uzun değildi ama Charlotte'ın bebek arabasını kreş yönüne doğru iterek otoparktan aceleyle yürürken bir dansçı gibi dik duruyordu.

Onun üç adım arkasında Billy görüntüye girdi. Babasına çok benzeyen siyah saçlı tıknaz çocuğu görünce Falk'ın tüyleri diken diken oldu. Yanında Raco kıpırdandı ve boğazını temizledi. Çocuğu bekleyen dehşete bizzat şahit olmuştu.

Billy elindeki bir oyuncağa dalmış oyalanıyordu. Karen arkasına dönüp onu sessizce çağırdı ve Billy yetişmek için koştu. Karen iki çocuğu da arabasına yerleştirip kemerlerini takarak kapıyı kapattı. Çabuk ve etkin bir şekilde hareket etti. Acele mi ediyordu? Falk emin olamadı.

Karen ekranda doğruldu ve bir eli arabanın tepesinde, sırtı kameraya dönük bir halde, bir anlığına tamamen hareketsiz kaldı. Başını bir parça öne eğdi ve bir elini yüzüne götürdü. Parmaklarıyla ufak bir hareket yaptı. Sonra bir tane daha.

Falk, "Tanrım! Ağlıyor mu? Bu kısmı geriye sar. Çabuk," dedi.

Görüntüyü tekrar izlerlerken kimse konuşmadı. Sonra üçüncü ve dördüncü bir kez daha izlediler. Karen'ın başı eğikti. Elleri hafifçe kıpırdıyordu.

Raco, "Anlayamıyorum. Sanki ağlıyor olabilirmiş gibi görünüyordu. Ama burnunu kaşıyor da olabilirdi gayet," dedi.

Bu kez kaydın devam etmesine izin verdiler. Karen başını kaldırıp derin bir nefes alır gibi göründükten sonra şoför kapısını açıp arabaya bindi. Park yerinden geri geri çıktı ve gözden kayboldu. Otopark yine boştu. Bu kez kayıttaki zaman onunla oğlunun yaşamak için seksen dakikadan az bir süreleri olduğunu gösteriyordu.

Kimsenin gelip gitmediği uzun kısımları atlayarak kayda baktılar. Okul danışma görevlisi Karen'dan on dakika sonra çıktı. Sonra kırk dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Sonunda öğretmenler birer birer arabalarına gitmeye başladılar. Onlar görüntüye girdikçe Whitlam isimlerini söyledi. Hademe geri dönüp çantasını bagaja koydu ve 16.30'dan biraz sonra arabasıyla çekip gitti.

Sonunda Whitlam'ın arabası otoparkta kalan tek arabaydı. Kaydı hızlandırdılar. Yediden biraz sonra Whitlam'ın kendisi görüntüde belirdi. Yavaşça yürüyordu. Başı eğik, geniş omuzları düşüktü. Falk'ın yanında otururken iç çekti. Görüntüyü izlerken dişlerini sıkmıştı.

"Buna bakmak zor. O sırada Clyde polisleri bana Billy ve Karen'ın öldüklerini söylemek için aramışlardı."

Whitlam yavaşça arabasına binip birkaç kez istop ettirdikten sonra başarılı bir şekilde geri geri çıkıp uzaklaşırken izlediler. Kaydı bir on dakika daha devam ettirdiler. Grant Dow görünürlerde yoktu.

Danışmadan Deborah omzuna bir el çantası atmış, "Ben çıkıyorum o zaman," diye seslendi. Bir an bekledi ama cevap olarak belirsiz bir homurdanma sesi duydu. Falk başını kaldırıp ona gülümsedi. Kadının kendisine karşı tavrı son birkaç gündür yumuşamıştı ve diğerlerine kahve getirirken kendisine de bir kahve getirince Falk büyük bir ilerleme kaydettiğini düşünmüştü. Raco'nun onunla iki çift laf ettiğini düşündü.

Emniyetin kapısı ardından kapanırken Raco ve memur Barnes tepki bile vermemişlerdi. Üçü bir masa başında, karıncalı görüntüler oynarken bilgisayarlarının ekranına bakıyordu. Okuldaki iki kameradan da mevcut görüntüleri alıp sonra kasabaya inmişlerdi.

Raco, Falk'a Kiewarra'nın ana caddesinde üç tane güvenlik

kamerası olduğunu söylemişti. Barın yanında bir tane, belediye ofislerinin yakınında bir tane ve bir tane de ecza deposunun üstündeki kapıda. Her birindeki görüntüleri almışlardı.

Barnes esnedi ve gerindi. Kaslı kolları tavana doğru uzandı. Falk şikayet etmeye başlamasına hazırlandı ama Barnes şikayet etmeden başını ekrana doğru çevirdi sadece. Birkaç saat önce Falk'a, Luke'u ya da Karen'ı tanımadığını itiraf etmişti ama ölümünden birkaç hafta önce Billy Hadler'ın sınıfına yol güvenliği konusunda bir konuşma yapmıştı. Üzerinde Billy'nin de mum boyayla imzasının olduğu sınıftan gelen teşekkür kartı hâlâ masasında duruyordu.

Falk da kendi esnemesini bastırdı. Dört saattir bununla uğraşıyorlardı. Okuldan alınan kayıtlara odaklanıyordu. Saatlerce görüntü içinde bir ya da iki tane ilginç şeye rastlamıştı. Bir öğrenci müdürün arabasının ön tekerlerine işiyordu. Bir öğretmen kendi arabasıyla bir meslektaşının arabasını çiziyor, sonra da aceleyle uzaklaşıyordu. Ama Grant Dow'dan eser yoktu.

Onun yerine, kendini Karen'ın görüntüsünü tekrar tekrar izlerken buldu. Karen o hafta üç kez gelip gitmişti. İzin günü olan salı hariç her gün ve çoktan ölmüş olduğu cuma günü. Her gün aşağı yukarı aynıydı. Saat 08.30 civarında arabası parka geliyordu. Çocukları arabadan indirip sırt çantalarını ve şapkalarını alıp okul yönüne doğru giderek görüntüden kayboluyordular. Saat 15.30'dan biraz sonra bu süreç tam tersine dönüyordu.

Hareketleri inceledi. Karen'ın Billy'yle konuşmak için eğilişini, bir elini çocuğun omzuna koyuşunu. Yüzünü göremiyordu ama onun oğluna gülümsediğini hayal ediyordu. Charlotte'ı araba koltuğundan bebek arabasına taşırken onu kucaklayışını izledi. Karen Hadler karnından vurulmadan önce iyi bir kadındı. Hem çocuklarına karşı hem de mali konuda. Barb'ın haklı olduğundan emin oldu. Falk tanısaydı onu severdi.

Karen'ın ve oğlunun öldürüldüğü perşembe gününün görüntüsünü takıntılı bir biçimde tekrar tekrar geriye sardı. Kaydı tekrar tekrar oynatarak her kareyi inceledi. Arabaya yaklaşırken adımında hafif bir tereddüt mü vardı? Çalılıklardaki biriyle göz göze mi gelmişti? Çocuğunun elini normalden daha sıkı mı tutuyordu? Falk her ayrıntıya gereksiz takıldığını düşündü ama tekrar tekrar izlemeye devam etti. Ölen arkadaşının sarışın karısının görüntüsüne bakıp sessizce telefonunu alıp makbuza yazdığı numarayı aramış olmasını diledi. Geçmişteki kendisinin cevap vermiş olmasını diledi. İkisi de olmadı. Senaryo değişmeden kaldı.

Barnes döndürdüğü kalemi bırakıp sandalyesinde doğrulduğunda, Falk bugünü burada bitirip bitirmemek konusunda gidip geliyordu.

"Hey, şuna bakın." Barnes faresine tıklayarak karıncalı görüntüyü geri sardı. Sessiz ve dar bir arka yol ve eczanenin malzeme deposuna giden kapıdan başka ilginç bir yere çevrili olmayan eczane kamerasından gelen görüntüleri inceliyordu.

Falk, "Ne? Dow mu?" dedi. Raco'yla ekranın başında toplandılar.

Barnes görüntüyü oynatırken, "Pek sayılmaz," dedi. Tarih perşembe günü saat 16.41'i gösteriyordu. Karen ve Billy Hadler öldürülmeden sadece bir saat öncesi.

Görüntü boş yol dışında bir şey göstermediğinden, birkaç saniye boyunca video hareketsiz bir fotoğraf karesi gibi geldi. Birdenbire dört tekerlekli bir araç gelip geçti. Bir saniyeden kısa bir sürede belirip kayboldu.

Barnes görüntüyü geriye sardı ve yavaşlattı. Araba tekrar göründüğünde görüntüyü durdurdu. Bulanıktı ve tuhaf bir açıdan çekilmişti ama önemli değildi. Şoförün yüzü netti. Ön camdan Jamie Sullivan onlara bakıyordu.

* * *

Falk ve Raco hava kararırken görüntünün yakalandığı yola gittiler ama görülecek pek bir şey yoktu. İyi bir iş başardığı için Barnes'ın erken çıkmasına izin vermişlerdi. Falk eczanenin güvenlik kamerası altında durup etrafına bakındı. Küçük yol dardı ve Kiewarra'nın ana caddesine paraleldi. Bir yanında sırtı bir emlakçı, kuaför, doktor muayenehanesi ve eczaneye dönüktü. Diğer yanındaysa, parça parça araziler otoparka dönüştürülmüştü. Tamamen boştu.

Yolun tamamını yürüdüler. Uzun sürmedi. İki ucundan da araba girebilirdi ve kasabanın doğu ve batı çıkışlarına giden yollarla bağlantılıydı. Trafik saatinde ana yolda ağır ağır ilerlemek yerine mükemmel bir gizli kestirme sunardı. Falk, ama burası Kiewarra ve burada trafik saati falan yok, diye düşündü.

"O zaman arkadaşımız Jamie Sullivan, Hadlerlar öldürülmeden yirmi dakika önce neden şehirde görünmekten kaçınmak istedi ki acaba?" Falk'ın sesi tuğla duvarlar arasında yankılandı.

Raco, "Akla birkaç neden geliyor. Hiçbiri de iyi değil," diye cevap verdi.

Falk, "En azından şimdi onun nerede olduğuna dair bir fikrimiz var. Buradan Hadlerların eve söz konusu zaman diliminde gitmiş olabilir, değil mi?" dedi.

"Evet. Hiç zorlanmadan."

Falk duvara yaslanıp başını geriye eğdi. Tuğlalar güneşin sıcaklığını emmişlerdi. Kendini bitkin hissediyordu. Gözlerini kapattığında batar gibi oluyordu.

Raco, "Yani elimizde Luke'un en yakın arkadaşı olduğunu iddia eden, nerede olduğu konusunda yalan söyleyen ve arkadaşı vurularak öldürülmeden bir saat önce kameraların etrafında sinsice dolanırken yakalanan Jamie Sullivan var. Sonra bir de Luke'a dayanamadığını itiraf eden, olay anında olduğu yeri sonuna kadar destekleyen, aynı anda ölmüş bir kadının el yazısıyla adı yazılmış olan Grant Dow var," dedi.

Falk bir gözünü açıp Raco'ya baktı.

"Yirmi yıl önce Luke Hadler'ı nehirden bisikletiyle uzaklaşırken kavşakta görmüş ya da görmemiş olabilecek gizemli beyaz kamyonetin şoförünü unutma," dedi.

"Bir de o var tabii."

Uzun bir süre sessizce durarak sanki cevap duvarlara grafitiyle yazılmış olabilecekmiş gibi dar sokak arasına baktılar.

Falk, "Başlarım be," deyip duvardan çekildi ve dik durdu. Bu çaba gerektiriyordu. "Metodik olarak çalışalım. Önce Sullivan'ı tekrar içeri alalım ve ona bir arka sokakta ne halt ettiğini soralım. O herifin bizimle dalga geçmesi burama kadar geldi artık."

"Şimdi mi?" Raco'nun gözleri kızarmıştı. O da Falk kadar yorgun görünüyordu.

"Yarın."

Dar bir geçitten ana yola giderlerken Raco'nun telefonu çaldı. Kaldırımda durdu ve telefonu çıkardı.

"Karım. Affedersin. Baksam iyi olur." Telefonu kulağına koydu. "Selam güzelim." Süt ürünleri dükkânının dışında durmuşlardı. Falk başıyla dükkânı işaret etti ve bir şey içermiş gibi yaptı. Raco minnettarlıkla kafa salladı.

Marketin içi soğuk ve sessizdi. Burası teknik olarak Ellie'nin akşamlarını süt ve sigara fiyatlarını kasaya tuşlamakla geçirerek çalıştığı aynı dükkândı. Cesedi bulunduğunda cenaze töreni için bağış toplamak adına fotoğrafının olduğu posterler asmışlardı.

İçerisi o zamandan beri o kadar çok değişmişti ki neredeyse tanınmazdı. Ama Falk bir bahane bulabildiği sıklıkta, onunla tezgâhın arkasından sohbet etmeye geldiğini, parasını istemediği ya da ihtiyacı olmayan şeylere harcadığını hâlâ hatırlıyordu.

Marketin eski buzdolapları bir noktada açık dondurucularla değiştirilmişti ve Falk şimdi teninden bir parça öfkenin buharlaştığını hissederek onların başında oyalandı. Sonunda iki şişe su aldı ve akşam yemeği için hafif kıvrımlı jambon ve peynirli sandviçle plastik ambalajda muffin seçti.

Aldıklarını tezgâha götürdü ve bir kez daha kasanın ardındaki yüzü fark edince sessizce homurdandı. Dükkân sahibini, ikisi de aynı bunaltıcı sıcak sınıflardaki sıraların arkasına tıkılıp kaldıklarından beri görmemişti.

Adamın artık daha az saçı vardı ama belirgin yüz hatları hâlâ tanıdıktı. Falk çaresizce adını aklına getirmeyi denerken, onun biraz kıt akıllı ve çabuk sinirlenen türden çocuklardan biri olduğunu hatırladı. Bir parça vicdan azabıyla onun zaman zaman Luke'un şakalarına malzeme olduğu konusunda fikir yürüttü. Kendisi de hiç müdahale etme zahmetine girmemişti. Şimdi kendini gülümsemeye zorlayarak kasaya doğru gitti ve aldıklarını tezgâhın üstüne koydu.

Cüzdanını çıkarırken son anda adamın adını hatırlamayı başararak, "Nasılsın bugünlerde Ian?" dedi. Adı Ian bir şeydi. Willis'ti.

Willis ürünlere ne yapacağını unutmuş gibi öylece baktı.

Falk, "Sadece bunlar. Teşekkürler dostum," dedi.

Adam hiçbir şey demedi ama başını kaldırıp Falk'ın arkasına doğru baktı.

Net bir sesle, "Sıradaki," dedi.

Falk etrafına bakındı. Markette başka kimse yoktu. Tekrar önüne döndü. Willis kararlılıkla ortadaki boşluğa bakıyordu. Falk demir gibi kızdığını hissetti. Bir de başka bir şey... Utanç gibi bir şey.

"Peki dostum. Keyfini kaçırmaya çalışmıyorum. Bunları alıp ayağının altından çekileceğim," deyip akşam yemeğini tezgâhta ileri doğru iterek tekrar şansını denedi. "Ayrıca kimseye bana hizmet verdiğinden bahsetmeyeceğim. İzci sözü."

Adam onun arkasına doğru bakmaya devam etti. "Sıradaki."

"Gerçekten mi?" derken Falk kendi sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. "Bu kasaba bu gidişle fazla dayanmaz ama sen satış yapmayı reddedebiliyorsun. Öyle mi?"

Dükkân sahibi başını başka tarafa çevirip ağırlığını bir ayaktan diğer ayağına verdi. Falk ürünleri alıp parayı tezgâha bırakmayı gözden geçiriyordu ki Willis ağzını açtı.

"Geri döndüğünü duydum. Mandy Vaser senin parkta çocukları rahatsız ettiğini düşünüyor," derken tiksinmiş gibi yapmaya çalıştı ama sesindeki art niyetli neşeyi gizleyemedi.

Falk, "Şaka yapıyorsun," dedi.

Eski sınıf arkadaşı olumsuz anlamda kafa sallayarak ortadaki boşluğa bakmaya devam etti. "Yani sana hizmet vermekle ilgilenmiyorum. Ne bugün ne de başka bir zaman."

Falk ona öylece baktı. Adam birine baskın çıkmak için muhtemelen yirmi yıldır bekliyordu ve onun bu şansı boşa harcamaya niyetinin de olmadığını fark etti. Karşı çıkmak için ağzını açtı. Sonra durdu. Bu enerjisini boşa harcamak olurdu resmen.

"Boşver gitsin," deyip aldıklarını tezgâhın üstünde bıraktı. "Sana iyi şanslar Ian. Buralarda ihtiyacın olacak." Sıcağın içine doğru çıkarken kapının üstündeki zil arkasından öttü.

Raco telefonunu kaldırmış, Falk'ın boş ellerinden yüzündeki ifadeye baktı.

"Ne oldu?"

"Fikrimi değiştirdim."

Raco durumu anlayarak dükkâna sonra da Falk'a baktı.

"Benim bir şey dememi ister misin?"

"Hayır. Boşver. Yine de teşekkürler. Yarın görüşürüz. Sullivan için bir plan üzerinde çalışırız."

Falk dükkândaki konuşma yüzünden kabul etmek istediğinden daha cesareti kırılmış hissederek arkasına döndü. Onu küçük bar odasında tek bekleyen uzun bir akşam olsa da, bir-

denbire buradan uzaklaşmak için can atıyordu. Raco dükkâna bir kez daha dikkatli dikkatli baktı. Sonra tekrar Falk'a baktı.

"Bak. Yemeğe gel. Bize. Karım günlerdir sana sormam için beni sıkıştırıp duruyor," dedi.

"Hayır, gerçekten, sorun değil..."

"Dostum ya şu an seninle çok fena tartışırım ya da sonra karımla tartışırım. Sana karşı kazanma şansım var en azından."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kırk dakika sonra Rita Raco, Falk'ın önüne üstünde buharı tüten bir kâse makarna koydu. Omzuna tüy gibi dokunarak geri çekildi ve bir an sonra bir şişe şarapla geri geldi. Gökyüzü lacivert bir renk alırken, dışarıda renkli bir örtüyle kaplı küçük bir çam masanın etrafına oturuyorlardı. Racolar ana caddenin diğer ucunda eskiden dükkân olarak kullanılan bir evde oturuyorlardı. Polis merkezine yürüme mesafesindeydi. Arka bahçe lavanta otları ve bir limon ağacına ev sahipliği yapıyordu ve ortama coşkulu bir ışıltı kazandırmak için çit boyunca küçük süsleme ışıkları asılmıştı.

Mutfak pencerelerinden ışık geliyordu ve Rita bir şeyler getirmek için içeri girip gözden kaybolurken Falk onu izledi. Yardım etmeyi denedi ama Rita gülümseyerek ona oturmasını işaret etti. Omuzlarına dökülen ışıl ışıl kahverengi saçlı minyon bir kadın olan Rita, farkında olmadan elini hamile karnına götürüp duruyordu. Bir sürü enerjisi varmış gibi duruyordu ve hamileliğe rağmen onlarca işin altından hiç zorlanıyormuş gibi görünmeden sorunsuzca kalkıyordu.

Gülümsediğinde, ki sık sık gülümsüyordu, sol yanağın-

da bir gamze beliriyordu ve önüne yemek koyduğunda Falk, Raco'nun ona neden âşık olduğunu görebildi. Güzel bir şiraz şarapla kolayca mideye indirilen domatesler, patlıcan ve baharatlı sosislerden yemeye başladıklarında Falk da ona bir parça âşık olmuş gibi hissetti.

Akşam havası ılıktı ama karanlık sıcağı bir parça emmiş gibi görünüyordu. Rita maden suyundan yudumlayıp şiraza sevecen, özlem dolu bir ifadeyle baktı.

"Ah, neler vermezdim. Çok uzun zaman oldu," dedi ve kocasının onaylamayan bakışlarına güldü. Uzanıp gülümseyene kadar Raco'nun ensesini okşadı. Falk'a, "Bebek konusunda çok endişe ediyor. Öyle aşırı korumacı ki. Üstelik kızımız daha burada bile değil," dedi.

Falk, "Doğum ne zaman?" diye sordu. Onun bihaber gözlerine sanki her an doğuracakmış gibi geliyordu.

Rita kocasıyla göz göze gelerek, "Dört hafta," deyip gülümsedi. "Dört uzun kocaman hafta var daha."

Güzel yemek eşliğinde rahat rahat sohbet ettiler. Politika, din, futbol hakkında konuştular. Kiewarra'da olanlar dışında her şeyden, Hadlerlar dışında her şeyden. Ancak Raco masayı temizleyip tabaklarla evin içine girdiğinde Rita sonunda sordu.

Falk'a, "Anlat bana. Dürüst bir şekilde lütfen. Her şey yoluna girecek mi?" dedi.

Mutfak kapısına doğru baktı ve Falk onun sadece Hadler davasından bahsetmediğini anladı.

"Bak. Küçük bir topluluğa polislik yapmak hiçbir zaman kolay bir iş değildir. Kaybetmeye mahkumsun. İşin içine politika ve birbirleri hakkında çok fazla şey bilen insan giriyor. Ama kocan muhteşem bir iş başarıyor. Gerçekten. Çok akıllı ve ciddi anlamda işine bağlı. Amirler böyle şeyleri tanırlar. Raco bayağı yukarılara çıkacak."

"Demek öyle." Rita hafifçe umursamaz bir ses çıkardı ve elini salladı. "Bu konuyu kafasına çok takmıyor. Babası hayatı

boyunca polisti. Haritadaki küçük bir noktada, Güney Avustralya sınırına yakın bir yerde. Sen bilmezsin. Kimse bilmiyor," derken gözleri yine boş kapıya kaydı. "Ama anladığım kadarıyla ona çok saygı duyuluyormuş. Kasabayı sert ama adil ve babacan bir tavırla idare etmiş. Emekli olduğu gün ve sonrasına kadar."

Rita durakladı. Uzanıp Falk'ın kadehindeki şarap tortularını kendi bardağına paylaştırdı.

"Şşş," diyerek bir parmağını dudaklarına götürüp bardağını kaldırdı. Falk gülümsedi.

"Siz de orada mı tanıştınız? Yani Güney Avustralya'da."

"Evet ama onun kasabasında değil. Oraya hiç kimse gitmezdi," derken çok mantıklı bir şey der gibiydi. "Annemle babamın Adelaide'deki restoranındaydı. Raco yakınlarda çalışıyordu. O Raco'nun ilk polislik göreviydi ve her kurala uyardı. Babasını gururlandırmaya çok meraklıydı." Hatırlarken gülümsedi ve küçük bardağını kafasına dikti. "Ama yalnızdı ve sürekli bizim restorana gelirdi. Ta ki ben ona acıyıp beni, bir kadeh bir şeyler içmeye davet etmesine izin verene kadar." Karnını ovuşturdu. "Yüksek lisanımı bitirene kadar beni bekledi. Sonra da hemen evlendik. İki yıl önceydi bu."

"Hangi konuda yüksek lisans?"

"Farmakoloji."

Falk tereddüt etti. Bu soruyu nasıl soracağını bulamıyordu. Rita onu kurtardı.

Gülümseyerek, "Biliyorum. O zaman vasıflarımı başka bir yerde kullanabilecekken Tanrı'nın unuttuğu bu yerde ayağım çıplak ve hamile bir halde ne yapıyorum?" Rita omuz silkti. "Kocam için. Sonsuza kadar değil. Onun hevesleri başkalarınınkine benzemiyor. Bilirsin. Babasına tapıyor ve üç erkek çocuğun en küçüğü. O yüzden bence yanılıyor olsa da her zaman babasının dikkatini çekmek için mücadele vermek zorunda olduğunu düşünüyor. Bu nedenle de bu küçük kırsal kasabaya taşındık. Onun eskiden babasının ne koşullarda ça-

lıştığını hissetmek gibi büyük umutları vardı ama neredeyse anında her şey öylesine..." Tereddüt etti. "Yanlış gitti ki. Omzunda sürekli bir yük var. O küçük çocuğun cesedini bulan oydu. Sana söyledi mi?"

Falk başını salladı.

Rita sıcağa rağmen ürperdi. "Ona hep söylüyorum. Ona diyorum ki: Burada olanlar, senin hatan değil. Bu yer farklı. Bunlar babanın zamanındaki insanlara benzemiyor."

Rita, Falk'a kaşlarını kaldırdı ve Falk başını onaylarcasına salladı. Rita olumsuz anlamda başını salladı ve gülümseyerek gamzesini gösterdi.

"Yine de ben ne yapabilirim? Mantığın almayacağı kadar karmaşık değil mi? Bir erkekle babası arasındaki ilişki yani."

O konuşurken Raco kapıda belirdi. Elinde üç fincan kahve vardı.

"Tencereleri ıslansın diye suya koydum. Neden bahsediyorsunuz?"

"Senin babanın standartlarına ulaşmak için kendine çok fazla baskı yaptığını söylüyorum," dedi ve uzanıp onun kıvırcık saçlarını düzeltti. Gamzesi yine belirdi. "Ortağın da benimle aynı fikirde."

Aslında tarafsız kalmış olan Falk, Rita'nın muhtemelen haklı olduğuna karar verdi. Raco biraz kızardı ama başını onun eline doğru götürdü.

"Pek öyle değil."

"Sorun değil aşkım. O anlıyor." Rita kahvesinden bir yudum aldı ve fincanın kenarından Falk'a baktı. "Anlamıyor musun? Yani sen de kısmen bu yüzden buradasın. Öyle değil mi? Baban için."

Şaşkın bir sessizlik oldu.

Falk, "Benim babam öldü," dedi

Rita, "Demek öyle. Bunu duyduğuma çok üzüldüm," derken sempati dolu gözlerle ona baktı. "Ama bu durumu doğru

olmaktan çıkarmıyor kesinlikle, değil mi? Ölüm bir insana karşı hislerimizi nadiren değiştirir. Çoğunlukla da onları yoğunlaştırır."

Raco boş şarap şişesini alırken onu sevecenlikle dürterek, "Aşkım sen neden bahsediyorsun? Ben mesela bundan hiç içmemen gerektiğini biliyordum."

Rita tereddüt ederek biraz suratını astı. Falk'tan kocasına, sonra tekrar Falk'a baktı.

"Özür dilerim. Belki de konuya yanlış bir yerden girdim. Sadece ölen genç arkadaşın Ellie hakkında bazı söylentiler duydum. Babanın bayağı bir acı çektiğini, hatta insanların onu suçladığını, seni kasabadan uzaklaştırmak ve kendi evini de terk etmek zorunda kaldığını söylediler. Bunlar biraz gerginliğe neden olmuş olabilir. Hem de şimdi bile üstünde onun fotoğrafının olduğu o berbat posterler kasabada etrafa dağıtılırken." Durdu. "Özür dilerim. Lütfen beni duymazdan gel. Ben her zaman durumdan fazla anlam çıkarıyorum."

Uzunca bir süre kimse konuşmadı.

Falk, "Hayır Rita. Aslında bence tam olarak doğru anlamı çıkardın," dedi.

Kiewarra'dan çıkış yolunda, yüz kilometre kadar dikiz aynasını Mal Deacon'ın kamyoneti işgal etmişti. Aaron'ın babası Erik, arabayı tek gözü yansımada ve iki eliyle direksiyonu sıkıca tutarak sürmüştü.

Hâlâ Luke ve Gretchen'a acele vedasının etkisinden kurtulamayan Aaron sessizce şoför koltuğunun yanında oturuyordu. Sığdırabildikleri kadar ev eşyaları arkada sallanıp birbirlerine çarpıyorlardı. Çok arkalarında kalan çiftlik evleri ellerinden geldiğinde sıkıca kilitlenip güvence altına alınmıştı. Koyun sürüsü onları almaya gönüllü komşular arasında bölünmüştü. Aaron bunun geçici mi yoksa sonsuza kadar mı olduğunu sormaktan korkuyordu.

Erik yolculuğun başlangıcına yakın sadece bir kez Deacon'ı öne geçmeye teşvik etmek için iyice yavaşlamıştı. Sanki bu normal bir gündeki normal bir araba yolculuğuymuş gibi. Onun yerine kirli beyaz kamyonet, küt diye arka tampona çarpıp Aaron'ın başını öne doğru sarsana kadar istikrarlı bir şekilde hızlandı. Erik bir daha yavaşlamadı.

Deacon birdenbire kesintisiz olarak korna çaldığında neredeyse bir saat geçmişti. İyice yaklaşmıştı. Arabası Aaron'ın yan aynasında kocaman görünüyordu ve korna sesi boş yolda yüksek sesle yankılanıyordu. Ses Aaron'ın kafasında çınlıyordu. Avuçlarını torpido gözünün kapağına koyarak arkadan gelmesi kaçınılmaz darbeye kendini hazırladı. Babası yanında dişlerini sıkıyordu. Saniyeler geçti. Aaron daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, gürültü kesildi. Ani sessizlik de kulaklarında yankılandı.

Dikiz aynasında Deacon'ın camını açıp sonra kolunu yavaşça dışarı uzatarak tek bir orta parmağını kaldırdığını gördü. Parmağını rüzgâra karşı uzun bir süre öylece tuttu. Sonra sonunda, merhamet edip gözden kaybolana kadar aynada gittikçe küçüldü.

Falk, "Babam Melbourne'den nefret ederdi. Oraya asla gerçekten yerleşmedi. Bir tarım ürünleri market zincirinde, ofiste bir yöneticilik işi bulmuştu ama o iş resmen onun yaşama sevincini alıp götürdü."

Falk'a da son senesini bitirmek için en yakın lise gösterilmişti. Dikkati dağınık ve korkmuş bir halde, elini kaldırmak şöyle dursun, eline kalem bile almayı hatırlayamıyordu neredeyse. Final sınavlarına girip muhteşem notlardan ziyade iyi notlarla çıkmıştı.

"Ben babamdan biraz daha iyi uyum sağlamayı başardım. Babam orada gerçekten yalnızdı. Ama bu konudan hiç konuşmadık. Kendi içimize kapanır gibi olduk ve hayata devam ettik. Bunun bir faydası olmadı."

Rita ve Raco masanın karşısından ona baktılar. Rita elini uzatıp Falk'ınkinin üstüne koydu.

"Eminim senin için ne fedakarlıklar yaptıysa, değdiğini düşünmüştür."

Falk başını bir parça kaldırdı.

"Böyle söylediğin için teşekkürler ama onun da bu konuda hemfikir olacağından emin değilim."

Aaron arabayla sessizce ilerlerlerken aynaya bakmaya devam etti. Deacon tekrar ortaya çıkmadı. Bir saat hiçbir şey olmadıktan sonra, babası aniden frene basıp tekerleklerini asfalta sürtüp tiz bir ses çıkararak kamyoneti boş yolun kenarına çekince Aaron'ı emniyet kemerine yapıştırdı.

Erik Falk bir eliyle direksiyona vurduğunda Aaron sıçradı. Babası her zamankinden daha solgun görünüyordu ve alnı ince bir terle parlıyordu. Koltuğunda dönüp tek bir pürüzsüz hamleyle uzanarak oğlunun gömleğinden tuttu. Kendisine bir kez bile kaldırılmayan eller şimdi öfkeyle kumaşı büküp onu kendine çektiğinde Aaron'ın nefesi kesildi.

"Sana bunu bir kez soracağım. O yüzden bana gerçeği söyle."

Aaron daha önce babasının bu ses tonunu hiç duymamıştı. Tiksiniyormuş gibi konuşuyordu.

"Sen mi yaptın?"

Sorunun yarattığı şok Aaron'ın göğsüne adeta fiziksel bir güç gibi çarptı ve boğuluyormuş gibi hissetti. Kendini bir nefes almaya zorladı ama ciğerleri sıkışmıştı. Bir an konuşamadı.

"Ne? Baba..."

"Söyle bana."

"Hayır!"

"O kızın ölümüyle hiçbir alakan yok mu yani?"

"Hayır. Baba, hayır. Tabii ki de hiç yok."

Aaron babasının ellerinde kendi kalbinin küt küt attığını hissetti. Sahip oldukları en iyi şeylerin kamyonetin arkasında bir-

birlerine çarpıp sürtünüşünü, Luke'la Gretchen'a acele vedasını düşündü. Bir daha asla görmeyeceği Ellie'yi ve şimdi bile arabanın arka camından kontrol ettiği Deacon'ı düşündü. Yoğun bir öfkeye kapıldı ve babasının elini üstünden çekmeye çalıştı.

"Ben yapmadım. Tanrım! Bana bunu nasıl sorabilirsin ki?"

Aaron'ın babası onu tutmaya devam etti. "Bana o ölen kızın yazdığı notu kaç kişinin sorduğunu biliyor musun? Arkadaşlarım, yıllardır tanıdığım insanlar, yıllardır... Beni gördüklerinde yolun karşısına geçiyorlar. Hepsi o not yüzünden," derken ellerini daha da sıktı. "Yani bana anlatmak borcun. O notta neden senin adın yazıyordu?"

Aaron Falk öne doğru eğildi. Baba ve oğul yüz yüzeydi. Ağzını açtı.

"Seninki neden yazıyordu?"

Falk, "Ondan sonra ilişkimiz asla eskisi gibi olmadı. Yıllar boyunca birkaç kez denedik. Muhtemelen kendi çapında o da denedi. Ama aramızı gerçek anlamda düzeltemedik. Bu konudan bahsetmeyi bıraktık. Kiewarra'dan gerçekten bir daha hiç bahsetmedik. Orası yokmuş, hiçbirisi olmamış gibi yaptık. Melbourne'e katlandı, bana katlandı. Sonra da öldü ve işte hepsi bu kadardı."

"Bu ne cüret?" Aaron'ın gözleri çakmak çakmaktı ve ifadesinde açıklanamayan bir sertlik vardı. "Annen o şehirde gömülü. O çiftlik büyükannenle büyükbaban tarafından bu günlere getirildi Tanrı aşkına! Arkadaşlarım ve hayatım orada. Suçu benim üstüme atma sakın."

Aaron kanın beyninde pompalandığını hissetti. Arkadaşları, annesi... O da geride neredeyse babası kadar çok şey bırakmıştı.

"O zaman neden kaçıyorsun?" Babasının bileğini tutup gömleğini serbest bırakturarak itti. Bu kez serbest kaldı. "Neden kuyruklarımızı kıstırıp kaçıyorsun bizi? Bu bizi sadece suçlu gösteriyor."

"Hayır. O not bizi suçlu gösteriyor." Erik, Aaron'a dikkatlice baktı. "Bana gerçeği söyle. Gerçekten Luke'la birlikte miydin?"

Aaron babasıyla göz göze geldi. "Evet."

Erik Falk ağzını açtı. Sonra kapattı. Oğluna onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Arabanın içi, elle tutulur ve bayat bir şeye benzer bir ortama dönüştü. Başını bir kez salladı ve direksiyona dönerek motoru çalıştırdı.

Yolun geri kalanını tek kelime etmeden gittiler. Öfke, utanç ve başka binlerce şeyle yanıp tutuşan Aaron yol boyunca yan aynaya baktı.

Bir yanı Mal Deacon'ın bir daha hiç ortaya çıkmamış olması karşısında hayal kırıklığına uğradı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Falk, Raco'nun evinden yürüyerek geri döndüğünde acil bir temizlenme ihtiyacı duydu. Geçmiş, kir gibi üstüne yapışmıştı. Çok yorucu bir gün olmuştu ve akşam da zaman olduğundan daha geç gibi geldi. İçeri girip gizlice merdivenlerden çıkarken, bar hâlâ tam gaz çalışıyordu.

Duşta bedeni, kolları, ensesi ve boynunun Kiewarra güneşine maruz kalmanın izlerini taşıdığını fark etti. Soluk olan teni artık kıpkırmızı olmuştu.

Kapıya birkaç kez vurulduğunda, akan su yüzünden ses neredeyse hiç duyulmadı. Falk musluğu kapatıp çıplak bir halde durarak dinledi. Kapı birkaç kez daha, bu kez daha gürültülü bir şekilde hararetle çalındı.

"Falk! Çabuk!" diyen boğuk sese kapıya vurulan birkaç darbe de eşlik etti. "İçeride misin?"

Bir havlu aldı. Islak yerde neredeyse ayağı kayıyordu. Kapıyı birden açınca karşısında kapıyı tekrar yumruklamaya hazırlanan nefesi tıkanmış bir McMurdo buldu.

"Aşağı." Barmen nefes nefeseydi. "Acele et." Sonra merdivenleri ikişer ikişer inerek gitti. Falk kurulanma zahmetine

girmeden bir şort, bir tişört ve spor ayakkabılarını giydi ve kapıyı arkasından çarptı.

Bar adeta kaos ortamıydı. Sandalyeler ters çevrilmişti ve yere kırık camlar saçılmıştı. Köşede birisi iki büklüm olmuştu. Burnuna tuttuğu elleri kan içindeydi. McMurdo da dizlerinin üstüne çökmüş yerde birbirine saldıran iki adamı ayırmaya çalışıyordu. Falk odanın ortasına doğru iki adım atınca, etraflarında yarım daire şeklinde duran içki içen kalabalığın yüzlerindeki ukala gülümsemeleri yavaşça kayboldu ve geri çekildiler.

Gürültüdeki ani düşüş yerdeki iki adamın dikkatini dağıttı ve McMurdo aralarına bir kolunu sokabildi. Onları ayırdı. İkisi de nefes nefese kendi köşelerine yayılarak yattılar.

Jamie Sullivan'ın gözü daha şimdiden şişmeye, yamuk bir top şeklini almaya başlamıştı. Alt dudağı yarılmıştı ve yanaklarında tırnak izleri vardı.

Karşısında Grant Dow sırttı ve hafifçe çenesine dokunarak yüzünü ekşitti. Bu kavgadan iyi çıkan taraf kendisiydi. O da bunun farkındaydı.

Falk, "Peki. Sen ve sen," diyerek sarhoş adamlardan ikisini işaret etti. "Sullivan'ı lavaboya götürün ve kanı silmesine yardım edin. Sonra onu tekrar buraya getirin. Anladınız mı?"

Adamlar Sullivan'a yardım ettiler. Falk, Dow'a döndü.

"Sen. Şurada otur ve bekle. Ayrıca... hayır. Kapa çeneni. O çeneni kapalı tutman bir kez olsun tamamen senin yararına olacak. Duyuyor musun?"

Falk, McMurdo'ya döndü. "Temiz bir bez ve herkese kocaman birer bardak su. Plastik bardaklarda."

Falk bezi alıp iki büklüm olmuş burnunu tutan adama götürdü.

"Doğrul dostum. İşte böyle. Al bakalım. Şunu tut," dedi.

Adam doğruldu ve ellerini geri çekti. Scott Whitlam'ın kanlı yüzü belirince Falk gözlerini kırpıştırdı.

"Tanrım! Sen bu işe nasıl karıştın?"

Whitlam omuz silkmeye çalıştı ve yüzünü ekşitti.

"Yanlış yer, yanlış topluluk," diyerek bezi burnuna bastırdı.

Falk arkasına dönüp olan biteni izleyenlere ters ters baktı.

"Geri kalanınıza buradan kaybolup gitmenizi öneririm," dedi.

Ortam boşalırken Raco insanların arasından güçlükle ilerleyerek içeri girdi. Üzerinde akşam yemeğindeki aynı tişört vardı ama kıvırcık saçları başının tek tarafına yatmıştı ve gözleri kıpkırmızıydı.

"McMurdo aradı. Uyuyordum. Ambulansa ihtiyacımız var mı? Dr. Leigh'i hazırda bekletiyorum."

Falk etrafına bakındı. Sullivan lavabodan geri dönmüştü. Doktor lafını duyunca yüzünde endişeli bir ifadeyle başını kaldırıp baktı. Diğer iki adam da sandalyelerinde kambur duruyorlardı.

"Hayır. Sanmıyorum. Şu ikisinin beyin ölümlerinin gerçekleşmesinden endişelenmiyorsan tabii. Durum ne?" McMurdo'ya döndü.

Barmen gözlerini devirdi. "Arkadaşımız şuradaki Bay Dow, Jamie Sullivan'ın Hadlerları öldürdüğünü itiraf etmediği için şimdi kendisinin suçlu gibi göründüğünü düşünüyor. Şimdi de fırsat mı fırsat onu itiraf etmeye teşvik etmek istemiş."

Falk uzun adımlarla Dow'un yanına gitti. "Ne oldu burada?"

"Bir yanlış anlaşılma."

Falk ağzı Dow'un kulağına gelecek şekilde ona doğru eğildi. Gözeneklerinin iyice içine içlemiş alkol kokusunu alabiliyordu.

"Eğer seni rahatsız ediyorsak Grant, tek yapman gereken bize Karen'ın neden senin adını yazdığına yönelik düzgün bir neden sunmak."

Dow alaylı bir kahkaha attı. Nefesi leş gibi kokuyordu.

"Diyene bir bak. Senin Ellie'nin bıraktığı o not için asla

düzgün bir neden sunmadığın gibi mi yani? Hayır." Başını salladı. "Sana binlerce neden sunabilirim dostum. Yine de gitmezsin. Hadlerların suçunu bana ya da amcama atana kadar memnun olmayacaksın."

Falk geri çekildi. "Lafını bil. Böyle konuşmaya devam edersen resmen sorgulanır ve yargılanırsın. Başını bir sürü belaya sokmuş bir halde bulursun kendini. Anladın mı?" Elini uzatıp, "Anahtarlarını ver," dedi.

Grant inanamayarak baktı. "Asla."

"Onları yarın emniyetten alabilirsin."

Grant anahtarları avucunda tutarak, "Orası benim eve beş kilometreden daha uzak," diye itiraz etti.

Falk, "Zormuş. Yürüyüşün tadını çıkart," diyerek anahtarları pençesinden alıp cebine koydu. "Şimdi uza bakalım."

Dikkatini McMurdo ve Raco'nun tecrübesizce ilgilendiği Sullivan ve Whitlam'a yöneltti.

Falk, "Bize ne olduğunu anlatmak ister misin Jamie?" diye sordu.

Sullivan sağlam gözünden yere baktı.

"Onun da dediği gibi. Yanlış anlaşılma."

"Bu akşamı kastetmiyorum."

Cevap gelmedi. Falk sessizliğin uzamasına müsaade etti.

"Sen bile bile battıkça durum sadece daha kötüleşecek."

Yine hiçbir şey yoktu.

Falk, "Peki," dedi. Duştan çıktığı için yapış yapış ve ıslaktı ve sabrı taşmak üzereydi. "Yarın, saat 10.00'da emniyette ol. Zaten seninle konuşmamız gerekecek. Ayrıca önceden uyarayım dostum, ben olsam o gün nerede olduğun konusunda gece boyunca bir güzel düşünürdüm."

Sullivan'ın yüzü ekşidi. Ağlamak üzereymiş gibi duruyordu. Falk, Raco'yla bakıştı.

Raco, "Seni eve götüreyim Jamie. Hadi. Kaldıralım seni," dedi.

Sullivan yardım alarak bardan çıktı. Kimseye bakmadı. Sonunda Falk köşede bezinin arkasında utanmış görünen Whitlam'a döndü.

Whitlam temkinle burnunu kontrol ederek, "Sanırım kanama durdu," dedi.

Falk, "Bakalım," dedive ilk yardım eğitimini hatırlamaya çalıştı. "Yarın okulda fotoğraf çektirme günü olmadığı sürece muhtemelen idare edebilirsin."

"Sağol."

"Yarın seni de emniyete almamız gerekmiyor, değil mi?"

Whitlam ellerini havaya kaldırdı. "Beni almanıza gerek yok komiserim. Ben masum bir görgü tanığıyım. Tuvaletten çıkıyordum. Onlar şiddetle üstüme saldırdılar. Geldiğini görmedim bile. Dengemi kaybettim ve yüzümü sandalyeye çarptım."

Falk, Whitlam'ın kalkmasına yardımcı olarak, "Peki," dedi. Biraz sersemlemişti. "Ama araba sürebileceğin konusunda emin değilim."

"Bisikletimle geldim."

"Motor mu?"

"Tanrım! Ben bir öğretmenim. Pedallı olandan tabii."

"Peki. Gel hadi."

Biraz sıkışık oldu ama gidonunu biraz bükerek bisikleti Falk'ın arabasının bagajına sığdırdılar. Boş yollarda çoğunlukla sessizce ilerlediler.

Whitlam burnundan nefes almaya çalışırken öksürerek sonunda, "Güvenlik kamerasından bir şey çıktı mı?" diye sordu.

"Hâlâ üzerinde çalışıyoruz. O konuda yardım ettiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Whitlam pencereden dışarı boşluğa bakarken şişmiş suratının bozuk bir yansıması vardı. "Tanrım! Umarım bütün bunlar yakın zamanda biter. Burası kâbus gibi."

Falk otomatik olarak yalan söyledi. "Her şey daha iyiye gidecek."

Whitlam, "Gidecek mi?" diyerek hafifçe burnuna dokunarak koltuğunda arkasına yaslandı. "Emin değilim. Normal konular hakkında endişe duyduğum zamanları hatırlıyorum. Futbol skorları, televizyon programları... İnanılmaz geliyor. Şimdiki endişelerim okul, mali açıklar, her zaman para bulmaya çalışmak... küçük çocukların ölmesi..."

Evinin önüne gelene kadar Whitlam camdan dışarı baktı. Verandada onu samimice karşılayan bir ışık yanıyordu. Dağılmış suratına bir rahatlık çöktü. Yuvam, diye düşündü.

Bitkin ve yapış yapış kıyafetleri içinde rahatsız olan Falk kendi dairesine büyük bir özlem duydu.

Whitlam arabadan inerlerken, "Bıraktığın için teşekkürler. Bir şey içmek için içeri gelmek ister misin?" diye sordu ama Falk başını iki yana.

"Başka zaman. Teşekkürler. Bugünlük bu kadarı yeter."

Falk bagajı açıp gidonlarını bükerek bisiklet serbest kalana kadar salladı.

Whitlam karanlıkta evin dış cephesine bakarak, "Ortalığı karıştırdıysam kusura bakma," dedi.

"Sorun değil. Seni burada bırakırsam idare edebilecek misin? Hem burnun hem de diğer şeyler konusunda."

Whitlam bisikletini çevirdi. Gülümsemeye çalıştı. "Evet. Yuvarlanıp gideceğim işte. Suratsızlık ettiğim için özür dilerim. Reçetesiz satılan *Paracetamol*'ün etkisi bu."

"Hep böyle olmayacak. Sen sadece bu duruma bulaştığın için talihsizsin."

"Sorun d a b u ya. Öyle değil mi? Kimse böyle bir şeyin dalga dalga yayılan etkisini kontrol edemez," derken Whitlam'ın sesi kasvetli çıktı. Falk bunun nedeninin sadece burnu olduğundan emin olamadı. "Hatta komik bir durum sayılır. Burada durmuş kendime acıyorum ama sonra zavallı Billy'yi düşünü-

yorum. Artçı depreme yakalanmak ancak böyle olur. Diyorum sana. O evde Luke'la, kuraklıkla, çiftlikle ilgili hangi nedenle, her ne olduysa, o küçük çocuğun bunda hiç suçu yoktu."

Garaj yolunun başında evin dış kapısı açıldı ve Sandra etrafını çevreleyen ışığın içinde öylece durdu. El salladı. Whitlam veda etti ve o bisikletiyle yoldan yukarı doğru pedal çevirirken Falk da izledi. Hâlâ biraz sarsılmış gibiydi. Falk tekrar arabasına binerken telefonu bir kez öttü. Raco'dan bir mesaj gelmişti. Falk kelimeleri okudu ve coşkuyla direksiyona vurdu.

Jamie Sullivan'ın neden o ara yolda olduğunu bilmek istiyor musun? Beni HEMEN ara.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Falk ve Raco ertesi sabah erken geldiklerinde adam çoktan emniyetin dışında sabırla bekliyordu.

Raco, Falk'a "Dr. Leigh," diye tanıştırdı. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Önemli değil. Ama sorun etmezseniz çabuk olmak zorunda. Bugün muayenehanem çok dolu olacak. Sonrası için hazırlanmam gerek."

Raco hiçbir şey demedi. Sadece nazikçe gülümsedi ve emniyetin kapısının kilidini açtı. Falk merakla doktora baktı. Daha önce kasabanın pratisyen hekimiyle tanışmamıştı ama adını Hadlerların cinayet raporundan tanıdı. Olay yerine gelen ilk sağlıkçıydı. Kırklı yaşlarının ortasında olan doktorun gür saçları ve anlattıklarını uygulayan birine özgü sağlıklı bir ışıltısı vardı.

"Hadlerlarla ilgili notları getirdim." Dr. Leigh sorgu odası masasının üstüne bir dosya bıraktı. "Mesele bununla ilgili, değil mi? Herhangi bir gelişme var mı?"

Kendisine teklif edilen yerlerden birine oturup bacak bacak üstüne atarak rahatladı. Dimdik bir sırtı ve mükemmel bir duruşu vardı.

"Biraz var." Raco'nun gülümsemesi bu kez gözlerine ulaşmadı. "Dr. Leigh, bize 22 Şubat'ta öğleden sonra nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz lütfen?"

Jamie Sullivan tarlasında tek başına durmuş Luke Hadler'ın kamyonetinin gözden uzaklaşmasını izledi. O gözden kaybolurken, cep telefonunu çıkarıp tek bir mesaj gönderdi. Bekledi. İki dakika içinde telefonu gelen cevapla titredi. Sullivan hafifçe başını salladı ve kendi dört tekerli aracına doğru gitti.

Doktorun yüzünü bir şaşkınlık ifadesi kapladı ve kafasının karıştığını gösteren bir tavırla gülümsedi.

"O öğleden sonra nerede olduğumu biliyorsun. Seninle birlikte Hadlerların cinayet mahallindeydim."

"Peki ya ondan iki saat önce?"

Bir duraklama oldu.

"Muayenehanedeydim."

"Hastalarla mı?"

"Daha öncesinde evet. Sonra muayenehanenin üstündeki dairede birkaç saat dinlendim."

"Neden?"

"Ne demek istiyorsun? Benim aralıklı bir mesaimin olduğu bilinen bir durum. Erken ve geç saatte görev başında olmak yorucu. Senin de şüphesiz ki bildiğin üzere."

Raco onun ortak paydada buluşmaya yönelik girişimi karşısında hiçbir tepki vermedi.

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

Sullivan kasabayla aradaki kısa mesafeyi kat etti. Kırsal yollarda kimseyle karşılaşmadı. Merkeze yaklaştıkça sadece birkaç arabayı geçti. Ana caddeye çıkmadan önce aniden sağa dönüp bir dizi dükkânın arkasındaki dar, arka yola girdi. Aşırı tedbirli olduğunun farkındaydı. Kasaba arabasını park halinde görse

kimsenin aklına kötü bir şey gelmezdi. Ama gizlilik hissi bir yara gibi bedenine işlemişti ve artık onu aşmak imkânsızdı. O arabasıyla geçerken tepesindeki bir duvarda, eczanenin dışındaki bir güvenlik kamerası yanıp söndü.

Dr. Leigh kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. Uzun parmaklarıyla Hadler dosyasının kenarıyla oynadı. Onu açıp açmamak konusunda emin olamadı. "Gerçekten konu ne?"

Raco, "Cevap verebilirsen iyi olur. O öğleden sonra muayenehanedeki dairede yalnız mıydın?"

Leigh, Raco'dan Falk'a, sonra tekrar Raco'ya baktı. "Avukatımı aramalı mıyım? Burada olmasına gerek var mı?" derken sesinde bir meydan okuma emaresi vardı.

Raco, "Onu çağırmak öngörülü bir davranış olur," dedi.

Dr. Leigh sanki yanmış gibi masadan geri çekildi.

Sullivan arabasını her zaman boş ve kilidi açık duran garaja park etti. Arabadan indi ve arabası görünmesin diye kepengi indirdi. Metalin metale sürterek çıkardığı tiz ses karşısında yüzünü ekşitti. Bir an bekledi. Hiçbir şey olmadı. Arka yol boştu.

Sullivan muayenehanenin malzeme girişinin yanındaki isim plakası olmayan kapıya gitti. Sağa sola baktı. Bir an sonra kapı açıldı. Dr. Leigh ona gülümsedi. İçeri girene kadar beklediler ve kapı iyice kapandıktan sonra öpüştüler.

Leigh gözlerini kapattı ve işaret parmağıyla burnunun kemerini ovuşturdu. Mükemmel duruşu bir parça bozuldu.

"Peki. Bütün bunlardan anladığım kadanyla durum size anlatılmış. O zaman evet. O öğleden sonra dairede değildim. Jamie Sullivan'la birlikteydim."

Raco yarı memnuniyetsiz, yarı memnun bir ses çıkararak sandalyesinde geriye yaslandı. İnanamayarak başını salladı.

"Sonunda. Kaç saatimizi Sullivan'ın hikâyesinin peşinden

koşarak geçirdiğimizi... boşa harcadığımızı biliyor musun?"

"Biliyorum. Biliyorum. Özür dilerim," derken doktor gerçekten samimi gibiydi.

"Özür dilerim mi? Üç kişi öldü dostum. Sen de orada benimle birlikteydin. Cesetleri gördün. O zavallı çocuğu. Altı yaşındaydı ve kafası dağılmıştı. Bizi nasıl kuyruklarımızın peşinden koşturabilirsin? Neden olduğun zarar ne kadar kim bilir."

Doktor sanki fiziksel bir güç tarafından darbe almış gibi sandalyesinde hafifçe sallandı.

"Haklısın," dedi. Baş parmağını ısırdı. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Hemen bir şey söylemek istemedim mi sanıyorsun? Soru sormak için Jamie'nin evine gittiğinizi öğrenir öğrenmez... Tabii ki de size o zaman anlatmalıydı. Ben size o zaman anlatmalıydım. Ama sanırım panik oldum. Hemen konuşmadık. Sonra üzerinden zaman geçti ve o zaman da ben... biz... nasıl söyleyeceğimizi bilemedik."

Raco, "O zaman bu gecikme umarım Jamie'nin dün suratının dağıtılmasına değmiştir," dedi.

Leigh şok olmuş bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Aa... Haberin yok muydu?" diye devam etti. "Evet, dün bir bar kavgasına karıştı. Bana neler döndüğünü anlatmasının tek nedeni de oydu. Sınanan şey, vicdanından ziyade kafası oldu. Günler önce hepimizi bu zahmetten kurtarabilirdiniz. İkinize de yazıklar olsun."

Doktor elini gözlerinin üstüne koydu ve uzunca bir an öylece kaldı. Falk ona bir bardak su getirmek üzere kalktı. Doktor suyu minnettarlıkla içti. Beklediler.

Falk kabalık etmeden, "Tamam, o zaman bize anlatamayacağını düşündün. Şimdi anlatmanın tam sırası," dedi.

Leigh başını salladı.

"Jamie'yle on sekiz aydır birlikteyiz. Sevgili olarak. Ama tabii ki de durumu gizli tuttuk. O büyükannesini sık sık getirmeye başlamak zorunda kaldığında başladı. Kadının durumu kötüye

gidiyordu ve Jamie kendi başına zorluk çekiyordu. Desteğe ve konuşacağı birine ihtiyacı vardı ve iş oradan gelişti. Yani onun eşcinsel olabileceğinden her zaman şüpheleniyordum ama buralarda..." Leigh sustu ve başını salladı. "Her neyse. Özür dilerim. Bunların hiçbirinin bir önemi yok. Hadlerların öldürüldüğü gün, muayenehanem saat dörde kadar açıktı. Sonra ara verdim. Jamie bana mesaj attı. Ben de gelmesini söyledim. Bu bizim sık sık başvurduğumuz bir uygulamaydı. Geldi. Bir süre sohbet ettik. Soğuk bir şeyler içtik. Sonra yatağa gittik."

Dairenin acil telefonu çaldığında Sullivan küçük banyoda duştan çıkmış kurulanıyordu. Leigh'in telefona baktığını duydu. Boğuk sesli konuşma kısa ve acildi. Doktor başını banyo kapısından içeri uzattı. Yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

"Gitmem gerek. Silahlı bir kaza olmuş."

"Yuh! Gerçekten mi?"

"Evet. Dinle Jamie. Bilmen gerek. Luke Hadler'ın evinde olmuş."

"Şaka yapıyorsun. Daha az önce onunla birlikteydim. İyi mi?"

"Detayları bilmiyorum. Seni ararım. Kendin çıkarsın. Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Ve gitti.

Sullivan titreyen parmaklarla giyinip arabayla eve gitti. Daha önce silahlı bir olay görmüştü. Babasının bir arkadaşının arkadaşı. Kanın asitli pas kokusu burun deliklerinin içine işlemiş ve aylarca oradan gitmemişti. O anı hatırlaması için o sıcak, iğrenç kokuyu tekrar alması yeterliydi ve Jamie eve gelip dışarıda iki tane itfaiye aracı bulduğunda burnunu siliyordu. Kapıya doğru koşarken korumalı üniformalı bir itfaiyeci onu karşıladı.

"Sorun yok dostum. Büyükannen iyi. Ama mutfak duvarınız için aynı şeyi söyleyemeyeceğim ne yazık ki."

* * *

Leigh, "Siz Jamie'ye gidip sorular sorduğunuzda, korkmuş bir halde beni aradı. Hazırlıksız yakalandığını ve size nerede olduğuyla ilgili yalan söylemek zorunda kaldığını söyledi," dedi.

İkisinin de gözlerinin içine baktı. "Bunun bir bahanesi olamaz. Biliyorum. O da bunu biliyor ama sizden rica ediyorum. Lütfen bizi sert yargılamayın. Bir konuda çok uzun süre yalan söylediğinizde, o şey artık size doğal geliyor."

Raco, "Seni eşcinsel olduğun için yargılamıyorum dostum. Seni, bir aile ölmüşken zamanımızı harcadığın için yargılıyorum," dedi.

Doktor başını salladı. "Biliyorum. Eğer geriye gidip bir şeyleri farklı yapabilseydim yapardım. Tabii ki de yapardım. Eşcinsel olmaktan utanmıyorum. Jamie de yavaş yavaş alışıyor. Ama Kiewarra'da kendilerinin ya da çocuklarının bir homoseksüel tarafından muayene edilmesini istemeyecek ya da Fleece'de öyle birinin yanına oturmak istemek konusunda tereddüt edecek bir sürü insan var." Falk'a baktı. "Dışarıda göze çarptığında neler olduğunu sen bizzat biliyorsun. Biz sadece bundan kaçınmak istedik."

Doktoru yoluna gönderdiler. Falk bir an düşündü. Sonra emniyetten çıkıp koşarak onun peşinden gitti.

"Baksana, gitmeden önce sana Mal Deacon'ı sormak istiyorum. Demansı ne kadar kötü?"

Leigh duraksadı. "Bu konuyu seninle konuşamam."

"Yasaklılar listenden bir konu daha öyle mi?"

"Üzgünüm. Anlatırdım. Ama gerçekten yapamam. O benim hastam."

"Detayları sormuyorum. Genel gözlemler yeterli olur. Ne tür şeyleri hatırlayabiliyor? On dakika öncesini hatırlayıp on yıl öncesini hatırlayamıyor mu? Ya da tam tersi mi?"

Leigh tekrar emniyete doğru bakarak tereddüt etti. "Çok genel konuşmak gerekirse, Mal'ınkilere benzer belirtileri olan yetmişli yaşlarındaki hastaların genelde yakın zaman hafıza-

ları kötüye gider ama sıklıkla anılar karışır ve bulanıklaşır. Güvenilir olmazlar. Eğer sorduğun buysa. Tabii genel olarak konuşmak gerekirse."

"Bu durum onu öldürür mü? Son soru, söz veriyorum."

Leigh'in yüzü sıkıntılı bir ifade aldı. Etrafına bakındı. Sokak hemen hemen boştu. Sesini alçalttı. "Doğruca bundan ölmez. Ama bu sağlık anlamında bir sürü şeyi karmaşık bir hale sokuyor. Temel kişisel bakım, beslenme... bunların hepsi tehlikeye giriyor. O aşamadaki bir hastanın bir ya da iki yıllık ömrü olacağını tahmin ediyorum. Belki birazcık daha fazla olabilir. Belki de biraz daha az. Hastanın yetişkin hayatının her günü bir ya da üç kadeh içki içerek geçirmesinin de katkısı olmuyor tabii."

Konuşmaya nokta koyarcasına kafa salladı ve arkasını döndü. Falk gitmesine izin verdi.

Falk emniyete geri döndüğünde Raco, "İkisi de yargılanmalılar. O da Sullivan da," dedi.

"Evet. Yargılanmalılar." İkisi de bunun gerçekleşmeyeceğini biliyorlardı.

Raco yine sandalyesinde geriye yaslandı ve iki eliyle yüzünü kapattı. Derin bir iç çekti.

"Tanrım! Şimdi hangi cehenneme?"

Falk kendi kendini başka bir çıkmaz yolda takılıp kalmadıkları konusunda kandırmak için Melbourne'e telefon etti. Bir saat sonra, Ellie Deacon'ın öldüğü yıl Kiewarra'da kayıtlı bütün açık renkli kamyonetlerin bir listesi vardı elinde. 109 tane kamyonet vardı.

Raco kasvetli bir ifadeyle, "Ayrıca kasaba dışından gelip geçen herhangi biri de olabilir," dedi.

Falk listenin aşağısına doğru göz gezdirdi. Birçok tanıdık isim vardı. Eski komşular, eski sınıf arkadaşlarının anne, ba-

baları. Mal Deacon da listedeydi. Falk onun ismine uzunca bir süre baktı. Ama diğer herkes de listedeydi. Gerry Hadler'ın kendisi de, Gretchen'ın annesiyle babası hatta Falk'ın babası bile. Gerry o gün kavşakta kasabanın yarısını görmüş olabilirdi. Falk dayanamayarak dosyayı kapattı.

"Ben biraz dışarı çıkacağım," dedi.

Raco homurdandı. Falk onun nereye diye sormamasına memnun oldu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mezarlık kasabanın dışında, arabayla kısa bir mesafe uzaklıkta, okaliptüs ağaçlarının gölgesindeki geniş bir araziydi. Falk giderken bir yangın uyarısı tabelasını geçti. Tehlike seviyesi şimdi aşırıya çıkarılmıştı. Dışarıda rüzgâr vardı.

Defin işlemi özeldi. O yüzden Hadlerların mezarlarına gitmemişti ama onları bulmak kolay oldu. Yeni, ışıl ışıl mezar taşları havanın yıprattığı komşularının arasında yanlışlıkla dışarıda bırakılmış iç mekan mobilyaları gibi görünüyordu. Mezarlar şeffaf kâğıtlar, pelüş oyuncaklar ve solmuş çiçeklerle dolup taşıyordu. Adımlar ötesinden bile, çürümüş çiçek kokuları baskındı.

Karen'la Billy'nin mezarları kabarıktı. Luke'un mezar taşına bırakılan şeylerse tek tüktü. Falk hediyeler minnettarlık gösterme çizgisini aşıp çöpe dönüştüklerinde mezarları temizlemenin Gerry ve Barb'ın sorumluluğu olup olmayacağını merak etti. Dizleri üstünde bir çöp poşetiyle hıçkıra hıçkıra ağlayarak solmuş buketleri karıştırıp neyi saklayıp neyi atacağına karar vermeye çalışmak şöyle dursun, Barb'ın çiftlik evinde işi başından aşkındı zaten. İmkânsızdı. Falk bunu kontrol etmeyi aklına not etti.

Kumaş pantolonuna bulaşan tozu görmezden gelerek, bir süre mezarların yanındaki kuru toprakta oturdu. Cenazeden beri kafasını kurcalayan gerçek dışı hissi üzerinden atmaya çalışarak bir elini Luke'un mezar taşındaki yazılarda gezdirdi. *Luke Hadler o tabutta,* diye tekrar etti. *Luke Hadler bu toprağın altında.*

Ellie'nin öldüğü o öğleden sonra Luke neredeydi? Bu soru bir leke gibi yeniden yüzeye çıktı. Falk fırsatı varken onu sıkıştırmalıydı. Ama Luke'un hayal kırıklığının kendisiyle alakalı olduğuna gerçekten inanmıştı. Neler olacağını bilseydi eğer...

Bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı. Bu, o Kiewarra'ya döndüğünden beri birçok dudaktan çıkan bir haykırıştı. *Bilseydim, bir şeyleri daha farklı yapardım.* Artık bunun için çok geçti. Bazı şeylerle yaşamak gerekiyordu.

Falk ayağa kalkıp Hadlerlara sırtını döndü. Aradığı sırayı bulana kadar mezarlığın içine doğru ilerledi. Bu kısımdaki mezar taşları ışıltılarını yıllar önce kaybetmişti ama çoğu eski arkadaşlar kadar tanıdıklardı. Geçerken birkaç tanesine şefkatle elini değdirdi. Sonra özellikle güneşin soldurduğu bir tanesinin önünde durdu. Bu mezarda çiçekler yoktu. Gelirken yanında çiçek getirmesi gerektiği daha yeni aklına geldi. İyi bir oğul öyle yapardı. Annesine çiçekler getirirdi.

Onun yerine eğilip bir mendille annesinin taşa kazılı ismindeki tozu, pisi sildi. Aynı şeyi ölüm tarihine de yaptı. O yıldönümünü hatırlatacak bir şeye asla ihtiyaç duymamıştı. Geçmişte hatırlayabildiği kadarıyla, annesinin öldüğünü doğduğu gün biliyordu. Soracak kadar büyüdüğünde babası ona, "Bazı komplikasyonlar ve kan kaybı yüzünden," demişti. Sonra da oğluna, buna değecek gibi ama aslında değmeyecek biri gibi hissetmesine neden olacak bir ifadeyle bakmıştı.

Çocukken bisikletle tek başına mezara gelmeyi alışkanlık edinmişti. İlk başta annesinin mezarının başında günahının cezası olarak saatlerce hürmetle dururdu. Sonunda kimsenin

onun orada durup durmadığını umursamadığını fark etti ve ilişkileri tek yönlü arkadaşlık gibi bir şeye dönüştü. Bir tür evlat sevgisi duymak için çok çabaladı ama o zaman bile yapay bir duygu gibi geldi. Bu hissi hayatında hiç tanımadığı bir kadın için öylece besleyemezdi. İçten içe Barb Hadler'a karşı daha yoğun hisler beslemesi kendini suçlu hissetmesine neden oldu.

Ama annesini ziyaret etmek hoşuna gidiyordu ve annesi çok iyi bir dinleyiciydi. Atıştırmalıklar, kitaplar, ev ödevlerini getirmeye başladı ve mezar taşının yanındaki çimlere boş boş oturup günü ve hayatıyla ilgili akıp giden bir monolog şeklinde konuşur dururdu.

Tam farkına varmadan, kendi kendini şimdi de, kollarını ve bacaklarını uzatmış mezarın yanındaki biçilme zamanı gelmiş çimlere yatmış aynı şeyi yaparken buldu. Ağaçların gölgesi sıcaklığı bir parça hafifletmişti. Gökyüzüne baktı ve fısıltıdan biraz yüksek bir sesle annesine Hadlerlar ve geri dönüşüyle ilgili her şeyi anlattı. Gretchen'ı tekrar gördüğünü, Mandy'yi parkta, Ian'ı dükkânda gördüğünde göğsüne çöken ağırlığı. Luke'la ilgili gerçeği asla öğrenemeyebileceğine dair korkularından da bahsetti.

Söyleyecek sözü kalmayınca gözlerini kapattı ve sırtında yerin sıcaklığı, etrafını saran havayla annesinin yanında hareket etmeden yattı.

Falk uyandığında güneş gökyüzünde yer değiştirmişti. Esneyerek ayağa kalktı ve tutulmuş eklemlerini esnetti. Ne kadar süredir orada yattığından emin değildi. Silkelendi ve mezarlığın içinden ana kapılara doğru yola koyuldu. Yarı yolda durdu. Ziyaret etmesi gereken bir mezar daha vardı.

Bunu bulmak çok daha uzun zamanını aldı. Onu Kiewarra'dan temelli gitmeden önce cenazede sadece bir kez görmüştü. Sonunda ona denk geldi. Daha süslemeli mezarlar

arasında sahipsiz gibi duran küçük bir mezar taşıydı. Üzeri fazla uzamış sarı otlarla kaplıydı. Parçalanmış ambalaj kağıdına sarılmış bir demet ölmüş bitki sapı mezar taşının altında duruyordu. Falk mendilini çıkarıp taşa kazılı ismin üzerindeki kirleri silmek için uzandı. O isim Eleanor Deacon'dı.

"Dokunma ona seni adi köpek."

Ses arkasından geldi ve Falk sıçradı. Arkasına döndü ve Mal Deacon'ı arka sıradaki kocaman bir melek heykelinin ayak ucunda gölgelerin arasında otururken gördü. Elinde bir bira şişesi vardı ve iri kahverengi köpeği ayağının dibinde uyuyordu. Deacon ayağa kalkarken uyanıp esnedi ve çiğ et rengindeki dilini dışarı çıkardı. Birayı meleğin ayakucunda bıraktı.

"Ben kesmeden önce ellerini onun üzerinden çek."

Falk, "Gerek yok Deacon. Gidiyorum," deyip geri çekildi.

Deacon gözlerini kısarak ona baktı. "Sen o çocuksun değil mi?"

"Hı?"

"Sen Falk'ın oğlusun. Baba değilsin."

Falk yaşlı adamın yüzüne baktı. Öfkeyle dişlerini sıkmıştı ve gözleri geçen seferkinden çok daha açık görünüyordu.

"Evet. Ben oyum." Falk konuşurken bir parça üzüntü duydu. Yürümeye başladı.

"Evet, tabii. Bu kez tamamen cehennem olursun umarım." Deacon ayakları titreyerek onun peşinden gitti. Köpeğinin tasmasını da peşinden sertçe çekti. Hayvan inledi.

Falk, "Henüz değil. Hayvanına dikkat et," derken yürümeyi bırakmadı. Deacon'ın kendisini takip etmeye çalıştığını duyabiliyordu. Adımları sert toprakta düzensiz ve ağırdı.

"Onu şimdi bile rahat bırakamıyorsun. Öyle mi? Çocuk olabilirsin ama aynı baban gibisin. İğrenç."

Falk arkasına döndü.

* * *

Bahçeden gelen iki belirgin ses vardı. Bir tanesi yüksek, bir tanesi daha sakindi. On iki yaşındaki Aaron okul çantasını mutfak masasının üstüne bırakıp pencereye gitti. Babası kollarını kavuşturmuş, Mal Deacon onu bir parmağıyla dürterken yüzünde bıkmış bir ifadeyle duruyordu.

Deacon, "Altı tanesi kayıp. Birkaç koyun, dört kuzu. Onlardan birkaç tanesi senin geçen hafta aradıklarınla aynı," diyordu.

Erik Falk iç geçirdi. "Ben de sana burada olmadıklarını söylüyorum. Kontrol ederek zamanını harcamak istiyorsan, buyur."

"Yani bu bir tesadüf. Öyle mi?"

"Daha ziyade senin uydurma tel örgü sınırının bir göstergesi bence. Eğer senin koyunlarını isteseydim, onları satın alırdım. Gözüme iyi görünmediler."

Deacon sesini yükselterek, "Bir kusurları yok. Daha ziyade onları benden yürütebilmek varken neden satın alasın ki diyelim. Öyle değil mi?" dedi. "Bu, benim olan bir şeyi ilk kez çalışın olmazdı."

Erik Falk ona bir an öylece baktı. Sonra inanamayarak başını salladı.

"Gitme zamanın geldi Mal," deyip arkasına dönmeye yeltendi ama Deacon onu omzundan sertçe çekti.

"Geri gelmeyeceğini söylemek için Sydney'den aradı. Biliyor musun? Şimdi mutlu musun? Bu sana kendini önemli bir adam gibi hissettiriyor, değil mi? Onu gitmeye ikna etmek yani."

Erik, "Ben karımı hiçbir şeye ikna etmedim," diyerek onun elini itti. "Bence sen içki içmenle ve yumruklarınla kendi kendine yeterince iyi bir iş çıkardın dostum. Tek şaşırtıcı olan bu kadar uzun süre kalmış olması."

"Öyle mi? Işıltılı zırhınla tam bir şövalyesin ya sen zaten. Her zaman burada ağlayacak bir omuz oldun. Onu zehirledin, gitmeye ikna ettin. Hazır elin değmişken de yatağına girmeye ikna ettin, değil mi?"

Erik Falk'ın kaşları kalktı. İçten, coşku dolu bir kahkaha attı.

"Mal, karınla yatmadım ben, eğer endişelendiğin buysa."

"Külliyen yalan."

"Hayır, dostum. Hiç de külliyen yalan falan değil. Gerçek bu. Tamam, bir fincan çay içmek için uğrardı ve dayanamadığında biraz ağlardı. Senden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Ama hepsi o kadar. Çok iyi bir kadındı. Beni yanlış anlama ama o da içkiye neredeyse senin kadar düşkündü. Belki sahip olduklarına, koyunlarına, karına daha iyi baksaydın, senden kaçmak falan istemezlerdi." Erik Falk başını salladı. "Gerçekten, benim senin karına ayıracak vaktim yok. Ben asıl kızına üzülüyorum."

Mal Deacon'ın yumruğu aniden kalktı ve Erik'in sol gözünün üstüne sertçe indi. Erik sendeledi ve sırt üstü düştü. Başı küt diye yere çarptı.

Aaron bağırarak dışarı koştu ve sersem bir ifadeyle gökyüzüne bakan babasının üzerine eğildi. Saçlarının bittiği yerden kan akıyordu. Aaron, Deacon'ın güldüğünü duydu ve kendinden yaşça büyük adamın üstüne atlayarak göğsünü yumrukladı. Deacon geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldı ama iri cüssesi ayakları üstünde sabit durmasını sağladı. Aniden uzanıp Aaron'ın kolunun üst tarafını pense gibi sıktı ve büküp derisini acıtarak Aaron'ın yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

"Dinle bakalım. Baban yerden kalkınca ona, onu ya da ikinizden birini bana ait olan şeylerin etrafında dolaşırken görürsem, olacaklara kıyasla bunun başını okşamışım gibi kalacağını söyle."

Aaron'ı yere itti. Sonra arkasını dönüp dişleri arasından ıslık çalarak bahçenin içinden yürüdü.

Deacon, "Yalvardı bana. Biliyor musun? Baban. Sen Ellie'me yaptığını yaptıktan sonra. Bana geldi. Bana senin yapmadığını, yapmış olamayacağını ya da ona benzer hiçbir şey söylemeye çalışmıyordu. Benden polis kararını verene kadar kasabadaki herkese geri durmalarını söylememi istedi. Sanki ben ona günahımı bile verirmişim gibi," dedi.

Falk derin bir nefes aldı ve kendini, arkasını dönüp yürüyüp gitmeye zorladı.

"Bunu biliyordun değil mi?" Deacon'ın sözcükleri arkasından geldi. "Babanın senin yapmış olabileceğini düşündüğünü. Kendi babanın... Tabii ki de biliyordun. Korkunç bir şey olmalı bu. Kendi babanın gözünde bu kadar az değerinin olması."

Falk durdu. Neredeyse duyamayacak kadar uzaklaşmıştı. Kendi kendine, *Yürümeye devam et,* dedi. Ama arkasına baktı. Deacon'ın dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

"Ne?" diye seslendi. "Bana babanın, senle Hadlerların oğlunun birlikte uydurduğunuz o saçma hikâyeye inandığını söyleyemezsin. Baban sersem ve korkak olabilirdi ama aptal değildi. Onunla aranı düzeltmeyi başardın mı hiç? Yoksa öldüğü güne kadar bundan mı şüphelendi?"

Falk cevap vermedi.

Deacon, "Ben de öyle düşünmüştüm," derken sırıttı.

Falk ona *"Hayır!"* diye bağırmak istedi; aralarını asla düzeltmediklerini söylemek... Yaşlı adama şöyle bir baktı. Sonra fiziksel bir çaba sarf ederek kendi kendini arkasını dönüp uzaklaşmaya zorladı. Çoktan unutulmuş mezar taşlarının arasından süzülerek adım adım ilerledi. Arkasından Mal Deacon'ın ayaklarını kendi kızının mezarına iyice diremiş bir halde kahkaha attığını duyabiliyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Atılan kurşun uzaktaki arazide gürledi. Yankısı sıcak havada yayıldı. Sessizlik çökemeden önce bir el daha ateş edildi. Arabasının kapısını kapatmak üzereyken bir eli öylece kalan Falk, Gretchen'ın çiftliğinin araba yolunda donup kaldı.

Düşünceleri Hadlerların ovularak temizlenmiş koridoruna, lekeli halısına kaydı. Sarışın bir kadını yerde yatmış kan kaybederken hayal etti. Ama bu kez Karen'ı değil, Gretchen'ı.

Bir el daha ateş edildi ve Falk tarlada sesin geldiği yöne doğru koştu. Sesi takip etmeye çalıştı ama ses sert zemine çarpıp yankılanarak yönünü şaşırmasına neden oldu. Telaş içinde ufku inceledi. Gözleri güneşin göz kamaştıran ışığı karşısında sulanırken her yere baktı ama hiçbir şey göremedi.

En sonunda onu haki şortu ve sarı tişörtüyle sapsarı tarlalarda neredeyse görünmez bir haldeyken fark etti. İçini büyük bir rahatlama hissi ve utanç kaplarken olduğu yerde kaldı. Gretchen başını çevirip bir an ona baktı. Sonra tüfeğini omzuna alıp elini kaldırarak salladı. Gretchen'ın kendisini koşarken görmemiş olmasını umdu. Tarladan ona doğru gelmeye başladı.

"Amma çabuk geldin buraya," diye seslendi. Boynundan pembe ses geçirmez kulaklıklar sallanıyordu.

"Umarım sorun olmamıştır." Mezarlığın dışından telefon etmişti. "Tanıdık bir yüz görmem gerektiğini hissettim."

"Sorun değil. Seni gördüğüme sevindim. Lachie'yi okuldan almam gereken zamana kadar bir saatim var."

Falk nefesi sakinleşirken zaman kazanarak etrafa bakındı. "Güzel bir yerin varmış," dedi.

"Teşekkürler. Tavşanlar da öyle düşünüyor olmalılar." Başıyla omzundan geriye işaret etti. "Bugünü bitirmeden önce birkaç tane daha yakalamam gerek. Gel hadi. Sen gözcüm olabilirsin."

Falk tarlada çantasını bıraktığı yere doğru onun peşinden gitti. Gretchen çantasını karıştırıp bir tane daha kulaklık çıkardı. Tekrar çantanın içine uzanıp bir kutu kurşun çıkardı. Winchester markaydılar. Falk otomatik olarak Hadlerların cesetlerde bulunan Remingtonlardan değiller diye düşündü. İçi rahatladı. Sonra bunu fark ettiği için anında suçluluk duydu. Gretchen tüfeğin namlusunu açtı ve bir tur kurşunu dizdi.

Güneşte gözlerini kısarak, "Tavşanlar şurada bollar," diye işaret etti. "Bir tane görürsen işaret et."

Falk korumalı kulaklıklarını taktı. Her ses, suyun altındaymış gibi boğuk geliyordu. Okaliptüs ağaçlarının rüzgârda sessizce sallandığını görebiliyordu. Kafasındaki sesler yoğunlaştı. Kanın pompalanması, dişlerinin hafifçe birbirine değişi...

Tavşanların olduğu yerin etrafına bakındı. Uzun bir süre hiçbir şey kıpırdamadı. Sonra yerde bir kıpırtı oldu. Gretchen tek gözünü sıkıca kapatmış, tüfeği omzuna sabitlediğinde ona işaret etmek üzereydi. Tavşanı düzgün bir kavisle takip ederek tüfeği ortaladı. Boğuk bir patlama sesi geldi ve yakındaki bir ağaçtan bir papağan sürüsü uçtu.

Gretchen kulaklıklarını çıkararak, "Güzel. Sanırım onu yakaladık," dedi. Tarlada uzun adımlarla ilerledi ve eğildi. Haki

şortu bir anlığına gerildi. Elinde cansız bir tavşanla zafer kazanmış edasıyla ayağa kalktı.

Falk, "İyi atıştı," dedi.

"Sen de denemek ister misin?"

Falk pek istemiyordu. Gençliğinden beri tavşan vurmamıştı. Ama Gretchen çoktan tüfeği uzatmıştı. O yüzden de omuz silkerek, "Peki," dedi.

Gretchen, "Nasıl olduğunu biliyorsun," dedi. Sonra uzanıp kulaklıklarını Falk'ın kulağına indirdi. Falk'ın boynunda Gretchen'ın parmaklarının dokunduğu yerler karıncalandı. Gözlerini tavşanların olduğu yere doğru kıstı. Yerde toprağın içine işlemiş kan vardı. Bu ona, Billy Hadler'ın ardından kalan izi hatırlattı ve o anıürpermesine neden oldu. Birdenbire bunu yapmak istemedi. İleride bir hareketlilik oldu.

Gretchen omzuna dokundu ve işaret etti. Falk tepki vermedi. Gretchen tekrar koluna dokundu. "Ne oldu?" dediğini duymaktan ziyade gördü. "Tam orada."

Falk tüfeği indirip kulaklıklarını çıkardı.

"Affedersin. Sanırım çok uzun zaman oldu."

Gretchen bir an ona baktı, sonra kafa salladı.

"Peki. Öyle olsun." Kolunu sıvazlayarak tüfeği elinden aldı. "Ama benim onu yine de vurmam gerektiğini biliyorsun, değil mi? Tarlada kalmalarına izin veremem."

Tüfeği kaldırdı. Bir anlığına sabitledi. Sonra ateşledi.

Falk daha birlikte tavşanın yanına gitmeden tam isabet olduğunu biliyordu.

Gretchen eve döndüklerinde mutfak masasına düzgünce serilmiş kâğıtları topladı.

"Rahat ol. Dağınıklığı görmemeye çalış," diyerek boş bir yere bir sürahi buzlu su koydu. "Okul Aile Birliği'nin daha çok maddi destek alması için bazı formlar dolduruyordum. Yardım

kuruluşlarından falan. Scott bunun zaman kaybı olduğunu düşünse de, ben Crossley Vakfı'nı tekrar düşünüyorum. Bu yıl kısa listeden daha ileri gidebilir miyiz bir bakalım istiyorum. Ama sorun şu ki, sana herhangi bir para vermeden önce her şeyi bilmek istiyorlar."

"Bir sürü evrak takibi olacağa benziyor."

"Kâbus gibi. Hem de pek iyi olduğum bir konu olmadığını da memnuniyetle kabul ediyorum. Bu aile birliği üyelerinin daha önce kendi başlarına yapmak zorunda oldukları bir şey değil." Durakladı. "O yüzden itiraz etmemeliyim. Eskiden Karen'ın işiydi bu aslında. Yani biliyorsun..." Düşüncesinin gerisini getirmedi.

Falk, Gretchen'ın kâğıtları kenara üst üste koymasına yardım ederken mutfağında etrafa bakındı. Ne beklediğini bilmiyordu ama burası beklediğinden biraz daha eski püsküydü. Mutfak temizdi ama ankastre ve elektrikli eşyalar pek iyi durumda değillerdi.

Gretchen'ın oğlu Lachie'nin gururla poz verdiği çerçeveli bir fotoğrafı diğer süs eşyalarının arasında duruyordu. Falk onu alıp baş parmağını, çocuğun dişlerini gösterdiği gülümsemesinde gezdirdi. Güvenlik kamerası görüntüsünde otoparkta Karen'ın peşinden sallana sallana yürüyen Billy'yi düşündü. Kısa hayatının geriye kalan son seksen dakikasını da... Çerçeveyi bıraktı.

"Tuhaf bir soru ama Karen hiç benden bahsetti mi?" diye sordu ve Gretchen şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı.

"Senden mi? Sanmıyorum. Ama biz pek konuşmazdık. Neden ki? Seni tanıyor muydu ki?"

Falk omuz silkti. Bininci kez Karen'ın el yazısıyla yazılmış cep telefonu numarasını merak etti.

"Hayır, sanmıyorum. Sadece adım hiç geçti mi diye merak ettim."

Gretchen içleri parlayan gözlerini kırpmadan onu yakından izledi.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama dediğim gibi, ben Karen'ı iyi tanımıyordum." Hafifçe omuz silkti. Bu konunun kapandığını gösteren bir cümleydi. Sonrasında sadece Gretchen bardaklara su koyarken, buzun cama çarpma sesinin böldüğü huzursuz bir sessizlik oldu.

Kendi bardağını kaldırarak, "Şerefe," dedi. "Çok sık değil ama bazen bu şaraptan daha iyi oluyor," dedi. Büyük bir yudum alırken Falk boğazındaki küçük kasları izledi.

Yuttuktan sonra, "Bu arada araştırma nasıl gidiyor?" dedi.

"Görünüşe göre Jamie Sullivan temize çıktı."

"Gerçekten mi? Bu iyi bir şey değil mi?"

"Onun için iyi. Ama bizim fazla ilerleme kaydetmemizi sağladığından emin değilim."

Gretchen başını kuş gibi tek tarafa eğdi.

"Ama çözülene kadar burada mı kalacaksın?"

Falk omuz silkti. "Bu gidişle kalacağımdan şüpheliyim. Gelecek hafta işe geri dönmem gerek." Durakladı. "Bugün Mal Deacon'a rastladım," deyip ona mezardaki karşılaşmayı anlattı.

"Seni etkilemesine izin verme. O adamın aklı başında değil." Gretchen masanın üzerinden uzandı ve parmak uçlarını Falk'ın sol eline dokundurdu. "Yirmi yıl oldu ve hâlâ Ellie'ye olan şey yüzünden seni suçlamaya çalışıyor. Luke'la birlikte olduğunuzu asla kabul edemedi."

"Gretchen dinle..."

"Eğer bu birinin suçuysa, Deacon'ın kendisinin suçu," diyerek hararetle konuşmaya devam etti. "Kızının kendi kendini boğmaya yetecek kadar mutsuz olması onun hatası. Yıllardır parmak göstermek için başka birini arayıp durdu."

"Sen bunun bir intihar olduğundan hiç şüphelenmedin mi gerçekten?"

Gretchen, "Hayır," derken şaşırmış gibiydi. "Tabii ki de hayır. Neden şüpheleneyim ki?"

"Sadece soruyorum. Ellie'nin sonlara doğru biraz tuhaf davrandığını, çoğunlukla kendi içine kapandığını biliyorum. Deacon'la birlikte yaşamak bir kâbus olmalı. Ona hiç şüphe yok. Ama Ellie'nin o kadar, kendini öldürmeye yetecek kadarını umutsuz hissettiğini asla, kesinlikle fark etmedim."

Gretchen'ın güldü ama neşesizdi.

"Tanrım! Siz çocuklar kördünüz. Ellie Deacon çok mutsuzdu."

Ellie dersin sonunda matematik kitabını çantasına attı. Otomatik olarak ev ödevini tahtadan geçirmeye başladı ama durdu. Kalemi elinde donup kaldı. Bunun ne anlamı vardı? Bugün okulu tamamen asmayı düşünmüştü ama sonunda istemeye istemeye aksine karar vermişti. Bu sadece ona dikkat çekerdi ve onun herhangi bir şekilde dikkat çekmeye ihtiyacı yoktu. Her zaman yaptığını yapmak en iyisiydi. Başını önüne eğip en iyisini olmasa da, en kötü olmayanı ummaktı.

Dışarıda kalabalık koridorda bir grup oğlan taşınabilir bir radyonun başına toplanmış kriket dinliyorlardı. Avustralya, Güney Afrika'ya karşı oynuyordu. Bir altılık sayı tezahürata neden oluyordu. Cuma günü öğleden sonraydı ve her şey yolundaydı. Daha şimdiden hafta sonu ışıltısı üzerlerine çökmüştü.

Ellie böyle hissetmeyeli ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Gerçekten hatırlayamadı. Hafta içleri yeterince kötüydü ama hafta sonları daha beterdi. Sakız gibi sünüp duruyorlardı. Son, her zaman ufkun hemen gerisinde gibi görünüyordu.

Ama bu hafta sonu öyle olmayacaktı. Ellie koridorda ilerlerken bu düşünceyi içinde büyüttü. Bu hafta sonundan sonra her şey farklı olacaktı. Bu hafta sonunun net bir şekilde görünürde bir sonu vardı.

Düşüncelere dalan Ellie, birisi kolundan tutunca sıçradı. O temas küçük bir morluğuna denk geldi ve baskı yüzünden yüzünü ekşitti.

Luke Hadler ona tepeden bakarak, "Hop! Yangından mı kaçıyorsun?" diye sordu.

Falk, Gretchen'a bakarak, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun Aaron. Sen de oradaydın. Sen de aynen benim gördüğüm şeyleri, o son birkaç haftada ne kadar tuhaf olduğunu gördün. Tabii bizimle zaman geçirdiğinde... Neredeyse hiç ortalıklarda yoktu. Her zaman o uyduruk işte çalışıyordu ya da her neyse bilmiyorum işte. Bizimle takılmıyordu en azından. Ayrıca içki içmeyi tamamen bırakmıştı. Hatırlıyor musun? Kilo vermek için olduğunu söylemişti ama tecrübelerime dayanarak bunun saçmalık olduğunu söylüyorum."

Falk yavaşça başını salladı. Hatırlıyordu. Şaşırmıştı çünkü Ellie muhtemelen hepsinden daha çok alkole düşkündü. Soyu sopu göz önünde bulundurulursa da bu tamamen şaşırtıcı bir durum değildi.

"Sence neden bıraktı?"

Gretchen üzgün bir ifadeyle omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki alkol konusunda kendine güvenmiyordu. Ne yapabileceğinden emin olamıyordu. Ayrıca bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama Luke haklıydı. Uçurumun kenarında o büyük kavgayı ettiğimiz akşam."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Aceleyle, "Bizi kandırmakta haklı olduğunu demiyorum," dedi. "O korkunç bir hareketti. Ama Ellie'nin artık şaka kaldıramaması konusunda. Öyle dememeliydi ama dediği doğruydu. Ellie gerçekten şaka kaldıramıyordu. O aptal numaraya gülmek zorunda değildi tabii ki de ama o sıralarda hiçbir şeye gülmüyordu zaten. Her zaman ayıktı ve ciddiydi ve kendi kendine ortadan kayboluyordu. Hatırlıyorsundur."

Falk sessizce oturdu. Hatırlıyordu.

"Ve bence..." Gretchen durakladı.

"Sence ne?"

"Bence kendi kendine dürüst davranırsan eğer, sen de çoktandır Ellie Deacon'ın tacize uğradığından şüphelendin."

Ellie kolunu Luke'un elinden çekti ve morluğu ovuşturdu. Luke fark etmiş gibi durmuyordu.

"Nereye gidiyorsun acele acele? Kasabaya inip kola falan içmek ister misin?" derken Luke'un sesi fazla rahattı. Ellie tepedeki kavgadan beri onun baş başa zaman yaratma girişimlerinin sayısını unutmuştu artık. Şimdiye kadar onu hep atlatmıştı. Onun özür dilemeye çalışıyor olabileceği aklına gelmişti ama öyle olup olmadığını öğrenmeye yetecek enerjiyi ya da isteği kendinde bulamadı. Bunun tam Luke'a özgü bir hareket olduğunu düşündü. Ondan bir özür bile alabilmek için kendinizi ortaya koymanız gerekirdi. Her halükarda Ellie ona hâlâ kızgın olmasa bile bugün Luke'un şanslı günü olmayacaktı.

"Yapamam. Şimdi olmaz."

Bilerek özür dilemedi. Eski zamanların hatırına barışsak mı diye düşünür gibi oldu. Birbirlerini yıllardır tanıyorlardı. Ortada bir geçmiş vardı. Sonra Luke'un yüzü düştü. Kendisine bakarken takındığı huysuz ifadeye bakarak buna değmeyeceğini biliyordu. Ellie Deacon'ın hayatında ondan, ona verdiklerinden çok daha fazlasını isteyen yeterince erkek vardı. Bir tanesine daha ihtiyacı yoktu. Arkasını döndü. Unutmak en iyisiydi. Luke Hadler böyle birisiydi ve bu gerçek hiç değişmeyecekti.

İçini vicdan azabı ve pişmanlık kaplarken Falk aşağı doğru baktı. Gretchen uzanıp koluna dokundu.

"Biliyorum, bunu kabul etmek kolay değil. Ama işaretler vardı. Sadece biz onları göremeyecek kadar küçük ve bencildik."

Falk, "Neden bize anlatmadı?" diye sordu.

"Belki de korkuyordu. Ya da birazcık utanıyordu."

"Ya da belki de kimsenin umursamadığını düşünüyordu."

Gretchen ona baktı. "Senin umursadığını biliyordu Aaron. O yüzden Luke'tan değil de senden etkileniyordu."

Falk başını iyi yana salladı ama Gretchen 'öyleydi' dercesine başını salladı.

"Bu doğru. Sen çok istikrarlıydın. Güvenebileceği biriydin. Konuşmayı deneseydi dinlerdin. Tamam, evet Luke senden daha havalı ve hoştu. Ama bu her zaman iyi bir şey değildir. Luke bir yıldızdı ama kendi hayatlarında sadece sonradan akla gelen bir düşünce olmak çoğu insanın hoşuna gitmez. Senin için durum bu değildi. Sen hep kendinden çok diğer insanları önemsedin. Yoksa hâlâ burada, Kiewarra'da olmazdın."

"Selam Ellie."

Ellie boş bir sınıftan gelen sesi duyup Luke'un gözlerini ensesinde hissettiğinde koridoru çoktan yarılamıştı. İçeride Aaron Falk büyük bir karton kutuya etiketli saksı bitkilerini yerleştiriyordu. Ellie kendi kendine gülümsedi ve içeri girdi.

Boşta kalan bir tutam saçını parmağına dolayıp tekrar toplu saçının içine sokarak, "Sunum nasıl gitti? Yine mi en iyi notları aldın?"

Aaron alçak gönüllülükle omuz silkti. "Bilmiyorum. İyiydi. Bitkiler genelde ilgi alanım değiller." O söylemiyordu ama Ellie onun çok iyi bir iş çıkardığını biliyordu. Okulla ilgili bütün konularda Aaron parmağını bile kımıldatmıyordu. Ellie de bu geçen yıl boyunca parmağını kımıldatmamıştı ama ondan çok farklı notlar alıyordu. Öğretmenler bir süre önce onunla uğraşmayı bırakmışlardı.

Aaron kutuyu kapatıp kaldırdı ve onu uzun kollarıyla tuhaf bir şekilde dengede tutmaya çalıştı. "Bunu eve götürmek tam bir baş belası olacak. Bana yardım edebilir misin? Bu işte senin için de bir kola var."

O da Luke gibi rahat konuşuyordu ama hafifçe kızardı ve gözlerini ondan kaçırdı. Kaya ağacında öpüştüklerinden beri araları

biraz tuhaflaşmıştı. Tepedeki kavganın da bir faydası olmamıştı. Ellie'nin içinden kendini açıklamak geldi ama ne diyeceğini bilemedi. Onun yerine Aaron'ın yüzünü ellerinin arasına alıp onu tekrar öpmek ve ona yapabileceği her şeyi yaptığını söylemek istedi.

Aaron hâlâ bekliyordu ve Ellie tereddütte kaldı. Onunla gidebilirdi. Uzun sürmezdi. Ama kendi kendine kararlılıkla hayır dedi. Kararını vermişti. Olması gereken başka bir yer vardı.

İçtenlikle, "Yapamam. Özür dilerim," dedi.

"Sorun değil." Aaron'ın gülümsemesi samimiydi ve Ellie bir parça pişmanlık duydu. O iyi biriydi. Ona kendini hep güvende hissettiriyordu.

Ona anlatmalısın.

Bu fikir, davetsiz bir misafir gibi aniden kafasında belirdi. Bir kez başını salladı. Hayır. Ona söyleyemezdi. Aptalcaydı bu. Çok geçti artık. Onu durdurmaya çalışırdı sadece. Ama sonra onun içi dışı bir olan ifadesine baktığında, istediğinin tam olarak bu olup olmayabileceğini merak etmesine neden olan bir yalnızlıkla içi burkuldu.

Falk, "Zavallı Ellie," dedi. "Tanrım! Onun arkadaşlarıydık güya ve hepimiz onu hayal kırıklığına uğrattık."

Gretchen ellerine baktı. "Biliyorum. Ben de bu yüzden vicdan azabı çekiyorum. Ama kendini fazla yıpratmamaya çalış. Diğer insanlar da şüphelenmiş ama görmezden gelmiş olmalılar. Sen çocuktun. Elinden gelenin en iyisini yaptın ve ona karşı hep iyiydin."

"Ama yeterince iyi değildim. Başına ne geliyorduysa, direkt burnumuzun dibinde oluyordu ve resmen fark etmedik bile."

Mutfak rahat ve sessizdi ve Falk ağırlaşan uzuvlarını kaldırıp gitmek için gereken enerjiyi asla toplayamayacakmış gibi hissetti. Gretchen hafifçe omuz silkti ve elini onun elinin üstüne koydu. Avucu sıcaktı.

"Bu hepimizin zor yoldan öğrenmek zorunda kaldığı bir

ders. Eskiden bir sürü şey dönüyordu. Her şey Luke'la ilgili değildi."

Ellie başını kaldırıp Aaron'a baktı. Aaron ona gülümsedi. Kafasındaki küçük ses 'Anlat ona' dedi ama o sesi susturdu. 'Dur!' Karar verilmişti. Kimseye anlatmayacaktı.

"Gitmem gerek," deyip uzaklaşmaya başladı. Sonra durdu. Olacak şeyin düşüncesi, bir pervasızlık hissinin dalga dalga üzerine çökmesine neden oldu. Ne yaptığının pek farkında olmadan yaklaştı, Aaron'ın bitki kutusunun üstünden eğildi ve onu hafifçe dudaklarından öptü. Dudakları kuru ve sıcak geldi. Geri çekildi ve acele ederken kalçasını canını yakacak şekilde sıraya çarptı.

"Tamam. Görüşürüz," derken sesi kendi kulaklarına bile sahte geldi ve Aaron'ın cevap vermesini beklemedi.

Ellie sınıf kapısından çıktığında korkudan neredeyse havaya sıçrayacaktı. Luke Hadler, kapının çerçevesine yaslanmış, ses çıkartmadan durmuş izliyordu. Yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. Ellie nefes alıp kendini gülümsemeye zorladı.

Yanından geçerken, "Görüşürüz Luke," dedi.

Luke ona gülümseyerek karşılık vermedi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Falk önüne onlarca kâğıt saçılmış bir halde yatağında oturuyordu. Aşağıda bar sessizdi. En son müşteriler de saatler önce gitmişlerdi. Dava notlarına baktı. Elinde dolaşık bir örümcek ağı ve sonu tıkanan bağlantılar kalana kadar ileri geri çizgiler çizdi. Yeni bir kâğıt aldı ve tekrar denedi. Sonuç aynıydı. Cep telefonunu aldı ve numarayı çevirdi.

Raco cevap verdiğinde, "Bence Ellie Deacon babası tarafından taciz ediliyordu," dedi.

"Ne dedin? Bir dakika." Hattın diğer ucundaki ses uykulu geliyordu. Ses kesilir gibi oldu ve Falk boğuk konuşma sesleri duydu. Falk sesin Rita'ya ait olduğunu tahmin etti. Saatine baktı. Sandığından daha geç olmuştu.

Bir dakika sonra Raco'nun sesi tekrar duyuldu. "Orada mısın hâlâ?"

"Affedersin. Saati fark etmedim."

"Boşver. Ellie'yle ilgili ne dedin?"

"Sadece Gretchen'la bugün konuştuğumuz bir şey. Ellie'nin mutsuz olmasıyla ilgili. Sadece mutsuz değil perişandı. Mal Deacon'ın onu taciz ettiğinden eminim."

"Şiddet mi? Cinsel anlamda mı?"

"Bilmiyorum. Belki iki şekilde de."

Raco, "Peki," dedi. Bir sessizlik oldu.

"Deacon'ın Hadlerların öldürüldüğü öğleden sonra nerede olduğu belli değil."

Raco hattın diğer ucunda derin bir iç çekti. "Dostum adam yetmişli yaşlarında bir akıl hastası. Pisliğin birisi olabilir ama eli, ayağı tutmayan bir bunak o."

"Yani? Yine de bir tüfek tutabilir."

Raco, "Yani," diye çıkıştı. "Bence senin Deacon'la ilgili düşüncelerin, yirmi yıl önce başına gelen şey yüzünden o adama duyduğun aşırı nefretten etkileniyor."

Falk cevap vermedi.

Raco, "Özür dilerim," dedi. Esnedi. "Yorgunum. Yarın konuşalım," deyip durakladı. "Rita selam söylüyor."

"Benden de ona selam söyle ve özür dilerim. İyi geceler."

Telefon kapandı.

Odanın telefonu tiz plastik bir tonda çalarak Falk'ı uyandırdığında o telefon konuşmasının üzerinden sadece dakikalar geçmiş gibiydi. Yavaşça tek gözünü açtı. Saat daha yeni yedi olmuştu. Kolunu suratına koymuş yatıyordu. Cevap vermek için kendini zorladı. Yapış yapış, huzursuz bir uykuya dalana kadar notlarına bakmıştı. Şimdiyse başı zonkluyordu. Gürültüye katlanamayarak, uzanmak ve ahizeyi kaldırmak için enerji topladı.

McMurdo, "Off! Sonunda," dedi. "Uyandırdım mı seni?"

"Evet."

"Her neyse dostum. Önemli değil. Dinle. Hemen aşağı inmen gerek."

"Üzerimi giymedim..."

McMurdo, "Güven bana. Seninle arkada buluşacağım. Elimden geldiğince de yardımcı olacağım," dedi.

* * *

Falk'ın arabası dışkıya bulanmıştı. Arabanın boyası çizgiler ve büyük darbeler halinde, tekerlerin etrafında, sileceklerin altında birikmiş pislikle kaplıydı. Sabah güneşi altında çoktan kurumuştu ve arabaya kazınan kelimelerin içine işlemişti. 'DERİNİ YÜZERİZ' artık gümüş rengi yerine dışkıyla yazılmıştı.

Falk arabaya koştu. Yaklaşamadan önce tişörtünü burnuna tutmak zorunda kaldı. Koku ağzının içinde resmen somut bir hal aldı. Sinekler çılgınca uçuşuyorlardı ve yüzüyle saçına konduklarında tiksinerek onları savuşturdu.

İçerisi daha beterdi. Falk'ın sıcaklık gece dışarı çıksın diye alışkanlık olarak açık bıraktığı camın aralığından içeri bir huni ya da hortum sokulmuştu. Tiksindirici madde direksiyona, radyoya saçılmış, koltuklarda ve ayak koyulan kısımlarda bulanık birikintiler oluşturmuştu. Parktaki diğer araçların hiçbirine dokunulmamıştı. McMurdo kolunu ağzına ve burnuna bastırmış yanda duruyordu. Başını salladı.

"Lanet olsun dostum. Çok üzgünüm. Boşları çıkarıyordum ve bunu buldum. Gece gelmiş olmalılar." McMurdo durakladı. "En azından hayvan pisliği. Çoğunlukla. Yani sanırım öyle."

Falk tişörtünü hâlâ burnuna tutarak sessizce arabanın etrafında dolandı. Çizikler içindeki ve mahvolmuş zavallı arabasının. İçini yoğun bir öfkenin kapladığını hissetti. Fazla yaklaşmamaya özen gösterip nefesini tutarak lekeli camlardan içeri baktı. Pisliğin arasından arabanın içinde başka bir şey olduğunu görebildi. Konuşabileceğinden emin olamayarak geriye doğru bir adım attı.

Koltuklara yapışmış ve dışkıyla leş gibi kokuya bulanmış, Ellie Deacon'ın ölümüyle ilgili bilgi isteyen yüzlerce poster vardı.

Emniyette kasvetli bir hava hâkimdi.

Raco, Falk'a, "Dow'la amcasını ciddi ciddi uyaracağım dos-

tum," deyip telefonu eline aldı. "Arabanın değerini biliyor musun? Bir tür tazminat söz konusu olabilir."

Falk bir masaya oturup Hadlerların belgelerine boş boş bakarak dağınık kafayla omuz silkti. Raco odanın diğer ucunda telefonu kapattı ve bir anlığına başını ellerinin arasına aldı.

Falk'a,"Görünüşe göre Deacon saldırıya geçiyor," diye seslendi. "Şikayette bulunmuş. Sana karşı."

"Gerçekten mi?" Falk kollarını kavuşturdu ve polis merkezinin camından dışarı baktı. "Yine de arabası dışkıya bulanmış olan benim."

"Senin kendisini rahatsız ettiğini söylüyor. Kızının mezarına zarar verdiğin falan gibi bir şey. Buraya bir avukatla birlikte gelecek."

"Peki." Falk etrafına bakmadı.

"Sormama gerek var mı?"

"Zarar falan vermiyordum ama görgü tanıkları falan yok. Yani onun sözüne karşılık benim sözüm olacak. Ayrıca benim şikayete neden olacak bir durumum da var gerçekten," deyip omuz silkti.

"Bundan rahatsız olmuyor musun? Ciddi bir durum bu dostum. İşlem yapmak zorunda kalacağım ama konu bağımsız birine gidecek. Kariyerin bundan zarar görebilir."

Falk ona doğru baktı.

"Tabii ki de rahatsız oluyorum ama Deacon bu konuda seferber olmuş, değil mi?" derken Falk'ın sesi öyle az çıktı ki Raco onu duymak için öne doğru eğilmek zorunda kaldı. "Ardında yıkım ve mutsuzluk bırakıyor. Eskiden karısını itip kakardı. Muhtemelen aynısını kızına da yaptı. Bu kasaba üzerinde bir kontrolü vardı ve onu benle babamı uzaklaştırmak için kullandı. Yeğeni, Karen Hadler'a ölmeden önce adını yazmasına neden olacak Tanrı bilir ne yaptı. O ikisi de adi herifler ve kimse bunu yüzlerine vurmuyor."

"Sen ne önerirsin?"

"Ne önereceğimi bilmiyorum. Sadece Deacon'ı cezalandırmak gerektiğini biliyorum. Mala zarar vermekle yargılamak ona iyilik olur. Çok daha büyük bir konuda suçlu. Hadlerlar, kendi kızı, bir şey işte. Biliyorum."

Emniyetin karşılama alanında kapının çarpıldığını duydular. Deacon'la avukatı geldiler.

"Dostum, beni dinle. Bilmiyorsun. Bu polis merkezinin dışında böyle şeyler yaparken yakalanırsan rahatsızlık verme suçlaması gerçek olacak. O yüzden çenene hakim ol. Deacon'ı Hadlerların ölümüne bağlayan hiçbir şey yok. Her ne kadar öyle olmasını istesen de."

"Sor ona."

"Dar görüş tehlikeli bir yol."

"Sadece sor."

Avukat genç bir kadındı ve müvekkilinin haklarına tutkuyla bağlıydı. Raco ikisini de sorgu odasına alırken onu sabırla dinledi. Falk gidişlerini izledi. Sonra tekrar hüsranla sandalyesine yaslandı. Deborah danışma masasının ardından çıktı ve ona soğuk bir şişe su verdi.

"Mal Deacon içerideyken buralarda takılmak pek mantıklı değil," dedi.

Falk, "Evet. Prosedür işte. İşine yaramayana kadar işine yarar," dedi.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun? Beklerken bir işe yara," deyip başıyla koridoru işaret etti. "Deponun temizlenmeye ihtiyacı var."

Falk ona baktı. "Ben yapabileceğimi sanmı..."

Deborah ona gözlüklerinin üzerinden baktı. "Beni takip et." Bir kapının kilidini açtı ve onu içeri geçirdi. İçerisi raflar dolusu kağıdın olduğu ve ofis malzemelerinin etrafta istiflendiği küf kokulu bir yerdi. Deborah dudaklarına bir parmağını götürdü.

Sonra kulağına dokundu. Rafların üzerindeki bir havalandırmadan Falk sesler duyabiliyordu. Boğuk ama duyulabilirdi.

"Kayıt için söylüyorum. Ben Komiser Raco. Yanımdaki de meslektaşım Polis Memuru Barnes. Lütfen kayıt için isimlerinizi söyleyin."

"Cecilia Targus," derken avukatın sesi havalandırmadan berrak ve canlı geliyordu.

"Malcolm Deacon."

Depoda Falk, Deborah'ya baktı.

"Bunun düzeltilmesi gerekiyor," diye fısıldadı ve Deborah ona hafifçe göz kırptı.

"Biliyorum ama bugün değil."

Kapıyı arkasından çekti ve Falk dinlemek için bir kutunun üzerine oturdu.

Deacon'ın avukatı işleri hızlandırmayı denedi. "Müvekkilim..." diye söze başladı ve durdu.

Falk, Raco'nun onu susturmak için bir elini kaldırdığını hayal edebiliyordu.

"Bize Federal Polis Falk'a yönelik şikayetinizin yazılı bir kopyasını sundunuz. Teşekkürler," derken Raco'nun sesi havalandırmadan süzülüp geldi. "Bildiğiniz üzere, kendisi teknik olarak görevde değil ve bu emniyetin bir üyesi değil. O yüzden şikayetiniz onun kendi emir-komuta zincirindeki uygun birine yönlendirilecek."

"Müvekkilim rahat bırakılacağının garantisinin verilmesini talep ediyor ve ..."

"Üzgünüm ama size o tür bir garanti veremem."

"Nedenmiş o?"

Raco, "Çünkü müvekkiliniz üç insanın vurularak öldürüldüğü evin en yakın komşusu ve şu an hâlâ olay sırasında bulunduğu yeri belirtmedi. Ayrıca tesadüfe bakın ki dün gece gerçekleşen bir arabaya hasar verilmesi olayının da şüphelisi. O konuya sonra geleceğiz," dedi.

Bir sessizlik oldu.

"Hadler ailesinin üç üyesinin ölümlerine ilişkin olarak Bay Deacon'ın ekleyeceği hiçbir şey yo..." derken avukatın sözü bu kez Deacon tarafından kesildi.

Yüksek sesle, "Silahlı saldırıyla benim hiçbir alakam yok. Bunu da kayda alabilirsiniz," dedi.

Cecilia Targus da yüksek sesle konuşarak araya girdi. "Bay Deacon, benim size tavsiyem..."

"Off! Kapa çeneni canım, bir zahmet." Deacon'ın aşağılayıcı tavrı yaralayıcıydı. "Buralarda işlerin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikrin yok. Bu herifler ellerinden gelse anında o suçu üstüme atarlar ve bir de sen canımı sıkma."

"Yine de yeğeniniz benden size tavsiye etmemi rica..."

"Sorun ne? Bu memeler seni aptallaştırmakla kalmayıp sağır da mı ediyor?"

Uzunca bir sessizlik oldu. Falk tek başına oturmuş, her şeye rağmen gülümsüyordu. Cahil herifin iyi bir tavsiyeyi değerlendirmeyi reddetmesi için geri kafalı bir kadın düşmanlığı gibisi yok. Deacon kimsenin onu uyarmadığını söyleyemezdi.

"Belki de bize o günü tekrar anlatabilirsin Mal. Lütfen." Raco'nun sesi sakin ama ciddiydi. Falk amiri gelecekte güzel bir kariyer beklediğini düşündü. Tabii bu dava onun hevesini daha başlamadan tamamen bitirmezse.

"Anlatacak bir şey yok. Evin yanındaki o çiti onarıyordum ve Luke Hadler'ın kamyonetinin garaj yolundan çıktığını gördüm."

Deacon, Falk'ın bugüne kadar duyduğundan çok daha farkındalıkla konuşuyordu ama konuşmasının hatırlamaktan ziyade ezberlenmiş melodik bir havası vardı.

"Hadler her zaman gelip gidiyor. O yüzden dikkat etmem," diye konuşmaya devam etti. "Sonra aşağıda, çiftliklerinde ateş edildiğini duydum. Evimin içine girdim. Sonra, bir süre sonra ikinci bir el ateş edildi.

"Herhangi bir şey yaptın mı?"

"Ne gibi? Orası bir çiftlik. Her gün bir şey vurulur. Vurulanın o kadınla çocuğu olduğunu nereden bilecektim ki?"

Falk, Deacon'ın omuz silktiğini gözünde canlandırabiliyordu.

"Neyse, size daha önce de söylediğim gibi dikkat etmiyordum. Tamam mı? Çünkü telefondaydım."

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu.

"Ne?"

Falk kendi kafa karışıklığının Raco'nun ses tonunda da yankılandığını duydu. Deacon'ın ifadesinde bir telefon konuşmasından bahsedilmemişti. Falk biliyordu. O ifadeyi çok kez okumuştu.

Deacon farkında değil gibiydi. "Ne?" dedi.

"Bir telefon görüşmesi mi yaptın? Silahlı saldırı sırasında mı?"

Deacon, "Evet, size anlattım," dedi ama ses tonu değişti. Kendinden daha az emin konuşuyordu.

Raco, "Hayır, anlatmadın. İçeri girdiğini, sonra da orada ikinci el ateş edildiğini duyduğunu söyledin," dedi

Deacon, "Evet, içeri gittim çünkü telefon çalıyordu," dedi ama tereddüt etti. Sesi şimdi daha alçak çıkıyordu ve son kelimede dili biraz dolandı. "Eczanedeki karı, ilaçlarının hazır olduğunu söylemek için aramıştı."

Raco bariz bir şekilde inanamayarak, "İkinci el ateş edilirken eczaneden bir kadınla telefonda mıydın yani?" diye sordu.

Deacon hiç de emin konuşmayarak, "Evet, telefondaydım. Sanırım öyleydim. Çünkü bana o patlama sesinin ne olduğunu sordu. Ben de ona önemli bir şey olmadığını, çiftlik işleri olduğunu söyledim," dedi.

"Cep telefonunla mı konuşuyordun?"

"Hayır. Ev telefonuyla. Orada cep telefonum berbat çekiyor."

Yine bir sessizlik oldu.

Raco, "Bunu bize neden daha önce anlatmadın?" diye sordu.

Uzunca bir sessizlik oldu. Deacon tekrar konuştuğunda küçük bir çocuk gibiydi.

"Bilmiyorum neden."

Falk biliyordu. Demans yüzündendi. Depoda alnını soğuk duvara yasladı. İçinden hüsranla haykırıyordu. Havalandırmadan ufak bir öksürük sesi duydu. Avukat konuştuğunda sesinden memnun olduğu anlaşılıyordu.

"Bence burada işimiz bitti."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Raco, Deacon'ı bir yirmi dakika daha sorgu odasında tutup ona Falk'ın aracına verilen hasarla ilgili sorular sordu ama boşunaydı. Sonunda kulağına küpe olacak bir uyarıyla yaşlı adamın gitmesine izin verdi.

Falk polis arabasının anahtarlarını aldı ve Deacon arabasıyla gidene kadar emniyet binasının arkasında bekledi. Beş dakika verdi. Sonra Deacon Çiftliği tarafına doğru gitti. Yol boyunca yangın uyarı levhası onu tehlikenin hâlâ aşırı yüksek olduğundan haberdar ediyordu.

Deacon Mülkü'nü belli belirsiz işaret eden rengi solmuş bir tabeladan döndü ve çakıl taşlı bir yol boyunca çatır çutur sesler çıkararak ilerledi. O, arabayla geçerken birkaç koyun umutla kafalarını kaldırdılar.

Mülk bir tepenin üzerindeydi ve etrafındaki kasaba arazilerinin görülebildiği nefes kesici bir manzarası vardı. Falk sağında, aşağı doğru biraz ilerideki sığ vadide Hadlerların evini net bir şekilde görebiliyordu. Döner çamaşır ipi, çubuğa bağlı bir örümcek ağı gibiydi ve birkaç tane bahçe bankı oyuncak bebek mobilyaları gibi görünüyordu. Falk, yirmi yıl önce Ellie'yi

burada ziyaret ettiği zamanlarda bu manzarayı severdi. Şimdiyse bakmaya katlanamıyordu.

Deacon arabasını kilitlemeye çalışırken, Falk yıkık dökük bir ambarın dışına park etti. Adamın elleri titriyordu ve anahtarlarını toprağa düşürdü. Falk kollarını kavuşturup Deacon'ın onları almak için yavaşça eğilişini izledi. Deacon'ın köpeği sahibinin ayağına geldi ve Falk'a doğru hırladı. Yaşlı adam başını kaldırıp baktı. Yüzündeki öfkenin yerini bir kez olsun başka bir şey almıştı. Sadece bitkin ve kafası karışmış gibi duruyordu.

Deacon, "Emniyetten yeni geldim," dedi ama kendinden emin konuşmuyordu.

"Evet. Biliyorum."

Deacon elinden geldiğince doğrularak, "Ne istiyorsun o zaman?" dedi. "Etrafta kimse yokken birdenbire yaşlı bir adamın evine geliyorsun, öyle mi? Ödleğin tekisin sen."

"Sana kariyerimi bitirecek bir yumruk atmaya zahmet etmeyeceğim."

"O zaman ne?"

Bu güzel bir soruydu. Falk, Deacon'a baktı. Yirmi yıldır, bu adam ona hayatın kendisinden daha büyük görünmüştü. Öcüydü, panayırdaki hortlaktı, yatağın altındaki canavardı. Şimdi karşısında dururken, Falk kendi öfkesinin tadını hâlâ alabiliyordu ama o his, başka bir şeyle karışıktı. Ama acıma duygusu değildi. Kesinlikle acıma değildi.

Acımaktan ziyade ihanete uğramış gibi hissetti. Canavarı parçalama işini çok uzun süre bir kenara bırakmıştı. O canavar da zamanla küçülmüştü ve artık adil bir mücadele değildi bu. İleri doğru bir adım attı ve Deacon'ın gözlerinde bir anlığına bir korku ifadesi belirir gibi oldu. Falk'ın içini bir utanç kapladı. Olduğu yerde durdu. Ne yapıyordu burada?

Deacon'ın gözlerinin içine baktı. "Kızının ölümüyle hiçbir alakam yok."

"Palavra! Notta adın yazıyordu. Olay sırasında olduğun yer de hikâyeydi..." Bu sözcüklerin ardında yine öğrenilen bir tekerlemenin sahte bir havası vardı. Falk sözünü kesti.

"Nereden biliyorsun? Deacon? Söyle bana. Ellie'nin öldüğü gün Luke'la benim birlikte olmadığımızdan neden bu kadar emindin hep? Çünkü diyorum sana, bana göre de sen o güne dair anlattığından çok daha fazla şey biliyorsun."

Mal Deacon çiftlik evine girdiğinde içeride akşam yemeği kokusu yoktu ve çok sinirlendi. Salonda yeğeni eski kahverengi koltuğun üzerinde gözleri kapalı yatıyordu ve karnında bir bira kutusu duruyordu. Radyodan da bangır bangır kriket sesi geliyordu. Avustralyalılar Güney Afrika takımının peşindeydi.

Deacon, Grant'in botlarını tekmeleyerek koltuktan indirdi ve yeğeni tek gözünü açtı.

"Lanet çay hâlâ ocakta değil mi?" dedi.

"Ellie okuldan gelmedi."

"Sen bir şey yapamaz mıydın seni tembel herif? Bütün gün boğazıma kadar koyunlara batmış uğraşıyordum."

Grant omuz silkti. "Ellie'nin işi bu."

Deacon homurdandı ama Grant haklıydı. Ellie'nin işiydi bu. Grant'in yanındaki altılı paketten hışımla bir bira aldı ve evin arkasına doğru gitti.

Kızının yatak odası aşırı temizdi. O an da sessiz ve neredeyse evin geri kalanının karmaşasından uzaktı. Deacon kapının eşiğinde durdu ve kutudan bir yudum aldı. Gözleriyle odayı kınkanatlı böcekler gibi süzdü ama içeri girmekte tereddütlüydü. Pürüzsüz odanın girişinde dururken, bir yanlışlık olduğuna dair huzursuz bir hisse kapıldı. Bir bozukluk, kaldırımdaki bir çatlak... Oda mükemmel görünüyordu ama bir sorun var gibiydi.

Gözleri yatağın beyaz başlığına kaydı. Kaşlarını çattı. Ahşapta küçük yuvarlak bir girinti vardı ve oradaki boya çatlamış ve pul pul olmuştu. Yatağın altındaki pembe halı küçük ve ku-

sursuz olmayan bir daire halinde ovulmuştu ve şimdi o kısım gerisinden bir ya da iki ton daha koyuydu. Zor fark ediliyordu ama oradaydı.

Deacon içinin ürperdiğini hissetti. Alkolün etkisiyle damarlarında ilk öfke belirtileri baş gösterirken, sessiz odaya, yataktaki girintiye ve halıdaki lekeye baktı. Birayı sıkıca avucunda tuttu ve soğuk ağırlığının kendisini sakinleştirmesini bekledi.

Daha sonra polislere, o ânın bir şeylerin yolunda olmadığı an olduğunu anladığını anlatacaktı.

Falk, Ellie'nin babasını yakından izledi.

"Hadlerlar söz konusu olduğunda bir alakan olmadığını söyleyebilirsin ama kızına ne olduğuyla ilgili bir şey biliyorsun," dedi.

"Konuşmalarına dikkat et," derken Deacon'ın sesi alçak ve sarılı bir tel gibi gergindi.

"Bu yüzden mi Ellie'nin ölümünü benim üstüme atmaya çok hevesliydin hep? Elde bir şüpheli olmazsa, insanlar bir tane aramaya başlarlar. Sana çok yakından baksalardı neler keşfetmeye başlarlardı kim bilir. İhmal mi? Taciz mi?"

Yaşlı adam şaşırtıcı bir güçle Falk'ın üzerine atılarak onu hazırlıksız yakalayıp yere düşürdü. Pis eliyle yüzüne bastırdı. Köpek de deli gibi havlayarak dolanıp durdu.

"Oyarım seni," diye bağırıyordu artık. "Böyle tek kelime daha ettiğini duyarsam, bir hayvan gibi deşerim seni. Onu sevdim ben. Duyuyor musun beni? O kızı sevdim."

Luke Hadler'ın kalbi ağzındaydı. Güney Afrikalılar neredeyse kaleyle buluşacak gibi olduklarında bir eli radyoda durakladı. Kaleci kurtardı ve panik bitti. Hamleyi bitirdi.

Luke vücut spreyini çıplak göğsüne bol bol sıktı ve gardırobunu açtı. Otomatik olarak eli çok sevdiği gri gömleğe gitti. Aynadaki yansımasını kontrol etti ve düğmelerini iliklerken dişle-

rini gösterdi. Gördüğü manzara hoşuna gitti ama deneyimlerine dayanarak bunun hiçbir önemi olmadığını biliyordu. O kızların aklından neler geçtiğini anlamak için çoğunlukla zihin okuyan biri falan olmak gerekirdi.

Mesela bugün. Ellie'nin sınıfta o seksi, ateşli dudaklarını Aaron'la birleştirmesi aklına geldi ve aynadaki yansıması kaşlarını çattı. Bu ilk kez mi olmuştu? Öyle olmadığından bir şekilde emindi. Kıskançlık gibi yoğun bir hisse kapıldı ve başını sertçe salladı. Umurunda mıydı? Hiç de değildi. Ama off! Ellie Deacon bazen küçük bir cadı olabiliyordu. Onu görmezden geliyor, sonra Aaron'a koşuyordu. Bu durum canını sıktığından değil ama gerçekten yanlış bir şeyler olduğunu anlamak için bu manzaraya sadece bir kez bakmak yeterliydi.

Deacon'ın uzun parmakları Falk'ın yanağını acıtarak bastırıyordu. Falk onu bileğinden yakalayarak elini yüzünden çekti. Onu sırt üstü yatırdı ve ayağa kalkıp geri çekildi. Mücadele saniyeler içinde bitmişti ama iki adam da nefes nefese kalmıştı. Adrenalin tavan yapmıştı. Deacon yerden ona doğru baktı. Ağzının kenarları tükürükten beyaz beyaz köpüklenmişti.

Falk köpeğin diş bilemesini görmezden gelerek, Deacon'ın üzerine eğildi. Yerde yatan hasta bir adamın tepesinde dikiliyordu. Sonra bu yüzden kendisinden nefret edecekti. Ama o anda bu hiç umurunda değildi.

Eve vardığında Aaron'ın kolları bitki kutusunun altında ağrıyordu ama suratında sabit bir sırıtış vardı hâlâ. Çok yerinde olan keyfini tek kaçıran şey bir parça pişmanlıktı. Belki de sınıftan çıkıp Ellie'nin peşinden gitmeliydi. Luke olsa öyle yapardı diye düşündü. Konuşmanın devamını getirirdi ve onu istediğinin aslında kola olmadığına ikna ederdi.

Suratını asarak kutuyu verandaya bıraktı. Ellie sınıftan çıkarken kesinlikle Luke'a gülümsemişti. İkisi de bu günlerde ne-

redeyse hiç konuşmuyorlardı ama Ellie yine de ona gülümsemeyi başarmıştı değil mi?

Aaron, Ellie gittikten sonra arkadaşının ukala bir ifadeyle gülüp alaycı bir yorum yapmasına kendini hazırladı ama Luke sadece kaşlarını kaldırmıştı.

Sadece, "Bu kızla dikkatli ol," demişti.

Aaron ana caddeye gidip biraz takılmalarını teklif etmişti ama Luke başını iki yana sallayıp, "Affedersin dostum. Başka bir yere gitmem gerek," demişti.

Ellie de meşgul olduğunu söylemişti. Aaron, neyle meşguldü ki diye düşündü. Çalışıyor olsaydı söylerdi, değil mi? Aaron kendini, arkadaşlarının ikisinin de onsuz ne yaptıklarını fazla merak etmemeye zorladı.

Merak etmek yerine yapacak bir şey olsun diye balıkçılık oltalarını getirdi. Nehre giderdi. Balıkların bol olduğu yukarı tarafa. Birdenbire, Ellie orada olabilir diye kaya ağacına gidebileceğini düşündü. Tereddütte kaldı. Eğer Ellie onu görmek isteseydi söylerdi. Ama onu anlamak çok güçtü. Belki baş başa biraz daha zaman geçirirlerse, Aaron'ın kendisine göre olduğunu Ellie de fark ederdi. Aaron onun bunu görmesini bile sağlayamazsa, ortada gerçekten yanlış bir şeyler vardı.

Falk yerdeki Deacon'a bakarak, "O gün kızını öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" dedi. "Sence boğulana kadar bedenini suyun altında tutup sonra herkese, kendi babama bunca yıldır yalan mı söyledim?"

"O gün ne olduğunu bilmiyorum."

"Bence biliyorsun."

"Ben onu sevdim."

Falk, "Bu ne zamandan beri bir insanın başka bir insana zarar vermesine engel oldu ki?" dedi.

* * *

"O zaman bana lanet bir ipucu ver. Birle hapse gitmek arasında bir sayı seçersek, ortalığı ne kadar karıştırdın?"

Raco telefonda bağırıyordu. Falk onun daha önce hiç sinirlendiğini duymadığını fark etti.

Falk, "Hiç. Bak, sorun yok. Boşver," dedi. Deacon'ın evinin bir kilometre aşağısında polis arabasının içinde oturuyordu. Telefonunda Raco'dan sekiz cevapsız arama vardı.

"Hiç mi? Sen benim daha dünkü çocuk olduğumu mu sanıyorsun dostum? Hakkında şikayet var. Tam olarak nerede olduğunu tahmin edemeyeceğimi mi sanıyorsun? Hiçbir şeyden haberi olmayan kalın kafalı, kasabalı ezik bir polis memuru olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ne? Hayır. Raco dostum. Tabii ki de hayır." Kendi kontrolsüzlüğü karşısında sarsılmıştı. Sanki üzerinde bir kostüm varmış gibi rahatsızdı.

"Sorgunun bittiği an çekip gidiyorsun. Bu arada dinlediğini biliyorum ve Deacon'la bir işler karıştırdığını sesinden anlayabiliyorum. Hem de bir polis arabasında. Yani sorun yok falan değil. Öyle değil mi? En son baktığımda buradaki en yetkili kişi hâlâ bendim ve sen zaten şikayette bulunan birine rahatsızlık veriyorsan eğer, o zaman ciddi bir sorunumuz var demektir dostum."

Uzun bir sessizlik oldu. Falk, Raco'nun emniyette volta attığını, Deborah ve Barnes'ın da dinlediğini gözünde canlandırabiliyordu. Birkaç tane derin nefes aldı. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu ama sağduyusu yavaş yavaş geri gelmeye başladı.

"Bir sorunumuz yok," dedi. "Özür dilerim. Bir anlığına kendimi kaybettim. Kötü bir sonucu olursa, ben halledeceğim, sen değil. Söz veriyorum."

Hat o kadar uzun bir süre sessizdi ki Raco'nun hâlâ orada olup olmadığından emin olamadı.

"Dinle dostum," derken Raco'nun sesi bu kez daha alçaktı. "Bence bunlar sana çok fazla geliyor olabilir. Buradaki geçmişin yüzünden."

Görecek kimse olmasa da Falk başını salladı. "Hayır. Dedim sana. Bir çılgınlık anıydı. Kötü bir şey olmadı." Yani daha kötü bir şey en azından.

"Bak, senden istenebilecek her şeyi yaptın. Hatta daha da fazlasını. Benim tek başıma yapabileceğimden çok daha ileri gittik. Bunun kesinlikle farkındayım dostum. Ama belki de bir son vermemizin, Clyde'ı aramanın zamanı geldi dostum. Bu yüzden kendimi suçluyorum. Uzun zaman önce yapmalıydım bunu. Bu senin sorumluluğun değildi. Asla olmadı."

"Raco dostum..."

"Ayrıca Deacon ve Dow'a takmış durumdasın. Onları parmakla göstermeye takmışsın. Sanki Ellie'nin başına geleni telafi etmek için onları Hadlerların olayında tutuklaman gerekiyormuş gibi..."

"O yüzden değil. Dow'un adı Karen'ın el yazısıyla yazılmıştı."

"Biliyorum ama başka kanıt yok. Olay anında oldukları yerler belli. Artık ikisinin de." Raco telefonda iç çekti. "Deacon'ın Hadler'ın vurulduğu andaki telefon görüşmesi gerçek. Barnes şimdi telefon kayıtlarını alıyor ama eczanedeki kız hikâyesini destekledi. Öyle olduğunu hatırlıyor."

"Kahretsin!" Falk bir eliyle başını ovuşturdu. "Neden daha önce bahsetmemiş?"

"Kimse sormamış ki."

Bir duraklama oldu.

Raco, "Deacon yapmadı. Hadlerları o öldürmedi. Gözlerini açman gerek, hem de bir an önce. Geçmişe öyle dikkatli bakıyorsun ki gözlerini kör ediyor," dedi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Gretchen kadehini üçüncü kez kırmızı şarapla doldururken, Falk omuzlarındaki gerginliğin sonunda kalkmaya başladığını hissetti. Göğsüne çok uzun zamandır çöken, neredeyse fark etmeyi bıraktığı bir ağırlık dağılmaya başladı. Ensesindeki kasların gevşediğini hissedebiliyordu. Şaraptan bir yudum aldı ve dolu kafası yerini daha hoş bir tür bulanıklığa bırakırken bu hissin tadını çıkardı.

Mutfak artık karanlıktı. Akşam yemeğinden kalanlar masadan toplanmıştı. Kuzu güveci vardı. Gretchen onun kendisinin olduğunu söylemişti. Hayvanın yani, tarifin değil. Bulaşıkları birlikte yıkamışlardı. Gretchen'ın elleri köpüklerin arasında, Falk'ın elleri kurulama bezindeydi. Birlikte çalışıyor, ev halinin özellikle keyfini çıkarıyorlardı.

Sonunda Falk'ın doymuş bir halde elinde kadehle eski bir koltuğa çöktüğü salona geçtiler. Gretchen'ın etrafta yavaş yavaş hareket ederek sehpalardaki loş ışıkları açarak sarı bir parıltı yaratışını izledi. Görünmez bir düğmeye bastı ve içeriyi hafif bir tür caz müzik sardı. Yumuşak ve belli belirsiz bir şey. Vişne çürüğü perdeler açıktı ve akşam esintisinde hafifçe sallanıyordu. Pencerelerin dışında, etraf hareketsizdi.

Birkaç saat önce Gretchen onu arabasıyla bardan almıştı.

"Seninkine ne oldu?" diye sormuştu.

Falk ona hasardan bahsetmişti. Gretchen arabayı görmek konusunda ısrar etmiş ve yürüyerek tereddütle brandayı kaldırdığı otoparka gitmiştiler. Arabaya hortum tutulmuştu ama içerisi hâlâ berbattı. Gretchen anlayışlı davranarak hafifçe gülerek Falk'ın kolunu sıvazlamıştı. Durumu o kadar da kötü değilmiş gibi göstermişti.

Arka yollar boyunca giderlerken Gretchen ona Lachie'nin bu akşam bakıcının evinde kalacağını söylemişti. Başka açıklama yapmamıştı. Sarı saçları ay ışığında parlıyordu.

Şimdi de koltukta yanına geldi. Aynı koltuğun diğer ucuna. Falk'ın kapatmak zorunda kalacağı bir mesafe. Bunda hep biraz zorlanmıştı. İşaretleri okumakta, doğru olduğuna karar vermekte. Çok erken davranırsa hakaret olurdu. Çok geç olursa da aynı şekilde. Gretchen gülümsedi. Belki de bu akşam o kadar zorlanmayabileceğini düşündü.

Gretchen, "O zaman hâlâ Melbourne'ü aramamak için direnmeyi başarıyorsun," dedi. Bir yudum aldı. Şarap dudaklarıyla aynı renkti.

Falk, "Bazı günler diğerlerinden daha kolay," dedi. Gretchen'a gülümseyerek karşılık verdi. Göğsünde, karnında, daha aşağılarda bir sıcaklık olmaya başladığını hissetti.

"Davayı kapatmaya yönelik herhangi bir belirti var mı?"

Belirsiz konuşarak, "Gerçekten söylemesi güç," dedi. Davadan bahsetmek istemiyordu. Gretchen başını salladı ve huzurlu bir sessizliğe boğuldular. Sıcaklık cazın hüzünlü notalarını yutuyordu adeta.

Gretchen, "Baksana, sana göstereceğim bir şey var," dedi.

Arkasına dönüp koltuğun arkasındaki kitaplığa uzandı. Bu hareketi onu yaklaştırarak gövdesinde bir parça çıplak teninin görünmesine neden oldu. İki fotoğraf albümü alarak tekrar düz oturdu. Kalın kapakları olan kocaman ciltlerdi. Bir tanesi-

nin ilk sayfasını açtı. Sonra bırakarak kenara koydu. Diğerini açtı. Falk'a yaklaştı.

Aradaki mesafe aşılmış oldu. Daha şimdiden. Falk daha kadehini bitirmemişti bile.

"Bunu geçen gün buldum," dedi.

Falk fotoğrafa baktı. Gretchen'ın çıplak kolunu kendi kolunda hissedebiliyordu. Bu ona onu tekrardan ilk kez gördüğü günü hatırlattı. Cenazenin dışında. Hayır. Şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Hadlerlar hakkında da. Luke hakkında da.

Gretchen albümü açarken Falk aşağı doğru baktı. Yapışkanlı bir sayfada üstü şeffaf sayfayla kaplı üç ya da dört tane fotoğraf vardı. İlk birkaç fotoğrafta Gretchen küçük bir çocuktu. Fotoğraflar bir kimyagerin laboratuvarına özgü parlak kırmızı ve sarı tonlarındaydı. Gretchen sayfayı değiştirdi.

"Neredeydi? Iı... İşte burada. Bak," deyip sayfayı ona doğru eğip işaret etti. Falk eğildi. Kendisini ve Gretchen'ı gördü. Bu, daha önce hiç görmediği bir fotoğraftı. Otuz yıl öncesine aitti. Kendi üzerinde kısa gri bir şort, Gretchen'ın üzerinde de fazla geniş bir okul önlüğü vardı. Küçük bir grup üniformalı çocuğun arasında yan yana duruyorlardı. Diğerleri gülüyorlardı ama o da Gretchen da fotoğraf makinesine şüpheyle gözlerini kısarak bakıyorlardı. Sarışın çocuklardılar. Gretchen'ınki altın sarısı, Falk'ınki platin sarısı. Falk asi ifadesine bakarak, fotoğraf makinesinin arkasındaki insanın talimatıyla zorla poz verdiklerini tahmin etti.

Gretchen yan bakıp tek kaşını kaldırarak, "Okulun ilk günü sanırım. Yani görünüşe göre senle ben herkesten önce arkadaşmışız."

Falk güldü ve Gretchen geçmişe ait fotoğrafın üzerinde parmağını gezdirirken birazcık eğildi. Gretchen başını kaldırıp ona baktı. Şimdi kırmızı dudakları gülümserken beyaz dişlerini gösterdi. Sonra da bir anda öpüşüyorlardı. Falk kolunu beline dolayıp onu kendine çekti. Gretchen'ın dudakları

dudaklarında sıcacık, burnu yanağında, diğer eli de saçlarının arasındaydı. Göğsü kendi göğsüne yumuşakça temas ediyordu ve Falk onun kot eteğinin kendi üst bacaklarına temas ettiğinin memnuniyetle farkına vardı.

Tuhaf tuhaf gülerek ayrıldılar ve derin bir nefes aldılar. Gretchen'ın gözleri loş ışıkta neredeyse lacivertti. Falk alından bir tutam saçı geriye aldı. Sonra Gretchen yine sokularak onu öptü. Her nefeste şampuanının kokusu ve kırmızı şarap tadı vardı.

Falk cep telefonunun çaldığını duymadı. Sadece Gretchen durduğunda ikisi dışında bir şeyin farkına vardı. Telefonu duymazdan gelmeye çalıştı ama Gretchen bir parmağını dudaklarına bastırdı. Falk onun parmağını öptü.

"Şşş," diye kıkırdadı. "Seninki mi yoksa... Hayır. Benimki. Affedersin."

Falk, "Bakma," dedi ama Gretchen çoktan harekete geçerek koltuktan kalkıp ondan uzaklaştı.

"Yapamam. Üzgünüm. Bakıcı olabilir," deyip gülümsedi. Falk'ın teninde dokunduğu yerleri karıncalandıran bir parça muzip bir gülümsemeydi bu. Falk onu hâlâ hissedebiliyordu. Gretchen ekrana baktı. "Bakıcı. Hemen geleceğim. Rahat ol," dedi.

Hatta göz kırptı. Olacakların muzip ve ironik bir habercisi gibi. O salondan çıkarken Falk sırıttı. "Merhaba Andrea. Her şey yolunda mı?" dediğini duydu.

Falk yanaklarını şişirdi ve yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. Başını salladı. Bir yudum şarap alarak koltukta doğruldu. Dönmesini beklerken, büyüyü bozmamaya çalışarak hafifçe ayıldı ama çok değil.

Gretchen diğer odada alçak sesle konuşuyordu. Başını koltuğa yaslayarak belirsiz sesleri dinledi. Sesin huzur verici bir şekilde yükselip alçalan temposunu duyabiliyordu. Bu düşünce birdenbire kafasında belirdi. Belki de buna alışabilirdi.

Kiewarra'da değil ama başka bir yerde. Yağmurun yağdığı yeşilliği bol ve açık bir yerde. Falk apaçık yerlerde ne yapacağını bilirdi. Melbourne ve gerçek hayatı beş saat ve milyonlarca kilometre ötede gibi geliyordu. Şehir, içine işlemişti ama ilk kez ruhunun derinliklerinde neyin gizli olduğunu merak etti.

Koltukta kıpırdandı ve eli fotoğraf albümlerinin soğuk kapaklarına değdi. Diğer odada Gretchen'ın sesi boğuk boğuk geliyordu. Sesinde hiç aceleci bir emare yoktu. Bir şeyi sabırla açıklıyordu. Falk albümü kucağına aldı ve bir parça gönülsüzce açıp gözlerini kırpıştırarak şarabın ağırlığından kurtulmaya çalıştı.

İkisinin fotoğrafını arıyordu ama hemen yanlış albümü aldığını fark etti. İlk sayfada küçük çocukluk fotoğrafları yerine Gretchen yaşça daha büyüktü. On dokuz, belki de yirmi yaşındaydı. Falk kapağı kapatmaya başladı ama sonra durdu. Fotoğraflara ilgiyle baktı. Gretchen'ı o yaştayken hiç görmemişti. Daha gençken ve şimdi daha büyükken görmüştü. Aradaki hiçbir şeyi görmemişti. Gretchen fotoğraf makinesine hâlâ biraz şüpheyle bakıyordu ama poz vermekteki isteksizliği gitmişti. Eteği daha kısa, yüz ifadesi daha az mahcuptu.

Falk sayfayı çevirdi ve canlı renklerde bir baskı halinde zamanda donup kalan Gretchen'la Luke'un birlikte fotoğraflarıyla karşı karşıya gelince elektrik çarpmışa döndü. İkisi de yirmili yaşlarının başlarındaydılar. Samimilerdi ve gülüyorlardı. Kafaları birbirine yakındı. Gülümsemeleri birbirine benziyordu. Gretchen ne demişti?

Bir ya da iki yıl kadar çıktık. Ciddi bir şey değildi. Tabii ki de yürümedi.

Bir dizi birbirine benzeyen fotoğraflar iki sayfayı da kaplıyordu. Geziler, plajda tatiller, bir Noel partisi. Sonra birdenbire bittiler. Luke'un yüzü yirmili yaşlarında bir delikanlıdan otuzuna yaklaşan bir adama dönüşüyordu. Luke, Karen'la tanıştığı yaşlar civarında Gretchen'ın albümünden kayboluyordu.

Falk kendi kendine bunun bir sorun olmadığını söyledi. Sorun değildi. Mantıklıydı.

Diğer odadan Gretchen'ın boğuk sesleri gelirken geri kalan sayfaları da çevirdi. Albümü kapatmak üzereydi ki eli öylece kaldı.

En son sayfada sararan koruyucu şeffaf filmin altında Luke Hadler'ın bir fotoğrafı vardı. Yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle fotoğraf makinesine değil, aşağıya bakıyordu. Fotoğraf yakın çekimdi ama bir hastane odasında, bir yatağın kenarında oturuyor gibiydi. Kollarında da yeni doğmuş bir bebeği tutuyordu.

Kollarında tuttuğu mavi bir battaniyenin katlarının arasından küçük pembe surat, siyah saçlar ve tombul bir kol çıkmıştı. Luke çocuğu rahat ve samimi bir tavırla tutuyordu. Bir baba edasıyla.

Falk istemsizce Billy diye düşündü. Hadlerların evinde benzer fotoğraflardan binlercesini görmüştü. Ama ismi fark ettiğinde bir tuhaflık olduğunu anladı. Gözlerini ovuşturarak artık tamamen ayık bir halde Gretchen'ın fotoğraf albümünün üzerine eğildi. Fotoğraf net bir fotoğraf değildi. Loş ışıklı bir odada parlak flaşla çekilmişti. Ama odak netti. Falk albümü sehpanın üstündeki lambanın altına doğru uzattı. Loş ışık fotoğrafı daha net gösterdi. Mavi battaniyenin içinde sarılı bebeğin tombul bileğinde beyaz plastik bir bileklik vardı. Çocuğun adı düzgün büyük harflerle yazılmıştı.

LACHLAN SCHONER.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Siyah pencerelerde kendi yansımasının yamulduğunu, kıpırdadığını gördü. Gretchen'ın sesi koridorun ilerisinden geliyordu. O ses birdenbire kulaklarına farklı geldi. Diğer albümü aldı ve sayfalarını çevirdi. Gretchen'ın yalnız, annesiyle, Sydney'de bir akşam gezmesinde ablasıyla fotoğrafları vardı.

Luke yoktu. Ta ki... Neredeyse gözden kaçırıyordu. Bir sayfayı tekrar çevirdi. Bu albüme dahil etmeye değmeyecek kötü bir fotoğraftı yine. Bir kasaba etkinliğinde çekilmişti. Gretchen hareketliliğin arka planındaydı. Yanında da Karen Hadler duruyordu. Karen'ın yanında da Luke vardı.

Karısının başının üzerinden doğruca Gretchen'a bakıyordu. Gretchen da ona az önce Falk'a baktığı aynı muzip gülümsemeyle bakıyordu. Luke'un Gretchen'ın erkek bebeğiyle fotoğrafını açtı. Siyah saçlar, kahverengi gözler ve keskin bir burnu olan oğul büyüyünce hiç annesine bakmamıştı.

Gretchen arkasından konuştuğunda Falk sıçradı.

"Önemli bir şey değilmiş," dedi. Falk birden arkasına döndü. Gretchen telefonunu bırakıp şarap kadehini alırken gülümsedi. "Sadece Lachie sesimi duymak istemiş..."

Falk'ın yüzüne ve elindeki albümdeki açık fotoğrafa bakınca gülümsemesi kayboldu. Belirsiz bir ifadeyle ona baktı.

Falk, "Gerry ve Barb Hadler biliyor mu?" diye sorarken kendi sesindeki gerginliği duydu ve bu hoşuna gitmedi. "Karen biliyor muydu?"

Gretchen anında öfkelenerek savunmaya geçti. "Bilinecek bir şey yok."

"Gretchen..."

"Sana söyledim. Lachie'nin babası buralarda değil. Luke eski bir arkadaştı. O yüzden ziyarete geldi. Lachie'yle ara sıra birkaç saat geçirdi. Ne olmuş yani? Bunun neresi yanlış? Erkek bir rol modeli olmasıyla alakalı bir konuydu bu. Önemli bir şey değildi." Gretchen geveliyordu. Durdu. Derin bir nefes aldı. Falk'a baktı. "Luke onun babası değil."

Falk hiçbir şey demedi.

Gretchen, "Değil," diye çıkıştı.

"Lachie'nin doğum belgesinde ne yazıyor?"

"Seni ilgilendirdiğinden değil ama boş."

"Lachie'nin babasının bir tane fotoğrafı var mı sende? Bana gösterebileceğin bir tane fotoğraf?"

Gretchen bu soruya sessizlikle karşılık verdi.

Falk, "Var mı?" diye sordu.

"Sana hiçbir şey göstermek zorunda değilim."

Falk, "Senin için kolay değildi muhtemelen. Luke'un Karen'la tanışması," derken kendi ses tonunu tanıyamadı. Kulağa mesafeli ve soğuk geliyordu.

"Tanrı aşkına Aaron, Lachie'nin babası o değil." Gretchen'ın yüzü ve boynu kızarmıştı. Şaraptan bir yudum aldı. Sesi yalvarır gibi bir havaya bürünmüştü. "Biz yıllardır birlikte olmadık... Tanrım! Yıllar oldu."

"Ne oldu? Luke seninle yuva kurmak istemedi. Gözü dışarıdaydı. Sonra Karen'la tanıştı ve..."

Gretchen, "Evet. Ne olmuş?" diyerek lafını kesti. Şarap çal-

kalanıp kadehinin kenarına çarptı. Gözlerini kırparak göz yaşlarını savuşturmaya çalıştı ve önceden kalan her türlü şefkat belirtisi kayboldu. "Tamam, peki. Luke'un onu seçmesi beni sinirlendirdi. İncitti. Luke beni incitti. Ama hayat böyle. Değil mi? Aşk bu."

Durdu. Dilinin ucunu ön dişleriyle ısırdı.

Falk, "Senin neden Karen'dan hoşlanmadığını merak etmiştim. Ama bu gayet geçerli bir neden, değil mi?"

"Ne yani? Onun en yakın arkadaşı olmak zorunda değilim..."

"O senin istediğin her şeye sahipti. Luke'a, güvenlik hissine, paraya, en azından ne kadar varsa o kadarına. Sense burada tek başınaydın. Çocuğunun babası seni bırakıp hayatına devam etmiş, söylentiye göre kasabayı terk etmişti. Ya da yolun ilerisinde başka insanlarla babalık ve kocalık mı oynuyordu aslında?"

Gretchen şimdi göz yaşları dökülürken onun üstüne yürüdü. "Bana bunu nasıl sorabilirsin? O evliyken Luke'la yasak bir ilişkim var mıydı diye mi soruyorsun? Oğlumun babası olup olmadığını mı?"

Falk ona öylece baktı. Gretchen hep güzeldi. Hatta neredeyse bir melek kadar güzeldi. Sonra Billy Hadler'ın odasındaki lekeyi hatırladı. Gretchen'ın tüfeğini kaldırıp o tavşanları öldürüşünü hatırladı.

"Soruyorum çünkü sormak zorundayım."

"Off! Senin derdin ne?" derken yüzünde sert bir ifade vardı. Dişlerinde şarabın kalıntıları vardı. "Kıskanıyor musun? Bir süre ben Luke'u, o da beni seçti diye mi? Muhtemelen buraya gelmen de biraz bu yüzden, değil mi? Luke artık yok olduğuna göre, sonunda bir adım öne geçebileceğini düşündün."

"Saçmalama," dedi.

"Ben mi saçmalıyorum? Tanrım! Şu haline bir bak," derken sesi artık daha yüksekti. "Biz gençken de her zaman bir süs

köpeği gibi onun peşinden gidiyordun. Şimdiyse, onun için nefret ettiğin bir kasabada takılıyorsun. Acınası bir şey bu. Senin üzerinde nasıl bir etkisi var? Saplantılı gibisin."

Falk ölmüş arkadaşının gözlerinin o albümden onları izlediğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Off Gretchen! Buradayım çünkü üç kişi öldürüldü. Tamam mı? Yani oğlun adına umuyorum ki Luke'la ilişkinle ilgili yalan söylemen, o aileye yaptığın en kötü şeydir."

Gretchen onu itip geçti. Geçerken de onun şarap kadehini sehpadan devirdi. Leke halının içine kan gibi işledi. Dış kapıyı açtı ve içeri bir tutam yaprağı savurarak sıcak hava üfledi.

"Çık dışarı," derken gözleri gölge gibi simsiyahtı. Yüzü çirkin bir şekilde kızarmıştı. Kapının eşiğinde sanki bir şey daha diyecekmiş gibi hafifçe nefes aldı. Dudakları soğuk bir gülümsemeyle seğirdi.

"Aaron. Bekle. Ani bir şey yapmadan önce... Sana anlatacağım bir şey var," dedi. "Biliyorum," derken sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Neyi biliyorsun?"

Dudakları neredeyse kulağına değecek şekilde öne doğru eğildi. Falk nefesindeki şarap kokusunu alabiliyordu.

"Ellie Deacon'ın öldüğü gün olay anında olduğun yerin uydurma olduğunu biliyorum. Çünkü ben Luke'un nerede olduğunu biliyorum ve senin yanında değildi."

"Bekle Gretchen..."

Gretchen onu itti.

"Görünüşe göre hepimizin sırları var, Aaron."

Kapı çarpıldı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kasabaya yürüyerek geri dönmek uzun sürdü. Falk ayaklarının topuklarından zonklayan kafasına kadar her adımı hissetti. Düşünceleri sinekler gibi uçuşuyordu. Gretchen'la ettiği sohbetleri yeni saf bir ışık altına tutarak, inceleyerek, kusurlar arayarak kafasında yeniden canlandırdı. Raco'ya telefon etti. Cevap yoktu. Belki de hâlâ sinirliydi. Ona bir mesaj bıraktı. Kendisini aramasını istedi.

Sonunda Fleece'e ulaştığında neredeyse kapanma zamanı gelmişti. Scott Whitlam barın basamaklarında bisikletinin kaskını takıyordu. Yaralı burnu geçen akşamkinden daha iyi görünüyordu. Falk'ın suratına bir kez baktı ve durdu.

"İyi misin dostum?"

"Zor bir geceydi."

"Öyle görünüyor." Whitlam kaskını çıkardı. "Gel hadi. Sana çabucak bir kadeh ısmarlayayım."

Falk merdivenden sürünerek çıkıp yatağına gitmekten başka bir şey istemiyordu ama karşı çıkacak enerjisi yoktu. Whitlam'ın peşinden içeri gitti. Bar neredeyse boştu ve McMurdo tezgâhı siliyordu. Onlar içeri girince durakladı ve sormadan iki bira bardağına uzandı. Whitlam kaskını tezgâhın üzerine koydu.

McMurdo'ya, "Alayım bunları. Hesaba yazar mısın dostum?" dedi.

Barmen kaşlarını çattı. "Hesaba yazmak yok."

"Hadi ama dostum. Düzenli bir müşteri içinde mi?"

"Bana tekrar ettirme arkadaşım."

"Tamam. Peki." Whitlam cüzdanını çıkardı ve baş parmağıyla içini karıştırdı. "Biraz... Kartla ödemem gerekebilir..."

Falk onun lafını keserek, "Ben öderim," dedi ve tezgâhın üzerine bir yirmilik koyarak Whitlam'ın itirazlarını geçiştirdi. "Önemli değil. Unut gitsin. Şerefe."

Falk kocaman bir yudum aldı. Ne kadar çabuk sarhoş olursa, geceyi o kadar çabuk bitirebilirdi.

Whitlam, "Ne oldu peki?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sadece buradan çok sıkıldım."

Beni incitti. Luke beni incitti.

"İlerleme var mı?"

Falk çılgınca bir anlığına ona anlatmayı düşündü. McMurdo temizliği bırakmış barın arkasından dinliyordu. Falk sonunda omuz silkti.

"Sadece buradan gittiğime sevineceğim." Her ne olduysa, pazartesi günü Melbourne'e dönecekti. Raco'nun istediği olursa daha da önce.

Whitlam başını salladı. "Yarısı senin şansından. Ama..." Bir elini kaldırdı ve şans diler gibi yaptı. "Ben de düşündüğümden daha önce senin peşinden gelebilirim."

"Kiewarra'dan ayrılacak mısın?"

"Umarım. Bir an önce Sandra için bir şeyler yapmam gerek. Sabrı taşmak üzere. Belki kuzeyde yeni bir ev, bir okul bakıyorum bir süredir. Biraz değişiklik olur."

"Kuzeyde hava daha sıcak."

"En azından yağmur yağıyor. Burada suyun olmaması bütün kasabayı delirtiyor."

Falk bardağını kafasına dikerek, "Buna içerim işte," dedi.

Başı kendine ağır geldi. Şarap, bira ve duygular yüzünden.

Whitlam da durumu anladı ve onun yaptığı gibi yaptı.

"Tamam. Gitsem iyi olur. Ne de olsa sabahında okula gideceğim," deyip elini uzattı. "Umarım gitmeden önce seni görürüm. Ama görmezsem de iyi şanslar."

Falk elini sıktı. "Teşekkürler. Sana da. Kuzeyde."

Whitlam neşelendirme niyetiyle el salladı ve Falk boş bardakları McMurdo'ya geri verdi.

"Yakında gideceğini mi duydum?"

Falk, "Muhtemelen," dedi.

"Gittiğine üzüleceğim. İster inan, ister inanma. Tek doğru düzgün para ödeyen sensin. Bu da bana şunu hatırlattı," deyip kasayı açtı ve Falk'a yirmi dolarını geri verdi. "İçecekleri odanın hesabına yazdım. Onları siz polislerin masrafları ya da öyle bir şey olarak talep etmek daha kolay olur."

Falk şaşırarak yirmiliği aldı.

"Peki. Teşekkürler. Hesap yok dediğini sanıyordum."

"Onu sadece Whitlam'a söyledim. Ama sana var."

Falk kaşlarını çattı. "Ama Whitlam'a yok, öyle mi? Onu yeterince iyi tanıyor olmalısın."

McMurdo küçük bir kahkaha attı. "Evet. Onu yeterince iyi tanıyorum. O yüzden parasını nerede tuttuğunu da biliyorum," deyip başıyla odanın arkasında yanıp sönen poker makinalarını işaret etti.

Falk, "Whitlam poker makinalarını mı seviyor?" diye sordu.

McMurdo başını salladı. "Diğerlerini de. Atları, köpekleri. Bir gözü hep yarış kanalında ve telefonundaki şu uygulamalarda."

"Şaka yapıyorsun." Falk'ın kafası karıştı ama aslında o kadar da şaşırmadı. Whitlam'ın evindeki spor kitaplarını düşündü. Kariyeri boyunca bir sürü kumar bağımlısıyla karşı karşıya gelmişti. Tek tip değildiler. Ortak tek yönleri boş hayallere aldanmak ve mutsuzluktu.

"Belli etmiyor ama barın arkasından her türlü şeyi görüyorsun. Özellikle de içtiklerini parasını ödeyebilme konusunda. Ayrıca onun poker makinalarını gerçekten sevdiğini sanmıyorum."

"Sevmiyor mu?"

McMurdo, "Hayır. Onları küçük balık olarak görüyor gibi geliyor bana. Yine de bu, her geldiğinde onlara ağırlığınca altın jeton yüklemesine engel olmuyor. Geçen akşam yanlışlıkla ağzı burnu dağıldığında da öyle yapıyordu. Jamie'yle Grant kavgaya tutuştuklarında," dedi.

"Öyle mi?"

"Neyse dedikodu yapmamalıyım. Parayı boşa harcamanın yasalara aykırı bir yanı yok. Neyse ki. Yoksa kepenk kapatmak zorunda kalırdım."

Falk, "Başka bir sürü insan da öyle yapmak zorunda kalırdı," derken gülümsemeyi başardı.

"Ama bu kumar oynayan tipler tam enayiler. Hep strateji ve açık peşindeler. Günün sonunda sadece doğru ata para koyarsan işe yarar bu numaralar."

Falk'ın odası ona daha önce hiç bu kadar bir hücre gibi gelmemişti. Işığı yakmadan dişlerini fırçaladı ve kendini yatağa bıraktı. Kafasındaki karmaşaya rağmen, aşırı yorgun hissediyordu. Uyku yakındı.

Sokakta bir teneke yuvarlandı. Metalik ses sessizlikte yankılandı. O ses, uykulu halinde Falk'a kumar makinalarının yapay çınlama seslerini hatırlattı. Gözlerini kapattı. McMurdo kumar konusunda haklıydı. Bu davada olduğu gibi, bazen dünyadaki bütün stratejilerin faydası olmuyordu.

Sadece doğru ata para koyarsan işe yarar bu numaralar.

Falk'ın zihninin derinliklerinde bir çark dönmeye başladı. İyice oturmuş, üstü kabuk bağlamış ve hareket etmesi güç bir

çark olduğu için de yavaş yavaş döndü. İstemeye istemeye bir tık edip sonra durup yerine oturdu.

Falk yavaşça gözlerini açtı. İçerisi hiçbir şey göremeyecek kadar karanlıktı ama düşünerek zifiri karanlığa baktı.

Kiewarra'yı üç boyutlu bir halde düşündü. Tırmandığını hayal etti. Bir tepeye olabilirdi belki. O yukarı çıktıkça aşağıdaki manzara küçüldü. Zirveye ulaştığında aşağı baktı. Kasabaya, kuraklığa, Hadlerlara. İlk kez her şeyin farklı bir açıdan nasıl göründüğünü fark etti.

Gözleri açık, uzun süre hiçliğe bakarken bunu düşündü. Zihnindeki çarkın yeni pozisyonunu test etti. Sonunda tamamen uyanık bir halde doğruldu. Üzerine bir tişört geçirdi ve spor ayakkabılarını giydi. Fenerini ve eski bir gazete alıp çaktırmadan aşağı inip otoparka gitti.

Arabası onu bıraktığı yerde duruyordu. Dışkının pis kokusu gözlerini yaşarttı ama farkına bile varmadı. Brandayı açtı ve gazeteyi bir eldiven gibi kullanarak bagajı açtı. Orası arka koltuklarla arabanın geri kalanından ayrı tutulmuştu ve dışkı yağmurundan korunmuştu.

Feneri yaktı ve boş bagaja tuttu. Uzun bir süre orada durdu. Sonra cep telefonunu çıkartıp bir fotoğraf çekti.

Odasında uykusunun gelmesi uzun sürdü. Sabah olduğunda erkenden uyanıp giyindi. Sonra sabırsızlıkla bekledi. Saat dokuz olduğunda telefonu alıp tek bir telefon etti.

Luke Hadler'ın elleri direksiyonda terliyordu. Klima sonuna kadar çalışıyordu ama Jamie Sullivan'ın evinden çıktığından beri hiçbir etkisi olmamıştı. Boğazı kurumuştu ve el altında bir şişe suyu olmuş olmasını diledi. Önündeki yola odaklandı. Eve varmak üzereydi. Bir an önce gitsem, diye düşündü.

Son düzlüğe döndüğünde ilerideki kişiyi gördü. Yolun kenarında tek başına durmuş el sallıyordu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Falk nefes nefese, paldır küldür emniyete girdi. Telefonu kapattıktan sonra bardan emniyete kadar tüm yolu koşmuştu.

"Sis perdesiydi."

Raco masasından başını kaldırdı. Gözleri kıpkırmızıydı ve bir gözünün kenarından hâlâ uyku akıyordu.

"Ne?"

"Bütün bunlar dostum. Hiç Luke'la ilgili değildi zaten."

Luke yaklaşırken kimin el salladığını görünce hayal kırıklığına uğrayarak, "Harika," dedi. Bir anlığına durmadan gidip gidemeyeceğini merak etti ama çok sıcak bir gündü. Günün daha erken saatlerinde 40 dereceye kadar çıkmış olmalı diye düşündü.

Bir an daha tereddüt etti. Sonra frene dokundu ve kamyoneti durdurdu. Camı açtı ve dışarı uzandı.

Falk hem heyecanlı hem de kendine kızarak titreyen parmaklarla Hadlerların dosyasını açtı.

"İkimiz de Luke'la ilgili bağlantıları, ne sakladığını, kimin onun ölmesini istediğini bulmaya çalışarak kendimizi helak

ettik. Peki elimize ne geçti? Hiçbir şey. Yani kayda değer hiçbir şey. Bir sürü ufak neden ama yeteri kadar değil. Ayrıca sen haklıydın."

"Öyle mi?"

"Ben gerçekten de dar görüşlüydüm. Ama ikimiz de öyleydik. Bunca zamandır yanlış ata para oynuyorduk."

Luke, "Bir sorunun varmış gibi duruyorsun," diyerek camdan dışarı eğildi. Başıyla karşısındaki kişinin ayağının ucunda duran nesneyi işaret etti.

"Teşekkürler. Sanırım var. Yanında tamir aletlerinden var mı?"

Luke motoru durdurup arabadan indi. Eğilip daha yakından baktı.

"Sorunu ne?"

Ensesinin köküne bir ağırlık sertçe indiğinde, bunlar Luke Hadler'ın söylediği son sözcükler oldu. Islak bir küt sesi çıktı ve etraftaki bütün kuşlar şoktan seslerini kestiklerinde şaşkın bir sessizlik oldu.

Luke Hadler'ın iki büklüm bedeninin tepesinde hırıltılı nefesler alarak duran Scott Whitlam yaptığına baktı.

Falk dosyayı karıştırdı ve Karen Hadler'ın kütüphane makbuzunun bir fotokopisini çıkardı. *'Grant??'* kelimesi Falk'ın kendi telefon numarasının üstünde göze çarpıyordu. Sayfayı Raco'nun masasında karşıya doğru itti ve parmağını bastırdı.

"Grant. Tanrı aşkına. Bu bir isim değil."

Karen, çarşamba öğleden sonra kalabalığının günlük gürültüsünü bastırarak, müdürün kapısını arkasından kapattı. Üzerinde kırmızı, beyaz elma desenli bir elbise vardı ve endişeli görünüyordu. Scott Whitlam'ın masasına en yakın sandalyeyi seçti ve düzgünce bacak bacak üstüne atarak sırtını dimdik tutarak geriye yaslandı.

"Scott," diye konuşmaya başladı. "Bu konuda gelip seninle konuşmak konusunda emin değildim. Ama bir problem var. Buna gözümü kapalı tutamam."

Temkinle hatta utanarak öne doğru eğildi ve bir kâğıt parçası uzattı. Kağıdın tepesindeki baskıda Crossley Eğitim Vakfı logosu beyaz arka planda göze çarpıyordu. Karen sarı perçemlerinin arasından baktı. Gözleri tek bir şey arıyordu: Teminat.

Scott Whitlam'ın beyninin 'savaş ya da kaç' diyen kısmının en derinlerinde bir yerde gizli bir kapı açıldı ve ona Karen'ı durdurmak için ne kadar ileri gideceğine dair ufak bir manzara gösterdi.

Falk günlüğü işaret ederek, "Grant,"* dedi. "Özel isim olarak kullanılmadığında burs, fon, talih kuşu ya da mali bir destek olarak da biliniyor bu kelime. Kiewarra İlkokulu'nun geçen yıl Crossley Eğitim Vakfı'ndan almak için başvurduğu türden bir destek. O talepleri de reddedilmiş. Ama bil bakalım ne?"

Raco inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Şaka yapıyorsun."

"Yapmıyorum. Bu sabah vakfın yöneticisiyle telefondaydım ve Kiewarra İlkokulu bu yıl elli bin dolarlık mali bir destek almaya hak kazanmış."

Whitlam geriye dönüp baktığında her şeyi mahvettiği o tek bir anı belirleyebilirdi. Belirgin amblemiyle sayfayı aldı ve inceledi. Başvuru süreciyle ilgili geri bildirim toplamak için hibe almaya hak kazananlara otomatik olarak gönderilen bir anket formuydu.

Bu önemli bir somut delil değildi. Yani muhtemelen Karen'ın saklı tuttuğu başka şeyler de vardır, diye tahmin yürüttü. Ona açıklaması ya da itiraf etmesi için bir fırsat veriyordu. Whitlam bunu, Karen'ın ona mantıklı bir cevap için yalvaran o mavi gözlerle bakışlarından anlayabiliyordu.

---

* (İng.) Hibe. Ayrıca bir erkek ismi olarak da kullanılır. –çn

'Evet, tuhafmış. Bir araştıracağım. Belki de şansımız yaver gitmiştir,' diyebilirdi. Karen'a teşekkür etmeliydi ya! Yapması gereken buydu. Öyle yapmak yerine paniğe kapıldı. Mektubu atmadan önce okumaya yeterince zaman ayırmamıştı.

Bu asla onun için kazanılması kolay bir oyun olmayacaktı ama o anda kaybetmişti işte. Mahvolmuştu. Hapı yutmuştu.

"Önemsiz bir şey," demişti. Kaderini bu kelimelerle çizmişti. "Bir hata. Görmezden gel."

Ama hata ondaydı. Karen'ın sırtının gerilmesinden ve aşağı doğru bakışından anlayabiliyordu. Kendini uzaklaştırmıştı. İçeri girdiğinde tam emin değilse bile, çıktığında emindi.

Karen Hadler'ın giderken ettiği veda tarlalar kadar kuruydu.

Raco, "Scott Whitlam. Kahretsin! Kahretsin! Olabilir mi?" diye sordu.

Falk, "Evet. Olabilir. Kumar problemi var. Dün akşam öğrendim," deyip ona McMurdo'nun anlattıklarını anlattı. "Bana tüyo veren de bu oldu. McMurdo'nun dediği bir şey bunca zamandır yanlış yöne baktığımızı fark etmemi sağladı."

Raco, "Yani neden bahsediyoruz? Okul fonundan para çalmaktan mı? Ne için? Tahsil edilemeyecek borçlar için mi?" diye sordu.

"Öyle de olabilir. Whitlam geçen sene şehirden gelmiş. Burayla bir bağlantısı yok. Bariz bir şekilde nefret etse de burada kalıyor. Bana Melbourne'deyken sonu kötü biten bir gasp olayıyla ilgili bir hikâye anlattı. Bir yabancı bıçaklanmış. Anlattığından daha fazlası çıkarsa şaşırmam."

Bir an sessizleştiler.

Raco, "Off! Zavallı Karen," dedi.

Falk, "Aptalız biz. Onu çok erkenden hafife aldık. Onu ve Billy'yi. İkisinin kurunun yanında yanan yaş olduklarını düşündük. Luke her zaman baş roldü. Dikkati hep o çekerdi. Çocukluğumuzdan beri. Mükemmel bir fiziği vardı. Herhangi

bir şey Luke'la ilgili olabilecekken nasıl sıkıcı karısıyla ilgili olabilirdi ki?"

"Tanrım!" Raco gözlerini kapatarak bildikleri kadarıyla davanın üzerinden geçti. Parçalar oturmaya başladıkça başını salladı. "Karen, Grant Dow tarafından saplantıyla takip edilmiyordu. Kocasından korkmuyordu."

"Aksine Luke muhtemelen onun okulda keşfettiğini düşündüğü şey yüzünden endişeliydi."

"Sence ona anlatmış mıdır?"

Falk, "Bence anlatmış olmalı. Yoksa neden benim numaram onda olsun ki?" dedi.

Karen, Whitlam'ın ofisinden doğruca kızlar tuvaletine gitti. Kendini bir bölmeye kilitledi ve alnını kapıya dayayıp öfkeli göz yaşları döktü. Az önceki görüşmeye kadar içinde bir umut kırıntısı vardı. Whitlam'ın mektuba bakıp gülmesini, 'Ne olduğunu anladım,' deyip durumu kulağa son derece mantıklı gelen bir şekilde açıklamasını istemişti.

Whitlam'ın yapmadığını söylemesini çok istemişti ama öyle söylememişti. Karen titrek eliyle gözlerini sildi. Şimdi ne olacaktı? Artık doğru olduğunu bilse de, bir yanı hâlâ Scott'ın o parayı çaldığına inanamıyordu. Kendi kendine bunu daha önceden de anladığını itiraf etti. Hesap dökümünün üzerinden kendi geçmişti. Aniden beliren hatalar Scott'ındı, onun değil. İhanetini, hırsızlığını ifşa eden ekmek kırıntılarından bir yol gibi. Bu sözcüğü dilinde evirip çevirdi. Çok yanlış geldi.

Karen şüphe duymanın emin olmakla aynı şey olmadığına inanıyordu ama kocasının dünya görüşü hep daha siyah beyazdı.

Luke iki akşam önce, "Bebeğim, eğer o şerefsizin para yürüttüğünü düşünüyorsan, o zaman polisleri arayıp şikayet et. Sen yapmak istemezsen ben şikayet edeceğim," demişti.

Karen kucağında yeni bir kütüphane kitabı açık bir halde yatakta oturuyordu. Çok fazla ilerleyemedi. Kocasının kıyafetlerini

çıkarıp sandalyenin üzerine bir yığın halinde atışını izledi. Kocası orada çıplak bir halde durup esnerken geniş sırtını büktü. Ona uykulu bir ifadeyle gülümsedi ve Karen onun loş ışıkta ne kadar hoş göründüğünü düşünerek adeta çarpıldı. Sesleri çocukların odalarına gitmesin diye fısıldayarak konuştular.

"Hayır Luke," demişti. "Müdahale etme. Lütfen. Bunu ben kendim yapabilirim ama emin olmak istiyorum. Sonra şikayet ederim."

Bir yanı aşırı temkinliydi. Ama okulun müdürü kasaba halkının temel taşlarından biriydi. Karen, anneler ve babaların nasıl tepki vereceklerini tahmin edebiliyordu. Sinirler öylesine gergindi ki, bir yanı ona aslında zarar verebileceklerinden endişe etti. Somut bir kanıt olmadan bu çapta bir suçlamada bulunamazdı. Kiewarra zaten yeterince kırılgandı. Bu işin doğru dürüst halledilmesi gerekiyordu. Sonra bir de düşünmesi gereken işi vardı. Yanılıyorsa anında işinden olurdu.

Kocası yatakta yanına yatıp sıcak elini üst bacağına koyduğunda, "Önce Scott'la konuşmalıyım. Ona açıklaması için bir şans vereceğim," dedi.

"Daha ziyade üstünü örtmesi için ona bir şans vereceksin. Karen bebeğim, bırak polisler halletsin bunu."

Karen inat ederek sessiz kaldı. Luke iç çekti.

"Peki. Eğer şikayet etmezsen, en azından ihtiyacın olduğunu düşündüğün bu kanıt her neyse, o konuda biraz tavsiye al." Luke arkasına doğru yuvarlandı ve cep telefonuna uzandı. Rehberinde aradığı kişiyi bulana kadar listeyi kaydırdı ve telefonu Karen'a verdi. "Bu adamı ara. Polis olan arkadaşım var ya o. Melbourne'de emniyette mali meselelerle ilgili bir şeyler yapıyor. İyi bir adam. Gerçekten zeki. Ayrıca bana borçlu sayılır. Ona güvenebilirsin. Sana yardım edecektir."

Karen Hadler hiçbir şey demedi. Luke'a bunu çözeceğini söylemişti, çözecekti de. Ama saat geç olmuştu ve tartışmamak daha kolaydı. Komodininin üzerindeki şeylerin arasından bir kalem

buldu ve eline geçen ilk kâğıdı, kitap ayracı olarak kullandığı kütüphane makbuzunu aldı. İşi görürdü. Arkasını çevirdi ve hatırlatma olarak tek bir kelime yazdıktan sonra Aaron Falk'ın numarasını kâğıda geçirdi. Sonra da kocası hâlâ izlediği için, onu okuduğu kitabın içine dikkatlice yerleştirip yatağının yanına koydu.

Abajuru kapatarak, "Kaybolmasın diye," dedi ve sırt üstü yastığa yattı.

Luke sessiz gecede uzanıp kollarını karısına dolayarak, "Ara onu. Aaron ne yapılacağını bilir," dedi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Doksan dakika sonra, Falk ve Raco emniyetin armasız aracının ön koltuklarından okulu izliyorlardı. Bir yan sokaktaki yokuşa park etmişlerdi. Görüş açıları ana binayı ve oyun parkının önünü açıkça görecek şekildeydi.

Arabanın arka kapısı açıldı ve Memur Barnes arabaya bindi. Yokuşu koşarak çıkmıştı ve nefes nefeseydi. Ön koltukların arasındaki boşluktan eğildi ve avuçlarını uzatarak iki yeni Remington fişeği gururla gösterdi.

Raco kurşunları alıp markasını kontrol etti. Kafa salladı. Luke'un, Karen'ın ve Billy Hadler'ın cesetlerinin yanında bulunanla aynı markaydı. Adli tıp muhtemelen daha yakından eşleştirebilirdi ama şimdilik yeterince iyiydi.

"Dediğin gibi hademenin kulübesinde kilitliydi," derken Barnes koltuğunda neredeyse zıplıyordu.

Falk, "İçeri girerken zorlandın mı?" diye sordu.

Barnes alçakgönüllülük etmeye çalıştı ama başarısız oldu. "Doğruca hademeye gittim. Klasik 'rutin inceleme' numarasını kullandım. Lisanslar, güvenlik falan filan. Hemen içeri girmeme izin verdi. Çok kolaydı. O kadar çok hata buldum ki bunu ken-

dine saklayacak. Bir sonraki ziyaretime kadar düzeltmiş olursa görmezden geleceğimi söyledim. Kimseye anlatmayacak."

Raco, "İyi iş çıkardın," dedi. "Birkaç saat kadar Whitlam'a söylemediği sürece sorun yaşamayız. Cylde'dan gelen destek kuvvet kırk dakika uzaklıkta."

Barnes arka koltuktan, "Neden içeri dalıp şerefsiz herifi kendimiz tutuklamadığımızı anlayamıyorum," diye söylendi. "Clyde bu konuda hak iddia edecek hiçbir şey yapmadı."

Raco baktı. "Biz de gerektiği yerde hak iddia edeceğiz dostum. Endişelenme. Onun evini güvenli hale getirip banka dökümlerini almakla pek bir övgü almayacaklar."

Barnes, "O zaman acele etseler keşke," dedi.

Falk, "Evet, bence de," dedi.

Üçü de dönüp uzaktaki binaya baktılar. Bir zil çaldı ve okulun kapıları açıldı. Bir sürü çocuk dışarı dökülüp gruplar oluşturarak, etrafta koşuşturarak geçici özgürlüklerinin tadını çıkardılar. Arkalarında Falk birinin ana kapıya yaslandığını seçebildi. Şapkasını takmış, bir elinde kahve bardağı, gömleğinin üzerindeki kırmızı kravatıyla Scott Whitlam. Falk arkasında Barnes'ın kıpırdadığını hissetti.

Barnes, "Elli bin dolar. Uğruna üç insanı öldürmek için rezalet bir miktar," dedi.

Falk, "Konunun parayla ilgisi, sandığından daha az olacak. Onun gibi kumarbazlar her zaman başka bir şeyin peşindedirler. Durumun büyük bir hızla bayağı çaresiz bir hal aldığına şahit oldum. Her zar attıklarında, bunu ikinci bir şans olarak görüyorlar. Ama asıl soru: Whitlam neyin peşindeydi?" dedi.

Barnes, "Ne olduğu önemli değil. Bunu haklı çıkaramaz," dedi.

Falk, "Hayır ama para böyle bir şey işte. Felaket mide bulandırıcı bir hal alabiliyor," dedi.

* * *

Whitlam kupasını ellerinin arasında tutarak okulun girişinde durdu. Yine rüzgâr çıkmıştı. Tozun tenindeki tere yapıştığını hissetti. Çocuklar önündeki parkta ciyak ciyak bağırıp koşuyorlardı. Tekrar nefes almaya başlayıp başlayamayacağını düşündü. Birkaç gün sonra Falk gitmiş olacaktı. Şansı yaver giderse belki daha da erkenden. O zaman nefes alacağına karar verdi. Daha öncesinde değil.

Birkaç ay daha... Başını önüne eğecek, şansını artıracak, sonra da kuzeydeki o işe giderek ortadan kaybolacaktı. Bir yanı bu noktaya kadar gelebildiğine inanamıyordu. Raco ellerinde Hadlerların çiftliğinden güvenlik kamerası görüntüleri olduğunu söylediğinde neredeyse kalp krizi geçirecekti. Çiftlik evinin bir kamerası olduğundan hiç haberi yoktu ve keşfedilmesine ne kadar yaklaştığı üzerinde kafa patlatırlarken soğuk terler dökerek iki polisin arasında oturmuştu.

Buradan uzaklaşmak zorundaydı. Sandra'yı kendisine son bir şans daha vermeye ikna etmek zorunda kalacaktı. Bir yeni başlangıç daha ve bu kez kumar oynamayı bırakacaktı. Söz verdi. Bunları ona dün gece söylemişti ve göz yaşlarının arasında ilk kez dediklerini gerçekten kastettiğini hissetmişti. Sandra onu sessizce izlemişti. Bu lafları daha önce de duymuştu. Kiewarra'ya taşınmalarından hemen önce ve ondan önce de en az iki kez daha. Ama bu kez onu inandırmak zorundaydı. Ondan da ötesi, kendi kendine bunu yapmak zorunda olduğunu söylemişti. Durmak zorundaydı. Çünkü bu kez kaybetmeyi göze alamayacağından çok daha büyük bir risk vardı.

Bunun düşüncesi bile içinde çalkantılar olmasına neden oluyordu. Sandra çok endişeliydi ama yine de pusuda bekleyen tehlikenin gerçek ağırlığına dair hiçbir fikri yoktu. Sürekli kırmızılarla dolu bir banka hesabına sahip olmanın, haftalık yiyecek alışverişini kredi kartıyla yapmak zorunda kalmanın gizli utancının, kiralık evler ve taksitle alınan kahve makinalarının sahte görünüşü arkasına saklanarak bir imaj çizmek

zorunda kalmanın sorunlarının en beteri olduğunu sanıyordu. Problemlerin günden güne olduğunu ama daha ötesine gitmediğini sanıyordu. Buradan Melbourne'e kadar uzanan çarşaf çarşaf borçlardan ya da Whitlam borcunu ödemezse kendisini ve kızlarını yolun sonunda bekleyen korkunç tehlikelerden haberi yoktu.

Ona doğruyu söyleme fikri Whitlam'ı gülümsetti. Çivi tabancası bile onu ardına bakmadan kuzeye koşmasına yeterli olurdu.

Bu mesajı evine göndermişlerdi. Buraya, Kiewarra'ya. Melbourne'den iki kalın kafalı, steroid bağımlısı herif, patronlarının rahatsız olmaya başladığını, borcunu ödemesini bizzat söylemek için kasabalara özgü derli toplu kapısında belirmişti. Yanlarında ona göstermek için çivi tabancası da getirmişlerdi. Korkudan kaskatı kesilmişti. Sandra ve Danielle evdeydiler. İki adam alçak sesle eğer parayı bulmazsa onlara neler yapacaklarını detaylı bir şekilde anlatırlarken, karısıyla kızının mutfakta havadan sudan konuştuklarını duyabiliyordu. Filmin arka planında çalan korkunç bir müzik gibiydi.

Crossley Eğitim Vakfı fonunun bildirisi iki gün sonra gelmişti. Mektup doğrudan Whitlam'a gönderilmişti. Karen'ın izinli olduğu gün talep formuyla birlikte gelmiş ve açılmamış bir şekilde masasına konmuştu.

Göz açıp kapayıncaya kadar karar vermişti. Onlar zaten milyonlar bağışlıyorlardı. Elli bin dolar o zengin herifler için okyanusta bir damlaydı. Parayı eğitim kursları, destek programları gibi belirsiz ve miktarını belirlemesi güç bir şeye tahsis edebilirdi belki de. Bu onların formdaki kutucuklarını doldururdu. Bir süreliğine. Ama onun tek ihtiyacı olan da bu kadardı zaten. Bir süre. Melbourne borcunu ödemek için ödünç alıp tekrar ödemek... Tabii sonra. Bir şekilde. Bu para borcunu tamamen ödemesi için yeterli değildi. Hem de hiç ama ona biraz nefes alacak zaman kazandırmak için yeterliydi.

Parayı aktarırken bu konunun üzerine fazla düşünmemek için kendine hâkim oldu. Sadece okul hesabının bilgileri yerine kendi özel hesap bilgilerini yazdı. Sandra'nın bilmediği hesabın. Formda okulun hesap ismini değiştirmedi. Bankalar sadece numaraları kullanıyorlardı. İsimleri değil. İsimle hesap numarasının uyumlu olup olmadığının asla kontrol edilmediğini biliyordu. Kendi kendisine planın fena olmadığını söyledi. Harika değildi; hatta iyi bile değildi ama idare ederdi. Sonra bir öğleden sonra Karen Hadler elinde Crossley Vakfı formunu tutarak kapısını çalmıştı.

Whitlam gözlerindeki bakışı hatırladı ve elini yumruk yaparak parmaklarının çıkıntıları çizilip kanayana kadar yanındaki duvarı hafifçe, gizlice yumrukladı.

Whitlam, Karen'ın gidişini izledi. Ofisinin kapısı ardından kapanırken, sandalyesinde döndü ve sessizce çöp kutusuna kustu. Hapse giremezdi. Borcu olan parayı hapiste ödeyemezdi ve borçlandığı insanlar nedenini umursayacak türden insanlar değillerdi. Ya ödeyecekti ya da ailesi ödeyecekti. Anlaşma buydu. İmzalı ve mühürlü. Çivi tabancasını görmüştü. Ona zorla dokundurtmuşlardı. Kurşun gibi ağırlığını elinde hissettirmişlerdi. Borcunu ödeyecekti yoksa ailesi... Hayır. Başka alternatif yoktu. Ödeyecekti. Tabii ki de ödeyecekti.

Ofisinde tek başına oturdu ve kendini düşünmeye zorladı. Karen biliyordu. Bu da muhtemelen kocasına söyleyeceği anlamına geliyordu. Tabii çoktan söylemediyse. Fişi ne kadar yakın zamanda kesecekti? Tedbirli bir kadındı o. Birçok yönden de fazlasıyla titizdi. Bu onu yavaşlatıyordu. Karen Hadler harekete geçme kararı almadan önce yüzde yüz emin olmak isterdi. Ama Luke bambaşka bir hikâyeydi.

Whitlam'ın fazla zamanı yoktu. Bunun duyulmasına izin veremezdi. Bunun duyulmasına izin vermesine imkân yoktu. Başka alternatif yoktu.

Okul gününün sonu gelip geçti ama beraberinde gerçek bir cevap getirmedi. Whitlam bekleyebildiği kadar bekledi. Sonra stres anında hep yaptığı şeyi yaptı. Sahip olduğu bütün parayı ve sahip olmadıklarından da birazını alıp barın kumar makinaları odasına gitti. Orada o ışıkların parıltısı ve iyimser gürültülerinin arasına huzurla yerleştiğinde aklına ilk çözüm kırıntıları geldi. Her zaman olduğu gibi.

Kumar makinalarının arasında gözden uzakta ve yalnız başınayken, köşedeki bir masadan Luke Hadler'ın sesini duydu. Donup kalarak Hadler'ın Jamie Sullivan'a okul parasından bahsetmesini beklerken nefes bile almaya güçlükle cesaret etti. Bunun olacağından emindi ama sırrı anlatılmadan kaldı. Ondan konuşmak yerine tavşanlarla ilgili çene çaldılar ve ertesi gün için Sullivan'ın tarlasında avlanmayı planladılar. Zamanlar ayarlanmıştı. Luke kendi tüfeğini getirecekti. Whitlam, ilginç, diye düşündü. Belki de oyun tam anlamıyla bitmemişti. Henüz değil.

Altın rengi jetonlara dönüştürülmüş birkaç yüz dolar makinaya atıldı ve Whitlam bir planın iskeletini oluşturdu. Boşluklar dolana kadar o planı kafasında tekrar tekrar evirip çevirdi. Fena değildi. Mükemmel değildi. Kesin bir şey değildi. Ama yüzde elliydi. Bu oran ne zaman olsa Whitlam'ın kabulüydü.

Oyun parkında Whitlam bir grup küçük çocuğun koşarak yanından geçişini izledi. Kendi kızı da aralarındaydı. Bir anlığına kalabalığın arasında Billy Hadler'ı gördüğünü sandı. Bu ilk kez yaşanmıyordu. Başı enseden gelen bir tür spazm girmiş gibi istemsiz olarak çevrildi. O çocuğu düşündüğünde hâlâ midesi bulanıyordu. Ne olursa olsun.

Billy'nin asla orada olmaması gerekiyordu. Ofisine geri dönerken Whitlam çizik yumruğuyla kahve kupasını sıktı. Çocuğun evde olmaması gerekiyordu. Her şey ayarlanmıştı. Bunu garanti etmişti. Badminton setini bilerek saklı olduğu yerden çıkartmıştı. Ondan sonra planın tek ihtiyacı olan Sandra'ya

çaktırmadan telefon etmesini ve Billy'yle son anda bir oyun buluşması organize etmesini önermekti. Çocuğun aptal annesi iptal etmemiş ve planın içine etmemiş olsaydı, o zaman Billy bu işe karışmamış olurdu. Karen'ın bu konuda suçlayacağı tek kişi kendisiydi.

Whitlam bizzat o çocuğu kurtarmayı denemişti. Kimse aksini iddia edemezdi. Kahveden bir yudum aldı ve içecek ağzını yakınca yüzünü ekşitti. Yemek borusundan aşağı süzüldüğünü ve midesini ekşittiğini hissetti.

Whitlam midesinde bir kıvranma hissiyle bardan çıktı ve planındaki boşlukları arayarak uykusuz bir gece geçirdi. Ertesi gün ofisinde boş bakışlı bir sersemlikle oturup kapının kaçınılmaz bir şekilde çalınmasını bekledi. Karen konuşmuş olmalıydı. Kesinlikle. Birisi gelecekti ama kim olduğunu bilmiyordu. Polis mi? Okul aile birliği başkanı mı? Belki de Karen'ın kendisi mi? Kapının çalınmasından hem korkuyor hem de onu özlemle bekliyordu. Kapının çalınması Karen'ın konuştuğu anlamına gelirdi. Çok geç olduğu anlamına gelirdi ve o da planlamakta olduğu şeyi yapmak zorunda kalmazdı.

Kendi kendine bunu yapıp yapamayacağını sormasına gerek kalmazdı. Yapabileceğini biliyordu. Footscray'deki arka sokaktaki adamla kanıtlamıştı bunu. Daha akıllıca davranması gereken bir adamdı o. Profesyonel olması gerekiyordu.

Whitlam onunla daha önceden karşılaşmıştı. Sonra adam onu bir araba parkında sıkıştırıp cüzdanını alıp böbreklerine sert bir yumruk indirerek mesajını iletmişti. Whitlam, Footscray'de de olay aynı şekilde gelişecekti diye tahmin etmişti. Ama sonra adam öfkelenip bıçağını savurmaya ve anlaştıklarından daha fazlasını istemeye başlamıştı. Olay çirkin bir hal almıştı.

Adam beceriksizdi ve kesinlikle bir maddenin etkisi altındaydı. 'Öğretmen' kelimesini duyup Whitlam'ın atletik yapısını hafife almıştı. Yanlış zamanda öne atıldığında şanslı bir ragbi

çelmesiyle karşılaşmıştı. İkisi de küt diye yerdeki betona çarpmışlardı.

Bıçağın sokak ışığı altında turuncu bir parıltısı vardı ve Whitlam bıçağın ucunun karnını hafifçe keserek sıcak, kırmızı bir çizgi bıraktığını hissetmişti. Adamın bıçak tuttuğu elini yakalarken, yoğun bir adrenalin ve korku duydu. Elini tutup büktü ve bıçağı saldırganın bedenine yöneltmek için kendi ağırlığını kullandı. Adam bıçağı bırakmıyordu. Kendi bedenine saplanırken hâlâ tutuyordu. Öğretmen onu yere yapıştırırken, adam yola akan kanın yavaşlayan ritmini hissederek Whitlam'ın suratına tükürükler saçarak homurdandı. Adam nefes almayı bırakana kadar bekledi. Sonra bir dakika daha bekledi.

Gözlerinde yaşlar vardı. Bedeni titriyordu ve bayılacağından korktu. Ama bir yerde, içinin derinliklerinde bir parça sakinlik vardı. Bir köşeye itilmişti ve harekete geçmişti. Yapılması gereken yapmıştı. Kontrol bir kez olsun, cüzdanına elini her attığında o berbat serbest düşüş hissine çok alışkın olan Whitlam'ın elindeydi.

Titreyen parmaklarla kendi bedenini inceledi. Kesik yüzeyseldi. Olduğundan çok daha kötü görünüyordu. Saldırganının üzerine eğilip parmak izlerinin vatandaşlık görevini yaptığını yansıtacak şekilde kana bulandığından emin olarak hürmetle iki tur kalp masajı yaptı. Yandaki bir sokakta ışığı açık bir ev buldu ve içinde tuttuğu hisleri serbest bırakarak onlardan bir gasp olayını bildirmelerini rica etti. 'Saldırganlar çabuk kaçtılar ama, birisi çok kötü yaralandı,' diyerek...

Whitlam şimdi ne zaman o olayı düşünse, ki bu beklediğinden çok daha sık oluyordu, olayın nefsi müdafaa olduğunu biliyordu. Bu yeni tehdit de, bir arka sokak yerine bir ofisi, bıçak yerine kâğıdı barındırsa da özünde o olaydan çok da farklı olmadığını düşündü. Adam park yerinde, Karen masanın diğer tarafındaydı. Onu zorluyor, harekete geçmeye mecbur bırakıyorlardı. Ya onlar ya kendisiydi ve Whitlam kendini seçmişti.

Okul gününün sonu gelip geçti. Sınıflar ve oyun alanları boşaldı. Kimse gelip ofisin kapısını çalmadı. Karen henüz bildirmemişti. Whitlam bu durumu düzeltebilirdi. Ya şimdi ya da hiçti. Saate baktı.

Şimdiydi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Barnes iki koltuğun arasına doğru eğilerek, "Whitlam, Hadlerların çiftliğine nasıl gitmiş?" diye sordu. "Okulun güvenlik kamerası görüntülerini pür dikkat izledik. Ayrıca arabasının bütün öğleden sonra okulun park yerinden çıkmadığını sanıyordum."

Falk, Luke'un bedeninin kamyonetinin kasasında yatarken fotoğraflarını buldu. Kasanın içindeki dört tane yatay çizginin yakından çekildiği fotoğrafı aldı. Önceki gece çektiği kendi arabasının bagajının fotoğraflarını gösteren telefonuyla birlikte Barnes'a uzattı. Bagajın keçe döşemesinde iki uzun şerit vardı.

Barnes bir fotoğraftan diğerine baktı.

"İzler aynı. Bunlar ne?" dedi.

"Benim bagajımdakiler yeni. Lastik izleri bunlar. Oraya lanet bisikletiyle gitmiş," dedi.

Whitlam ön bürodaki kimseye gittiğini söylemedi. 'Buralardayım, hemen geleceğim'in evrensel simgesi olarak ceketini sandalyesinde, bilgisayarını da açık bırakarak görünmeden yangın kapısından sıvıştı.

Koşturarak iki taneyle sınırlı kameraların görüş alanından uzak durarak ek kulübelere gitti. Kendini, kısıtlı maddi durumlarından dolayı bunu başarabildiğini düşünürken buldu. Sonra bu ironi karşısında neredeyse kahkaha attı. Dakikalar içinde mühimmat deposunun kilidini açtı ve cebine bir avuç dolusu fişek aldı. Okulun tavşan kontrolü için tek bir tüfeği vardı. Onu da bir spor çantaya koyup omzuna attı. Bunu sadece son çare olarak kullanacaktı. Sessizce Luke Hadler'ın da kendi tüfeğinin de yanında olması için yalvardı. Sullivan'la tavşan avlıyordu. Ama mermisi var mı? Hiçbir fikri yoktu.

Whitlam bisiklet kulübelerine doğru koştu. O sabah erkenden arabayla gelip okulun yakınındaki sessiz bir sokağa park etmişti. Bisikletini bagajdan çıkarıp yolun geri kalanını bisikletle gitmişti. Onu yanında diğer bisikletlerin de olacağını bildiği yere zincirlemişti. Sonra da arabasına geri yürüyüp arabayla okulun otoparkına gelmiş ve kameranın tam görüş alanına giren bir yer seçmişti.

Şimdi de bekleyen bisikletinin zincirini açtı ve dakikalar sonra boş kasaba yollarından Hadlerların mülküne doğru gitmeye başladı. Çok uzak değildi ve kısa bir sürede oraya vardı. Çiftlikten bir kilometre ötede durdu ve yolun kenarında fazla uzamış otların olduğu bir bölgeyi seçti. Çalılıkların arasına girip fısıldayarak zamanlamayı doğru ayarlamış olmak için sessiz, hararetli bir dua etti.

Yirmi beş dakikanın ardından fırsatını kaçırdığına ikna olarak terlemeye başladı. Tek bir araç bile gelmemişti. Sekiz dakika daha geçti. Sonra dokuz... Sonra Whitlam tam tüfeğin ucuna doğru yan bakıp kendisi için aslında başka bir yol olup olmadığını merak ederken sesi duydu.

Uzakta bir kamyonetin hırıltısı geliyordu. Whitlam başını uzatıp baktı. İhtiyacı olan kamyonetti o. Sersemlemiş gibi hissetti ve sessizce minnet dolu bir dua etti. Yolun kenarından çıkarak bisikletini ayağının ucuna attı.

Onun yanında durup kollarını kaldırıp kocaman açarak acınası bir halde boğulan bir adam gibi el salladı. Aslında gerçekten de boğulmak üzereydi.

Korku dolu bir an boyunca kamyonet durmayacakmış gibi geldi. Sonra yaklaştıkça yavaşladı ve onun olduğu yerde durdu. Şoförün camı aşağı indi.

"Bir sorunun varmış gibi duruyorsun."

Luke Hadler dışarı doğru eğildi.

İçi taş dolu çorabı Luke'un ensesine sertçe indirdiğinde Whitlam'ın dirseği acı verici bir şekilde burkuldu. Çorabın içindeki birbirine sürtünen taşlar ses çıkararak ense köküne indi ve Luke yüz üstü yere yapışarak hareketsiz kaldı.

Whitlam okulun fen laboratuvarından cebe indirdiği lastik eldivenleri geçirip kamyonetin kasasını açtı. Bir sporcu çevikliğiyle ellerini Luke'un koltukaltlarına soktu ve onu beceriksizce arkaya çekti.

Dinledi. Luke'un nefesi cansız ve hırıltılıydı. Çorabı kaldırıp iki kez daha sertçe başına indirdi. Kafatasının kırıldığını hissetti. Kan çıkmaya başlamıştı artık. Whitlam onu görmezden geldi. Luke'u kamyonetin kasasında bulduğu bir brandayla gelişigüzel bir şekilde sardı ve bisikletini üstüne attı. Çamur kaplı lastikleri kasanın yan paneline dayadı.

Luke'un tüfeği şoför koltuğunun yanındaki koltuktaydı. Whitlam içini saran rahatlama duygusuyla başının döndüğünü hissetti ve alnını bir dakikalığına direksiyona yasladı. Tüfeğin içinde mermi yoktu. Sorun değildi. Whitlam cebinden okulun Remington marka fişeklerini çıkarıp Luke'un tüfeğine koydu.

Ok yaydan çıkmıştı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sabah arası biteli otuz dakika olmuştu ve her şey hareketsizdi. Uzaktaki oyun parkı boştu ve cep telefonu çaldığında Falk esnemesini bastırmaya çalışıyordu. Telefon arabanın sessizliğinde yüksek ve tiz bir sesle çaldığında Raco'yla Barnes sıçradılar.

"Federal Polis Falk?" diyerek telefona cevap verdi. "Ben Peter Dunn, Crossley Eğitim Vakfı müdürü. Bu sabah konuşmuştuk hani."

Falk biraz daha dik oturarak, "Evet," dedi. "Buyurun," dedi.

"Bakın, biraz tuhaf bir durum söz konusu ama hakkında bilgi almak istediğiniz para yardımı var ya? Hani Kiewarra İlkokulu için?"

Falk adamın konuya gelmesini dileyerek, "Evet," dedi.

"Sessizce halledilmesi gerektiğini söylediğinizi biliyorum ama asistanımın... Henüz yeni de. Hâlâ bir düzen oturtmaya çalışıyor. Görünüşe göre o, bu bilgiyi ekipten durumun gizliliğini pek anlamayan başka birine iletmiş ve..."

"Ve ne?"

"Görünüşe göre kontrol etmek için söz konusu okulla yirmi dakika önce iletişime geçmiş..."

"Hayır." Falk uzanıp emniyet kemerini açtı ve Raco'yla Barnes'a da telaşla aynısını yapmalarını işaret etti.

"Evet, biliyorum. Üzgünü..."

"Kiminle konuşmuş?"

"Yüklü bir miktar olduğu için doğrudan en yetkili kişiye ulaşmış. Müdür Bay Whitlam'a."

Falk telefonu kapattı.

"Okul. Şimdi."

Raco gaza bastı.

Whitlam, Hadlerların çiftliğiyle aralarındaki kısa mesafeyi aşarken Luke'un bedeni brandanın altında biraz titredi. Whitlam gözlerini dikiz aynasından alıp direksiyonu sıkıca kavradı. Elleri plastik eldivenlerin içinde terliyordu. Çiftlik evinde Luke'un kamyonetini durdurdu ve sırada ne olduğunu düşünmeye fırsat bulamadan arabadan indi. Sadece evin giriş kapısında tereddüt etti.

Hadlerların evinin ve etrafındaki alanların planını bilmiyordu. Gidip Karen'ı arayacak kadar hiç bilmiyordu. Yaptığının ani çılgınlığı karşısında sarsılarak elinin uzanıp zile bastığını gördü. Karen'ı ayağına getirecekti. Tüfek yanında, bacağına yapışık bir halde duruyordu.

Karen Hadler kapıyı açtı. Farkındalıkla ve şaşkınlıkla bir kez gözlerini kırptı. Bir nefes aldı. Dilinden 'S' harfi çıkacak gibi oldu ama sonra Whitlam tüfeği ustaca bir hamleyle kaldırıp tetiği çektiğinde ismi yarıda kesilmişti. Bunu yaparken gözlerini kapattı. Açtığındaysa Karen, karnı kıpkırmızı ve paramparça olmuş bir halde sırt üstü düşüyordu. Dirseği fayans zemine çarpıp çat diye bir kırılma sesi çıkarınca ve başı küt diye geri düşünce Whitlam yüzünü ekşitti. Karen'ın gözleri ürkütücü bir şekilde titredi ve göğsünün derinliklerinden uzun, kalın sesli bir inilti koptu.

Whitlam'ın kulakları çınlıyordu ve hiçbir şey duyamıyordu.

"Anneciğim?"

Hayır. Hayır. Başka hiçbir şey duyamıyordu.

"Anneciğim?"

Aldığı nefes ve kulaklarındaki çınlama ve Billy Hadler'ın koridorun gölgesinden elinde oyuncağıyla çıkıp, ağzını dehşetle kocaman açarak attığı çığlık dışında kesinlikle hiçbir şey duyamıyordu.

"Anneciğim?"

Whitlam buna inanamadı. İnanamadı. Çocuk buradaydı. Çocuk buradaydı. Neden uzakta, güvenli bir şekilde kasabanın diğer ucunda Whitlam'ın arka bahçesinde oyun oynamıyordu? Orada olmak yerine buradaydı ve görmüştü. Şimdi Whitlam onun görmemiş olmasını sağlamalıydı ve bunu yapmak için aklına gelen tek bir yol vardı. Billy ağlayamayacak kadar korktuğu için ağlamak yerine hortlak gibi kesik kesik nefeslerle ufak iniltiler çıkararak arkasına dönüp koridorun ilerisine koşarken Whitlam, Karen'ın cesedine, "Şimdi mutlu musun seni her şeye burnunu sokan sürtük?" diye bağırdı.

Whitlam bedeninden ayrılmış gibi hissetti. Onun peşinden gidip yatak odasına girdi. Gardırobun kapaklarını açıp, yatağı söküp çekerken neredeyse gözü görmüyordu. Neredeydi o? Neredeydi? Whitlam bu hale sokulduğu için öfkeliydi, sinirden kuduruyordu. Çamaşır sepetinden bir ses çıktı. Whitlam onu kenara ittiğini hatırlayamıyordu ama itmiş olmalıydı çünkü Billy oradaydı. Duvara yaslanmış, yüzünü ellerine bastırmıştı. Ama Whitlam tetiği çektiğini hatırladı. Evet. Sonra bunu çok iyi hatırlayacaktı.

Kafasında tekrar o korkunç çınlama vardı. Tekrar, tekrar. 'Of Tanrım! Lütfen hayır... Başka bir şey' diye düşündü. Dehşet verici bir anlığına çığlıkların kafasının ve göğsünün yarısı dağılan Billy'den geldiğini sandı. Sesleri kendisinin çıkarıp çıkarmadığını merak etti ama elini ağzına koyduğunda ağzı kapalıydı.

Neredeyse merakla gürültünün geldiği yöne doğru, koridorda ilerledi. Çocuk bebek odasındaydı. Beşiğinde ayağa kalkmış, avazı çıktığı kadar bağırarak ağlıyordu. Whitlam kapının eşiğinde durdu ve kusacağını sandı.

Tüfeğin namlusunu kendi çenesine koydu ve metalden yayılan sıcaklığı hissederek, o dürtü kaybolana kadar onu orada tuttu. Yavaşça tüfeği diğer tarafa çevirdi. Bebeğin sarı tulumuna doğrulturken tüfek sallandı. Whitlam bir nefes aldı. Kafasında kulakları sağır eden bir karmaşa vardı ama gürültünün arasından tek bir mantık notası duydu. Bak! Kendi kendini durdurdu. Bir kez gözlerini kırpıştırdı. Çocuğun yaşına bak ve dinle. Ağlıyor. Ağlıyor. Konuşmuyor. Kelimeler yok. Bebek konuşamıyordu. Anlatamazdı.

Bu, onu o anda korkuttu. Hâlâ şeytana uyacak gibiydi.

"Pat!" diye fısıldadı kendi kendine. Korkunç bir kahkaha duydu ama baktığında etrafta kimse yoktu.

Whitlam arkasını döndü ve koştu. Karen'ın cesedinin üzerinden Luke'un kamyonetine. Sonra direksiyonun arkasına geçip kasaba yolunda tam gaz ilerledi. Kimseyi geçmedi ve titremesi direksiyonu tutmasına engel olana kadar arabayı sürdü. Gördüğü ilk dönemeçten döndü. Küçük bir boşluğa giden uyduruk bir yola girdi.

Arabadan inip bisikletini kamyonetten sürükledi. Kafatasında dişleri birbirine çarpıyordu. Titreyen ellerle brandayı geri açarak, bisikletinin yolculuk boyunca kıpırdayıp hareket ettikçe aracın boyasında bıraktığı dört yatay çizgiyi gizledi.

Kendini iyice sıkarak cesedin üzerine eğildi. Hiçbir hareket yoktu. Luke'un yüzüne baktı. Öyle yakındı ki adamın tıraş olurken kendini kestiğini görebiliyordu. Hiçbir nefes belirtisi hissetmedi. Luke nefes almayı bırakmıştı.

Yeni eldivenler taktı ve plastik bir yağmurluk giydi. Sonra cesedi kasanın ucuna çekti. Onu kambur oturur pozisyona getirmek için biraz uğraştı. Tüfeği Luke'un bacaklarının arasına aldı. Parmak uçlarını tetiğe koydu. Namluyu dişlerine dayadı.

Cesedin kayıp yere yığılmasından ödü kopuyordu ve bir şekilde önceden pratik yapması gerektiği gibi tuhaf bir düşünceye kapıldı. Sonra gözlerini kapattı ve tetiği çekti. Luke'un yüzü da-

ğıldı ve bedeni geriye düştü. Kafatasının arkasına aldığı darbe o rezaletin arasında kayboldu. Bitmişti. Whitlam eldivenlerini, yağmurluğu ve brandayı daha sonra yakmak üzere bir poşete soktu. Sonra üç derin nefes alıp boş yolda bisikletini sürdü.

O, bisikletle uzaklaşırken kurt sinekleri çoktan üşüşmeye başlamışlardı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Whitlam'ın ofisi boştu. Cüzdanı yoktu. Anahtarları ve telefonu da. Ceketi hâlâ sandalyesinin arkasından sarkıyordu.

Endişeli bir sekreter, "Belki de bir süreliğine dışarı çıkmıştır. Arabası hâlâ burada," dedi.

Falk, "Bir süreliğine falan çıkmadı," dedi. "Barnes sen evine git. Karısı oradaysa onu göz altına al." Bir an düşündü. Tekrar sekretere döndü.

"Whitlam'ın kızı hâlâ derste mi?"

"Evet, sanırım..."

"Göster bana. Şimdi."

Sekreter, Falk ve Raco'nun hızına yetişmek için koridorda koşmak zorunda kaldı.

Sınıfın kapısında nefes nefese, "Burada," dedi. "O burada."

Falk kapıdaki küçük pencereden Whitlam'ın aile fotoğrafında gördüğü çocuğu arayarak "Hangisi?" diye sordu.

Sekreter, "Orada," diye işaret etti. "İkinci sıradaki sarışın kız."

Falk, Raco'ya döndü.

"Çocuğu olmadan kasabayı terk eder mi?"

"Söylemesi güç. Ama sanmıyorum. Eğer elinden geliyorsa."

Falk, "Katılıyorum. Bence yakında," deyip durakladı. "Clyde'ı ara. Neredeyse gelmiş olmalılar. Yollara engel koyun. Sonra bulabildiğimiz arama ve kurtarma deneyimi olan herkesi topla."

Raco camdan dışarı Falk'ın baktığı yere baktı. Okulun arkasında gür ve çok geniş bir alana yayılan çalılıklar vardı. Sıcakta titriyor gibi görünüyordu. Hiçbir şeyi açığa vermiyordu.

Raco telefonu kulağına götürerek, "Amma zorlu bir arama olacak," dedi. "Dünyadaki en iyi saklanma yeri orada."

Arama ve kurtarma ekipleri omuz omza dizilmişlerdi. Sık çalılarla kaplı alan boyunca göze çarpan turuncu bir leke gibiydiler. Rüzgâr tepelerinde şiddetle estikçe okaliptüs ağaçları fısıldıyor ve hışırdıyorlardı. Esintiler toz ve taş, toprak kaldırıp onları, gözlerini kısıp kapatmak zorunda bırakıyordu. Arkalarında, bulanık sıcaklık altında orantısız ve ışıl ışıl Kiewarra alabildiğine uzanıyordu.

Falk sırada yerini aldı. Gün ortasıydı ve fosforlu ceketinin altında terin biriktiğini daha şimdiden hissedebiliyordu. Yanındaki Raco'nun suratı beş karıştı.

Arama ve kurtarma ekibi lideri bir megafondan, "Telsizleri açın hanımlar, beyler," diye seslendi. "Ayrıca burası kaplan yılanı bölgesi. O yüzden ayaklarınıza dikkat edin."

Tepede bir helikopter sıcak havayı aşağı üflüyordu. Ekip lideri komut verdi ve turuncu çizgi neredeyse tek bir vücut halinde öne doğru ilerledi. Çalılıklar onları yutarak arkalarından iyice kapandı. Takım daha derine gittikçe upuzun okaliptüs ağaçları ve gür makiler onları ayırdı ve Falk solunda sadece Raco'yu, sağında da, uzakta bir tane turuncu ceket görebiliyordu.

Lider onlara sonsuz bir sabırla, bunun derinlemesine arama olduğunu açıkladı. Sık çalılıklarda böyle yapmak en iyisiydi.

Arama ekibi bir sıra halinde dizilir ve her biri önlerindeki çalılıkların arasına yürüyerek, yolları tıkanana kadar önlerindeki sıra boyunca kontrol ederlerdi.

Takım lideri, "Teoriye göre eğer biz ilerleyemezsek, sizin müdür de ilerleyemez. Önünüz kesilirse, arkanıza dönüp yola geri gelin," deyip Falk'a bir ceket uzattı. "Gözlerinizi açık tutun. Ortalık bayağı karışabilir."

Falk güçlükle ilerledi. Ayaklar altındaki kuru yaprakların çıtırtısı ve dalların arasından esen rüzgâr dışında ortama tuhaf bir sessizlik hakimdi. Güneş tepede ve bembeyazdı; ağaçların arasındaki nadir boşluklardan bir fener gibi zorla sızıyordu. Avcı bir kuş gibi tepeden uçan helikopterin gürültüsü bile boğuk geliyordu.

Falk temkinle adım attı. Kesik kesik gelen güneş ışığı yerde tuhaf şekiller oluşturuyordu. Hangi işaretleri araması gerektiğinden tam olarak emin değildi ve o işaretleri kaçırma düşüncesi bile midesinin bulanmasına neden oldu. Polislik eğitimi aldığından beri geniş çaplı bir çalılık araması yapmamıştı. Ama çocukken bu ağaçların arasında, insanı bırakmaktan çok içlerine çektiklerini bilecek kadar çok zaman geçirmişti.

Gözünün kenarını kocaman bir ter damlası yaktı ve sabırsızlıkla onu sildi. Dakikalar geçti. Etrafındaki ağaçlar her adımda birbirine daha yaklaşıyormuş gibi geldi ve Falk uzun otların arasından ağır ağır ve güçlükle ilerlerken ayaklarını daha yukarı kaldırmak zorunda kaldığını fark etti. Hemen ilerisinde, fazla uzamış ve yayılmış çok sık bir çalılık öbeğini görebiliyordu. Bu mesafeden bile dolaşık ve arasından geçmesi imkânsız duruyordu. Neredeyse kendi sırasının sonuna ulaştı. Ortalıkta Whitlam falan yoktu.

Şapkasını çıkarıp bir elini başında gezdirdi. Arama ekibi sırası boyunca onlardan tarafa hiçbir başarı çığlığı gelmedi. Belindeki telsiz sessizdi. Onu kaçırmışlar mıydı? Luke'un kamyonetinin arkasında sırt üstü yatan hali gözünde canlandı.

Şapkasını tekrar taktı ve aşırı büyümüş otların arasından çok sık çalılık öbeğine doğru güçlükle ilerledi. Yavaş ilerliyordu ve sadece birkaç metre ilerlemişti ki ceketine bir çubuğun çarpıp düştüğünü hissetti.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. Solunda biraz yanda ve birkaç adım ötede Raco durmuş ve ona doğru dönmüştü. Bir parmağını dudaklarına götürmüştü.

Falk sessizce, "Whitlam?" dedi.

Raco da sessizce, "Belki," deyip tereddütlü bir hareketle bir elini kaldırdı. Telsizini dudaklarına götürüp bir şeyler geveledi.

Falk başka bir turuncu renk görmek umuduyla etrafına bakındı. En yakındaki arama gönüllüsü bir dizi ağacın arkasında uzak bir noktadaydı. Falk yeri sarmış otların üstüne bastığında çıtırtılar çıkınca yüzünü ekşiterek yavaşça Raco'ya doğru gitti.

Arkadaşının işaret ettiği tarafa baktı. Yıkılmış bir ağaç gövdesi sık ağaçların arasında bir boşluk oluşturmuştu. Zor görünüyordu ama arka planda çok yersizdi. Aradan pembe ve etli bir şey çıktı: parmak uçları. Raco polis tabancasını çekti.

Kütüğün gerisinden Whitlam'ın sesi geldi. "Ben olsam yapmazdım," derken tuhaf bir şekilde sakindi.

"Scott, dostum, biziz." Falk da onun ses tonuna uymaya çalıştı. "Vazgeçme zamanı geldi. Burada seni arayan elli kişi var ve tek bir çıkış yolu."

Whitlam'dan kahkaha sesleri yükseldi.

"Her zaman birden fazla çıkış yolu vardır. Off! Siz polislerin hayal gücü yok. Arkadaşına silahını cebine koymasını söyle. Sonra da o telsize dönüp diğerlerine geri basmalarını söyleyebilir."

Raco, "Öyle bir şey olmayacak," derken elindeki silahını sabit bir şekilde kütüğü hedef alacak şekilde doğrultulmuştu.

Whitlam birdenbire ayağa kalktı. "Olacak." Pis ve terliydi. Kızarmış yanaklarında birkaç mor derin çizik göze çarpıyordu. "Sakin ol bakalım. Kameradasın," dedi.

Bir parmağıyla bulutsuz gökyüzünde polis helikopterinin uçtuğu yeri işaret etti. Helikopter geniş bir yarım daire çizerken ağaçların tepelerinde yer yer görünüp gözden kayboluyordu. Falk onun kendilerini görüp görmediğinden emin değildi. Görüyor olmasını umdu.

Whitlam birdenbire Nazi selamı verir gibi kolunu önüne uzattı ve kütükten bir adım geriledi. Yumruğunda bir şey tutuyordu.

Elini çevirerek, "Geri durun," dedi. Falk'ın gözüne bir metal parıltısı çarptı ve zihni 'silah' diye haykırırken, daha derinlerde bir yanı, telaşla ne gördüğünü algılamaya çalışıyordu. Raco yanında gerildi. Whitlam avucunun parmaklarını tek tek açtı ve Falk'ın nefesi kesildi. Raco'nun uzun ve derinden homurdandığını duydu. O şey silahtan bin kat daha beterdi.

Bir çakmaktı.

KIRKINCI BÖLÜM

Whitlam çakmağı yaktı ve alev soluk çalıların arasında bembeyaz parladı. Bir kâbustan fırlamış gibiydi. İpleri birbirine dolanan bir paraşüt ya da otobanda bozulan frenler gibiydi. Kötü bir şeyler olacağına dair bir işaretti ve Falk korkunun içinden kaynayıp gelerek tüylerini ürpertecek şekilde tenini sardığını hissetti.

"Scott," diye konuşmaya başladı ama Whitlam uyararak bir parmağını kaldırdı. Elindeki pahalı, elle kapatılana kadar yanar konumda kalan türden bir çakmaktı. Alev rüzgârda titredi ve adeta dans etti.

Whitlam tek bir hamleyle aşağı uzanıp cebinden bir içki matarası çıkardı. Kapağını açtı ve bir yudum aldı. Gözlerini gözlerinden hiç ayırmadı. Matarayı eğdi ve etrafındaki yere kırmızımsı sıvıdan biraz döktü. Bir an sonra viski kokusu Falk'ın burnuna geldi.

"Bunu bir sigorta poliçesi olarak görün," diye bağırdı. Uzattığı kolu titrediğinde alev kıpırdandı.

Raco, "Scott," diye bağırdı. "Seni aptal herif. Onunla hepimizi mahvedersin. Kendin de dahil."

"O zaman vuracaksan vur beni. Ama bunu düşürürüm."

Falk kıpırdandı ve ayaklarının altındaki yapraklar ve dallar çatırdayıp koptular. Doğru dürüst yağmur yağmadan geçen iki yıl üzerine şimdi de dökülen alkol. Bir kibrit kutusunun üzerinde duruyorlardı. Arkalarında bir yerde, görünmez ama okaliptüs ağacı ve çimenlerle kırılmaz bir zincirle birbirine bağlı okul ve kasaba vardı. Ateş o zinciri anında kül ederdi. Falk biliyordu. Ateş aniden yükselip sıçrar ve kendi kendini yutardı. Bir hayvan gibi saldırırdı. İnsanlık dışı bir hızla yakıp yıkardı.

Silahını Whitlam'a doğrulturken Raco'nun kolları titriyordu. Başını azıcık Falk'tan tarafa çevirdi.

"Rita oralarda bir yerde," derken sesi alçaktı ve dişlerini sıktı. "Onun burayı yakmasına izin vermem, onu öldürürüm."

Falk, Raco'nun hamileliğin etkisiyle ağırlaşan hayat dolu karısını düşündü ve sesini yükseltti.

"Scott. O alev yere düşerse buradan çıkma şansın yok. Bunu biliyorsun. Diri diri yanarsın."

Bu ima karşısında Whitlam'ın kafası hafifçe irkilir gibi oldu ve çakmak elinde sarsıldı.

"Tanrım! Şu lanet şeye dikkat eder misin?" diye bağırdı.

Whitlam kontrolünü geri kazanarak, "Sadece geri dur. Silahını bırak," dedi.

"Hayır."

"Bir seçeneğin yok. Çakmağı yere bırakırım."

"Çakmağı kapat."

"Önce sen. Silahını bırak."

Parmağı tetiğin üzerinde bembeyaz olan Raco tereddüt etti. Göz ucuyla Falk'a baktı. Sonra istemeye istemeye eğilip silahını yere koydu. Falk onu suçlamıyordu. Çalı yangınlarının neler yapabileceğini görmüştü. Bir komşuları, yazın yapılan kontrollü bir yangın çığırından çıktığında, evini ve kırk koyununu kaybetmişti. Öğle havası kırmızı ve siyaha dönüşürken, Falk'la babası yüzlerine bez bağlayıp hortumlar ve kovalarla

kuşanmışlardı. Koyunlar artık sesleri çıkmayana kadar çığlıklar atmışlardı. Yangın bir ölüm meleği gibi haykırıp kükremişti. Korkunçtu. Cehennemden bir görüntü gibiydi. Arazi şimdi o zamankinden daha kuruydu. Ağır ilerleyen bir yangın olmazdı bu.

Önlerinde Whitlam, çakmağı oyuncak gibi açıp kapatıyordu. Raco da yumruklarını sıkmış, dehşet içinde büyülenmiş bir halde onu izliyordu. Helikopter doğruca tepelerinde oyalandı. Falk yan gözle ağaçların aralarına serpiştirilmiş bir avuç turuncu yelekli görebiliyordu. Şüphesiz ki mesafelerini korumaları konusunda uyarılmışlardı.

Whitlam öfkeliden daha ziyade durum ilgisini çekmiş gibi konuşarak, "Yani çözdünüz mü o zaman? Vakıf parasını," dedi.

Çakmağı açtı. Bu kez yanar konumda tuttu. Falk hüsrana uğradı. Ateşe bakmamaya çalıştı.

"Evet. Daha önceden görmeliydim. Ama kumarı iyi sakladın," dedi.

Whitlam rüzgârın alıp götürdüğü tuhaf, şeytani bir ses çıkararak kıkırdadı. "O konuda çok pratik yaptım. Sandra beni uyardı. Bir gün bunun bedelini ödeyeceğimi söyledi. Baksana..."

Whitlam onlara çakmağı gösterdi. Raco genzinden hayvani bir ses çıkardı.

"Dinleyin. Sandra'nın bununla hiçbir alakası yok, değil mi? Kumarın bir kısmını biliyor ama ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu ya da diğer hiçbir şeyi. Bana bunu anladığınıza dair söz verin. O bilmiyordu. Ne okulun parasıyla ilgili ne de Hadlerlarla ilgili hiçbir şeyi."

Ailesinden bahsedince sesi titredi ve sert bir nefes aldı.

"Ayrıca küçük çocuk, Billy konusunda üzgünüm." Whitlam çocuğun adını söylerken yüzünü ekşitti. Yere bakıp çakmağın kapağını kapattı. Falk içinde umudun ilk kez filizlenmeye başladı.

"Billy'nin zarar göreceğini asla düşünmemiştim. Orada bile olmaması gerekiyordu. Bana inanmanız gerek. Onu korumaya çalıştım. Sandra'nın bunu bilmesini istiyorum."

Falk, "Scott, neden bizimle gelmiyorsun da gidip Sandra'yı bulup ona bunu söylemiyoruz dostum?" dedi.

"Sanki şimdi benimle bir alakası olsun isteyecek de. Yaptığım şeyin ardından." Whitlam'ın yanakları göz yaşları ve terle parlıyordu. "Yıllar önce, ilk kez istediğinde, beni terk etmesine izin vermeliydim. Danielle'i alıp benden uzağa götürerek güvende olmasını sağlamasına izin vermeliydim. Ama vermedim. Şimdiyse çok geç."

Eliyle yüzünü sildi ve Raco silahına doğru uzanma şansını yakaladı.

"Hoop!"

Raco silaha dokunamadan Whitlam ateşi bir kez daha yaktı. "Aramızda güzel bir anlaşma vardı."

Falk, "Peki," dedi. "Sadece sakin ol Scott. O da ailesi için endişe ediyor. Aynı senin gibi."

Bir eli havada donup kalan ve yüzünde korku ve öfke karışımı bir ifade olan Raco yavaşça doğruldu.

Doğruca Whitlam'a bakarak, "Scott, o hamile," dedi. Sesi çatladı. "Karım dört hafta sonra doğum yapacak. Lütfen. Lütfen şu çakmağı kapat."

Whitlam'ın eli titredi. "Kapa çeneni."

Falk, "Durumu hâlâ düzeltebilirsin Scott," dedi.

"Yapamam. O kadar basit değil. Anlamıyorsun."

Raco, "Lütfen. Sandra ve Danielle'i düşün. Çakmağı kapatıp bizimle birlikte gel. Eğer bunu kendin için yapmayacaksan, karın için yap. Küçük kızın için," dedi.

Whitlam'ın yüzü buruştu ve benzi daha kızarırken yanaklarındaki kesikler çirkin bir renge büründü. Derin bir nefes almaya çalıştı ama göğsü inip kalkıyordu.

"Bu, onlar içindi," diye bağırdı. "Her şey. Bu belanın tama-

mı onlar içindi. Onları korumak istedim. Ne yapmam gerekiyordu ki? Çivi tabancasını gördüm. Bana zorla dokundurttular. Başka seçeneğim var mıydı ki?"

Falk, Whitlam'ın tam olarak neden bahsettiğini bilmiyordu ama tahmin edebiliyordu. Gittikçe artan paniğin altında, tuhaf bir şekilde etkilenmediğini hissetti. Whitlam davranışlarını kendi kendine haklı çıkarabilirdi ama yaptığı canavarca şeyler kendi yarattığı caninin işleriydi.

Falk, "Onlara biz bakacağız Scott. Sandra ve Danielle'le ilgileneceğiz," derken isimleri yüksek sesle ve açık net söyledi. "Bizimle gel ve bize bilmemiz gerekenleri anlat. Onların güvende olmalarını sağlayabiliriz."

"Yapamazsınız. Onları sonsuza kadar koruyamazsınız. Bense onları hiç koruyamam." Whitlam şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Elinde sıkıca tuttuğu ateş titredi ve Falk'ın nefesi boğazına takılıp kaldı.

Zihnindeki kalabalığı durdurmaya ve tehlikeyi açıkça düşünmeye çalıştı. Arkalarında Kiewarra, sırları ve karanlığıyla vadinin koynuna yerleşmişti. Okul, çiftlik hayvanları, Barb ve Gerry Hadler, Gretchen, Rita, Charlotte, McMurdo. Çılgınca hesaplamalar yaptı. Mesafeler, evlerin sayısı, çıkış yolları. İmkânı yoktu. Yangın, yaya bir insanı bırakın, bir arabadan bile hızlı ilerlerdi.

"Scott," diye bağırdı. "Lütfen yapma bunu. Çocuklar hâlâ okuldalar. Senin küçük kızın da orada. Onu kendimiz gördük. Burası tamamen barut tozu gibi. Sen de biliyorsun."

Whitlam kasabadan tarafa baktı ve Raco'yla Falk öne doğru çabucak birer adım attılar.

Whitlam çakmağı sallayarak, "Hooop!" diye bağırdı. "Hayır. Daha fazlası olmaz. Geride durun. Bırakırım yere."

Falk sakin bir sesle konuşmaya çalıştı. "Kızın ve o çocuklar canlarını kurtarmak için kaçarken yanarak ölecekler. Bu kasaba... Scott dinle beni. Bu kasaba ve sakinleri kül olacaklar."

"Kiewarra'yı ıstırabından kurtardığım için bana madalya vermeliler be! Bu kasaba tam bir bok çukuru."

"Öyle olabilir ama bunun bedelini çocuklara ödetme."

"Çocukları kurtarırlar. İtfaiyeciler önce oraya giderler."

Raco, "Hangi itfaiyeciler seni mankafa?" diye bağırdı. Çalıların arasına dağılmış turuncu yelekli insanları gösterdi. "Hepsi burada seni arıyorlar. Hepimiz, sen de dahil, öleceğiz. O çakmağı bırakırsan, hepimiz biteriz. Karın ve kızın da dahil. Sana bu konuda garanti verebilirim."

Whitlam sanki midesine yumruk yemiş gibi kamburlaştı. Ateş elinde sallandı. Falk'la göz göze geldiğinde gözlerinde katıksız bir korku vardı ve kendini bırakarak deliler gibi ağladı.

"Onları zaten kaybettim. Onları kurtaramam. Asla yapamadım. Bu, bizi bekleyen şeyden daha iyidir."

"Hayır Scott. Öyle değil..."

Whitlam, "Ve bu kasabadan. Bu berbat, mahvolmuş yerden," diye bağırdı ve çakmağı tuttuğu elini kaldırdı. "Kiewarra yanabilir..."

Falk, "Şimdi," diye bağırdı ve Raco'yla birlikte öne atılarak kollarını uzatıp yeleklerini bir battaniye gibi tutarak, Whitlam çakmağı yere atarken onun üzerine çullandılar. Yelekleri havalanıp, botları toprağa çarparak yere yuvarlanırlarken beyaz bir kıvılcım Falk'ın göğsüne değdi. Baldırı ve üst bacağındaki dağlanma hissini görmezden geldi. Whitlam'ın bir tutam saçını sıkıca tuttu ve o sımsıkı avucunu, saçlar yok olana, eli kıpkırmızı olup büzüşene, elinde tutulacak hiçbir şey kalmayana kadar öylece tuttu.

Yuvarlandılar ve bir çift kalın eldivenli el uzanıp Falk'ı omuzlarından çekene kadar saatlerce gibi gelen bir süre boyunca yandılar. Çıplak teni sızlayıp cızırdarken hayvani tiz bir çığlık attı.

Üzerine kalın bir perde çöktü ve başıyla yüzüne su çarpılırken nefessiz kalarak boğulur gibi oldu. Can havliyle nefes aldı.

İkinci bir çift el onu çekip uzaklaştırdı. Kendini sırt üstü bıraktı. Dudaklarına bir su şişesi verdiler ama yutamıyordu. Biri onu nazikçe bastırana kadar ıstıraptan uzaklaşmaya çalıştı ve uzuvlarını büyük bir acı sarınca çığlık attı. Yanık etin kekremsi kokusu burun deliklerine sindi, gözleri sulanıp burnu akarken gözlerini kırpıştırdı ve burnundan hırıltılı nefes aldı.

Başını bir tarafa çevirerek ıslak yanağını toprağa bastırdı. Bir dizi yelekli insan etrafına çöktüğü için Raco görünmüyordu. Falk sadece botlarını net bir şekilde görebiliyordu. Hiç kıpırdamadan duruyordu. Üçüncü bir grup kambur durarak çığlıklar atan birinin etrafında toplanmışlardı.

Falk, "Raco," demeye çalıştı ama birisi yine dudaklarına su şişesini bastırıyordu. Başını çevirmeye çabaladı. "Raco dostum. İyi misin?" Cevap yoktu. "Ona yardım edin." Neden daha hızlı hareket etmiyorlardı ki? "Tanrım! Ona yardım edin."

Bir sedyeye sabitlenirken, fosforlu yelekli bir kadın, "Şşş! Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," dedi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Clyde Hastanesi'nin yanık ünitesinde uyandığında doktorlar ona yaşayacağını ama el mankenliği hayatının bittiğini söylediler. Hasarı görmesine izin verildiğinde, kendi bedeni karşısında hem büyülenmiş hem de tiksinmişti. Soluk, süt gibi teninin yerini kanlı ve çiğ, parlak kırmızı bir doku almıştı. Elini, kolunu ve bacağını sarmışlardı. Bir daha da bakmamıştı.

Yatağa bağlı olduğu için bir dizi misafiri geldi. Gerry ve Barb, Charlotte'ı getirdiler, McMurdo içeri gizlice bir bira soktu ve Barnes uzun süreler boyunca pek bir şey demeden yanında oturdu. Gretchen ziyaret etmedi. Falk onu suçlamıyordu. Kalkmasına izin verildiğinde, Falk zamanının çoğunu, Raco gövdesi ve sırtındaki ağır yaralar tedavi edilirken ilaçla uyuşturulmuş bir halde uyurken onun yatağının başında geçirdi.

Doktorlar onun da yaşayacağını söylemişlerdi. Ama Falk'a yaptığı şakalardan yapmadılar.

Rita Raco, birlikte sessizce kocasının yatağının başında otururlarken bir avucunu karnına bastırırken diğeriyle de Falk'ın sağlam elini tuttu.

Falk ona Raco'nun cesur davrandığını söyledi. Rita sadece

başını salladı ve doktora bir kez daha onun ne zaman uyanacağını sordu. Raco'nun diğer eyaletlerdeki erkek kardeşleri bir bir geldiler. Hepsi de aynı insanın farklı versiyonu gibi görünüyorlardı. Falk'ın elini sıktılar ve uyuyan kardeşlerine yataktan çıkmasını emretseler de Falk onların çok korktuklarını anlayabiliyordu.

Raco sonunda gözlerini açtı ve doktorlar Falk'ı dışarı çıkardılar. Bir gün boyunca orada tuttular. Sadece aile girebilir dediler. Tekrar içeri girmesine izin verildiğinde Raco'yu sargılarının altında cansız ama tanıdık bir ifadeyle sırıtırken buldu.

"Gerçekten ateşle vaftiz ha?"

Falk kahkaha atmayı başardı. "Evet, öyle bir şeydi. İyi iş çıkardın."

"Rita'yı düşünmek zorundaydım. Ama bana doğruyu söyle," diyerek onu yakına çağırdı. "Sana yapılan her şeyden sonra Kiewarra'nın yanıp kül olmasına izin vermek birazcık bile olsun içinden gelmedi mi?"

Falk bu kez doğru dürüst gülümsedi.

"Onu yapamazdım dostum. Ev anahtarlarım bardaydı."

Whitlam, Luke, Karen ve Billy Hadler'ın ölümleri de dahil bir dizi suçtan polis gözetiminde tutulduğu Melbourne'deki Alfred Hastanesi'ne sevk edildi.

Falk'a neredeyse tanınmaz halde olduğu söylendi. Ateş saçını tutuşturmuştu. Hayatta kaldığı için şanslıydı. Falk içinden, *pek de şanslı değil,* diye düşündü. Hapishane onun için kolay olmayacaktı.

Falk taburcu edildiğinde iyileşmesi için Hadlerlara gönderilmişti. Ona minnettarlıkla bakacaklardı. Barb boş yere telaşlanıyor, Gerry de elini sıkmadan yanından geçemiyordu. Falk'ın Charlotte'la mümkün olduğunca çok zaman geçirmesi konusunda ısrar ettiler. Ona babasına nasıl yardım ettiğini anlattılar. İyi bir adam ve eş olan gerçek babasını yeniden dirilttiğini de...

Gerry ve Barb'ın oğulları hâlâ mezardaydı ama bir şekilde daha rahattılar. Falk insanların gözlerine tekrar bakabildiklerini fark etti.

Onlarla mezarlığa gitti. Özellikle Luke'un mezarı yeni koyulan çiçeklerden zar zor görünüyordu.

Barb, Charlotte'a kartları ve buketleri gösterirken, Gerry bir yanda Falk'la birlikte durdu.

"Neyse ki Deaconların kızıyla bir alakası yoktu. Bilmeni istiyorum. Ben asla gerçekten şeyi düşünmedim... Yani Luke asla..."

"Biliyorum Gerry. Endişelenme."

"Ona ne olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Barb geri gelirken Falk emin olmadığını belli eden bir ses çıkardı.

Falk yeterince güçlü hissettiğinde, Gretchen'ın evine kadar yürüdü. Yine arkada atış yapıyordu ve o yaklaşırken silahı ona doğrultup gerektiğinden birkaç saniye daha uzun tuttu.

Falk tarlanın bir ucundan, "Gretchen, özür dilerim," diye seslendi. Ellerini uzattı. "Tek söylemek istediğim bu."

Gretchen sargılara baktı ve silahını indirdi. İç geçirip yakınına geldi.

"Seni hastanede ziyaret etmedim."

"Biliyorum."

"İstedim ama..."

"Önemli değil. İyi misin?"

Gretchen omuz silkti ve sessizce durup ağaçlardaki papağanların seslerini dinlediler. Gretchen ona bakmıyordu.

Gretchen sonunda, "Luke, Karen'a âşıktı. Gerçekten âşıktı. Ondan önce de Ellie'ye," dedi. Tarlada etrafına bakınırken gözleri doldu. "Ben hiçbir zaman ilk tercihi olduğumu sanmıyorum."

Falk ona yanıldığını söylemek istedi ama onun buna inanmayacak kadar akıllı olduğunu biliyordu.

"Peki ya Ellie'nin öldüğü gün?" dedi.

Gretchen'ın yüzü kırıştı.

"Luke'un senin için yalan söylediğini hep biliyordum," derken sesi gergindi ve göz yaşları aktı. "Çünkü benimle birlikteydi."

"Duydun mu?" Gretchen gözlerini açtı ve ağaçların arasından sızan güneş ışığına kısık gözlerle baktı. Kuru otlar sırtını gıdıklıyordu.

"Neyi duydum mu?"

Luke konuştuğunda onun nefesini boynunda hissedebiliyordu. Kıpırdamadı. Saçları hâlâ ıslaktı. Sesi de uykulu ve boğuktu. Gretchen doğrulmaya çalıştı ama bedenine temas eden Luke'un çıplak göğsünün ağırlığı onu bastırdı. Kıyafetleri bir ağacın dibinde dağınık bir yığın halinde duruyordu.

Soğuk nehre atlamadan önce iç çamaşırlarına kadar soyunmuşlardı. Luke kendisini şehvetle öpüp onu nehrin kıyısına yasladığında Gretchen bedeninin sıcaklığını hissetti. İç çamaşırları da çıkmıştı ve şimdi düz bir kayanın üzerinde kuruyordu.

Nehir yüksekti ve sular taşların üzerinden hiddetli bir şekilde akarken köpürüyor ve sıçrıyordu. Yine de Gretchen sesi tekrar duydu. Ağaçların arasından gelen kuru bir çıtırtı. Gretchen kasıldı. Aynı sesi bir daha duydu.

"Ah kahretsin," diye fısıldadı. "Sanırım biri geliyor."

Luke'u üzerinden itti. Luke kaşlarını çatıp gözlerini kırpıştırarak doğruldu.

Gretchen ona kot pantolonunu atıp, "Çabuk," dedi ve sutyenini takmaya çalıştı. Aceleyle de kopçasını yanlış taktı. "Giyin."

Luke ağzını kocaman açmış esnerken Gretchen'ın ifadesini görünce kahkaha attı.

"Tamam. Uğraşıyorum."

Luke iç çamaşırlarının doğru tarafının dönük olup olmadığını kontrol ettikten sonra giydi. Yol biraz uzaktaydı ve bir dizi gür ağacın arkasında saklıydı ama ayak seslerini şimdi daha net duyabiliyorlardı.

"Lütfen pantolonunu giyer misin?" dedi. Üstünü ıslak saçından geçirerek giydi. "Gitmeliyiz. Herkes olabilir. Babam olabilir."

"Baban değildir herhalde," deyip yine de kot pantolonunu giydi. Gömleğini geçirdi ve sessizce omuz omza durup gür ağaçların arasından yolun ağzına doğru baktı.

Ağaçların arasından ince biri geldiğinde Gretchen neredeyse kahkaha attı.

"Tanrım! Ellie'ymiş sadece. Neredeyse kalp krizi geçirtecekti bana," derken hâlâ fısıldadığını fark etti.

Kız başını önüne eğmiş, hızlı hızlı yürüyordu. Nehirde durdu. Kabaran sulara birkaç dakika boyunca baktı. Bir elini ağzına kapattı, sonra arkasını döndü.

Gretchen, "Tek başına mı burada?" dediğinde sesini nehrin akıntısı bastırdı. Bir anlığına başka bir çıtırtı duyduğunu sandı ama Ellie'nin ötesindeki yol boş kaldı.

Luke, "Önemli değil. Haklısın. Gitmeliyiz," diye fısıldadı. Elini onun omzuna koydu.

"Neden? Merhaba diyelim."

"Uğraşamam. Son zamanlarda çok tuhaf. Ayrıca üstüm başım ıslak."

Gretchen aşağı baktı. Islak sutyeni tişörtünü ıslatmıştı.

"Ne olmuş yani? Ben de ıslağım."

"Boşver, hadi gidelim."

Gretchen ona dikkatlice baktı. Su, seks kokusunu alıp götürmüş olabilirdi ama yaptıkları yüzünden okunuyordu.

"Bizi görmesini neden istemiyorsun?" dedi.

"Bizi görmesi umurumda değil Gretch." Ama hâlâ fısıldıyordu. "Kibirli bir sürtük o. Bugün enerjim yok."

Luke arkasını dönüp yavaşça yürüyüp Ellie'den uzaklaşarak

ağaçların arasından ilerledi. Onun geldiği yolu bırakıp onun yerine karşıya doğru geçerek Gretchen'ın annesiyle babasının çiftliğine giden küçük toprak yol boyunca ilerledi. Gretchen da onun peşinden bir adım attı. Sonra arkasına dönüp Ellie'ye doğru baktı.

Ellie tuhaf görünen bir ağacın yanında çömelmiş, elini bir kayaya yaslamış duruyordu.

"Ne yapıyor o?" dedi ama Luke gitmişti.

"Cebine taş doldurduğunu duyduğumda gözüme üç gün uyku girmedi." Gretchen peçeteye burnunu sildi. "Onu gördüm. Yanına gitseydim, ona engel olabilirdim. Ama gitmedim." Sözcükleri neredeyse göz yaşlarının arasında kaybolmuştu. "Oradan gittim tabii ki de. Luke için."

Gretchen yol boyunca ilerleyerek ona kısa sürede yetişti.

"Hey!" deyip kolunu çekti. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey bebeğim." Luke elini tuttu ama yürümeyi bırakmadı. "Sadece geri dönme vaktim geldi."

Gretchen elini geri çekti.

"Senle benim birlikle olduğumuzu biliyor. Ellie yani. Bu bir sır değil."

"Evet bebeğim. Tabii ki de biliyorum."

"Peki o zaman neden bizi görmesini istemedin? Artık ciddi olduğumuza göre diğerlerinin bilip bilmemesi neden önemli ki?"

"Önemli değil. Kapatalım bu konuyu," dedi ama durup yüzünü ona döndü. Onu öpmek için eğildi. "Bak. Fark etmez. Ama aramızdaki bu şey harika. Onun böyle özel bir şey olarak kalmasını istiyorum. İkimiz arasında."

Gretchen geri çekildi.

"Evet, tabii. Asıl neden ne? Sence sana daha iyi bir şeyler sunabilecek birinin olabileceğini mi sanıyorsun?"

"Gretch, hadi ama."

"Mesele bu mu? Eğer öyleyse, Ellie orada bekliyor..."

Luke memnuniyetsizlikle homurdandı ve tekrar yürümeye başladı.

"Ayrıca buralarda bir sürü erkek var..."

Luke, "Yapma böyle," dediğinde sesi omzundan geriye doğru gitti. Gretchen da onun peşinden gitti. O omuzları seviyordu.

"O zaman ne?"

Luke cevap vermedi.

Yoldan Gretchen'ın annesiyle babasının çiftliğinin arka çayırlarının içine çıktılar ve sessizce eve yürüdüler. Gretchen annesiyle ablasının hâlâ dışarıda olduğunu biliyordu. Babasının arka ambarda tak tuk sesler çıkardığını duyabiliyordu.

Luke bisikletini yaslayıp bıraktığı ağacın oradan alıp üstüne bindi. Bir elini uzattı ve bir an sonra Gretchen elini tuttu.

Luke gözlerinin içine bakarak, "Bazı şeyler aramızda kalsın istiyorum. Ama eğer her seferinde bir prenses gibi kibirli davranacaksan bir anlamı yok," dedi.

Eğildi ama Gretchen başını çevirerek öpmesine engel oldu. Luke ona bir an baktı. Sonra omuz silkti. O giderken Gretchen göz yaşlarına boğuldu.

Luke'un geri gelmeyeceğini farkına varması tam olarak ne kadar uzun sürdüyse, Gretchen'ın göz yaşları da o kadar uzun süre güzel yüzünden akıp gitti. Yoğun bir öfke duydu ve yanaklarını silerek koşarak boş eve girdi. Çiftliğin kamyonetinin anahtarlarını çekip aldı. Ehliyet sınavını geçmemişti ama yıllardır tarlaların etrafında sürmüştü.

Direksiyonun başına geçti ve Luke'un gittiği yöne gitti. Ona hangi cüretle öyle davranırdı? İlerideki kavşakta onun bisikletini fark etti. Ona yetiştiğinde ne diyeceğinden henüz emin olamayarak kamyoneti biraz daha geride tutup mesafesini korudu. İleride bir araba kavşaktan yavaşça önünden geçti ve Gretchen frene bastı. Bir an sonra beyaz kamyonetiyle kavşaktan geçti.

Kendi kendine Luke Hadler'ın onunla öyle konuşamayacağını söyledi. Luke birden sola döndü ve Gretchen kalbinin duracağı-

nı sandığı bir an boyunca onun nehre ve Ellie'ye geri döneceğini sandı. Öyle yapsaydı, onu gerçekten öldürürdü. Nefesini tutarak biraz geriden takip etti. Sonunda Luke yavaşlayarak bisikletini kendi evinin önüne sürdü.

Gretchen biraz uzakta durdu ve yoldan onun evin kapısını açıp içeri girişini izledi. Annesinin dışarıda çamaşır astığını belli belirsiz görebiliyordu.

Kamyoneti çevirdi ve yol boyunca ağladı.

"Ellie'nin eve gitmediğini duyunca, kendim kontrol etmek için tekrar nehre gittim. Onu orada, babasının ayağının altından çekilmiş, bir uyku tulumuyla gizlenirken bulmayı umdum. Ama ondan hiçbir eser yoktu." Gretchen baş parmağının tırnağını kemirdi. "Luke'la ben bir şey söyleyip söylememek konusunda tartıştık. Ama o aşamada gerçekten endişeli değildik. Anlatabildim mi? O sıralarda Ellie hep kendi halindeydi ve ben gerçekten hazır olduğunda geri döneceğini düşündüm." Uzunca bir süre hiçbir şey demedi. "Bir kez bile suyun içinde olacağını tahmin etmedim."

Dönüp Falk'a baktı.

"Boğulduğunu söylediklerinde, kendimi affedemedim. Ya kalıp onunla konuşsaydım? Bir şeyin yolunda gitmediğini düşünmüş ve arkamı dönmüştüm. Çok utanıyordum. Kendimi bu konuya tamamen kapattım. Luke'a onu gördüğümü kimseye söylememesi için söz verdirdim. Kimsenin, onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımızı bilmesini istemedim."

Gözlerini sildi.

"Sonra her şeyin daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken, herkes seni suçlamaya başladı. Luke bile korktu. Senin bir alakan olduğunu düşünüyorlarsa, bizim orada olduğumuzu bilirlerse ne derlerdi? Luke bir plan yaptı. Seninle birlikte olduğunu söyleyecekti. Bunun sana faydası olacaktı. Bize faydası olacaktı. Ben de hayatım boyunca orada değilmişim

gibi yapabilirdim. Onun yanına gitmem gerekirken Luke'a gitmemiş gibi."

Falk, Gretchen'a cebinden temiz bir mendil verdi. Gretchen mendili hafifçe gülümseyerek aldı.

"Ellie Deacon'ın başına gelenden sen sorumlu değilsin."

"Olabilir ama daha fazlasını yapabilirdim." Omuz silkti ve burnunu sildi. "Luke'un neyi vardı bilmiyorum. Kötü bir çocuk değildi ama benim için oldukça kötüydü."

Bir süre yan yana durup ikisi de çoktan giden şeyleri görerek tarlalara baktılar. Falk iç çekti.

"Dinle Gretchen. Bu beni ilgilendirmez ama Gerry'yle Barb ve Charlotte, onlar..."

"Luke, Lachie'nin babası değil."

"Ama ya..."

"Aaron. Lütfen. Kes şunu." Mavi gözleriyle gözlerine baktı ama sadece bir anlığına.

Falk, "Peki," deyip kafa salladı. Denemişti. Bu kadarı yeterdi. "Kötü bir şey olmayacak Gretch. Onlar iyi insanlar ve yakın zamanda çok fazla şey kaybettiler. Sen de öyle. Eğer bütün bu ıstıraptan pozitif bir şeyler kurtarmaya yönelik bir şans varsa, onu değerlendirmelisin."

Gretchen hiçbir şey demedi. Sadece ona öylece baktı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Falk sonunda yanmamış elini uzattı. Gretchen eline baktı. Sonra onu şaşırtarak uzanıp ona sıkıca sarıldı. Flört eder gibi, hatta arkadaşça bile değil ama belki de huzurla sarıldı.

"Bir yirmi yıl daha sonra görüşürüz," dedi.

Falk bu kez bunun muhtemelen doğru olduğunu düşündü.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Ailesinin evi, Falk'a şimdi hatırladığından daha küçük görünüyordu. Hem çocukluğunda hem de birkaç hafta öncesinde hatırladığından. Onun yanından geçip arazinin kenarlarından dolanarak nehre doğru gitti. Bu kez ev sahibini görmek konusunda fazla endişeli değildi.

Hastanede birçok insanın tavırlarını hemen nasıl değiştirdiklerini, o posterleri birdenbire nasıl kınadıklarını, "Tanrı aşkına! Yirmi yıl öncesi yirmi yıl öncesiydi. O köprünün altından çok sular aktı," dediklerini söylediğinde McMurdo gözlerini devirmişti.

Çayırların arasından yürüdü. Kafası artık daha rahattı. Yirmi yıl, yirmi yıldı ama bazı şeyler hemen alıp götürülmemeliydi. Mesela Ellie Deacon. Herkesten çok o, bu kasabanın bir kurbanı olmuştu. Kasabanın sırlarının, yalanlarının ve korkusunun... Bütün bu kaosun içinde unutulma tehlikesinde olan Ellie'ydi. Karen'ın da az kalsın olacağı gibi. Billy gibi.

Falk bugün olmaz diye düşündü. Bugün Ellie'yi onun sevdiğini bildiği yerde hatırlayacaktı. Güneş gökyüzünde batmaya başladığında kaya ağacına ulaştı. Artık neredeyse nisan ayı gelmişti. Yazın yakıcılığı etkisini yitirmeye başlamıştı. Kurak-

lığın bu kış dinebileceğini söylüyorlardı. Herkesin hatırına, bunun bu kez doğru olmasını istedi. Nehir hâlâ yoktu. Bir gün geri gelmesini umdu.

Kayanın üzerine oturup yanında getirdiği cep çakısını çıkardı. Küçük aralığın açıldığı noktayı buldu ve kazımaya baladı. Küçücük harflerle 'E.L.L.' yazdı. Bıçak kördü ve ağır ilerliyordu ama sonuna kadar sabretti. Sonunda sırtını kayaya yaslayarak oturdu ve alnını sildi. Eserine hayranlıkla bakarak baş parmağını harflerin üzerinde gezdirdi. Yanık bacağı diz çökmenin baskısı yüzünden sanki alev almış gibi acıdı.

Acı aklına bir fikir getirdi. Homurdanarak arkasına dönüp geçen sefer orada bıraktığı eski çakmağı aradı. Nostalji bir şeydi ama son yaşananların ardından onu ayartıcı bir unsur olarak herhangi birinin bulabileceği şekilde bırakmak istemedi.

Onu iyice derine koyduğunu biliyordu ve ilk başta sağlam eli toprak ve yapraklardan başka bir şey bulamadı. Parmaklarını uzatarak daha da derine indi. Baş parmağı yumuşak ama sert başka bir şeye değerken çakmağın metalini de hissetti. Sıçrayarak çakmağı yanlışlıkla itti. Sinirlenerek elini tekrar içeri soktu ve eli aynı nesneye değince durdu. Sert ama bükülebilirdi, ayrıca oldukça büyüktü. İnsan eliyle yapılmış bir şeydi.

Boşluğa baktı. Hiçbir şey göremedi ve tereddüt etti. Sonra Luke'u, Whitlam'ı, Ellie'yi ve gömülü sırlardan zarar gören herkesi düşündü. Bu kadar yeterdi.

Elini içeri soktu ve nesneyi iyice tutana kadar dolandırdı. Çekti ve nesne aniden eline geldi. Falk geriye düştü. Nesne küt diye üstüne düşünce göğsü acıyla yandı. Başını eğip baktı ve elinde tuttuğu şeyi fark edince ani bir nefes aldı. Bulduğu şey mor bir çantaydı.

Örümcek ağları ve pislikle kaplıydı ama Falk onu hemen tanıdı. Tanımasaydı da kime ait olduğunu bilirdi. Sadece tek bir kişi daha kaya ağacındaki boşluğu biliyordu. O kişi de bu bilgiyi kendisiyle birlikte nehre götürmüştü.

Falk çantayı açtı. İçindekileri yere koydu. Bir tane kot pantolon, iki tane gömlek, bir hırka, bir şapka, iç çamaşırları ve küçük bir makyaj çantası vardı. İçinde Ellie Deacon'a birazcık benzeyen bir kızın kimliğinin olduğu plastik bir cüzdan vardı. Kimlikte kızın adının Sharna McDonald olduğu ve on dokuz yaşında olduğu yazıyordu. Yuvarlanmış bir tutam kâğıt para vardı. Onluklar, yirmilikler, ara sıra da ellilikler de vardı. Tutumlulukla biriktirilmişti.

Çantanın dibinde başka bir şey daha vardı. Yirmi yıl önce çantayı hazırlarken bir yağmurluğa sardığı bir şey. Falk onu çıkarıp uzun bir süre ellerinde tuttu. Yıpranmış ve kenarları kıvrılmıştı ama sert kapağın altındaki siyah-beyaz yazı okunmak üzere oradaydı. Ellie Deacon'ın günlüğü.

Ona ilk kez vurduğunda annesinin ismiyle hitap etti. Yumruğu omzuna inerken, babasının bulutlu gözlerine bakınca, o ismin öylece ağzından kaçtığını görebiliyordu. Babası sarhoştu. Ellie'yse bir çocuktan kadına dönüşen dış görüntüsüyle on dört yaşındaydı. Annesinin fotoğrafı uzun zaman önce şöminenin üstünden alınmıştı ama kadının belirgin yüz hatları Ellie Deacon büyüdükçe çiftlik evine geri dönüyordu.

Babası ona bir kez vurdu. Sonra uzun bir süre sonra, tekrar oldu. Sonra tekrar ve tekrar. İçkisine su karıştırmayı denedi. Babası ilk yudumdan fark etti ve Ellie o hatayı bir daha asla yapmadı. Evde morluklarını gösteren tişörtler giyiyordu ama kuzeni Grant sadece televizyonu açıp ona babasını kızdırmayı bırakmasını söylüyordu. Dersleri kötüye gidiyordu. Öğretmenler fark ediyorsa da, dikkatsizliğine yönelik sert bir yorum yaparak gösteriyorlardı. Asla nedenini sormuyorlardı.

Ellie daha az konuşmaya başladı ve annesinin de babasının da şişeyi ağızlarına götürmekten neden bu kadar keyif aldığını gittikçe daha çok keşfetmeye başladı. Arkadaşları olan kızlar ona tuhaf bakıp duyamadığını düşündüklerinde arkasından fısıl-

dıyorlardı. O kızların, Ellie onların yanında alakasız kalmadan da tenleri, kiloları ve erkeklerle ilgili yeterince sorunları vardı zaten. Ergenlere özgü birkaç taktiksel hamlenin ardından Ellie kendini ortada kalmış bir halde buldu.

Bir cumartesi akşamı, tanıdık iki kişinin bankta alçak sesle güldüklerin duyduğunda, kendi başına çantasında bir şişeyle Yüzyıl Parkı'ndaydı ve o anda olması gereken hiçbir yer yoktu. O iki kişi Aaron ve Luke'tu. Ellie Deacon unuttuğu ama bir zamanlar yakınında tuttuğu bir şeyi bulmuş gibi bir kıpırtı duydu.

Alışmaları biraz zaman aldı. Çocuklar ona sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyorlardı. Ama bu Ellie'nin hoşuna gitti. Hayatında ona ne yapması gerektiğini söylemekten ziyade dediğini yapacak iki kişinin olması işine geliyordu.

Çok daha küçüklerken Luke'un neşesini ve sahte kabadayılığını tercih ederdi ama artık Aaron'ın incelikli düşünceliliğinin kendisine daha çekici geldiğini fark etti. Luke'un babası ve kuzeniyle alakası olmadığını biliyordu ama içten içe hamurunda onlardan çok farklı olmayan bir yanı olduğu hissinden de kurtulamıyordu. Gretchen siren gibi çınlayan sesiyle başını en azından bir parça da olsa kendisine doğru çevirdiğinde, Ellie'nin içine bir rahatlık çöker gibi oldu.

Bu durum bir süreliğine iyiydi. Arkadaşlarıyla daha çok zaman geçirmesi, evde daha az zaman geçirmek demekti. Yarı zamanlı bir iş buldu ve parasını, meteliğe kurşun atan babası ve kuzeninden saklamayı zor yoldan öğrendi.

Daha mutluydu ama bu babasının yanında daha dikkatsiz ve havalı olmasına neden oluyordu. Çok geçmeden, annesininkine çok benzeyen hazır cevap ağzını barındıran on altı yaşındaki suratı, bayılacağını sanana kadar koltuğun minderine bastırıldı.

Bir ay sonra babasının ellerini tırmalarken burnuna ve ağzına pis bir mutfak bezi bastırılmıştı. Babası sonunda onu rahat bıraktığında, aldığı ilk nefes onun nefesindeki alkol gibi kokuyordu. Ellie Deacon o gün içki içmeyi bıraktı. Çünkü o gün kaçmaya ka-

rar verdiği gündü. Hemen gitmeyecekti, kötü bir durumdan daha berbat bir duruma girmek istemiyordu. Ama yakında. Bunun için de ayık bir kafaya ihtiyacı olacaktı. Çok geç olmadan.

Bu süreci hızlandıran şey bir gece yarısı odasında uyandığında onun ağırlığını üstünde ve parmaklarının her yerini dürttüğünü hissettiğinde olmuştu. Bıçak saplanır gibi bir acı duydu ve babası alkollü sesinin kulağına dili diline dolanarak annesinin ismini söyledi. Sonunda neyse ki onu üzerinden atabildi. Babası giderken de onu sertçe itip başının arkaya gitmesine ve çat diye yatağının başına çarpmasına neden oldu. Sabah ışığında Ellie parmağını ahşaptaki girintiye değdirdi ve sersem bir halde pembe halıdaki kan lekesini ovarak temizledi. Başı ağrıyordu. Gözlerinin yaşlarla dolarak yandığını hissetti. En çok neresinin acıdığını bilmiyordu.

Aaron ertesi sabah kaya ağacındaki boşluğu keşfettiğinde bu sanki yukarıdan gelen bir işaret gibiydi. Kaç! Boşluk saklı, gizliydi ve bir çantayı gizleyecek kadar büyüktü. Mükemmeldi. İçinde bir umut kıvılcımı çaktığında Aaron'ın yüzüne bakmış ve ilk kez kendini serbest bırakıp onu ne kadar özleyeceğini fark etmişti.

Öpüştüklerinde bu, ona kendini mümkün olduğunu sandığından daha iyi hissettirmişti. Ta ki Aaron eliyle uzanıp acıyan kafasına dokunana kadar. O anda acıyla geri çekilmişti. Başını kaldırıp onun yüzündeki üzüntülü ifadeyi görmüştü ve o an babasından hiçbir zaman etmediği kadar çok nefret etmişti.

Aaron'a anlatmayı çok istedi. Birden çok kez. Ama Ellie Deacon'ın içindeki hislerden en yoğunu korkuydu.

Babasından tek korkan kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Babasının en ufacık gerçeğe ya da gerçek sandıklarına dair intikamı çabuk ve vahşice olurdu. Ellie onun tehditler savurup sonra da onları gerçekleştirdiğine şahit olmuştu. İnsanları kendisine borçlandırdığını, tarlaları zehirlediğini, köpekleri ezdiğini. Ayakta durmaya çalışan bir kasabada, insanlar hangi mücadeleleri vereceklerini seçmek zorundaydılar. Her koz açıldığında,

Ellie Deacon Kiewarra'da gerçekten babasına karşı koyacağına güvendiği tek bir kişinin bile olmadığını biliyordu. O yüzden de planını yaptı. Biriktirdiği parasını aldı ve sessizce bir çanta hazırladı. Onu nehrin yanında bulunmayacağını bildiği bir yere sakladı. Hazır olacağı zamanı bekledi. Üç kasaba ötedeki bir otelden bir oda tuttu. Rezervasyon için bir isim istediler. O da otomatik olarak kendini güvende hissetmesini sağlayan bir isim verdi: Falk.

Bir not kağıdına, onun adını ve seçtiği tarihi yazmış ve kot pantolonunun cebine koymuştu. Şans için bir tılsım olarak. Geri adım atmaması için bir hatırlatma. Kaçmak zorundaydı ama sadece tek bir şansı vardı.

Babam öğrenirse, beni öldürür.

Bunlar günlüğüne yazdığı son kelimelerdi.

Mal Deacon çiftlik evine girdiğinde havada yemek kokusu yoktu ve büyük bir öfkeye kapıldı. Grant'in botlarını koltuktan tekmeleyip indirdi. Yeğeni tek gözünü açtı.

"Lanet çay hâlâ ocakta değil mi?" dedi.

"Ellie okuldan gelmedi."

Grant'in yanındaki altılı paketten hışımla bir bira aldı ve evin arkasına doğru gitti.

Kızının yatak odasının kapısının eşiğinde durdu ve kutudan bir yudum aldı. Bu, o günkü ne ilk ne de son yudumuydu.

Gözleri yatağın ahşapta küçük yuvarlak bir girinti olan beyaz başlığına ve yerdeki pembe halıya kaydı ve kaşlarını çattı.

Deacon içine bir soğukluğun oturduğunu hissetti. Kötü bir şey olmuştu orada. Girintiye baktı ve korkunç bir anı açığa çıkacak gibi oldu. O anı sessizce tekrar derinlere gömülene kadar biradan kocaman bir yudum aldı. Onu hatırlamak yerine alkolün damarlarında ilk öfke belirtileri baş göstermesine izin verdi.

Kızının burada olması gerekiyordu ama değildi. Burada, onun

yanında olması gerekiyordu. Mantıklı bir ses geç kalabilir diye fısıldadı ama o kızının son zamanlarda kendisine nasıl baktığını görüyordu. O, çok iyi tanıdığı bir bakıştı. Beş yıl öncesinde gördüğü aynı bakışlar. 'Yeter. Elveda,' diyen bir bakıştı.

İçini tatsız bir his sardı ve birdenbire hışımla gardırobunun kapaklarını açtı. Sırt çantası her zamanki yerinde yoktu. Raflarda düzgünce katlanmış kıyafetlerin arasında bir iki boşluk göze çarpıyordu. Deacon belirtileri biliyordu. Kızının gizlice bir şeyler yaptığını, sırlar sakladığını da. Daha önce onları gözden kaçırmıştı. Ama bir daha kaçırmayacaktı. Çekmeceleri gardıroptan sertçe çekip çıkardı. İçindekileri yere boşalttı. İpuçları ararken birası yere döküldü. Birdenbire donup kaldı. Ürpertici bir kesinlikle onun nerede olduğunu biliyordu. Lanet annesinin kaçacağı aynı yerdeydi.

Küçük sürtük. Küçük sürtük.

Sendeleyerek tekrar salona gidip isteksiz Grant'i ayağa kaldırdı ve ona kamyonetin anahtarlarını attı.

"Gidip Ellie'yi alacağız. Arabayı sen kullanacaksın."

Yol için de birkaç kutu bira aldılar. Falkların evine doğru toprak yollar boyunca hızla ilerlerken güneş turuncu ışıklarıyla kavurucuydu. Ellie'nin gitmesine imkân yoktu. Bu kez olmazdı.

Gözüne bir şey çarptığında çok geç kaldıysa ne yapacağını merak ediyordu ve kalbi ağzına gelir gibi oldu. Tek bir ani hareketlilik oldu ve soluk renkli bir tişört ve bir anlığına gördüğü tanıdık uzun saçlar Falkların evin ötesindeki sıra sıra ağaçların arasında gözden kayboldu.

Deacon parmağıyla işaret ederek, "Orada. Nehre doğru gidiyor," dedi.

Grant kaşlarını çatarak, "Ben hiçbir şey görmedim," dedi ama kamyoneti durdurdu.

Deacon arabadan atladı, yeğenini ardında bırakarak tarladan koşarak geçti ve ağaçların gölgesine daldı. İz sürerken yol boyunca sendelerken gözleri adeta kırmızı görüyordu.

Onu yakaladığında Ellie tuhaf görünen bir ağacın yanına eğilmişti. Ellie sesi çok geç duydu ve başını kaldırdı. Ağzını şaşkınlıkla açıp çığlık attığında babası saçından yakaladı.

Küçük sürtük. Küçük sürtük.

Gidemeyecekti. Bu kez hiçbir cehenneme gidemezdi. Ama babası kafasındaki bulanıklığın arasında onun kıvrandığını ve tutmasını zorlaştırdığını fark etti. O yüzden başına tokat attı. Ellie sendeledi ve geriye doğru düştü. Hafifçe inleyerek nehrin kıyısında yere yapıştı. Saçları ve omuzları siyah nehir sularına batmıştı. Gözleri ona tanıdık bir ifadeyle bakıyordu ve babası bir elini bulanık su o suratı gizleyene kadar çenesinin altına götürdü.

Ellie ne olduğunu fark ettiğinde mücadele etti. Babası siyah nehirde kendisine bakan gözlerinin yansımasına baktı ve onu iyice bastırarak öylece tuttu.

Hava kararırken nehrin kenarında onu suyun dibine batıracak ağırlıklar ararlarken Grant'e çiftliği vereceğine dair söz vermek zorunda kalmıştı. Başka şansı yoktu. Özellikle de yeğeni, kızın cebinde Falk'ın adının yazılı olduğu notu bulduğunda ve onu Ellie'nin odasında bırakmanın işe yarayabileceğini önerdiğinde. Güneş tamamen batana kadar aradılar ama sırt çantasını asla bulamadılar.

Mal Deacon, sadece çok sonra, o ilk gece ve sonraki birçok gece yalnız kaldığında, kızını o kadar sıkı tutmayı gerçekten isteyip istemediğini merak etti.

Babam öğrenirse, beni öldürür.

Falk, Ellie'nin yazdıklarını okuduktan sonra boş nehre bakarak uzunca bir süre oturdu. Sonunda günlüğü kapatıp diğer eşyalarla birlikte tekrar çantaya koydu. Ayağa kalkıp çantayı omzuna attı.

Güneşin battığını ve gece olduğunu fark etti. Tepede okaliptüs ağaçları vardı ve yıldızlar parlıyordu. Falk endişeli değildi. Bu işin nasıl yapılacağını biliyordu. Yürüyerek Kiewarra'ya dönerken, soğuk bir rüzgâr esti.

TEŞEKKÜRLER

Bir romanı hayata geçirme sürecine ne kadar çok insanın dahil olduğunu asla fark etmemiştim ve bana bu yol boyunca yardımcı olan bir sürü insana gerçekten minnettarım.

Editörlerim Pan Macmillan'daki Cate Paterson'a, Flatiron Books'taki Christine Kopparasch ve Amy Einhorn'a ve Little, Brown'daki Clare Smith'e zekice notları, sezgileri ve tavsiyeleriyle bu kitabı kaliteli bir hale getirdikleri için kocaman teşekkürler. Benim gibi ilk kitabını yazan yeni bir yazara, böylesine muhteşem bir fırsat verdiğiniz için teşekkürler.

Bu kitabın hazırlanması ve raflara çıkması için çok çalışan, birçok yetenekli editörler, tasarımcılar, pazarlama ve satış ekipleri de dahil herkese de çok minnettarım.

Temsilcilerim Curtis Brown Australia'daki Clare Forster, Curtis Brown UK'deki Alice Lutyens ve Eva Papastratis, Writers House'taki Daniel Lazar ve Intellectual Property Group'taki Jerry Kalajian'ın daimi destek ve bıkmadan, usanmadan çalışmaları sayesinde kendimi her gün şanslı hissediyorum. Her aşamada harikalardan da ötesini yarattılar.

Melbourne'deki Wheeler Centre'a ve Basılmamış Kitap da-

lında Victorian Premier Edebi Ödülü'ndeki jürilere, organizatörlere ve destekçilere teşekkür ederim. Bu ödül yeni çıkan yazarlar için paha biçilemez bir fırsat ve 2015 yılında onu kazanmak benim için binlerce kapı açtı.

Bir kitabın basılmasını sağlamak için, önce kitabı yazınam gerekti. Onun için de çevrimiçi Curtis Brown Creatice 2014 dersindeki yazar arkadaşlarıma her zaman borçlu olacağım. Ortak yeteneğinizin ürünü olan bilgeliğiniz için teşekkürler. Bu kitap siz olmadan büyük ihtimalle bu halde olmazdı. Hocam Lisa O'Donnell'a, arkadaşım Edward Hamlin'e ve ders koordinatörü Anna Davis'e özel teşekkürler.

Ve tabii ki de ailem Mike, Helen, Michael ve Ellie Harper'a kitapları hayatınızın çok önemli bir parçası olarak gördüğünüz için, ayrıca bu romana her zaman inanan sevgili kocam Peter Strachan'a teşekkürler ve sevgiler.